

Trùng Sinh Chi Hệ Thống Tự Cứu Của Nhân Vật Phản Diện

Contents

Trùng Sinh Chi Hệ Thống Tự Cứu Của Nhân Vật Phản Diện	1
1. Chương 1: Sống Lại Thành Cạn Bã	2
2. Chương 2: Nam Chính Chịu Ngược	7
3. Chương 3: Nam Chính, Ta Nên Làm Gì Với Người Đây	10
4. Chương 4: Quy Tắc Trừ Điểm Của Hệ Thống	14
5. Chương 5: Nhiệm Vụ Đến Rồi	18
6. Chương 6: Nhiệm Vụ Không Xong Rồi	23
7. Chương 7: Hãm Hại Nam Chính Không Thương Lượng	26
8. Chương 8: Đánh Một Chưởng, Cho Một Trái Táo Ngọt	30
9. Chương 9: Tu Luyện Nhiều Gian Nan Đến Thế	34
10. Chương 10: Nhiệm Vụ Cày Điểm Mới	37
11. Chương 11: Nam Chính Người Đứng Cho Vững	41
12. Chương 12: Diên Cuồng Cày Độ Hảo Cảm	44
13. Chương 13: Độ Hảo Cảm Cày Ra Sao	47
14. Chương 14: Bối Cảnh Có Thể Đứng Dung Tục Vậy Không	53
15. Chương 15: Cái Gọi Là Đãi Ngộ Của Nhân Vật Chính	58
16. Chương 16: Phản Diện Cướp Đất Diễn Của Nữ Chính Là Thế Nào	64
17. Chương 17: Phản Diện Kiêu Đến Vậy	69
18. Chương 18: Nam Chính Hắc Rồi Hắc Rồi Hắc Rồi	74
19. Chương 19: Hắc Hóa Đại Pháp Hảo	80
20. Chương 20: Phiên Nào Của Nhân Vật Phản Diện	85
21. Chương 21: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi	90
22. Chương 22: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi 2	95
23. Chương 23: Phản Diện Kiêu Đến Vậy 2	100
24. Chương 24: Phản Diện Kiêu Đến Vậy 3	106
25. Chương 25: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính	111
26. Chương 26: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 2	118
27. Chương 27: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 3	123
28. Chương 28: Hệ Thống Mà Ra Đây Tao Đảm Bảo Không Đập Nát Mà	129
29. Chương 29: Hệ Thống Không Nhờ Vả Được	135
30. Chương 30: Cày Thần Khí Giả Chết	143
31. Chương 31: Đếm Ngược Đến Lúc Nam Chính Trở Về	153
32. Chương 32: Trùng Phùng	158
33. Chương 33: Trùng Phùng 2.0	166
34. Chương 34: Hắc Hóa Đại Pháp Hảo (hảo Cái Đầu Ý)	176
35. Chương 35: Thanh Toán Nợ Nần Bước Đầu Tiên	183
36. Chương 36: Sóng Đây Chưa Qua Sóng Khác Đã Tới	189

Trùng Sinh Chi Hệ Thống Tự Cứu Của Nhân Vật Phản Diện

Giới thiệu

Editor : Sút, Bee, Chi Tồ, JoeyThế loại: xuyên thư, hệ thống, 1×1, hài hước, HE. Thẩm Viên chữ tác giả: “Còn có thể y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-he-thong-tu-cuu-cua-nhan-vat-phan-dien>

1. Chương 1: Sống Lại Thành Cặn Bã

Cuồng ngạo tiên ma đồ là một quyển tiểu thuyết YY ngựa đực.

(Tiểu thuyết ngựa đực: văn cổ trang võ hiệp/ tiên hiệp thường mấy nghìn chương, theo con đường thành danh hoành tráng của nam chính, kết bạn anh hào, thu phục mỹ nữ, tiêu diệt phản diện, đi lên đỉnh cao của cuộc sống)

Nói cụ thể chút, Cuồng ngạo tiên ma đồ là một quyển đánh quái tu chân sảng văn dài kỳ vô tận, bàn tay vàng nghịch thiên, hậu cung lên đến ba chữ số, nhân vật trong sách phàm là giới tính nữ đều sẽ ái mộ nhân vật chính.

Tiểu thuyết ngựa đực hot nhất năm nay, chính nó và không còn đồng bọn nào khác!

Nam chính của quyển sách này, Lạc Băng Hà, không đi theo hướng Long Ngạo Thiên, không đi theo hướng phé sài, nhưng vẫn thịnh hành trong văn học mạng với hàng vạn hàng nghìn độc giả, khiến cho vô số tiểu thuyết YY sau đó bắt chước.

(Long Ngạo Thiên: nhân vật chính phiên bản nam của Mary Sue trong các tiểu thuyết tiên hiệp)

(Phé sài: nhân vật chính tư chất kém nhưng từng bước nỗ lực đạt được thành quả)

Y đi chính là con đường hắc hóa.

Mà trước khi hắc hóa, y đi chính là con đường khổ tình.

Tiếp theo, hãy để cho độc giả ngẫm Thẩm Viên, tỉnh lược vô số nội dung bức chết hần, tóm tắt khái quát một chút tác phẩm đồ sộ mấy ngàn vạn chữ cho mọi người.

Lạc Băng Hà sinh ra đã bị cha mẹ vứt bỏ, thân bọc vải trắng, đặt trong chậu gỗ, xuôi theo dòng sông.

Vào ngày đông hàn, được ngư dân ở sông vớt lên mới không bị cồng chết khi mới lọt lòng. Bởi vì y trôi trên sông Lạc, lại là thời tiết băng mỏng đầy sông, nên đã được lấy tên này.

Từ nhỏ lưu lạc đầu đường, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, thời thơ ấu u ám. Một người phụ nữ giặt quần áo cho hộ nhà giàu thấy đứa nhỏ này đáng thương, mình lại không có con, liền nhận nuôi y, coi như con ruột mà nuôi lớn. Mẹ con nghèo khổ, ở đợ nhà giàu, nhận hết sỉ nhục.

Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh không lành mạnh, đã nuôi dưỡng mầm mống tính cách vụn vặt khiến Lạc Băng Hà sau này tính toán chi li, có thù tất báo, bên trong bụng bỏ dao găm, ngoài miệng cười nói vui vẻ.

Vì một chén cháo thịt nguội vơi nửa, y chịu trận đòn của đám cậu ấm quý phủ, cuối cùng vẫn là muợn một bước, không thể để cho mẫu thân được ném một miếng trước khi lâm chung.

Nhờ cơ duyên xảo hợp, Lạc Băng Hà được một trong tứ đại môn phái tu tiên đương thời lựa chọn, bá nhập dưới chi của “Tu Nhã Kiếm” Thẩm Thanh Thu.

Y những tưởng rằng từ nay về sau cuối cùng có thể đi vào quỹ đạo, nhưng không ngờ Thẩm Thanh Thu bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, nhân phẩm thấp kém. Hắn ghen tị thiên tư tuyệt hảo độc nhất vô nhị của Lạc Băng Hà, nội tâm sợ hãi dè dặt từ mỗi ngày tu vi đều có thể đột nhiên tăng mạnh này, luôn tìm mọi cách châm biếm sai khiến, đến cả đồng môn cũng cùng nhau xem thường y. Học ở trường vài năm, chịu khổ chịu nhục, lại là một đoạn lịch sử đầy máu và nước mắt nhiều cay đắng.

Lạc Băng Hà gian nan lận đận đến mười sáu tuổi, rốt cuộc cũng đợi tới thịnh điển Tiên Minh Đại Hội ba năm một lần của Tu Chân Giới. Trong Tiên Minh Đại Hội này, Lạc Băng Hà bị Thẩm Thanh Thu ám toán, rơi xuống khe nứt giao giới giữa ma giới và nhân giới — vực thăm Vô Gian.

Mà đây mới là bắt đầu của câu chuyện!

Lạc Băng Hà không những không chết, ngược lại còn ở vực thăm Vô Gian tìm được tuyệt thế kỳ kiếm thuộc về hắc — “Tâm Ma”. Cũng do đó mà biết được thân thế của mình.

Hóa ra Lạc Băng Hà chính là kết tinh của tình yêu giữa thánh quân ma giới và nữ tử nhân giới, trên người đồng thời chảy máu tươi của thượng cổ thiên ma và của nhân loại. Người cha bị trấn áp dưới núi cao, trọn đời không được trở mình; còn người mẹ là đệ tử của danh môn chính phái tu chân, do tư thông cùng Ma tộc bị trục xuất sư môn, nhẫn nhục sống tạm bợ, lang bạt khắp nơi, tránh khỏi muôn trùng đuổi giết, sau khi sinh hạ Lạc Băng Hà thì chết vì mất máu sau khi sinh cùng đói khổ lạnh lẽo.

Nàng dùng hết tia khí lực cuối cùng mới đặt được đứa con lên thuyền đơn, mong có thể tìm được một đường sinh cơ.

Lạc Băng Hà dùng Tâm Ma Kiếm mở ra phong ấn Ma tộc huyết mạch, dốc lòng tu luyện dưới vực sâu hắc ám, ngộ ra thần công tái thế, trở về Thương Khung Sơn phái.

Bắt đầu từ đây, Lạc Băng Hà từng bước một đi tới con đường hắc hóa không thể quay đầu.

Những kẻ thù ngày xưa, không tên nào không chịu đủ mọi tra tấn, chết thảm trong tay y. Lạc Băng Hà dùng sự nguy trang và tâm thuật chi đạo mà y càng ngày càng am hiểu, dần bị thóc chọc bị gạo, bằng mắt không bằng lòng, từng bước từng bước, lừa gạt tín nhiệm, cướp lấy quyền lực, lên như điều gặp gió, đẩy lên lần sóng tinh phong huyết vũ cao vút.

Theo nội dung phát triển, Lạc Băng Hà hắc hóa cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Y trở về ma giới, kế thừa ngôi vị thánh quân; vẫn chưa đủ, bắt đầu nhuộm máu và tiêu diệt các đại môn phái tu chân, diệt cỏ tận gốc mọi thanh âm phản đối y!

Cuối cùng, truyền kỳ nhất đại tiên ma Lạc Băng Hà, thống nhất ngàn dặm non sông tam giới; bên cạnh hậu cung vô số, đời đời con cháu vô cùng tận!

“Tác giả dở hơi, văn dở hơi!”

Đây là câu cuối cùng Thẩm Viên có thể chửi trước khi tắt thở.

Hắn đường đường một thanh niên ba tốt tuân thủ quy tắc bỏ tiền mua V xem bản chính thức, trước khi lâm chung kiên trì coi hết cơ duyên lại là một bộ có cốt truyện cực tệ hại, ngoại trừ “sảng” thì chẳng có gì, hắn có thể không chửi sao?

(V: viết tắt cho VIP, trên Tấn Giang hay một số trang đọc truyện online phải mua VIP mới đọc những chương sau được)

Cuồng ngạo tiên ma đồ , tác giả: Đám Máy Bay Lên Giời.

Chỉ nhìn cái ID này thôi đã có một luồng khí tà đâm đập vào mặt. Hành văn như học sinh tiểu học, plot hole đầy rẫy. Thẩm Viên còn chẳng dám gọi cái đồng nền móng tu chân hằm bà lằng, không có hệ thống đáng nói kia là cấu tạo của tác giả.

(Máy bay là số 1, bầu trời là số 0, 1 đâm vào 0 chính là lý do ID nó tà đâm)

Mỗi một người, ở trước mặt nhân vật chính, giống như bị bá khí tám phương của y hút lấy chỉ số thông minh vậy.

Nhất là sư phụ của Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu, đơn giản chính là máy bay chiến đấu hàng đầu của hãng thiếu năng, là Lý Thiên Nhất trong hàng ngũ cận bã!

(Lý Thiên Nhất: tội phạm hấp diêm trừ danh)

Ý nghĩa tồn tại của hắn chính là để tìm đường chết, sau đó tìm đường chết bất thành, bị nhân vật chính giết chết!

Vậy rốt cuộc tại sao Thảm Viên muốn xem một quyển sách như vậy, còn xem đến cuối cùng?

Xin đừng hiểu lầm, Thảm Viên cũng không phải là thích ngược. Nguyên nhân này, cũng là điều khiến hắn đau trứng nhất:

Thiên văn này gọi mở vô số, hồ to khắp nơi, bí ẩn hết cái này đến cái kia, tầng tầng sương mù khó bề phân biệt. Kết quả tới cuối cùng — một cái cũng không thêm giải đáp!

Quả thực là đáng phun thẳng lên trời một ngụm máu Lăng Tiêu!

(Máu Lăng Tiêu: máu phun thẳng lên trời hoặc thẳng vào mặt đối phương)

Hung thủ của mấy vụ thảm án rốt cuộc là ai? Mấy em gái sắc đẹp lộng lẫy đã nói sẽ thu vào hậu cung đi đâu hết rồi? Một đồng nhân vật có danh hiệu dương dương lừng lẫy nghe rất trâu bò rốt cuộc là dùng để làm gì, tại sao đến cuối cùng cũng không thấy lời ra cho ngắm nghía cái?! Anh Lên Giời, anh Máy Bay, đại thần, chúng ta thương lượng cái, lạp! hớ! đi! mà!

(Nếu đọc QT sẽ thấy chỗ ‘đại thần’ nó dịch là ‘rau diếp’. Thực ra ‘rau diếp’ phát âm gần giống nghĩa tương đương với = đại thần, nhân vật tầm cỡ)

Thảm Viên cảm thấy hắn quả thực có thể tức đến đội mồ sống lại.

Trong bóng đêm vô tận, một thanh âm của máy móc vang vọng vào lỗ tai hắn.

Kích hoạt mã: “Tác giả dở hơi, văn dở hơi”. Tự động phát động hệ thống.

“Các hạ là ai vậy?” Giọng điệu nói chuyện y như Google Translate. Thảm Viên nhìn bốn phía, hắn giống như trôi nổi trong không gian số ảo, giờ tay không thấy được năm ngón.

Cái thanh âm kia vang vọng khắp chốn: Hoan nghênh quý khách tiến vào hệ thống. Bản hệ thống dựa trên việc khai phá khái niệm “you can you up”, hy vọng cung cấp cho ngài trải nghiệm tuyệt vời nhất. Chân thành hy vọng trong quá trình trải nghiệm, quý khách có thể được bù đắp mong muốn, dựa theo ý nguyện của ngài, cải tạo một thiên văn dở hơi thành một tác phẩm kinh điển cao sang, khí phái, thượng đẳng. Chúc ngài vui vẻ.

Chìm trong mê muội, có một giọng nam tử bên tai hắn khẽ hỏi: “... Sư đệ? Sư đệ, đệ có nghe thấy ta nói không?”

Thảm Viên giật mình một cái, ổn định tinh thần, cố mở ra mí mắt đang trên dưới đánh lộn, cảnh tượng trước mắt giống như ngàn hoa vạn lá lượn vòng, một hồi lâu mới chồng chất hợp lại làm một, dần dần rõ ràng.

Hắn nằm ở trên một cái giường.

Nhìn lên trên, lụa trắng thướt tha, bốn góc đỉnh giường lộ ra túi thơm tinh xảo.

Nhìn xuống dưới, quần áo bạch y, phong cách cổ xưa, một chiếc quạt giấy đặt nghiêng bên gối.

Nhìn sang trái, một nam tử bộ mặt tuấn lãng tóc cột đen tuyền, ngồi trên sườn giường, đang thân thiết nhìn qua đây.

Thảm Viên nhắm mắt lại, bỗng dưng đưa tay sờ chiếc quạt kia, soạt mở ra, quạt đi một đầu mồ hôi lạnh cuộn cuộn.

Trong ánh mắt nam tử kia chợt hiện lên nét vui mừng, nhẹ nhàng hỏi: “Sư đệ cuối cùng cũng tỉnh rồi! Thân thể còn có chỗ nào không khỏe không?”

Thảm Viên nói: “... Không sao.”

Lượng tin tức có chút hơi lớn, Thảm Viên hồ đồ muốn ngồi dậy. Nam tử xa lạ kia thấy thế, mau chóng vươn tay đỡ lưng hắn, để hắn tựa vào đầu giường.

Thảm Viên từ trước đến nay là một người cẩn thận, trước khi hiểu rõ tình huống, hắn chỉ biết làm bộ như vừa mới tỉnh lại về mặt hoảng hốt, hỏi một câu: “Ta... đây là đang ở chỗ nào?”

Nam tử kia sững sốt, nói: “Đệ ngủ đến hồ đồ rồi à? Nơi này là Thanh Tĩnh Phong của đệ mà.”

Thẩm Viên trong lòng cả kinh, tiếp tục ra vẻ mơ hồ: “Ta... Tại sao lại mê man lâu như vậy?”

Nam tử kia hít vào một tiếng, nói: “Ta còn chưa hỏi đệ đó. Đang yên đang lành sao lại sốt cao? Ta biết, Tiên Minh Đại Hội gần đến, đệ dạy dỗ đồ nhi là cần thiết. Nhưng dựa vào căn cơ và danh vọng hiện giờ của tiểu thiên cung chúng ta, cho dù lần này không cử người tham dự, cũng chưa chắc có người dám nghi ngờ, đệ cần gì phải để ý những hư danh này.”

Thẩm Viên càng nghe càng thấy không đúng. Lời này sao nghe quen tai vậy?

Không đúng, bối cảnh này sao nghe quen tai vậy?

Kế tiếp, câu nói đánh động lòng người của nam tử kia, cuối cùng đã chứng thực nghi ngờ của hắn.

“Thanh Thu sư đệ, đệ có nghe sư huynh nói không đó?”

Lúc này, sau một tiếng “ding”, thanh âm máy móc như Google Translate trong mơ kia lại vang lên.

Hệ thống kích hoạt thành công! Cố định nhân vật, sư phụ của Lạc Băng Hà, phong chủ Thanh Tĩnh Phong của Thương Khung Sơn phái, ‘Thẩm Thanh Thu’. Vũ khí, Tu Nhã Kiếm. Chỉ số ngẫu khởi điểm: 100.

“Đù đù đù, mày là cái trò méo gì? Sao cứ như trực tiếp nói chuyện trong đầu tao vậy? Live-action của bối cảnh Cuồng ngạo tiên ma đồ này là sao đây?”

Thẩm Viên đương nhiên không nói ra, nhưng thanh âm kia rất nhanh đã đưa ra đáp án.

Quý khách phát động cho hệ thống thực hành mệnh lệnh, đã cố định với tài khoản ‘Thẩm Thanh Thu’.

Tùy theo tiến triển của nội dung, các hạng mức chỉ số sẽ được từ từ mở khóa, xin hãy chắc chắn mỗi hạng chỉ số không thể thấp hơn 0. Nếu không hệ thống sẽ tự động đưa ra trừng phạt.

Ngừng. Đủ rồi. Thẩm Viên xác định.

Hắn sống lại.

Sống lại vào một quyển tiểu thuyết ngựa đực hắc ám mình vừa đọc xong còn ghét bỏ. Hơn nữa còn đem theo cái hệ thống quỷ quái gì. Thẩm Thanh Thu nhanh chóng tiếp nhận sự thực này.

Hắn là sư phụ cận bã không được chết tử tế của nam chính – Thẩm Thanh Thu. Cái này... ờ, tình huống có chút phức tạp.

Người đàn ông bên cạnh này là đương nhiệm chủ môn của Thương Khung Sơn phái, sư huynh của Thẩm Thanh Thu, “Huyền Túc Kiếm” Nhạc Thanh Nguyên. Đậu má.

Thẩm Viên đặc biệt nhắm vào Nhạc Thanh Nguyên mà đậu má một hồi cũng là vì có nguyên nhân trọng đại nha — trong nguyên tác, Nhạc Thanh Nguyên đã bị sư đệ tốt của hắn Thẩm Thanh Thu tự tay hại chết đó được không!

Chết cũng đừng có thảm vậy đi!

Vạn tiễn xuyên thân đến cái xác cũng chẳng còn!

Cái mặt của người bị hại này, đang ở trước mặt “hung thủ” hỏi han ân cần, áp lực thật lớn a!

Có điều xem ra thì hiện tại tình tiết vẫn chưa tiến triển đến bước đó. Nhạc Thanh Nguyên vẫn đang yên ổn, chứng tỏ lúc này Thẩm Thanh Thu còn chưa bị lột mặt nạ ngụy quân tử, vẫn chưa thân bại danh liệt.

Nhạc Thanh Nguyên là một người rất tốt, cũng không có gì đáng sợ cả. Khi đọc sách Thẩm Viên còn khá thích nhân vật này. Đúng giây phút hắn thoáng yên tâm, một hàng văn tự quỷ dị nổi lên trong óc.

... Trong phòng tối đen, một sợi xích sắt rũ xuống từ xà nhà. Phía cuối xích sắt có treo một cái khung tròn. Khung tròn bó buộc thắt lưng của một người. Nếu đó còn có thể coi như ‘người’. ‘Người’ này đầu tóc rối bù, giống như kẻ điên. Đáng sợ nhất chính là tứ chi của hắn tất cả đều bị chặt đứt. Bả vai và đùi chỉ có bốn thịt cầu trụi lủi. Đụng một cái, hắn sẽ phát ra âm cầm ‘a a’. Đầu lưỡi của hắn cũng bị người ta cắt phẳng đi, cho nên nói không ra từ ngữ đầy đủ.

↑ Trích đoạn Cuồng ngạo tiên ma đồ chọn lọc, kết cục của Thảm Thanh Thu.

Thảm Viên, à không, Thảm Thanh Thu cúi đầu đỡ trán.

Hắn nào có tư cách cảm khái người khác chết thảm, chết thảm nhất chính là hắn đó được không!

Tuyệt đối không thể tạo thành sai lầm lớn!

Phải tiêu diệt nó từ trong trứng trước khi sai lầm xảy ra!

Từ giờ trở đi phải bắt đầu điên cuồng ôm đúi nam chính!

Phải làm một người thầy tốt bạn hiền thân thiết ôn nhu, hời hợt ân cần cẩn thận!

Vừa mới toát ra ý niệm này trong đầu, đầu Thảm Thanh Thu đột ngột vang lên một chuỗi dài âm thanh cảnh báo, quả thực tựa như một trăm xe cảnh sát bật còi hú đi qua, làm cho hắn chấn động cả người, thống khổ mà bưng kín đầu.

Nhạc Thanh Nguyên lập tức lo lắng nói: “Sư đệ, đệ còn đau đầu sao?”

Thảm Thanh Thu cắn răng không đáp. Hệ thống sắc lẹm mà nhắc nhở: Cảnh cáo. Ý đồ vừa rồi của quý khách vô cùng nguy hiểm. Thuộc loại hành vi sai quy tắc, xin đừng thử nghiệm, nếu không hệ thống sẽ tự động đưa ra trừng phạt.

“Sai quy tắc chỗ nào?”

Quý khách hiện tại đang ở cấp bậc mới bắt đầu, chức năng OOC bị đóng băng. Cần hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp mới có thể làm tan băng. Trước khi băng tan, làm ra bất cứ hành động nào trái với tính cách nhân vật ‘Thảm Thanh Thu’ nguyên tác, đều sẽ bị trừ một số điểm nhất định.

Với tư cách một nửa trạch nam, trước kia Thảm Thanh Thu thỉnh thoảng có xem một ít đồng nghiệp văn, đương nhiên biết OOC nghĩa là gì. Viết tắt của out of character, dịch ra là hình tượng nhân vật sụp đổ, không phù hợp tính cách nhân vật nguyên tác.

“... Cũng tức là, tại trước khi chức năng gì gì đó tan băng, hành vi cử chỉ của tao, cũng không thể vượt quá phạm trù ‘Thảm Thanh Thu’ sẽ làm?”

Giải thích chính xác.

Đã trực tiếp cho hắn sống lại vào xác của Thảm Thanh Thu, còn để tâm chi tiết OOC cái gì nữa vậy?

Thảm Thanh Thu lại hỏi: “Mày mới vừa nói, cái gì cái gì... Chỉ số không thể thấp hơn 0, nếu thấp hơn 0 sẽ như thế nào?”

Quý khách sẽ bị tự động trục xuất về thế giới ban đầu.

Thế giới ban đầu? Nhưng mà ở thế giới ban đầu, thân thể của Thảm Viên đã chết rồi.

Nói cách khác, nếu điểm số gì đó bị trừ sạch, chờ đợi hắn chính là: tử vong!

Ta đây chẳng hỏi chẳng màng nam chính, không có hành vi gì, chắc cũng được chứ?

Hắn ngẩng đầu lên, quét một vòng, cũng không thấy trong đám đệ tử phụng dưỡng một bên có người phù hợp hình tượng Lạc Băng Hà. Hắn giả bộ thờ ơ nói: “Lạc Băng Hà ở đâu?”

Nhạc Thanh Nguyên ngừng lại một chút, nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Thảm Thanh Thu bất động thanh sắc, lại âm thầm nghi hoặc. Chắc không phải thời gian không đúng, nam chính còn chưa có bài sư vào tiểu thiên cung môn đấy chứ?

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Sư đệ, đệ không nên tức giận.”

Trong lòng Thảm Thanh Thu nảy sinh một dự cảm không lành.

“Ta biết đệ không thích nó. Nhưng đứa trẻ kia trời sinh căn cốt không tốt, đã tận lực rồi, đệ đừng trừng phạt nó nữa.”

Thẩm Thanh Thu nghe được môi phát khô, liếm liếm, “... Huynh nói thẳng đi, nó ở đâu?”

Nhạc Thanh Nguyên im lặng một lát, nói: “Đệ treo nó lên đánh xong, không phải đều bắt giam ở phòng chứa củi sao?”

Thẩm Thanh Thu hai mắt tối sầm.

2. Chương 2: Nam Chính Chịu Ngược

Thẩm Viên vẫn không hiểu, loại người như Thẩm Thanh Thu xấu xa tới cực điểm, lại ham thích tìm đường chết, rốt cuộc là vì cái gì.

Kiếp trước của Thẩm Thanh Thu gia cảnh giàu có, ít nhiều cũng tính là một đứa con nhà giàu nho nhỏ, trên có hai anh trai, tương lai nhất định phải kế thừa gia nghiệp, phía dưới có một em gái, là để yêu thương, tình cảm đều rất tốt.

Hắn đã sớm biết, cho dù mình cả đời ăn không ngồi rồi cũng không lo chết đói. Có lẽ bởi vì từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh thừa thãi thoải mái, thiếu áp lực cạnh tranh, nên hắn luôn cảm thấy chỉ cần là cạnh tranh thì nhân số sẽ lớn hơn 10, dưới 10 người thì thành tích đều tốt.

Bởi vậy, cho tới bây giờ hắn và người thích tranh bá thiên hạ không có tiếng nói chung.

Thẩm Thanh Thu nguyên tác – công lực có, kinh nghiệm cũng có, bề ngoài có giáo dưỡng, cũng có. Địa vị thanh danh không gì không có, được đại phái đệ nhất thiên hạ nuôi không lo tiền tiêu, tại sao nhất định phải gây khó dễ cho một ngọn cỏ như nhân vật chính, cả ngày trong đầu tính toán toàn là đánh chửi nhân vật chính, với cả phân phó người khác đánh chửi nhân vật chính?

Cho dù Lạc Băng Hà y thiên tư hơn người, ngộ tính tuyệt hảo, rất trâu bò... Nhưng cũng không đến mức ghen tị đến mức độ này chứ?

Có điều cũng không thể trách nhân vật phản diện như hắn vô liêm sỉ. Trong sách nhân vật phản diện giống hắn nhiều như cá qua sông, chỗ nào cũng có, chỉ có điều hắn được coi như một kẻ cực kỳ vô liêm sỉ.

Có thể thế nào đây? BOSS lớn nhất của quyển sách này chính là bản thân nhân vật chính. Ánh sáng dom đóm sao dám tranh phát sáng cùng nhật nguyệt?

Hắn được tu chân giới tôn làm “Tu Nhã Kiếm”, tất nhiên tướng mạo khí chất không tính là quá kém.

So với hiện tại, Thẩm Thanh Thu nhìn trái nhìn phải, cho dù là đối diện với gương đồng phẳng như hồ dán trộn cháo, cũng đại khái khá vừa lòng.

Người này diện mạo đoan chính, mi mục như họa, mảnh mai môi mỏng, nhìn như một người đọc sách. Thêm cặp chân khá dài, ít nhiều cũng coi là một mỹ nam tử. Tuy rằng tuổi thực không ổn, nhưng đây là tiểu thuyết tu chân, Thẩm Thanh Thu có tu vi của kim đan trung kỳ, vẫn hoàn mỹ duy trì bề ngoài thanh niên. So với lúc hắn nào bỏ khi đọc sách, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy rằng không có cách nào so với Lạc Băng Hà.

Vừa nghĩ tới Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu lập tức vô cùng đau đầu.

Hắn muốn đi xem Lạc Băng Hà hiện tại bị giam ở phòng chứa củi, nhưng vừa mới tiến ra một bước, trong đầu lại vang lên âm thanh cảnh cáo chói tai.

Cảnh cáo! OOC cảnh cáo! ‘Thẩm Thanh Thu’ sẽ không chủ động thăm Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu phẫn nộ nói: “Được rồi. Ta đây phái người kêu hắn đến cũng có thể đi.”

Hắn nghĩ nghĩ, gọi một tiếng: “Minh Phàm!”

Một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi, cao cao gầy gầy, tiến vào từ ngoài cửa, đáp: “Đồ nhi ở đây. Sư phụ có gì phân phó?”

Thẩm Thanh Thu không khỏi nhìn nhiều một chút, thấy hắn cũng coi như có mặt mũi, chỉ là có chút xấu xí, trong lòng chặc chặc than thở: quả nhiên là bản mặt của vật hi sinh.

Đây, chính là đại đệ tử của Thẩm Thanh Thu nguyên tác, sư huynh của Lạc Băng Hà, Minh Phàm.

Đây, chính là vật hi sinh cấp thấp nhất trong truyền thuyết.

Không cần phải nói, cái gì mà đêm khuya nhốt Lạc Băng Hà ở ngoài phòng, cố ý cho bí tịch nhập môn sai, những việc này đều không thể thiếu sự tham dự và mưu kế của hắn. Lúc nào Thẩm Thanh Thu tâm huyết dâng trào muốn gây sức ép cho Lạc Băng Hà; trợ thủ đắc lực nhất và tích cực hưởng ứng nhất cũng nhất định là hắn.

Xét thấy kết cục của người này trong nguyên tác, vẻ mặt nhìn đứa nhỏ này của Thẩm Thanh Thu không khỏi mang vài phần đồng bệnh tương liên: “Đi đưa Băng Hà lại đây.”

Minh Phàm trong lòng nói thầm: ngày trước sư phụ gọi Lạc Băng Hà, đều là kêu “tiểu súc sinh đó”, “nghiệp chương”, “tiểu tử hỗn láo”, “đầy tớ”, ngay cả tên cũng không nghiêm chỉnh gọi vài lần, sao giờ bỗng nhiên kêu thân mật như vậy?

Nhưng chỉ thị của sư phụ, hắn tất nhiên không dám hỏi nhiều, lập tức rảo bước đến phòng chứa củi, đá hai cánh cửa ra: “Đi ra! Sư tôn gọi người!”

Thẩm Thanh Thu ở trong phòng bước đi thông thả, trong đầu nghiên cứu hệ thống nghiên cứu đến mức hùng hực khí thế.

Hệ thống cố gắng hết sức giải thích nghi hoặc cho hắn.

Chỉ số ngẫu, cũng chính là độ làm màu. Chỉ số ngẫu càng cao, chứng tỏ càng cao sang, cấp bậc thượng thừa.

Vậy, nên như thế nào để tăng chỉ số ngẫu lên đây?

1, thay đổi tình tiết thiếu năng, làm tăng chỉ số thông minh của nhân vật phản diện và nhân vật phụ; 2, tránh đi lời điểm; 3, bảo đảm độ sướng của nhân vật chính; 4, bổ sung tình tiết chưa được giải đáp.

Thẩm Thanh Thu lần lượt phân tích tỉ mỉ.

Cũng tức là, hắn không những phải thu thập cục diện rồi rắm cho Thẩm Thanh Thu nguyên bản đã có một đám kẻ thù, còn phải cứu vớt những nhân vật khác không để tạo ra cục diện rồi rắm.

Chính cái mạng già của hắn còn không biết có giữ được không, lại còn phải bảo đảm nhân vật chính sống êm gió dịu lại còn không thể thiếu các em gái.

Những bí ẩn chưa giải này tác giả thích troll nhất quyết không lấp, còn muốn chính hắn khiêng cái xẻng hự hự lấp bằng.

Ha ha.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời đã nói rõ rồi, mục tiêu của quyển sách Cuồng ngạo tiên ma đồ này rất rõ ràng, mỗi một chữ viết ra đều là vì một mục đích, đó chính là sướng.

Nhất là đoạn nam chính trâu bò sau khi hắc hóa làm bộ như vô tội, sói đội lốt cừu, phản ngược tiện nhân, quả thực sướng ngắt trời. Cho nên nó hot đến tột đỉnh, càng viết càng dài, dài hơn cả thẩm trải chân.

Thẩm Thanh Thu biểu thị, riêng nhiệm vụ hạng nhất phải đại khái nhớ tình tiết, hắn liền áp lực rất lớn. Lời điểm khắp nơi đều có, hắn cũng không thể bảo đảm đều có thể tránh!

Thẩm Thanh Thu: “Tình tiết dạng gì mới gọi là không thiếu năng?”

Không có tiêu chuẩn cụ thể, theo cảm nhận chủ quan của độc giả mà định.

“Văn rở rách này còn có độc giả cơ đấy.” Thẩm Thanh Thu lẩm bầm nói, hoàn toàn quên mình chính là một độc giả “trung thực” tiêu tiền mua V một hơi xem hết...

Dừng một chút, Thẩm Thanh Thu hỏi tiếp: “Vậy rốt cuộc phải tích lũy bao nhiêu điểm, mới có thể tuyên bố nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp?”

Hệ thống: Dựa theo tình huống cụ thể mà định. Khi đạt tới yêu cầu sẽ tự động phát thông báo hệ thống.

Câu hỏi cụ thể, phân tích cụ thể, thật đúng là vạn năng.

Thẩm Thanh Thu cười lạnh một tiếng, nghe cánh cửa có tiếng động, quay đầu lại, liền thấy một thiếu niên đi vào cửa.

Tuy rằng thân hình không ổn, lại vẫn nỗ lực đứng thẳng, kêu một tiếng: “Sư tôn.”

Ba phần cười Thẩm Thanh Thu vừa mới ngưng bên miệng nhất thời cứng đờ.

Muốn chết à! Dem khuôn mặt sau này sẽ mê đảo từ cụ già tám mươi cho tới bé gái sơ sinh, có thể nói là nam chính Mary Sue phiên bản nam, đánh thành như vậy, đảm bảo chết chắc rồi!

Nhưng mà, cho dù là một khuôn mặt nhận hết tra tấn, thương tích rầu rĩ, nhân vật chính, không hổ là nhân vật chính!

Ánh mắt Lạc Băng Hà, vẫn như sao sớm ngân hà, quả là một tiểu soái ca mầm non tươi mới.

Về mặt kiên nghị mà khiêm tốn, cho thấy rõ tâm lý cao thượng bất khuất.

Thất lưng và thân hình thẳng tắp, là ngạo cốt thà gãy không cong của y!

Trong phút chốc, đáy lòng Thẩm Thanh Thu chảy ra hàng loạt câu văn có vần xếp thành đoạn, cùng các loại thủ pháp tu từ hỗn tạp nối đuôi nhau hình thành vô số ngôn từ khen ngợi, suýt nữa thốt ra!

Cũng may Thẩm Thanh Thu dừng cương trước bờ vực, lòng kêu nguy hiểm quá nguy hiểm quá, bối cảnh nhân vật chính quá cứng, thiếu chút nữa không nhận được!

Mắt thấy Lạc Băng Hà vừa lê vừa bước vào cửa, chặt vật muốn quỳ xuống. Khóe miệng Thẩm Thanh Thu giật giật, lòng kêu lão phu chịu không nổi cái cúi đầu của ngài, hôm nay ngài bái ta một chút, không chừng ngày sau xương bánh chè của ta bị người chặt! Lập tức ngăn cản nói: “Không cần đâu.”

Hắn vung tay lên, ném một cái bình nhỏ: “Đây là thuốc.” Cuối cùng, lại dùng khẩu khí châm chọc nói: “Chớ để người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng Thanh Tĩnh Phong ta ngược đãi đệ tử.”

Thẩm Thanh Thu tiến vào nhân vật vô cùng nhanh, hắn đánh bạo làm ra hành động đưa thuốc, lại lựa chọn thái độ có phần ác liệt, coi như là phù hợp bản sắc ngụy quân tử làm chuyện xấu lại sợ bị người phát hiện của Thẩm Thanh Thu nguyên bản.

Quả nhiên, hệ thống không có phát ra đề nhắc OOC, Thẩm Thanh Thu nhẹ nhàng thở ra.

Lạc Băng Hà vốn tưởng rằng sư tôn kêu hắn tới là muốn tiếp tục “dạy dỗ” hắn, tuyệt đối không ngờ cư nhiên là ban thuốc, đầu tiên là rửa sốt, sau đó tất cung tất kính hai tay tiếp nhận bình nhỏ, thành tâm cảm tạ nói: “Tạ ơn sư tôn ban thuốc.”

Trên mặt Lạc Băng Hà lúc này còn tràn đầy vẻ trẻ con, nụ cười chân thành tha thiết ấm áp, giống như mặt trời ấm áp mới lên.

Thẩm Thanh Thu nhìn chằm chằm một lát, quay mặt đi.

Tính cách của nam chính giai đoạn trước khi hắc hóa, tuyệt đối là một mầm thiếu niên tốt, cho chút ánh mặt trời thì sẽ tỏa sáng, là loại người giúp y một phần y hồi báo mười phần. Nói là cừ non cũng không quá.

Lạc Băng Hà lại vui mừng mà nói tiếp: “Đệ tử ngày sau nhất định cố gắng gấp bội, không để sư tôn thất vọng.”

Ể, không phải, nếu người cố gắng gấp bội, phỏng chừng sư tôn nguyên bản của người sẽ thật sự thất vọng...

Nếu Thẩm Thanh Thu chưa đọc Cuồng ngạo tiên ma đồ, tình cảnh này, hẳn tất nhiên đau xót không ngừng, vì Lạc Băng Hà đổ một phen lệ đồng tình.

Nhưng mà, hẳn đã dùng góc độ thượng đế lĩnh giáo từ đầu tới cuối hoạt động tâm lý muôn màu muôn vẻ của Lạc Băng Hà sau khi hắc hóa. Trên mặt ôn nhuận quân tử khiêm tốn, trong lòng toàn suy nghĩ ngày sau làm sao rút gân bật cốt lột da phơi khô người trước mặt.

Lạc Băng Hà mỉm cười nói: “Nhục nhã đệ tử chịu khi xưa, hôm nay hoàn trả gấp trăm lần. Kẻ làm bị thương tay chân ta, ta tất sẽ chặt đứt tứ chi, nghiền xương thành tro.”

↑ Đoạn tuyển chọn số 2 trong Cuồng ngạo tiên ma đồ

Sau đó y thật sự đem Thẩm Thanh Thu gọt thành nhân côn.

Nói phải hành người, thì sẽ hành người. Muốn sống không được, muốn chết không xong. Khí phách sảng khoái thế này, có hiệu quả vi diệu tương đương trời lạnh Vương phá. Tinh hoa bậc này, nói ngắn gọn, hóa thành bốn chữ: “Ha ha, dở hơi.”

(Trời lạnh Vương phá: xuất phát từ một câu trong tiểu thuyết đam mỹ, nguyên văn nhân vật nói: “Trời lạnh rồi, cho tập đoàn Vương thị phá sản đi”. Đại ý chỉ ngầu quá mức)

Cho nên, dù tình cảnh giờ phút này của Lạc Băng Hà đích xác khiến người ta đồng tình, Thẩm Thanh Thu nghĩ đến nhiều hơn, vẫn là kết cục tương lai của mình.

Theo hẳn tổng kết, Lạc Băng Hà hiện tại đáng thương bao nhiêu, ngày sau khi đạp chân lên đầu người ta, liền cười thỏa mãn dữ tợn bấy nhiêu.

Thẩm Thanh Thu ngồi vào ghế gỗ tử đàn, chọn giọng điệu không quá thân cận, nói: “Băng Hà, tâm pháp nhập môn đến đâu rồi?”

Một tiếng “Băng Hà” kia thân thiết đến mức chính hẳn cũng nổi da gà. Lạc Băng Hà rõ ràng lưng cũng run lên, làm như cực không quen, có điều, y vẫn lộ ra một nụ cười hơi ngượng ngùng: “Đệ tử ngu dốt, vẫn là... không bắt được trọng điểm.”

Thẩm Thanh Thu hận lắm nha, trời biết hẳn rất muốn lấy cái loa rống to bên tai Lạc Băng Hà: Cầm một quyển tâm pháp giả, không tẩu hỏa nhập ma cũng siêu lắm rồi. Có linh hội mới là lạ á! Thiếu niên người về đội của ta! Vì sư sẽ cho người tâm pháp chính xác a!

Tiếng cảnh báo tựa như yêu ma kia cuồn vang không ngừng. Thẩm Thanh Thu trong lòng gào lên với hệ thống: “Tao chỉ nghĩ nghĩ, cũng không được sao?! Tao đương nhiên biết đây là sai quy tắc!”

Hắn chỉ đành tiếp tục tùy ý nói: “Vi sư hôm nay phạt người, cũng là xuất phát từ nóng vội. Thời gian thẩm thoát, nghĩ đến người nhập môn hạ của ta cũng đã lâu, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Lạc Băng Hà nhu thuận nói: “Đệ tử năm nay mười bốn.”

À. Mười bốn a.

Thẩm Thanh Thu đỡ trán.

Nói cách khác, vào lúc này thầy trò Thẩm Thanh Thu Lạc Băng Hà, đã trải qua sự kiện phạt quỳ sơn môn, sự kiện đồng môn Thanh Tĩnh Phong ẩu đả số đông, sự kiện “chống đối” sư tôn bị treo lên đánh, sự kiện đánh võ pháp khí bị phạt lao dịch... Rất nhiều thành tích vinh quang [tay vẫy bye bye]

3. Chương 3: Nam Chính, Ta Nên Làm Gì Với Người Đây

Thẩm Thanh Thu là một người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Nếu đã sống lại trong Cuồng ngạo tiên ma đồ , hơn nữa thân thể của hắn trong thế giới ban đầu đã chết, không bằng cứ ở chỗ này được ngày nào hay ngày ấy đi.

Đi vào một thế giới tu chân, bỗng dưng được một thân công pháp cùng kiếm thuật coi như khá tốt, lại xuất thân danh môn chính phái. Hắn muốn thể hiện bản lĩnh thì bất cứ lúc nào cũng có thể thể hiện bản lĩnh, muốn không phô trương thì có thể lui ở trên Thanh Tĩnh Phong của Thương Khung Sơn phái yên lặng không hỏi thể sự. Có cái gì không tốt đâu.

Đơn giản chính là tìm gái có chút khó khăn.

Loại tiểu thuyết ngựa đực YY này, phạm là một em gái, dung mạo không hít đất, tất nhiên là vật trong tay nam chính. Tất cả mọi người đều hiểu.

Có điều yêu cầu của Thẩm Thanh Thu thật sự không cao, ở bên này ăn không ngồi rồi, bảo dưỡng tuổi thọ, hắn đã cảm thấy mỹ mãn rồi. Dù sao cũng không có gì khác ngày tháng kiếp trước hắn đã trải qua.

Thế nhưng, chỉ cần có Lạc Băng Hà, đừng nói hắn thể hiện bản lĩnh, chỉ cần hắn còn ở lại trên miền đất của cấu trúc nguyên tác, cho dù ẩn cư đến thế ngoại đào nguyên, sau khi Lạc Băng Hà xưng bá cũng có bản lĩnh bắt được hắn gọt thành nhân côn.

Sống lại vào một quyển văn ngựa đực thì thôi đi, tại sao không phải là xuyên vào nhân vật chính?!

Không phải nhân vật chính thì thôi đi, tại sao phải xuyên thành vật hi sinh buộc phải chết dưới hào quang của nhân vật chính?!

Vật hi sinh coi như xong, tại sao nhất định phải xuyên tới sau khi hắn đã ngược nhân vật chính đến mức chết đi sống lại, đắc tội đến tận cùng?!

“Ta không phải không muốn ôm đùi nam chính, nhưng mà ai kêu nam chính này cmn là loại hắc hóa. Là loại hình có thù tất báo, hoàn trả ngàn lần a!”

Thẩm Thanh Thu nguyên rủa đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, kẻ đã nhào nặn ra nam chính hắc hóa như Lạc Băng Hà: Viết ngựa đực thì người viết ngựa đực cho tử tế, cải cách cái đệt!

Tóm lại, chỉ có thể tận lực giao tiếp với hệ thống trước, mò ra phương pháp tăng điểm, mau chóng thăng cấp, làm tan băng hệ thống OOC.

Nếu thấy tình thế không tốt, đến vạn bất đắc dĩ, hắn buộc phải tìm con đường khác, tìm kiếm đường ra.

Bước đầu tiên, hắn tính toán do thám bốn phía một phen, làm quen với hoàn cảnh.

Mười hai đỉnh của thiên cung, giống như mười hai thanh kiếm cực lớn hùng vĩ hiểm trở do trời đất rèn ra, hướng thẳng lên trời.

Thanh Tĩnh Phong mà Thẩm Thanh Thu chiếm hữu không tính là cao nhất, nhưng lại thanh tĩnh nhất, xanh rờn ẩm áp, trúc mọc khắp nơi. Hơn nữa trên cơ bản đệ tử của Thẩm Thanh Thu mỗi người đều phải học chút cầm kỳ thư họa các thứ, thường thường có thể bay tới tiếng lật sách lạnh lạnh, hoặc tiếng đàn tít tang, quả thật là nơi tụ tập hàng đầu của thanh niên văn nghệ cổ đại. Hoàn mỹ, phù hợp nhu cầu của phần tử làm màu như Thẩm Thanh Thu nguyên tác.

Trên đường đi gặp vài đệ tử cung kính vấn an Thẩm Thanh Thu, hắn cân nhắc phân lượng của hàng nguyên bản, vẻ mặt cao lãnh, hơi hơi gật đầu, chỉ riêng khoanh tay đi trước cũng ứng phó qua được, chỉ là ở trong lòng vất óc xem sau này nên làm sao ghép tên trong sách với mặt người thực đang sống.

Nhưng đây cũng không phải việc cấp bách Thẩm Thanh Thu phải giải quyết trước mắt. Hắn phải tự bảo vệ mình, đầu tiên sẽ thu thập công lực và kiếm pháp của hàng nguyên bản.

Nếu nhớ không lầm, trước khi Lạc Băng Hà hắc hóa, Thương Khung Sơn phái còn trải qua vài chuyển biến lớn, gì mà cường địch ma giới xâm lấn, Tiên Minh Đại Hội, đều không thể thiếu hắn thể hiện thân thủ một phen. Nếu hắn chỉ xuyên mỗi cái vỏ, không có công lực bên người, vậy thì xong đời! Không cần tình tiết phát triển, không cần phải nhân vật chính xuất mã, tùy tiện một tiểu yêu tiểu quái cũng có thể hành chết hắn!

Thẩm Thanh Thu một mình đi vào sâu trong rừng, xác nhận bốn phía không có người, mới gỡ bội kiếm đeo trên lưng xuống, tay trái cầm vỏ kiếm, tay phải cầm chuôi kiếm, dần dần rút ra.

Thanh “Tu Nhã Kiếm” này khi Thẩm Thanh Thu còn trẻ thành danh đã mang bên người, cũng coi như tiếng tăm lừng lẫy. Kiếm quang tuyết trắng sáng trong lại không chói mắt, tuyết đối là hàng thượng thượng phẩm. Nguyên tác miêu tả, dẫn nhập linh khí của bản thân vào vũ khí, thân kiếm sẽ hơi hơi sáng lên.

Thẩm Thanh Thu đang suy nghĩ rốt cuộc phương thức “dẫn nhập linh khí” thao tác ra làm sao, chợt thấy trường kiếm trong tay sáng lên óng ánh.

Xem ra, những thứ thuộc về cơ thể nguyên bản như công lực và cách dùng vũ khí đều sẽ được kế thừa hết. Thậm chí không cần cố ý nhớ này nọ, tự giác liền thông hiểu ngay.

Thẩm Thanh Thu muốn xem một chút uy lực như thế nào, tùy tiện đi đến phía trước chém một cái.

Ai biết nhất chém này lại hù chết người, kiếm quang đẹp mắt, giống như trong nháy mắt một tia chớp bật ra từ trong tay của hắn, khiến hắn nhắm mắt, đến khi mở ra, đã thấy mặt đất giống như bị sét đánh, lõm một cái thật sâu, từng đạo tung hoành.

“Vãi chưởng...!!!”

Thẩm Thanh Thu mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng thích muốn nổ tung.

Còn khí phách hơn hẳn tướng tượng nhiều! Không hổ là nhân vật cấp tông sư độc chiếm một đỉnh. Có công lực và kiếm pháp thế này, hẳn chăm chỉ luyện tập thêm, nói không chừng đến vạn bất đắc dĩ, khi buộc phải đối đầu với Lạc Băng Hà trâu bò của ngày sau, cũng có thể thừa nước chảy trôi!

Đúng vậy. Có thể thừa nước chảy trôi, Thẩm Thanh Thu có thể cười thảnh thơi ba ngày. Yêu cầu của hắn, thật sự không cao, có thể giữ mạng là tốt rồi...

Hắn còn muốn luyện tập nữa, càng sớm thuần thục càng có lợi với việc tiến hành kế hoạch thăng hạng. Nhưng lại nghe thấy âm thanh đập gậy cành khô rất nhỏ.

Kỳ thật âm thanh đó cách xa lắm, nhưng hiện tại năm giác quan của hắn hết sức sắc bén, muốn không biết cũng khó. Thẩm Thanh Thu nhìn nhìn vết lõm trên mặt đất, tra kiếm vào vỏ, lui đến chỗ sâu trong lùm cây thấp thoáng.

Tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, Thẩm Thanh Thu mới nghe ra người tới không chỉ có một. Quả nhiên một lát sau, khuôn mặt giống như tự mang ánh sáng nhu hòa thêm phần cao rọi của Lạc Băng Hà xuất hiện, mà tiếng nói phát ra đầu tiên lại là âm thanh mềm mại thanh thúy của thiếu nữ.

“A Lạc A Lạc, người xem, trên mặt đất chỗ này có một cái hố thật lớn!”

Nghe cách xưng hô, Thẩm Thanh Thu trốn ở chỗ tối thiểu chút nữa lão đảo không đứng vững.

Hệ thống hảo tâm giới thiệu vắn tắt: Nhân vật mới nhập cuộc, nữ đệ tử nhỏ tuổi nhất của Thẩm Thanh Thu, Ninh Anh Anh.

“Câm miệng, không cần mày giới thiệu, gọi Lạc Băng Hà như vậy không phải chỉ có một sao, ông đây biết.” Thẩm Thanh Thu mặt không chút thay đổi.

Thân ảnh thiếu nữ xinh đẹp phía sau Lạc Băng Hà xoay người đi ra, nhìn qua còn nhỏ hơn Lạc Băng Hà một chút, dùng dây màu cam buộc những bím tóc, nhìn qua ngây thơ rục rờ. Trong mỗi tiểu thuyết tu chân tiêu chuẩn đều phải có một hình tượng tiểu sư muội đáng yêu.

Mà tiểu sư muội này, khiến cảm xúc Thẩm Thanh Thu có chút phức tạp.

Đó là bởi vì hắn có mưu đồ bất chính với Ninh Anh Anh. À không, phải là Thẩm Thanh Thu của nguyên tác có mưu đồ bất chính với Ninh Anh Anh.

Tính cách của Thẩm Thanh Thu là ngụy quân tử. Nếu ở mặt ngoài giữ tâm trong sáng giữ mình trong sạch, vậy nội tâm nhất định phải dâm tà vô sỉ hạ lưu đê tiện. Thân là sư trưởng, lại có ý nghĩ xấu xa với tiểu đồ nhi nhu thuận hoạt bát. Ba lần bốn lượt ý đồ xuống tay, thiếu chút nữa là đắc thủ.

Dám nhúng chàm nữ nhân của nhân vật chính, kết quả có thể tưởng tượng được!

Lúc trước khi Thẩm Thanh Thu đọc sách còn có chút kỳ lạ, sao Lạc Băng Hà không thuận tiện tiễn hần luôn đi. Hơn nữa hần còn tới khu đọc giả bình luận, dẫn theo đại đội lập một cái thread “Cầu tiễn! Không tiễn bỏ văn!”

Nếu lúc trước hô hào thành công... Hơ hơ.

Hiện tại hần nhất định sẽ tự chặt cánh tay đã lập cái thread đó!

Lạc Băng Hà nhìn thoáng qua, làm như không có hứng thú, chỉ ôn hòa cười cười. Ninh Anh Anh lại muốn quần lấy y, bởi vậy cố tìm lời để nói: “Có lẽ là vị sư huynh nào đó tu luyện kiếm quang đi?”

Lạc Băng Hà nhắc lên một cái búa, bắt đầu chém một thân cây, đáp: “Không thể nào. Trên Thanh Tĩnh Phong có tu vi thế này, e là chỉ có sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng ho khan hai tiếng: thiếu niên người khá có mắt nhìn hàng đó.

Ninh Anh Anh ngồi ở trên tảng đá dưới một gốc cây, đỡ cằm: “Ồ. Vậy chắc là bị sét đánh đi.”

Lạc Băng Hà không để ý đến nàng nữa, chỉ lầm lũi nhắc tay, hạ xuống, thành thật chặt cây.

Cây này cũng không nhỏ yếu, búa lại nửa rỉ nửa không rỉ, dù sao Lạc Băng Hà lúc này chỉ có mười bốn tuổi, chém thập phần hết sức, chỉ chốc lát sau đã đầy một đầu mồ hôi. Ninh Anh Anh lại nhảm chán, làm nũng nói: “A Lạc A Lạc, người chơi với ta đi!”

Lạc Băng Hà ngay cả mồ hôi cũng không lau, tiếp tục chặt cây, nói: “Không được. Sư huynh giao phó, củi lửa hôm nay chặt xong còn phải đi nấu nước. Chặt xong mau, còn có thể dư chút thời gian ngồi xuống.”

Ninh Anh Anh chu miệng nói: “Sư huynh bọn họ thật không tốt! Luôn sai khiến người làm này làm kia, ta thấy chính là cố ý bắt nạt người. Hừ, ta lát nữa sẽ nói với sư tôn, bảo đảm khiến bọn họ không dám như vậy nữa.”

Thẩm Thanh Thu sợ đến biến sắc. Không không không cô ngàn vạn lần đừng đến nói với ta a! Ta biết làm thế nào a! Rốt cuộc giáo huấn bên nào mới tốt a!

Lạc Băng Hà lúc này tuổi tuy nhỏ, nếm mọi khó khăn nhân gian, lại vẫn giữ một trái tim bạch liên hoa. Hần chân thành nói với Ninh Anh Anh: “Tuyệt đối đừng. Ta không muốn khiến sư tôn vì chút chuyện này mà khó xử. Sư huynh họ cũng không có ác ý, chỉ là thấy ta tuổi còn nhỏ, muốn cho ta ít cơ hội trải nghiệm thôi.”

Thẩm Thanh Thu thật sự sắp bị đứa nhỏ này làm cảm động: Người nói coi nếu người lúc nào cũng hiểu chuyện vậy thì tốt biết mấy!

Trong tiếng líu ríu của Ninh Anh Anh, Lạc Băng Hà chặt đủ số lượng nhánh củi, cất kỹ búa đi, cũng ngồi trên tảng đá, khoanh chân ngồi, nhắm mắt bắt đầu tĩnh tọa.

Thẩm Thanh Thu thở dài một tiếng trong lòng.

Kỳ thật, thuộc tính trâu bò của nhân vật chính trước đó đã được dự báo trong phần diễn khổ tình. Rõ ràng nhập môn tâm pháp Minh Phàm cho y là giả, càng luyện tập theo nó, càng chẳng ra sao cả. Nhưng Lạc Băng Hà dựa vào tuyệt thế thiên tư của mình và một nửa huyết thống Ma tộc ẩn núp trong cơ thể, chó ngáp phải ruồi, mò mẫm ra một bộ chiêu thức của riêng mình... Quả thực rất không khoa học!

Đang lúc thổn thức, lại là tiếng bước chân hỗn độn.

Thẩm Thanh Thu vừa nghe liền biết không tốt, sắp hỏng chuyện rồi.

Minh Phàm dẫn vài đệ tử cấp thấp vòng ra, vừa thấy Ninh Anh Anh, ánh mắt đầy áp vui mừng đi lên kéo tay nàng: “Tiểu sư muội! Tiểu sư muội ta đang tìm muội đó. Sao muội không nói một tiếng đã chạy đến nơi như thế này. Phía sau núi lớn như vậy, ngộ nhờ mãnh thú độc xà xông ra thì làm sao. Sư huynh có thứ hay lắm muốn cho muội xem.”

Tất nhiên hắn nhìn thấy Lạc Băng Hà đang yên lặng ngồi xuống, trực tiếp coi là không khí lơ đãng luôn. Lạc Băng Hà cũng rất có lễ nghĩa, mở mắt gọi một tiếng sư huynh.

Ninh Anh Anh cười khanh khách nói: “Ta còn lâu mới sợ độc xà mãnh thú. Hơn nữa không phải có A Lạc ở với ta sao?”

Minh Phàm liếc mắt đảo qua Lạc Băng Hà, hừ một tiếng.

4. Chương 4: Quy Tắc Trừ Diễm Của Hệ Thống

Trong đầu hắn đang nghĩ cái gì, Thẩm Thanh Thu không thể rõ ràng hơn, nhất định là nghe Ninh Anh Anh gọi Lạc Băng Hà gọi rất thân thiết, cảm thấy sự đố kỵ ghen ghét này càng nhức mắt. Trong nguyên tác cái loại vật hi sinh thù hận nhân vật chính một cách chẳng rõ tại sao thể này đã sớm bị Thẩm Thanh Thu ném gạch vô số lần, chưa bao giờ cải thiện cả.

Dù sao Ninh Anh Anh cũng là tâm tính tiểu nữ hài, nghiêng đầu hỏi: “Sư huynh có cái gì thú vị? Mau lấy ra cho ta xem.”

Minh Phàm lại đổi một mặt tươi cười, gỡ xuống một miếng ngọc bội xanh bích từ bên hông, đưa tới trước mặt nàng: “Sư muội, lần này người nhà ta đến thăm, mang cho ta không ít đồ chơi màu sắc đẹp lại thú vị. Cái này ta thấy đặc biệt xinh đẹp, tặng cho muội!”

Ninh Anh Anh nhận lấy, hướng ánh mắt trời chiếu qua tán cây mà xem tỉ mỉ. Minh Phàm nóng lòng hỏi: “Thế nào? Muội có thích không?”

Rình coi đến đây, Thẩm Thanh Thu rút cuộc nghĩ ra. Là đoạn tình tiết này!

Không tốt, hắn không nên tới nơi này, nguy hiểm a!

Nhưng không thể trách hắn nhớ không rõ. Người kêu một người đã mắng tác giả dở hơi văn dở hơi, đi nhớ được nội dung của đoạn mở đầu cổ xưa của tiểu thuyết update 4 năm, tuyển thời gian kéo dài đến 200 năm? Hắn xem hết trong vòng 20 ngày, cái đoạn tình tiết nhập môn đơn thuần hết ngược rồi lại ngược đã sớm quên sạch được không!

Quả nhiên, Ninh Anh Anh căn bản nhìn không ra màu sắc tốt hay không, nhìn lung tung một hồi, ném ngọc bội trở về. Nụ cười của Minh Phàm cứng trên mặt. Ninh Anh Anh cau cái mũi, tùy ý nói: “Cái gì chứ, màu sắc khó coi chết đi được, còn không đẹp bằng cái kia của A Lạc.”

Lúc này, không chỉ sắc mặt Minh Phàm không tốt, ngay cả Lạc Băng Hà vẫn rất tự giác coi mình không tồn tại cũng chấn động thân thể rất khế, phút chốc mở mắt.

Minh Phàm từ hàm răng rặn ra vài chữ: “...Sư đệ cũng đeo ngọc phật cổ khí?”

Lạc Băng Hà hơi chần chờ, còn chưa trả lời, Ninh Anh Anh liền cướp lời đáp: “Hắn đương nhiên là có rồi. Cả ngày liền tâm mang ở trên cổ, bảo bối lắm đó, ngay cả ta muốn nhìn cũng không chịu cho.”

Dù Lạc Băng Hà trấn định thế nào, lúc này cũng biến sắc, theo bản năng cầm miếng Ngọc Quan Âm trên cổ dưới lớp quần áo.

Chỉ số thông minh của phần đông nhân vật nữ trong văn này, Thẩm Thanh Thu cũng muốn ngắt.

Khi Ninh Anh Anh nói lời này căn bản không cân nhắc hậu quả sẽ như thế nào, chỉ là luôn thấy Lạc Băng Hà đeo một miếng Ngọc Quan Âm bên người, chưa bao giờ rời xa.

Đối với vật liền tâm của người trong lòng, con gái lúc nào cũng đặc biệt muốn thu vào tay, Lạc Băng Hà lại nhất quyết không chịu cho, nàng không cam lòng nên mới lại nhắc tới.

Y đương nhiên không chịu cho được không!!! Đó là tiền hơn nửa đời người mà vị mẫu thân giặt quần áo kia đã bỏ ra, không dễ dàng gì mới cầu được cho đứa con một bảo khí phát sáng. Đó là một chút ảm áp làm

bạn y suốt đời trong thế giới hắc ám của Lạc Băng Hà, hậu kỳ thời điểm hắc hóa nghiêm trọng nhất cũng có thể khiến y vẫn hồi một chút nhân tính còn sót lại, làm sao tùy tiện cho người ta được!

Minh Phàm vừa tức vừa đổ kị, cuối cùng vẫn là ngữ khí giận dữ trong lời nói của Ninh Anh Anh khiến tức giận chiếm thượng phong, hấn đi lên trước từng bước, lạnh lùng nói: “Lạc sư đệ thật sự là cao giá, ngay cả Ninh Anh Anh sư muội muốn nhìn ngọc bội người cũng không cho. Tiếp tục như vậy, sau này đối mặt cường địch, có phải người ngay cả ra tay viện trợ cũng không chịu!”

Méo gì! Giữa hai cái này rồi cuộc liên quan cái méo gì a!

Ninh Anh Anh cũng không ngờ sẽ biến thành như vậy, gấp đến độ giậm chân: “Hắn không muốn thì thôi. Sư huynh, huynh đừng bắt nạt hắn!”

Lạc Băng Hà hiện tại sao có thể đấu thắng Minh Phàm? Lại có một đám đệ tử hạ cấp làm chó sai khiến cho Minh Phàm vây quanh, chỉ chốc lát sau miếng Ngọc Quan Âm kia liền từ cổ của y rơi xuống trong tay Minh Phàm. Hắn giơ lên nhìn một hồi, bỗng nhiên cười ha ha.

Ninh Anh Anh kỳ quái nói: “Huynh... Huynh cười cái gì?”

Minh Phàm ném miếng ngọc bội kia vào trong tay Ninh Anh Anh, đắc ý nói: “Bảo vệ khư khư như vậy, ta còn tưởng là bảo bối hiếm thấy gì. Sư muội người đoán thế nào? Là hàng tây bối, ha ha ha ha...”

(Hai chữ tây bối ghép vào thành chữ , đồng âm với nghĩa là giả).

Ninh Anh Anh mờ mịt nói: “Hàng tây bối? Giả sao?”

Nắm tay của Lạc Băng Hà dần dần siết chặt, dòng nước trong đáy mắt bắt đầu lưu động, gần từng chữ: “Trả lại cho ta.”

Ngón tay của Thẩm Thanh Thu cũng không tự chủ được mà khê cong vài ngón.

Tất nhiên hắn cũng rõ Ngọc Quan Âm kia là hàng giả, hơn nữa là một trong những chỗ tức giận nhất của Lạc Băng Hà.

Năm đó người phụ nữ giặt quần áo ăn uống tiết kiệm, lại do kiến thức thiếu cận, bị kẻ lừa đảo lừa dùng giá cao mua hàng giả, thương tâm tuyệt vọng, sức khỏe sau đó cũng ngày càng sa sút, không thể nghĩ ngờ là nỗi đau Lạc Băng Hà cả đời không giải được. Chỉ có điểm này, Lạc Băng Hà chưa bao giờ có thể nhận!

Là một người đứng xem, Thẩm Thanh Thu thật sự rất muốn ra tay, đánh toi bởi Minh Phàm một chút, đoạt lại ngọc bội ném cho Lạc Băng Hà.

Hơn nữa nói như vậy không chừng, Minh Phàm sẽ không đắc tội Lạc Băng Hà hoàn toàn, ngày sau còn có thể nhặt về một cái mạng nhỏ.

Minh Phàm từ trong tay Ninh Anh Anh lại cầm miếng ngọc bội kia lên, giống như ghét bỏ nói: “Trả lại cho người thì trả lại cho người, không chừng là hàng rẻ mua ở hàng vỉa hè nào, cho sư muội còn sợ dơ tay nàng đó.” Ngoài miệng nói như vậy, lại không có ý trả chút nào.

Lạc Băng Hà mặt căng thẳng, đột nhiên song chưởng xuất ra, đánh vào người mấy tên đệ tử cấp thấp đang giữ chặt y.

Thời điểm bị chọc giận, quyền cước của con người không hề có kết cấu, chỉ dựa vào nỗi tức giận trong lòng mà loạn đả, ban đầu còn hù được mấy đệ tử cấp thấp kia, nhưng mà rất nhanh bị phát hiện yếu điểm, lại thêm Minh Phàm ở bên trên hô: “Còn thất thần làm gì? Dám dùng quyền cước đối với sư huynh, dạy hắn cái gì gọi là tôn ti trật tự!”, lập tức đều gom hết dũng khí, vây quanh đánh Lạc Băng Hà phát đau.

Ninh Anh Anh sợ ngây người, hét lớn: “Sư huynh! Sao huynh có thể như vậy! Huynh kêu bọn họ dừng lại, bằng không... bằng không ta sẽ không bao giờ để ý tới huynh nữa!”

Minh Phàm hoảng hốt: “Sư muội, muội đừng nóng giận, ta kêu họ không đánh tiểu tử này là được...” Lời còn chưa dứt, không để ý một cái, Lạc Băng Hà giãy thoát đám tay chân, lao mạnh lên, tung một quyền vào cái mũi của Minh Phàm.

“Ai da” một tiếng lớn, hai dòng máu tươi lập tức từ lỗ mũi Minh Phàm chảy ra.

Ninh Anh Anh vốn mắt nước mắt lưng tròng cũng sắp tràn mi mà ra, lúc này nhìn một cái, không nhin được cười khúc khích.

Thẩm Thanh Thu:... Muội muội, rốt cuộc là cô thích Lạc Băng Hà hay là muốn hại y a!

Vốn là Minh Phàm còn có thể bỏ qua Lạc Băng Hà, nhưng giờ lại xấu mặt trước mắt người trong lòng, bất luận như thế nào cũng không thể cứ thế là xong!

Mắt thấy hai người đánh thành một đoàn, cho dù Lạc Băng Hà thiên tư thông minh đến mấy thì tuổi cũng còn nhỏ, lại không tu tập điển tịch chính quy, rõ ràng là đơn phương bị đánh. Y cần rằng một tiếng cũng không kêu, Thẩm Thanh Thu theo bản năng muốn ra tay. Hệ thống lại tuôn ra tiếng cảnh báo như muốn lấy mạng: OOC nghiêm trọng! OOC nghiêm trọng! OOC nghiêm trọng! Chuyện quan trọng nói ba lần! ‘Thẩm Thanh Thu’ ở tình huống như vậy sẽ lựa chọn khoan tay đứng nhìn!

Thẩm Thanh Thu không biết hậu quả phạm quy là gì, không thể tùy tiện mạo hiểm, đang lúc lo lắng, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, có một biện pháp trung gian.

Thương Khung Sơn phái có một loại tiểu pháp thuật “Trích điệp phi hoa”, nhìn có vẻ không tác dụng nhiều, chỉ là nhìn đẹp và thú vị. Nguyên tác từng miêu tả Lạc Băng Hà dùng nó để dàng lấy lòng một vị nữ N, Thẩm Thanh Thu mấy ngày này điên cuồng bổ túc các loại bí tịch, cũng nhìn thấy qua ghi chép về tiểu pháp thuật này.

Hắn tùy tay hái một lá cây, dẫn nhập một ít linh lực, lần đầu tiên dẫn quá nhiều, phiến lá không chịu nổi, nhất thời rách thành bốn năm phần, lần thứ hai mới thành công, kẹp ở đầu ngón tay nhẹ nhàng thổi ngụm khí, phôi tay phi một cái, phiến lá kia nhất thời giống như phi đao bắn thẳng hướng Minh Phàm!

Nghe được Minh Phàm hét thảm một tiếng thật dài, Thẩm Thanh Thu lắc lắc tay, lau đi giọt mồ hôi trên trán.

Thảo nào đều nói nếu là cao thủ thì bông hoa nhành lá cũng có thể đả thương người. Lần này hắn không đến mức bắn chết Minh Phàm đấy chứ...

Lạc Băng Hà đã trúng vài quyền vài cước, bỗng nhiên cảm giác Minh Phàm lão đảo lui ra, y ngẩng đầu nhìn một cái, máu từ trán chảy qua con mắt, không ngờ Minh Phàm duỗi tay ra, cũng là một tay đầy máu.

Minh Phàm không thể tin nói: “Người dám dùng đao thương ta?!”

Vừa rồi Ninh Anh Anh thấy bọn họ đánh quá hung không dám tới gần, lúc này lại mãi nhìn qua nhìn lại giữa hai người: “Không có không có, A Lạc không có dùng đao. Không phải hắn làm đâu!”

Lạc Băng Hà cũng không biết sao lại thế này, nhếch miệng, lau đi máu tươi trên trán. Phía sau lưng Minh Phàm có máu tươi chảy ra, như là bị kiếm phong xẹt qua. Hắn chất vấn các đệ tử khác: “Vừa rồi các người có nhìn rõ không? Hắn cầm đao hay là không?”

Các sư đệ bốn mắt nhìn nhau, có lắc đầu, có gật đầu, loạn không thể tả.

Minh Phàm là tiểu công tử được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu nổi khổ da thịt thế này, nhìn tay mình đầy máu tươi, trong lòng một trận hốt hoảng. Nhưng khó hiểu chính là bất luận trên mặt đất hay là trên người đơn bạc của Lạc Băng Hà đều không thấy lợi khí. Chắc không đến mức không cánh mà bay đi.

Thẩm Thanh Thu nín thở. Tầm mắt bỗng nhiên từng trận đỏ lên, trước mắt bắn ra một hàng chữ nổi cực đại, như máu đỏ nhìn thấy ghê người.

Phạm quy: OOC. Chỉ số ngẫu -10. Chỉ số ngẫu trước mắt: 90.

Thẩm Thanh Thu lập tức nhẹ nhàng thở ra. Ban đầu hắn phỏng chừng sẽ trừ trên dưới 50, hoặc là trừ hết, chỉ trừ có 10, chẳng phải là còn tốt hơn hắn tưởng sao. Hiện tại trừ thì thôi, sau này còn có cơ hội đoạt trở về. Nhưng khẩu khí này của hắn lên chưa bao lâu, Minh Phàm chỉ vào Lạc Băng Hà hét lớn: “Đánh cho ta!”

Thẩm Thanh Thu suýt nữa phun một ngụm máu già ra trước ngực.

Vài tên đệ tử nghe theo chỉ huy đánh tiếp, Thẩm Thanh Thu theo bản năng một phen hái vài lá cây, vi vu toàn bộ bay ra ngoài.

Mới ra tay hần liền hối hận.

Ta đây đang tính toán gì a? Lạc Băng Hà tốt xấu cũng đường đường là nam chính, trước kia chuyện như bị vậy đánh cũng không phải chưa từng có, còn có thể bị đánh chết chắc?!

Cần người lo lắng cái đêch gì?!

Vừa rồi một chút kia còn có thể giấu giếm được, giờ thì tốt rồi, làm gì có ai không để ý có chuyện bất thường!

Mấy tên đệ tử ai ai cũng tái mặt, không dám vây quanh Lạc Băng Hà nữa, kinh nghi bất định hướng về phía Minh Phàm.

“Sư huynh! Sao lại thế này a?”

“Sư huynh ta cũng giống như bị dao nhỏ cắt một cái!”

Sắc mặt Minh Phàm lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu sau mới ném ra một câu: “Đi!”, sau đó mang theo một đồng tay chân xoa mông, ôm tay chậm rãi rút lui. Thật sự là tới cũng như gió, đi cũng như gió. Còn lại Ninh Anh Anh ngơ ngác mà đứng trong chốc lát, hô: “A Lạc, vừa rồi là người đánh bọn chúng chạy sao?”

Lạc Băng Hà sắc mặt tối tăm mà lắc lắc đầu. Miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, rồi lại lộ ra thần sắc khẩn trương, y cúi đầu xoay người, trên mặt đất tìm cái gì, lá rụng cành khô bùn xuân đều bị y lật qua lật lại một cái.

Thẩm Thanh Thu biết y đang tìm cái gì, tất nhiên là miếng ngọc bội đánh rơi trong lúc hỗn chiến.

Hắn ngoài cuộc tỉnh táo, nhìn rất rõ, trước khi Minh Phàm đấu võ đã vung cánh tay, tùy tay ném bay nó, dây đeo đỏ vắt lên ngọn cây cao cao trên đỉnh đầu bọn họ; nhưng trong cuộc u mê, hắn lại không thể chỉ điểm. Hơn nữa, vừa rồi một đám lá cây phi ra xong, hắn liền nghe được hệ thống kia vang lên âm thanh khiến người ta tan nát cõi lòng: “Phạm quy. OOC. Chỉ số ngẫu -10×6. Chỉ số ngẫu trước mắt: 30.”

Nháy mắt liền triệt phá con đường thẳng cấp!

Hóa ra một lá tính 10 điểm? Đầu có dự trù được lại thô bạo trực tiếp đến vậy!

Ninh Anh Anh cũng không dám nói tiếp nữa. Dù sao cũng là nàng gây ra chuyện như thế này. Nếu không phải nàng lẩm miệng, cũng không đến mức hại Lạc Băng Hà bỗng dưng đánh mất ngọc bội lại còn bị đánh. Lập tức cũng giúp Lạc Băng Hà tìm kiếm.

Nhưng mà mãi đến khi sắc trời bắt đầu tối, đương nhiên họ cũng không thu hoạch được gì.

Lạc Băng Hà ngơ ngác mà đứng tại chỗ, nhìn đồng hồ hỗn độn đầy đất. Một mảng đất lớn đều bị họ lật lên, nhưng vẫn không tìm được.

Ninh Anh Anh thấy y hồn bay phách tán, trong lòng có chút sợ hãi, giữ chặt tay y: “A Lạc, không tìm được thì thôi không cần nữa. Thực xin lỗi, về sau ta đền người một cái, được không?”

Lạc Băng Hà không để ý tới nàng, chậm rãi rút tay về, cúi đầu đi đến ngoài bìa rừng. Ninh Anh Anh vội vàng đuổi theo.

Thẩm Thanh Thu cũng thật sự bội phục mình. Hai đứa trẻ này tìm cả buổi chiều, hần cứ nhiên cũng nhìn như vậy cả buổi chiều... Ngoại trừ rảnh háng, còn có cái gì giải thích được sao?

Đợi cho họ đi xa xong, hắn mới từ chỗ ẩn nấp đi ra, ngẩng đầu nhìn, chân đạp lên mặt đất một chút, trải nghiệm cái gì gọi là “thân nhẹ như chim”, dễ dàng lấy xuống miếng ngọc bội bắt tại ngọn cây.

Thẩm Thanh Thu thật ra muốn thăm trả nó cho Lạc Băng Hà, nhưng hắn cũng quen tính đánh đá của cái hệ thống này, đó khẳng định cũng coi là hành vi phạm quy. Hắn cũng không có dư thừa điểm để tiêu xài.

Nghĩ nghĩ, Thẩm Thanh Thu tính toán tạm thời giữ đó.

Có lẽ sau này miếng ngọc bội sẽ có chỗ cực hữu dụng. Chẳng hạn như khi mình chỉ treo chuông lại lấy ra làm lợi thế trao đổi tính mạng? Thắm Thanh Thu nghiêm túc cân nhắc khả năng này.

Lúc này, một hàng chữ to 3D sống động nổi lên trước mắt.

“Chúc mừng! Đạt được đạo cụ máu chốt: Ngọc Quan Âm giả $\times 1$. Thay đổi tình tiết, chỉ số thông minh ‘Thắm Thanh Thu’ +100. Chỉ số ngẫu trước mắt: 130. Xin tiếp tục cố gắng!”

Điểm vừa bị trừ, không những được bù, mà còn tăng!

Hơn nữa Ngọc Quan Âm này, ảnh hưởng của nó đối với Lạc Băng Hà, tuyệt đối là đạo cụ cao cấp, dùng để giữ mạng đó!

Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn!

Cả người Thắm Thanh Thu một trận sáng khoái, sự buồn bực khi ngồi xổm ở nơi âm u cả buổi chiều cũng nháy mắt tan hết, ngay cả âm thanh khô khốc chẳng khác gì Google Translate cũng trở nên vô cùng dễ nghe!

Còn ở ngoài rừng cây, Lạc Băng Hà đi ra phía sau núi chậm rãi buông ra nắm tay.

Trong lòng bàn tay nằm vài phiến lá cây nguyên vẹn. Cạnh của phiến lá sắc bén, có dính vết máu.

5. Chương 5: Nhiệm Vụ Đến Rồi

Sau khi Thắm Thanh Thu tỉnh lại từ trận sốt cao chẳng rõ nguyên nhân, mấy ngày “dưỡng bệnh” này, Nhạc Thanh Nguyên đến thăm hần rất nhiều lần. Thân là chương môn của đại phái tu tiên đệ nhất thiên hạ, sự vụ trọng trách không thể nói là không phức tạp, lại còn có thể để tâm sự đệ nòng nặc trong không khí: quả thực sắp bị y làm cảm động.

Hàng nguyên bản đối với một người như vậy mà cũng có thể trở mặt, nói xuống tay liền xuống tay, có thể thấy được căn bản biết mấy.

Nhạc Thanh Nguyên đỡ lấy ly trà sứ trắng hần bưng ra từ trúc xá, trong mắt tràn đầy tình cảm diết da tha thiết: “Sư đệ tỉnh dưỡng mấy ngày nay, thân thể tốt lên chút chưa?”

Thắm Thanh Thu khẽ động chiết phiến, quạt nhẹ đi tình đồng môn sư huynh đệ nòng nặc trong không khí: “Thanh Thu sớm đã không sao, làm phiền sư huynh quan tâm.”

Nhạc Thanh Nguyên: “Vậy coi ra, sư đệ cũng nên xuống núi rồi đi. Có cần cái gì không?”

Tay vẫy quạt của Thắm Thanh Thu cứng đờ: “Xuống núi?”

Nhạc Thanh Nguyên ngạc nhiên nói: “Sư đệ bị bệnh một hồi, quên rồi sao? Không phải đệ bảo chuyện trong Song Hồ thành kia giao cho đệ xử lý, coi như một cơ hội cho đám đệ tử một cơ hội trải nghiệm?”

Thì ra là chuyện phiền toái mà hàng nguyên bản đã đáp ứng.

Thắm Thanh Thu đang muốn tùy tiện tìm cớ từ chối cho qua, trước mắt hần vẫn không thể thu phát tự nhiên linh lực và võ công, sao có thể mang đệ tử xuống núi trải nghiệm!

Nhưng hần còn chưa có phòng mồm trợn má nuốt lời, nói mình kỳ thật sức khỏe vẫn không tốt, tiếng cảnh báo bên tai, âm thanh lãnh khốc của hệ thống vang lên:

Tuyên bố nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp. Địa điểm: Song Hồ thành. Nhiệm vụ: hoàn thành trải nghiệm. Xin quý khách click vào chấp nhận.

Thì ra đây là nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp. Xem ra không đi không được. Thắm Thanh Thu đang muốn hỏi nhận kiểu gì, đã thấy trước mắt bắn ra giới thiệu văn tắt nhiệm vụ bằng chữ nổi, phía dưới có hai lựa chọn, bên trái “Chấp nhận”, bên phải “Từ chối”.

Tầm mắt của hắn dừng lại trên “Chấp nhận” trong chốc lát, lựa chọn biến thành màu xanh biếc, “ding” một tiếng, hệ thống hiện lên: Tiếp thu nhiệm vụ thành công, xin đọc hồ sơ kỹ càng, chuẩn bị sẵn sàng. Chúc ngài mã đáo thành công.

Thẩm Thanh Thu phục hồi tinh thần, cười nói với Nhạc Thanh Nguyên: “Tất nhiên ta nhớ rõ, chỉ là mấy ngày nay dưỡng xương cốt đến mức làm biếng, suýt nữa đã quên chuyện này. Ít ngày nữa ta sẽ nhắc thân đi.”

Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Nếu vẫn không tiện, không cần miễn cưỡng. Đưa đệ tử trải nghiệm không vội nhất thời, chuyện trừ hại kỳ thật người cũng không cần tự mình làm.”

Thẩm Thanh Thu mỉm cười kêu phải, nội tâm lại ném đá nói: Sư huynh, người... người có biết hay không, người với NPC tuyên bố nhiệm vụ, thật sự giống nhau như đúc a!

Nguyên tác có đề cập qua, tất cả việc vặt lớn nhỏ của Thẩm Thanh Thu đều là giao cho tâm phúc Minh Phàm xử lý, đứa nhỏ này phàm là khi không dính đến nhân vật chính, hiệu suất và chỉ số thông minh đều cao lạ thường, ngày hôm sau Thẩm Thanh Thu đã có thể xuất phát.

Trước khi rời đi Thanh Tĩnh Phong, Thẩm Thanh Thu kiểm tra một chút hình tượng của mình. Thân áo dài trắng thuần, áo khoác nhẹ ấm, eo trái đeo kiếm, tay phải cầm quạt, quả nhiên là phong lưu tu nhả.

Tuyệt đối sẽ không OOC, hoàn mỹ!

Dưới trăm bậc thềm đá thật dài, cạnh sơn môn, chính là xe ngựa chuẩn bị cho Thẩm Thanh Thu, còn có ngựa chuẩn bị cho vài đệ tử đi theo.

Thẩm Thanh Thu: “Hệ thống, mày đùa tao à? Tốt xấu gì cũng là bối cảnh tu tiên, tại sao xuất hành không ngự kiếm bay trên trời?”

Hệ thống cao lãnh mà trả lời: Cho dù là bối cảnh thế giới quan phép thuật của Harry Potter, cũng không phải mỗi pháp sư ra khỏi cửa đều cưỡi chổi. Quá làm cao.

Thẩm Thanh Thu: “Mày hiểu rõ đấy nhỉ? Trước kia từng làm việc bên Harry Potter?”

Hệ thống đánh ra một hàng ký hiệu ... trong suốt thật to.

Từ khi đi vào vận hành từng ấy năm tới nay, người có tâm nhân hạ đập trứng hệ thống lôi kéo làm quen, Thẩm Thanh Thu vẫn là người đầu tiên.

Có điều, nghĩ nghĩ cũng thấy đúng, lần này xuống núi là để trải nghiệm, đám đệ tử này đa số trẻ trung kinh nghiệm ít, còn chưa tìm thấy “kiếm” thuộc về mình. Dựa theo lệ thường của Thương Khung Sơn phái, tu vi của các đệ tử đến một giai đoạn nhất định, có thể đến Vạn Kiếm Phong trong mười hai đỉnh chọn một thanh “kiếm” thích hợp.

Nói là người chọn kiếm, kỳ thật cũng là kiếm chọn người, nếu một người căn bản không có thiên tư gì tốt, lại nhất định muốn một thanh hảo kiếm thượng phẩm ngưng kết thiên địa linh khí, không khác nào mỹ nữ lấy chồng ngu, như bông hoa nhà cấm bãi c** trâu. Người muốn, nhưng kiếm người ta còn không có đồng ý ấy.

Bàn tay vàng của Lạc Băng Hà, chính là được mở ra khi hắn tìm được thanh kỳ kiếm thuộc về mình – “Tâm ma”.

Thẩm Thanh Thu vào xe ngựa. Xe ngựa này vẻ ngoài to lớn nhưng không hoa lệ, bên trong cũng rộng rãi thoải mái lắm, một lư hương nhỏ nhỏ được đốt lên thoang thoảng. Sau khi ngồi vào chỗ mình, dừng một chút, cảm thấy có cái gì không đúng, đột nhiên chiết phiến mở ra do thám, nhắc lên rèm, hắn nhìn một cái ra bên ngoài.

Thảo nào vừa rồi cảm thấy thân ảnh quanh xe ngựa bận trước bận sau rất quen thuộc, hóa ra kẻ làm tạp dịch bị mọi người hò qua hét lại sai khiến chính là Lạc Băng Hà!

Vừa hay Lạc Băng Hà cũng dọn đồ vật cuối cùng — bàn cờ bạch ngọc Thẩm Thanh Thu mỗi lần xuất hành chuẩn bị lên xe ngựa. Ngẩng đầu thấy Thẩm Thanh Thu ánh mắt phức tạp đánh giá mình, y hơi hơi sưng sốt, cung kính gọi: “Sư tôn.”

Vết thương trước đó y bị Thắm Thanh Thu giáo huấn đã gần như khỏi, máu ứ đọng trên mặt tan hết, tuy rằng tuổi còn nhỏ, ngũ quan còn chưa có phát triển, vẫn không ngăn được vẻ thanh tú tuấn dật hơi hiện trên nét mặt. Thắt lưng thẳng tắp, mỗi hành động đều mang theo khí chất sáng sủa, không có chút nào giống như bị đánh đập tàn phá trên Thanh Tĩnh Phong nhiều năm.

Mặc dù là đang làm việc khuôn vác nặng nhọc, thái độ vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ, dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc kia, khiến người ta khó mà không thích.

Nhất là loại người vốn có mấy phần hảo cảm với nhân vật chính như Thắm Thanh Thu. Hắn luôn có nhiều hảo cảm với các nhân vật chính sát phạt quyết đoán, ân oán rõ ràng.

Thắm Thanh Thu bình tĩnh nhìn y trong chốc lát, “Ờ” một tiếng, thu hồi chiết phiên, buông rèm.

Không thể không nói, nhân vật chính đúng là nhân vật chính. Chả trách tuy rằng tiểu tử này nghèo túng, tiền kỳ thì không bối cảnh không tiền đồ cha không thương mẹ không yêu, nhưng sau lại có nữ chính nữ thứ nữ tam nữ tứ rất nhiều nữ lần lượt ngã vào vòng tay. Tướng mạo đẹp mới là đạo lý cứng nhất!

Đương nhiên, điều này cũng giải thích tại sao luôn có sư huynh đệ đồng môn nhìn y không vừa mắt, muốn đánh y thành dầu heo.

Hắn nghĩ rồi nghĩ, lại nghĩ tới một việc: Không đúng a. Đệ tử xuất hành nếu tính cả Lạc Băng Hà tổng cộng mười người, vừa rồi chỉ nhìn thấy chín con ngựa, còn thiếu một a?

Được rồi, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai đang phá rối.

Quả nhiên, trong một trận cười trộm, âm thanh đặc ý dào dạt của Minh Phàm từ ngoài xe ngựa xa xa truyền đến: “Thật sự là khan hiếm ngựa, đành phải ủy khuất sư đệ người một hồi. Hơn nữa sư đệ căn cơ kém, vừa hay cũng nhân cơ hội này rèn luyện một chút.”

Ngựa khan hiếm cái rắm, Thương Khung Sơn phái là đệ nhất phái tu chân giới những năm gần đây, giàu đến nứt đổ vỡ vách, còn thiếu người một con ngựa?

Minh Phàm quả là am hiểu sâu sắc con đường tìm chết của vật hi sinh, dùng một chút còn nói: “Sao? Người đang làm biểu cảm gì? Bất mãn sao?”

Lạc Băng Hà vững vàng mà nói hai chữ: “Không dám.”

Lúc này, vang lên một tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ, chắc là Ninh Anh Anh tới rồi, “Sư huynh, các người đang nói cái gì nha?”

Thiếu nữ cô tới thật là đúng lúc!

Thắm Thanh Thu đỡ trán, Ninh Anh Anh chính là chất xúc tác khiến Minh Phàm và Lạc Băng Hà trở mặt, phàm là có nàng lên sân khấu, Lạc Băng Hà luôn không thiếu mùi đau khổ để nếm.

Thắm Thanh Thu rụt rè mà nhắc hé màn xe, quả nhiên thấy Ninh Anh Anh hưng phấn vẫy tay: “A Lạc, ngựa không đủ sao? Người tới cười chung với ta đi!”

... Thật sự là kéo được rất nhiều điểm thù hận cho Lạc Băng Hà.

Thắm Thanh Thu có thể tưởng tượng dáng vẻ hàm rớt xuống đất của Minh Phàm. Nên biết rằng tính tiết nhân vật chính nghèo túng được mỹ nhân vài phần kính trọng như thế này, tuy nói là sáng khoái, nhưng cũng dễ dàng khiến người khác đổ kỵ chèn ép nhất. Nếu lúc này Lạc Băng Hà chấp nhận đề nghị của Ninh Anh Anh, đoạn đường này đừng hòng yên bình.

Thắm Thanh Thu ngồi ở giữa xe ngựa: “Anh Nhi đừng quậy, nam nữ thụ thụ bất thân, có thân với sư đệ đến mấy cũng có mức độ. Minh Phàm, tại sao lẳng nhăng hồi lâu, còn không xuất phát?”

Minh Phàm mừng rỡ, nghĩ thầm rằng sư tôn quả nhiên là cùng một chiến tuyến với mình! Lập tức thúc giục đội ngũ xuất phát.

Trò vui nho nhỏ tạm thời hạ màn, Thắm Thanh Thu thu hồi tâm tư, mở ra tư liệu trên bàn nhỏ, tiếp tục xác nhận hành trình lần này.

Lần này xuất hành, không chỉ là tình tiết lần đầu tiên xuống núi, còn là nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp liên quan đến việc liệu có thể làm tan băng công năng OOC hay không, không khỏi khiến hần nghiêm túc thực hiện.

Nội dung tư liệu là trong một tòa thành nhỏ cách Thương Khung Sơn phái hơn mười dặm, gần đây xuất hiện mấy vụ hung án. Đã chết liên tiếp chín người.

Mỗi người chết đều có một điểm giống nhau, bị lột đi làn da trên người một cách cẩn thận, sạch sẽ. Từ đầu đến chân, thủ pháp tinh tế, quả thực tựa như tắm da kia từ trước tới giờ chưa từng sinh trưởng ở trên người nạn nhân vậy, khiến người ta giận sôi. Bởi vậy, hung thủ được xưng là “Bác bì khách”.

Chín người bị giết liên hoàn, quan phủ lại không có biện pháp với việc này, dân chúng trong thành bồn chồn hoảng sợ, cũng có người đồn là hồn ma quấy phá — bằng không sao đến không thấy hình đi không thấy bóng?!

Vài hộ nhà giàu tụ tập lại, cuối cùng mới quyết định thỉnh người trên Thương Khung Sơn phái, xin tu tiên kỳ nhân giúp đỡ.

Tin tức này trước đó hần đã xem qua rất nhiều lần. Nhưng nhìn nhiều hơn nữa cũng không có nửa điểm trợ giúp.

Bác bì khách là cái trò gì?! Nghe cũng chưa từng nghe qua! Đây là tình tiết phụ gia hay là tình tiết che giấu a?! Nguy hiểm không?! Giá trị vũ lực cao không?! Anh đây liệu đối phó được không a?! Không giống như đã thỏa thuận a!

Thời điểm hần chất vấn điều này, hệ thống đáp: Có cái gì không giống? Trước đó quý khách là người đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết là một sáng tác nghệ thuật, sáng tác nghệ thuật sẽ có giữ có bỏ, nên lược thì lược. Còn hiện tại quý khách đã là một phần tử của thế giới này, tất nhiên chuyện gì cũng phải tự mình trải qua, tình tiết bị nguyên tác tinh lược cũng phải đi hết cho tử tế.

Thẩm Thanh Thu bắt đắc dĩ. Biết không thể tránh, chỉ đành gia tăng luyện tập trước khi xuống núi, mau chóng quen thuộc công lực, sớm ngày thu phát tự nhiên, miễn cho bị những yêu ma quỷ quái chưa từng nghe qua hành chết.

Trong xe ngựa đồ vật gì cũng có, Thẩm Thanh Thu còn lật ra năm sáu bộ trà cụ khác nhau, không nói một lời. Đời trước hần tốt xấu cũng coi như một đứa con nhà giàu nho nhỏ, cũng không nghèo đến mức chú ý bệnh nhà giàu được không.

Lạc Băng Hà còn ở bên ngoài, hần vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, lưu ý động tĩnh. Ngoài xe ngựa thường thường truyền đến một trận cười vang. Thẩm Thanh Thu nhìn lướt ra bên ngoài.

Một mình Lạc Băng Hà cô độc đi ở đội ngũ cuối cùng, đi một hồi, chạy một hồi; thỉnh thoảng có ngựa vòng quanh y, cố ý làm bay lên một đám bụi đất, khiến y mặt xám mày tro.

Đây chỉ là một quyển sách, mọi người đều là nhân vật hư ảo được cấu tạo ra, tất cả đều do tác giả dở hơi kia, giai đoạn đầu sẽ ngược nhân vật chính, ngược ngược ngược, ngược cái em gái mày!

Nhưng mà, khi nhân vật này sống sờ sờ ở trước mặt hần bị đối đãi như vậy, nói không xúc động chút nào, cũng quá phi thực tế.

Ninh Anh Anh khuyên can người bên ngoài căn bản không được, nàng gấp đến độ giục ngựa tới gần mã xa, hướng bên trong kêu lên: “Sư tôn! Người xem xem, sư huynh họ!”

Thẩm Thanh Thu tâm chột động, lại không biểu lộ ra, không mẫn không nhạt mà nói: “Họ làm sao vậy?”

Trong tiếng của nàng có chứa ý vị uất ức nồng đậm, không ngại nói: “Họ bắt nạt người khác như vậy, người cũng không nói gì họ. Còn tiếp tục như vậy... Đồ đệ do sư tôn người dạy, đều thành cái gì rồi!”

Đây coi như cáo trạng chính diện, nhưng đám người Minh Phàm căn bản không thấy bị uy hiếp. Bởi vì chút hành vi này đều là Thẩm Thanh Thu ngày xưa ngầm đồng ý thành quen, họ chỉ mãi bắt nạt Lạc Băng Hà, bắt nạt càng ác, sư tôn càng vui, nào có chỗ giữ chừng mực?

Minh Phàm là vui mừng nhất. Ngày đó ở phía sau núi quả nhiên là Lạc Băng Hà dùng yêu pháp không biết học được chỗ nào để quấy phá. Hôm nay sư tôn ở đây, y đã bị chế trụ rồi.

Thẩm Thanh Thu cư nhiên “ồ” một tiếng, rồi nói một câu: “Lạc Băng Hà, người lại đây.”

Lạc Băng Hà sắc mặt bình thản, nhìn như tập mãi thành thói quen, đáp một tiếng “Vâng”, liền đi tới gần.

Đầu tiên mọi người còn vui sướng khi người gặp họa, cho rằng đây là muốn gọi Lạc Băng Hà đến gần để giáo huấn. Nhưng hôm nay nhất định họ bị dọa đến hủy diệt tam quan.

(Tam quan: bao gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan)

Bởi vì Thẩm Thanh Thu dùng quạt vén rèm lên, cao ngạo hất cằm với Lạc Băng Hà, hướng vào phía trong xe. Mặc dù không nói chuyện, ý vị của động tác này không thể rõ ràng hơn. Ninh Anh Anh vui mừng nói: “A Lạc, mau lên xe nha, sư tôn để người ngồi chung với người đó!”

Sấm giữa trời quang!

Nếu không phải biết rõ sư tôn đắc đạo nhiều năm, đám người Minh Phàm sẽ nghi ngờ Thẩm Thanh Thu bị tà ma phù thể!

Lạc Băng Hà cũng ngậy ngẩn cả người. Nhưng y phản ứng cực nhanh, không chần chờ bao lâu, liền đáp: “Đa tạ sư tôn.” Bước lên xe ngựa, vô cùng thành thật, ngồi nghiêm chỉnh ở góc xe ngựa, tay chân đều quy củ, như là sợ quần áo chấp vá của mình làm bẩn xe.

Hệ thống: cảnh cáo...

Thẩm Thanh Thu: “Cảnh cáo cái gì? Ta cũng không có OOC.”

Hệ thống: ‘Thẩm Thanh Thu’ căn bản không thể làm ra hành động giải vây cho Lạc Băng Hà như thế này. Phán định: OOC cấp bậc 100%.

Thẩm Thanh Thu nói: “Nếu đơn thuần là giải vây cho Lạc Băng Hà, đương nhiên không thể. Nhưng hiện tại mục đích của ta là không để cho Ninh Anh Anh thất vọng với sư tôn đây. Thử nghĩ xem, làm sao hắn có thể nhẫn tâm khiến tiểu đồ đệ mình yêu mến nhất phải thất vọng chứ?”

Hệ thống: ...

Thẩm Thanh Thu: “Cho nên hành vi của ta hoàn toàn phù hợp logic của nhân vật ‘Thẩm Thanh Thu’. Người cũng không thể trừ điểm của ta.”

Thông qua trao đổi mấy ngày nay, hắn đã dần dần thăm dò được một ít phương pháp.

Tuy hệ thống có quy tắc, nhưng không phải quy tắc chết. Nếu đã là quy tắc sống, vậy thì có chỗ để cò kè mặc cả.

Quả nhiên, hệ thống tạm thời không nghĩ được sách lược ứng đối. Thẩm Thanh Thu sướng đến không đỡ được, không khỏi bật cười.

Y vốn tĩnh tọa trong xe, nhắm mắt ngồi xuống, tựa hồ đã lâm vào suy tưởng, bỗng nhiên lúc này nghe hắn cười ra tiếng, Lạc Băng Hà không nhịn được nhìn qua.

Kỳ thực, nói Lạc Băng Hà không kinh ngạc thì đó là giả. Tuy nói vẫn tôn kính có thừa với Thẩm Thanh Thu, nhưng sư tôn đối với y như thế nào, nhìn y như thế nào, trong lòng y vẫn luôn biết.

Trước đó y cho rằng gọi mình lên xe, tất nhiên là có gì lợi hại hơn đang chờ, cũng chuẩn bị sẵn tâm lý, không ngờ Thẩm Thanh Thu lại không thêm để ý tới y, tự tung tự tác ngồi đó.

Lạc Băng Hà nghĩ nghĩ, mình tựa hồ chưa từng đánh giá Thẩm Thanh Thu ở góc độ gần như vậy, tỉ mỉ như vậy.

Lượn bề ngoài, Thẩm Thanh Thu có tướng mạo không phải bàn. Có lẽ không tính là mỹ nam tử nhất đẳng, nhưng chính là đẹp, lại dễ nhìn. Hình dáng từng góc khuôn mặt như là được nước chảy ôn nhu mài thành, rất dễ khiến người ta sinh ra hảo cảm. Cũng giống như danh kiếm một tay uy chấn thiên hạ của hắn, đã tu lại còn nhã.

Thẩm Thanh Thu vừa mở mắt, liền thấy Lạc Băng Hà đang nhìn mình chăm chú. Phong thái “mắt như hai vì sao, hàm răng có duyên, nói cười sang sảng” thuộc về nam chính sau này, giờ phút này có thể nhìn thấy loáng thoáng.

Lạc Băng Hà bị hấn nhìn trực diện, đang không biết nên làm thế nào cho phải, Thẩm Thanh Thu đã cười với y.

Nụ cười thuần túy này là theo bản năng. Lạc Băng Hà lại giống như bị cây kim rất nhỏ đâm đâm một chút, mãi mở to đôi mắt, càng nói không rõ là cảm nhận gì.

Rất nhanh, Thẩm Thanh Thu liền cười không nổi.

Hệ thống nêu lên: Phạm quy: OOC. Chỉ số ngẫu -5. Chỉ số ngẫu trước mắt: 165.

Thẩm Thanh Thu: “... Cười một chút cũng trừ điểm à?”

Hệ thống cất lời chính trực: OOC chính là OOC.

6. Chương 6: Nhiệm Vụ Không Xong Rồi

Chịu giáo huấn, Thẩm Thanh Thu sau đó càng cẩn thận, cả đường chứa cái mặt ra, bình an vô sự, cuối cùng chịu đựng được đến Song Hồ thành.

Tòa thành này mặc dù không lớn, nhưng cũng coi như phồn hoa. Họ tiến vào nhà của Trần lão gia ở thủ phủ thành, cũng là người đã chủ trì phái người lên Thương Khung Sơn phái xin giúp đỡ. Hai tiểu thiếp phòng chính yêu dấu của Trần lão gia đều chết thảm dưới tay Bác bì khách nên lão ngàn ngóng vạn mong Thẩm Thanh Thu tới.

Lão vuốt ve bàn tay nhỏ bé như bạch ngọc của tiểu thiếp phòng tam mỹ miều, thở ngắn than dài với đoàn người, lão lệ tung hoành.

“Tiên nhân nhất định phải làm chủ cho chúng ta nha! Hiện giờ ta không dám để Điệp nhi rời khỏi ta một chút nào, sợ nàng cũng sợ ý một cái, để yêu ma quỷ quái thiên sát kia hại chết.”

Một cảm giác nhân vật NPC nồng đậm làm cho da mặt Thẩm Thanh Thu run rẩy.

Hắn một chút cũng không thích xem lão nhân sáu mươi tuổi cùng tiểu cô nương mười mấy tuổi ở trước mặt khanh khanh ta ta!

Cũng may Thẩm Thanh Thu là cao nhân, gặp qua loa xong, rất cao lãnh đi vào trong phòng, chỉ để lại Minh Phàm hàn huyên với Trần lão gia. Cao nhân đúng là có đặc quyền, cao lãnh đủ kiểu, người bên cạnh cũng không dám nói gì. Càng cao lãnh càng có ánh mắt kính ngưỡng vây quanh.

Ninh Anh Anh gõ cửa tiến vào, ngọt ngào mà nũng nịu: “Sư tôn, Anh Nhi muốn đi ra ngoài chợ một chuyến. Sư tôn có muốn đi theo ta không!”

Thẩm Thanh Thu đang đưa lưng về phía nàng, bày ra một quyển trục ngoái đầu nhìn lại, chuẩn hình tượng phần tử trí thức hoàn mỹ, thản nhiên nói: “Nếu Anh nhi muốn ra ngoài đi dạo thì tìm các vị sư huynh sư đệ đi với người là được. Trước khi đối phó Bác bì khách, vì sư còn có chuyện phải làm.”

Nàng sẽ tìm ai đi cùng, Thẩm Thanh Thu còn không rõ ràng sao?

Thẩm Thanh Thu khổ cũng khổ chết rồi. Chẳng lẽ hắn không muốn đi ra ngoài chơi? Trước đó buồn chán ở trong trúc xá của Thanh Tĩnh Phong, mỗi ngày giả bộ sư tôn văn nghệ ngẫu lời, không dễ gì xuống núi, còn bị hệ thống dùng lý do “Tính cách của ‘Thẩm Thanh Thu’ ban đầu thích yên tĩnh, không muốn đến nơi đông người xem náo nhiệt” nhốt hắn ở trong phòng. Ngay cả ngồi xuống hắn cũng không muốn giả bộ, nằm ở trên giường giả bộ một lát sẽ chết, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc làm sao đối phó Bác bì khách.

Căn cứ quy luật tổng kết của chín lần gây án trước kia, Bác bì khách luôn chọn lựa nữ tử dung mạo trẻ trung xinh đẹp để xuống tay. Cho nên trong Song Hồ thành, phàm là người có con gái, kiều thê, mỹ thiếp, vừa đến ban đêm đều đóng chặt đại môn. Mặc dù như thế cũng không ngăn được Bác bì khách đi đến tự nhiên.

Sau khi mặt trời lặn, Minh Phàm vào phòng bẩm báo với hắc tất cả sự việc tra xét được.

Cuối cùng cũng có người tìm hắc nói chuyện. Trái tim của Thảm Thanh Thu tịch mịch nửa ngày cuối cùng cũng bình ổn: “Đi chỗ khám nghiệm tử thi rồi?”

Minh Phàm nói: “Vâng. Đệ tử hỏi tỉ mỉ việc khám nghiệm tử thi, cũng cẩn thận xem xét thi thể.” Đến đây hắc không nói nữa, sắc mặt nghiêm túc trình lên vật trong tay.

Thảm Thanh Thu không có nhận lấy, chăm chú nhìn kỹ, đó là hai xấp lá bùa vàng dùng chu sa viết liền, mặt giấy đã biến thành màu đen như bị thối rữa.

Hắc gật đầu nói: “Những lá bùa này, người dùng để thử ma khí của xác chết?”

Minh Phàm nói: “Sư tôn tuệ nhãn như đuốc. Những lá bùa này đệ tử dùng ở hai nơi. Một nơi là bùn đất cạnh phần mộ của nữ tử đã hạ táng, một nơi là xác chết chưa xuống mồ ở chỗ khám nghiệm tử thi.

Ngay cả bùn đất cạnh phần mộ cũng bị ma khí nhuộm thành như vậy, cái này có thể xác nhận, thân phận của Bác bì khách không cần nghi ngờ chính là ma. Cuối cùng cũng biết mình sẽ đối phó với cái gì.

Thảm Thanh Thu hừ lạnh một tiếng: “Dám có gan giết hại tính mạng dân chúng trong vòng phạm vi trăm dặm dưới chân núi Thương Khung Sơn phái, đám ma giới xấu xa tự mình tìm đến cửa, cũng đừng có oán đệ tử phái ta thay trời hành đạo.”

Tin tưởng hắc, hắc thật sự một chút cũng không muốn nói lời thoái nghèo nàn ứng phó cục diện kiểu này. Nhưng mà không nói sẽ OOC!

Minh Phàm đầy mắt sùng bái mà nhìn hắc: “Sư tôn anh minh! Nếu sư tôn ra tay, nhất định có thể bắt được ma vật kia, vì dân trừ hại!”

“...” Xem ra đôi sư đồ này, trước kia đều là hình thức “người chúa tể ta sùng bái”, hợp tác tương đối khoái trá đi.

Nói thật, Thảm Thanh Thu khá vừa lòng chứ. Từ góc độ của Thảm Thanh Thu mà nói, đồ đệ Minh Phàm này thật sự là không tệ tèo tèo nào, mặc dù là thiếu gia nhà giàu, kiêu căng quen rồi, nhưng sự kiêu căng kia nửa điểm cũng không dám lộ ra trước mặt sư phụ, ngược lại coi lệnh là nhất, tất cung tất kính.

Nam nhân mà, sẽ không bao giờ ghét bỏ việc người bên cạnh kính mình như kính thần. Năng lực làm việc cũng đạt chuẩn, chuẩn bị để xuất môn đi xa, an bài chỗ ăn chỗ ở đều là hắc một tay xử lý mọi việc. Nếu không phải có lúc gặp phải nhân vật chính không thể đối kháng mà bị hạ chỉ số thông minh, hóa thân thành côn đồ trường học không chuyện ác nào không làm thì cũng là một mầm non thanh niên đầy hứa hẹn!

Hơn nữa đối với đồ đệ vật hi sinh bị Lạc Băng Hà ném cho trùng ăn thân nuốt thịt này, Thảm Thanh Thu luôn luôn có một cảm giác đồng bệnh tương liên...

“Lần này xuống núi là để trải nghiệm. Không đến vạn bất đắc dĩ, vi sư sẽ không xuất thủ tương trợ. Minh Phàm người thân là đại đệ tử, chỉ bằng cẩn thận an bài, chớ để ma vật kia thương tổn đến đồng môn.”

“Vâng! Đệ tử đã lập ra trận pháp, chỉ cần ma vật kia...”

Minh Phàm còn chưa nói hết, một người xông thẳng vào cửa, ngắt lời hắc.

Lạc Băng Hà sắc mặt tái nhợt mà kêu lên: “Sư tôn!”

Thảm Thanh Thu trong lòng lộp bộp một tiếng, trên mặt lại vẫn ra vẻ lãnh đạm: “Chuyện gì mà hét lớn hét nhỏ, kinh hoảng như thế?”

Lạc Băng Hà nói: “Ninh Anh Anh sư tỷ cùng đệ tử ban ngày ra ngoài đến chợ trong thành, lúc chạng vạng, ta thúc giục sư tỷ trở về, nàng không chịu, không biết sao đảo mắt đã không thấy bóng người. Đệ tử tìm một lượt khắp cả con phố, không tìm được, mới quay lại xin sư tôn giúp đỡ.”

Tại lúc mấu chốt thì mất tích, vậy cũng không phải là đùa giỡn. Minh Phàm nghe xong đương trường nhảy dựng lên: “Lạc Băng Hà! Người...”

Thẩm Thanh Thu vung tay áo, chén trà trên thư án văng ra, chẳng những có tác dụng uy hiếp mà còn không OOC, lại kịp thời cản trở Minh Phàm tìm đường chết.

Hắn làm ra dáng vẻ cố nén tức giận: “Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích. Lạc Băng Hà, người đi theo ta. Minh Phàm, người mang theo vài sư đệ, thỉnh Trần viên ngoại tương trợ, cùng nhau tìm sư muội của người đi.”

Minh Phàm đáp vâng xong vội vã đi ra ngoài. Lạc Băng Hà cúi đầu, một tiếng cũng không nói.

Thẩm Thanh Thu biết, đây tuyệt đối không phải lỗi của y, bởi vì Ninh Anh Anh luôn là loại nhân vật nữ tìm đường chết, trong nguyên tác bởi vì nàng bỗng nhiên mất tích hoặc là thời khắc mấu chốt gây rắc rối mà sinh ra khúc mắc, ít nhất cũng có năm mươi chương. Có đôi khi Thẩm Thanh Thu cũng khá bội phục Lạc Băng Hà, nữ nhân dễ gây phiền toái như vậy cũng dám thu vào hậu cung, vậy mà còn không bị troll chết, người bình thường tiêu hóa không nổi; chỉ có thể nói, hào quang nhân vật chính quả nhiên uy lực hư cấu vài.

Lạc Băng Hà vốn tưởng rằng Thẩm Thanh Thu giữ y lại là muốn đánh chửi một phen, cúi đầu nói: “Chuyện này đều là lỗi của đệ tử, sư tôn muốn trách phạt, đệ tử vô oán vô hối, chỉ cầu tìm về Ninh Anh Anh sư tỷ bình an.”

Thẩm Thanh Thu nhìn y khá đáng thương, có lòng muốn vuốt vuốt đầu, lại ngại hệ thống, mạnh mẽ nhịn xuống, lạnh lùng thốt: “Người lại đây. Đưa ta đến nơi người cùng Anh nhi thất lạc.”

Lạc Băng Hà cùng Ninh Anh Anh thất lạc ở chỗ gần khu chợ phồn hoa nhất.

Thẩm Thanh Thu đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, cảm giác được một tia ma khí như có như không. Lần theo đoạn ma khí giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt mà một đường đi xuống, đến khi mở mắt, Thẩm Thanh Thu phát hiện hắn đứng ở cửa một nhà bán sơn.

Thẩm Thanh Thu: “...”

Chẳng lẽ hung thủ là người trong tiệm sơn?

Nhưng mà sau khi tiến vào tiệm sơn, ma khí lại đứt đoạn, hoàn toàn tiêu tan.

“Chẳng lẽ hung thủ vốn không phải là trốn trong tiệm sơn, chỉ là gần đây đã tới một lần? Vào tiệm sơn... Chẳng lẽ hung thủ là nữ nhân?” Thẩm Thanh Thu thì thào tự nói.

Loại nhiệm vụ này được đưa ra chỉ để hấn cày cấp bậc, không có tình tiết nguyên tác có thể tham khảo, thật sự khiến tế bào não của hắn không đủ dùng a!

Đang lúc Thẩm Thanh Thu thống khổ mà hồi ức lại kinh nghiệm đáng thương trước kia khi mình xem tiểu thuyết trinh thám hoặc là chơi trò chơi trinh thám, hệ thống tri kỷ nêu lên: Cảm thấy tiến độ quý khách gặp phải khó khăn, có muốn trả giá 100 giá trị chỉ số ngẫu, mở ra mode đơn giản?

Thẩm Thanh Thu: “Ờ, có trò vui như mode đơn giản này không nói sớm! Mở mở mở!”

Ánh mắt của hắn dừng ở lựa chọn “Có” ba giây, lựa chọn biến thành màu xanh biếc xong thì biến mất. Sau đó, khí tức nào đó khiến hắn nổi hết cả da gà.

Ma khí rất, rất nồng nặc!

Quả thực giống như sợ người khác không tìm được mục tiêu vậy!

Mode đơn giản, coi thường tao chắc!

Thẩm Thanh Thu tuyệt không hổ thẹn vì mode đơn giản, cao hứng bừng bừng mà đi đến phương hướng ma khí lan tràn. Sau năm trăm bước, dần dần lệch khỏi khu vực trong thành, đi đến trước một tòa nhà bỏ hoang.

Không chạy nữa, chính là nơi này! Người xem đèn lồng giấy trắng bạch kia, người xem đại môn rách nát kia! Hắn là một quỷ ốc đúng hông!

Thẩm Thanh Thu điều chỉnh biểu cảm, dẫn dò Lạc Băng Hà một đường im lặng theo đuôi hắn: “Người quay về Trần phủ, thông tri Minh Phàm, mang theo toàn bộ pháp bảo và sư huynh đệ, cùng đến đây.”

Lạc Băng Hà vừa định mở miệng trả lời, đột nhiên đồng tử chuyển động. Thẩm Thanh Thu thấy hắn nhìn chằm chằm phía sau mình, liền biết không tốt, nhưng mà chung quy vẫn muộn, một cơn gió lạnh thoảng qua, đại môn mở ra cái “rầm”.

“Sư tôn, sư tôn, mau tỉnh lại!”

Thẩm Thanh Thu liền thật sự tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, chỉ thấy Lạc Băng Hà vẻ mặt vô cùng lo lắng, bị trói gô ở đối diện, tựa hồ trước đó y vẫn luôn nhìn vào Thẩm Thanh Thu khi ngủ say. Thấy Thẩm Thanh Thu tỉnh lại, như thở phào một hơi, ánh mắt đều sáng lên, lại kêu một tiếng sư tôn.

Còn Ninh Anh Anh bị buộc cùng một chỗ với y, cũng vẻ mặt đưa đám kêu: “Sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy có chút mơ hồ hồ, cũng không biết ma vật kia đánh có để lại di chứng hay không.

Tâm trạng của hắn rất không tốt.

Mode đơn giản thật là đơn giản đến thô bạo a! Trực tiếp đưa hắn đến miệng tiểu BOSS!

Không xong nhất chính là, đường đường chủ nhân Thanh Tĩnh Phong cứ nhiên ở trước mặt đám đồ đệ bị một tiểu BOSS đánh bại! Vì thế hắn vừa mới tỉnh, hệ thống liền chói tai mà nêu lên: OOC, chỉ số ngẫu -50.

Vừa rồi vì mở ra mode đơn giản mà trả giá 100 chỉ số ngẫu, nháy mắt lại trừ hết 50 chỉ số ngẫu, nói không đau lòng thì làm sao có thể. Vốn là, dựa vào thực lực Thẩm Thanh Thu nguyên bản đối phó ma vật, đó là giết gà dùng dao mổ trâu, đáng xấu hổ chính là, dao mổ trâu còn chưa có giết được gà!

Hắn rất nhanh liền phát hiện một chuyện khiến tâm trạng của hắn càng không tốt.

Hắn cảm thấy trên người có điểm gì là lạ, lạnh lạnh, hơn nữa có cảm giác đau đớn rất nhẹ. Cúi đầu nhìn một cái, một câu “đ* mẹ” suýt nữa không nhận được mà thốt ra.

Hắn! bị! lột! sạch!

7. Chương 7: Hãm Hại Nam Chính Không Thương Lượng

Tuy rằng chỉ là lột sạch thân trên, nhưng cũng đủ kinh khủng.

Tốt xấu gì Thẩm Thanh Thu cũng là nhất đại tông sư! Thân trên xích lõa, chỉ mặc cái quần cùng giày trắng, bị dây thừng gắt gao trói chặt tứ chi té trên mặt đất là kiểu hình tượng quái! gì! đây! Rất giống trai bao bị lột da xẻ thịt khi bị bắt gian tại trận, thảo nào hệ thống trừ nhiều điểm như vậy!

Trên mặt Thẩm Thanh Thu thoát đỏ thoát trắng. Muốn dùng kiếm đào một cái hố trên mặt đất chôn bản thân xuống trong chốc lát, nhưng bội kiếm của hắn cũng không cánh mà bay.

Chẳng trách vừa rồi Lạc Băng Hà giống như có vẻ hơi xấu hổ, y nhất định là nghĩ, thấy được dáng vẻ Thẩm Thanh Thu chật vật như vậy, trở về hắn không thiếu việc bị hung hăng trả đũa.

Ninh Anh Anh hu hu nói: “Sư tôn người cuối cùng cũng tỉnh, Anh Anh sợ hãi quá...”

Sợ hãi? Sợ hãi thì cô đừng có chạy lung tung a em gái! Thẩm Thanh Thu bó tay.

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng cười khắc khắc quái dị.

Một bóng người màu đen từ trong bóng đêm hiện lên.

“Cái gì mà cao nhân đắc đạo trên Thương Khung Sơn phái, cũng chẳng qua là như vậy. Nếu Thương Khung Sơn phái tự xưng là đệ nhất thiên hạ đại phái đều như vậy, ngày ma giới chinh phục nhân giới sắp tới rồi.” Dứt lời lại một trận cuồng tiếu.

Diện mạo đối phương đều che hắc sa, âm thanh thô ách khó nghe, tựa như bị nha phiến hun khói hồng cổ hòng.

Thẩm Thanh Thu nheo mắt, “Bác bì khách?”

“Hôm nay Tu Nhã Kiếm tiếng tăm lừng lẫy bại ở trong tay ta, thống khoái! Thẩm Thanh Thu a Thẩm Thanh Thu. Người đoán nát óc cũng không đoán ra, ta rốt cuộc là ai đi!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cái này có gì mà không đoán ra được.”

Bác bì khách: “...”

Thẩm Thanh Thu: “Người là Điệp nhi chứ gì.”

Bác bì khách: “...” Nó xốc hắc sa lên, mạnh bạo nói: “Không thể nào! Sao người đoán được!”

Thẩm Thanh Thu không nói gì.

Hắn có thể nói, người tưởng ta mù à? Không biết nhìn vóc dáng sao? Nam nhân nhìn đầu tiên chính là vóc dáng mà, trước nhô sau vểnh, nhất định là một nữ nhân. Hơn nữa kiểu trang trí của nhà giàu mới nổi, ở nơi bình thường không thể thấy được, người tưởng ta không biết ta đã bị đưa về Trần gia sao? Nữ nhân của Trần gia mặc dù nhiều, nhưng ta chỉ gặp qua vài người, biết tên thì chỉ có mỗi Điệp nhi, người muốn ta đoán, ta đương nhiên chỉ có thể đoán Điệp nhi, người khác ngay cả tên ta cũng không biết, sao mà đoán a? Ai biết vừa đoán đã trúng? Ai biết người thiếu kiên nhẫn như vậy, ngay cả chống chế một chút cũng không biết, trực tiếp xốc lên miện sa thần bí!

Hắn có thể nói chắc? Có thể nói chắc?!

Nếu hắn nói ra quá trình suy luận phân tích, chắc chắn bị phán OOC. Cho nên chỉ có thể giữ kín như bưng, thống khổ mà ném gạch không ngừng trong lòng.

Điệp nhi — phải nói là Bác bì khách, điều chỉnh trạng thái rất nhanh, mang theo khuôn mặt ái thiếp của lão gia, một lần nữa tìm về khuôn mặt tươi cười đắc ý vô cùng kiều diễm: “Không sai, chính là ta! Thẩm Thanh Thu, người đoán nát óc cũng không nghĩ ra, tại sao lại là nữ tử nhu nhược như ta đúng không?”

Thẩm Thanh Thu ngồi thẳng cái thân đang nghiêng, thay đổi tư thế thoải mái hơn.

BOSS có truyền thống phải tự bạch một thời gian, thể diện này hắn không thể không giữ cho.

Điệp nhi không cần hắn cổ vũ, tự mình nói tiếp: “Bác bì khách đến không thấy hình, đi không thấy bóng, không phải bởi vì có khả năng thông thiên độn địa, mà là bởi vì, mỗi lần ta giết người xong sẽ đổi một bộ da mới. Mang da của những nữ nhân này, bắt chước cử chỉ của các nàng, thần không biết quỷ không hay mà ẩn nấp trong đám người phàm, tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.”

Thẩm Thanh Thu bắt được điểm đáng ngờ: “Không đúng.”

Điệp nhi giận tái mặt: “Không đúng chỗ nào.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Giả sử mỗi lần giết người xong người đều thay đổi da, chẳng hạn như giết chết Điệp nhi, chiếm da của nàng, người sẽ thành ‘Điệp nhi’, nhưng còn một cổ thi thể Điệp nhi bị lột da, mọi người không thấy kỳ lạ là có hai Điệp nhi sao?”

Nghĩ nghĩ, chính hắn lại tự mình thông suốt.

Thế giới này cũng không có kỹ thuật giám định DNA, lột da, sẽ biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy, rất khó phân rõ ai vào với ai.

Điệp nhi nói: “Xem ra người cũng hiểu rồi. Không sai. Ta sẽ dùng thi thể của nữ tử sau, để thay thế cho nữ tử trước. Chẳng hạn như khi ta giết Điệp nhi, trên người mặc chính là da của Hương nhi, lúc này tất cả mọi người cho rằng Hương nhi còn sống; đợi lúc sau mặc vào da của Điệp nhi, thi thể của Điệp nhi sẽ bị ta ngụy trang thành thi thể của Hương nhi, được người ta phát hiện.”

Lạc Băng Hà vẫn trầm mặc mà nghe, ánh mắt lóe sáng, ẩn ẩn mang theo phần nộ, tinh thần chính nghĩa nho nhỏ của thiếu niên bị kích thích bởi hành vi phát rồ của Ma tộc ác độc. Ninh Anh Anh hoàn toàn không nghe rõ, cũng không dám xen miệng vào.

Thẩm Thanh Thu cũng thật sự bội phục nhân vật phản diện kiểu này, rất tuân thủ nghề nghiệp, chẳng những phải vạch trần hoạt động tâm lý của mình, còn phải giải thích tỉ mỉ thủ pháp và tư duy gây án. Dùng ví dụ để minh họa, cách nói rất sống động, thật sự là... đảm nhiệm còn nghiêm túc hơn cả thầy giáo luyện thi cấp ba!

Thẩm Thanh Thu nói: “Cách một thời gian ngắn người sẽ đổi da, là do hứng thú, hay là không thể không như vậy?”

Điệp nhi cười lạnh nói: “Người nghĩ rằng ta sẽ nói cho người biết sao?”

Người đã nói cho ta biết rất nhiều được không đại tỷ (hay là đại ca?) Thêm cái nữa cũng có sao!

Điệp nhi đi về hướng Ninh Anh Anh và Lạc Băng Hà bị trói chặt. Lạc Băng Hà trấn định như trước, Ninh Anh Anh kêu to: “Ma vật! Đừng có lại đây! Sư tôn cứu ta!”

Điệp nhi cười hắc hắc nói: “Sư tôn người bị ta dùng ‘Khốn Tiên Tắc’ trói chặt rồi, linh lực quanh thân đều không thể lưu động, tự thân cũng khó bảo toàn, làm sao tới cứu người?”

Thảo nào vừa rồi Thẩm Thanh Thu vẫn âm thầm phát lực, đều cảm giác linh lực bế tắc, không có cảm giác dư thừa như trước.

Điệp nhi lại rơi vào trạng thái lảm bảm: “Đáng giận, nếu không phải ta tu tập ma công có tổn hại, đâu cần đổi da không ngừng mà hấp thụ nhân khí như vậy. Tiểu nha đầu người da trắng trơn mềm, lại là danh môn đệ tử, phỏng chừng có thể sử dụng tử tế một thời gian. Chờ da của người bị ta hút khô rồi, liền đến phiên sư phụ người. Tu Nhã Kiếm có thể được ta sử dụng, cũng coi như không uổng cuộc đời này.”

Lạc Băng Hà: “...”

Thẩm Thanh Thu: “...”

Người vừa mới nói cái gì ấy nhỉ? “Người nghĩ rằng ta sẽ nói cho người biết sao” đúng không?

Hiện tại không chỉ nói cho ta biết, hơn nữa còn giống như nói gì đó vĩ đại lắm, lộ luôn cả kế hoạch tương lai rồi!

Chỉ số thông minh của nhân vật phản diện trong thế giới này thật hết thuốc chữa. Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên cảm thấy mệt tim quá, muốn thêm có chút điểm, sao mà gặp ghềnh khúc mắc quá!

Thẩm Thanh Thu trao đổi với hệ thống: “Tình yêu à, nếu trên đường làm nhiệm vụ xảy ra sai sót, tao mà tạch mất, có cơ hội thêm mạng làm lại không?”

Hệ thống: Kim thân không hỏng là đặc quyền của nhân vật chính.

Mẹ nó. Chính là nói tính mạng của ta hoàn toàn không có bảo đảm, không chừng chưa xuất sư đã chết trước rồi.

Nhân vật phản diện xưa nay có phẩm chất tốt đẹp là “hỏi gì đáp nấy”, Thẩm Thanh Thu muốn kéo dài thời gian, ném một câu hỏi cho Điệp nhi: “Không phải từ trước đến nay người chỉ xuống tay với nữ tử trẻ trung tướng mạo xinh đẹp sao?”

“Ta chưa từng nói chỉ chọn lựa nữ nhân trẻ trung tướng mạo xinh đẹp để xuống tay. Chỉ cần là người có bề da tốt, làn da nhẵn nhụi, hết thấy ta đều xuống tay, chỉ là làn da của nam nhân đa số không có tốt bằng nữ nhân, da già luôn không có tốt bằng trẻ.” Điệp nhi quả nhiên thao thao bất tuyệt mà nói tiếp, bỗng nhiên hai mắt xám lại, thay đổi sang sắc mặt thêm thuồng, hai tay sơn móng màu đỏ đỏ tươi sờ lên trên thân

Thẩm Thanh Thu, “Có điều, người từng tu tiên công quả nhiên khác biệt. Dù là nam nhân, nhưng da cũng trơn bóng nhẵn nhụi. Ta... đã thật lâu không dùng lại da của nam nhân...”

Thẩm Thanh Thu bị đôi tay của nó sờ đến nổi cả da gà, còn phải làm ra tư thái bằng thanh ngọc khiết không thể xâm phạm. Vừa ghê tởm, vừa đồng tình.

Chắc là ma vật này cũng có chút đáng thương, xem ra nó vốn là giống đực, nhưng bởi vì nguyên nhân luyện công không thể không dùng da của nữ nhân, dần dà lâu ngày, chỉ sợ tâm lý cũng biến thái đi...

Mặc dù như thế, kiểu gì nó cũng đang mang mặt của một tiểu thiếp kiều diễm mỹ miều, Thẩm Thanh Thu bị sờ tới sờ lui như vậy, khó tránh khỏi có chút quần bách, không tự chủ được hơi hơi lui ra sau.

Dáng vẻ này của hắn, Lạc Băng Hà nhìn vào mắt, lực công kích không phải lớn ở mức bình thường.

Dĩ vãng đã thấy nhiều tư thái cao cao tại thượng và vẻ mặt châm chọc khiêu khích của Thẩm Thanh Thu, lúc này, lại có thể nhìn thấy khuôn mặt này khó có thể khống chế mà hơi khê ửng đỏ, ánh mắt né tránh, hơn nữa Thẩm Thanh Thu thân trên xích lỏa, ngoại trừ những vết đỏ hằn lên bởi Khốn Tiên Tác dù mỏng manh nhưng không gì phá nổi, cũng chỉ có tóc dài đen nhánh lỏa xỏa, che chỗ được chỗ không. Trong lòng Lạc Băng Hà lấp đầy cảm xúc bối rối khó có thể nói hết.

Nếu kêu Thẩm Thanh Thu lấy ví dụ cho cảm giác này, đây giống như là một anh chàng đang xem phim điện ảnh, kết quả phát hiện nhân vật chính là thầy giáo tiếng Anh mỗi ngày đi học đều kêu cậu trả lời câu hỏi, đáp không được sẽ bị đánh vào lòng bàn tay. Tâm trạng vi diệu!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên nhe răng cười.

Điệp nhi cảnh giác nói: “Người cười cái gì?”

Thẩm Thanh Thu chậm rãi nói: “Ta cười người lấy gùi bỏ ngọc. Nơi này có ba người, kẻ thích hợp nhất để dùng làm da của người, người nhất mực không chú ý tới.”

Lạc Băng Hà nghe vậy biến sắc.

Y tuyệt đối không ngờ, chẳng biết tại sao y lại bị kéo xuống nước!

Thẩm Thanh Thu cũng không ăn nói lung tung. Lạc Băng Hà là ai? Thân phận thật của người ta chính là hậu duệ của thượng cổ thiên ma, Thiếu chủ ma giới tương lai, huyết thống chuẩn không cần chỉnh. Ma vật bình thường, nếu có thể lấy được da của y, đừng nói chữa trị ma bị hao tổn, nói không chừng còn có thể xưng bá thiên hạ nữa đó.

Điệp nhi quay lại đánh giá Lạc Băng Hà. Người kia cố gắng trấn định, trong lòng lại mờ mịt không biết làm sao. Nghĩ nát óc cũng không hiểu, rốt cuộc tại sao đột nhiên tiêu điểm lại đặt trên người y.

Điệp nhi nói: “Dù người muốn gạt ta, cũng phải bịa cái gì tin được chứ. Tuy rằng tiểu tử này da dễ cắn cốt thượng thừa, cũng tươi mới lắm, nhưng sao so được với tu vi kim đan trung kỳ của người?”

Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu cười nói: “Dựa vào mắt nhìn của người, khó trách luyện công không ra hồn. Người cũng không nghĩ xem, Thẩm Thanh Thu ta là nhân vật như thế nào, nếu đứa nhỏ này thật sự chỉ là cắn cốt da dễ thượng thừa, không có điểm nào tốt, tại sao ta phải thu y nhập môn làm đệ tử của ta? Nếu ta muốn một đồ đệ cắn cốt thượng thừa, trong số người thiên tư thông minh hàng năm tề tựu vào Thương Khung Sơn phái, chẳng lẽ còn không đủ ta chọn? Bí mật huyền diệu trong đó, tất nhiên không thể nói với người ngoài.”

Điệp nhi lập tức liền dao động. Rất tốt, quả nhiên nhân vật phản diện này IQ cực thấp, lí do thoái thác lâm trận mới nghĩ ra, có trăm ngàn chỗ hở kiểu này, thế mà nó cũng bán tín bán nghi!

Thẩm Thanh Thu rên sát khi còn nóng: “Nếu người nghi ngờ, cũng dễ xử thôi. Ta cho người biết một biện pháp có thể chứng minh lời của ta. Người qua đó, đánh một chưởng lên đỉnh đầu của hắn, liền biết ta có lừa người hay không.”

Lạc Băng Hà tại trận sắc mặt trắng bệch.

Có trưởng thành sớm đến mấy, hiện tại y cũng chỉ là một đứa nhỏ, cho dù là lớn lên gặp phải lúc cận kề cái chết, đều rất ít khả năng không biến sắc, huống chi y chỉ có mười bốn tuổi.

Thẩm Thanh Thu cố gắng không nhìn y, trong lòng xin lỗi nhiều lần, ngày sau ta nhất định bù đắp lại!

Ninh Anh Anh sợ hãi: “Sư... Sư tôn, người... Không phải người nói thật đấy chứ?”

Thẩm Thanh Thu lòng căng như dây đàn, làm gì còn tâm trạng dỗ dành nàng, chỉ mỉm cười nói với Điệp nhi: “Có phải thật hay không, ngươi thử một lần sẽ biết. Chẳng qua là đập một chưởng lên đầu một thiếu niên nhỏ nhỏ mà thôi, cho dù ta lừa ngươi, ngươi cũng không thiệt thòi không phải sao? Hay là nói, ngươi lo lắng ta nói sự thật, cho nên không dám đập một chưởng này?”

Ở trong mắt người không hiểu chân tướng, đây không thể nghi ngờ là thắng thường đẩy Lạc Băng Hà vào chỗ chết.

Lạc Băng Hà hoàn toàn không thể tin, y thậm chí, chẳng lẽ Thẩm Thanh Thu chán ghét y, đã tới mức độ này rồi?

Y kim lòng không động mà dùng sức kháng cự, dây thừng buộc chặt ở trên người không ngừng siết chặt, Ninh Anh Anh đau đến mức không dám thở mạnh.

Lời nói và khẩu khí của Thẩm Thanh Thu hoàn toàn có tính hấp dẫn. Điệp nhi nghĩ nghĩ, chuyện đích thực là như vậy, giết người cũng không ít, chẳng lẽ nó còn sợ đánh một chưởng!

Nó hừ nói: “Ta lại muốn xem xem, rốt cuộc ngươi đang giở trò quỷ gì.” Nói xong bước nhanh đến chỗ Lạc Băng Hà, vung tay giáng chưởng!

8. Chương 8: Đánh Một Chưởng, Cho Một Trái Táo Ngọt

Cơ hội chỉ có trong nháy mắt! Đồng tử Thẩm Thanh Thu đột nhiên co lại!

Ngay tại lúc một chưởng kia sắp hạ xuống, ma xui quỷ khiến thế nào, một cột xà nhà bị gãy...

Nếu Thẩm Thanh Thu bây giờ còn là độc giả của Cuồng ngạo tiên ma đồ, đọc đến chỗ này, hẳn nhất định phải đập di động chữ lớn là cầu huyết.

Hệ thống đã tỏ thái độ, quy luật thép ngàn năm không đổi, chính là nhân vật chính bất tử. Nói cách khác, một khi uy hiếp đến tính mạng nhân vật chính, sẽ bị tử vong flag!

(Tử vong flag = chết chắc)

Thẩm Thanh Thu cố ý xui khiến Điệp nhi tấn công Lạc Băng Hà, chính là vì lợi dụng quy tắc này, mượn đao giết người. Tuy rằng làm như vậy rất không phúc hậu, nhưng Lạc Băng Hà căn bản không chịu uy hiếp, hơn nữa nếu không làm như vậy, không chừng Thẩm Thanh Thu sẽ trực tiếp thắng ở chỗ này. Hơn nữa ở chỗ này troll Lạc Băng Hà một phen, đưa mắt nhìn ra xa, sau này còn có cơ hội cày lại độ hảo cảm.

Nhưng mà.

Đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời người coi chỉ số thông minh của độc giả là cái gì! Một tòa nhà mới tinh xa hoa đang yên lành, sao xà nhà lại đột nhiên sụp!

Cho dù muốn cho nhân vật chính tìm được đường sống trong chỗ chết, chuyển biến kiểu này cũng quá cứng đi, rate một sao!

Xà nhà của căn phòng gần như mới cóng không nghiêng không lệch, vừa vặn đập trúng Điệp nhi, khiến cả người nó gần như đập xuống đất, không bò dậy nổi. Nhưng lại tiện thể làm lệch cây cột mà Lạc Băng Hà và Ninh Anh Anh bị trói.

Ninh Anh Anh vừa rồi đã bị dọa ngất xỉu, Lạc Băng Hà giãy dựa một trận, chẳng hiểu tại sao cỏi được trối. Ngược lại Thẩm Thanh Thu còn bị Khốn Tiên Tác trối trên mặt đất, nhìn Lạc Băng Hà sững sờ rồi lại chuyển ánh nhìn về phía Điệp nhi, im lặng một hồi...

Như thế là... xong rồi hả?

Hắn vừa mới nghĩ như vậy, Điệp nhi liền ném cái xà nhà đi, nhảy dựng lên.

Nó nổi giận nói: “Thẩm Thanh Thu! Người của Thương Khung Sơn phải quả nhiên đề tiện vô sỉ giỏi về tâm kế! Vừa rồi ngươi giả biện pháp yêu nghiệt gì, hãm hại ta sau lưng như vậy?”

Thẩm Thanh Thu thật sự là vô tội quá mà. Cái này không liên quan đến hắn, thật đó. Đầu sỏ gây họa lớn nhất phải là Lạc Băng Hà chứ.

Điệp nhi không thuận không tha mà nói: “Ngươi quả nhiên đang cố ý gạt ta, muốn ta rời chú ý đi, dễ dàng đánh lén ta. Bằng không tại sao xà nhà tử tế lại rơi xuống, còn vừa vặn đập trúng ta?”

Ngươi cũng chú ý tới chỗ không hợp lý đó thôi, không phải là chỉ số thông minh còn cứu được sao. Thẩm Thanh Thu có chút vui mừng.

Điệp nhi cười lạnh nói: “Ngươi cho là như vậy có thể chế trụ ta? Nằm mơ. Khốn Tiên Tác trừ phi dùng bảo kiếm tiên gia mới có thể chặt đứt, dùng phương pháp bình thường, ngươi đừng hòng thoát được.”

... Vừa mới khen xong đã ngu lại rồi. Phương pháp thả kẻ địch không cần nói ra đâu a tình yêu!

Còn nữa, ngươi sợ ta không nhìn thấy ngươi để Tu Nhã Kiếm ở đâu à? Còn đặc biệt vén áo choàng bên hông ra mà vỗ vỗ nó!

Thẩm Thanh Thu thật sự không nhịn được, bót thời giờ trao đổi với hệ thống một chút: “Gì ấy nhỉ... Tao hỏi một chút, toàn bộ nhân vật phản diện, đều đi kiểu tư duy này à?”

Hệ thống nói: Để đảm bảo quý khách có thể thuận lợi thông qua nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp, sau khi mở ra mode đơn giản, chỉ số thông minh của nhân vật phản diện đều ở dưới mức trung bình.

Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ nhấn like: “Cảm tạ ha. Tao phải nói mode đơn giản này của các người thiết kế thật sự rất nhân tính hóa, năm sao năm sao.”

Điệp nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lần này bất luận ngươi nói cái gì ta cũng sẽ không nghe đâu! Chịu chết đi Thẩm Thanh Thu!”

Thẩm Thanh Thu kêu lên: “Câu cuối cùng!”

Dưới uy lực của mode đơn giản, Điệp nhi quả nhiên dừng lại: “Ngươi còn có di ngôn gì?”

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, hỏi: “Ngủ với lão già sáu mươi, mùi vị thế nào?”

“...” Thừa dịp Điệp nhi tức đến sắc mặt nhợt nhạt, cả người đều run rẩy, Lạc Băng Hà ở phía sau đột nhiên vùng lên!

Y đoạt được Tu Nhã Kiếm Điệp nhi đeo bên hông, rút kiếm ra khỏi vỏ, cả phòng sáng lên như tuyết.

Ánh bạc xẹt qua, Khốn Tiên Tác trên người Thẩm Thanh Thu đồng loạt đứt đoạn.

Chỉ có thể trách dưới mode đơn giản chỉ số thông minh của tiểu Boss Điệp nhi này còn chưa tới mức trung bình, Lạc Băng Hà sững sờ ở sau nó, nó trực tiếp coi là chết rồi.

Điệp nhi kêu lên sợ hãi: “Không thể như thế — ”

Đủ rồi! Ta là team không nghe! Lời thoại theo lệ của Boss trước khi chết ta không muốn nghe! Khóe miệng Thẩm Thanh Thu giật giật, đầu óc ngưng tụ linh lực ở tay phải, đánh ra một chưởng, đập vào ngực Điệp nhi. Kẻ kia nhất thời như điều đứt dây bay tung ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thanh Thu động thủ “giết người”. Nhưng mà hắn một chút cũng không có nường tay.

Bởi vì thứ nhất, đây là một quyển sách; thứ hai, đây là yêu ma giết người vô số; thứ ba, hắc mà không động thủ, người chết là bản thân.

Thẩm Thanh Thu nhìn thoáng qua “Điệp nhi” với thẳm trạng tứ chi cong queo, thất khiếu chảy máu, quay đầu, dùng ba lý do trên để bắn caption đầy não, tẩy não cho bản thân.

Khuôn mặt còn chút trẻ con của Lạc Băng Hà hơi hơi trắng bệch.

Thẩm Thanh Thu cố gắng trấn định, dần dần đứng thẳng, bình tâm thu khí, dọn xong tư thế, chuyển hướng Lạc Băng Hà: “Lần đầu tiên nhìn thấy ‘trừ ma vệ đạo’, bị dọa rồi?”

Dừng một chút, hắc nói tiếp: “Nếu muốn ‘vệ’, thì nhất định phải ‘trừ’.”

Lạc Băng Hà cắn chặt răng, thốt ra: “Vừa rồi...”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người muốn hỏi, nếu vừa rồi xà nhà không bỗng nhiên rơi xuống, rốt cuộc vì sư định làm như thế nào?”

Thẩm Thanh Thu ngậm bồ hòn làm ngọt, hắc thật sự rất muốn nói cho Lạc Băng Hà, người yên tâm, người tuyệt đối sẽ không chết, xà nhà nhất định sẽ rơi xuống. Nhưng mà hắc có thể sao?!

Hắc chỉ có thể ra vẻ bí hiểm nói: “Người như vậy là đang chỉ trích vi sư?”

Lạc Băng Hà lắc đầu, thần sắc thành khẩn nói: “Không. Nếu có thể hiển dương tính mạng vì sư tôn, với đệ tử mà nói chính là vinh hạnh.”

... Thẩm Thanh Thu bị trình độ bạch liên hoa của y dọa cho kinh sợ!

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, lựa chọn một cách nói ám muội hơn.

“Vậy vi sư cũng nói cho người biết. Cho dù vi sư gặp chuyện không may, người cũng sẽ không có bất cứ bất trắc gì.”

Đây thật sự là lời nói rất thật. Cho dù Thẩm Thanh Thu chết một trăm lần rồi lại một trăm lần, nhân vật chính Lạc Băng Hà với kim thân không hỏng cũng có thể sống yên lành nha!

Thần sắc của hắc chắc chắn mà lại bình tĩnh, không hề có dáng vẻ trái lương tâm, giọng nói sang sảng: “Điểm này, tuyệt không lừa gạt.”

Lạc Băng Hà nghe xong lời này, giống như là bị đốt cháy, hoa hướng dương vừa rồi đi xuống nay lại lập tức sống dậy, hai tay cầm kiếm, giơ lên ngang mày, tất cung tất kính dâng lên cho Thẩm Thanh Thu: “Sư tôn. Kiếm của người!”

Thẩm Thanh Thu tiếp lấy.

Tâm của đứa trẻ này quả là thành thật, vừa rồi bị hãm hại hồn bay phách tán, nháy mắt đã thấy full máu sống lại. Người nói người cứ như vậy mãi thì tốt biết mấy a!

Kế tiếp, hàng loạt nhắc nhở như bắn pháo của hệ thống khiến hắc sững lên tận giờ.

Độ hảo cảm của Ninh Anh Anh tăng lên, độ sững của nhân vật chính +50

Đạt được vật phẩm cao cấp ‘Khốn Tiên Tắc’, thực lực nhân vật phản diện +30

Hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn sơ cấp, chỉ số ngẫu +200. Công năng OOC tan băng. Từ giờ phút về sau, quý khách hoàn toàn nắm trong tay quyền khống chế của tài khoản ‘Thẩm Thanh Thu’. Chúc mừng! Xin tiếp tục cố gắng.

Thẩm Thanh Thu gần như có chút thích cảm giác lên voi xuống chó như đánh bạc thế này.

Từ giờ trở đi, cuối cùng có thể bắt tay vào sự nghiệp quang vinh vĩ đại tiến hành ôm đùi nam chính rồi!

Chuyện đầu tiên sau khi trở lại Thương Khung Sơn phái, chính là đi lên Khung Đỉnh Phong do chương môn trấn thủ, báo cáo công tác với Nhạc Thanh Nguyên.

Trên đường Thắm Thanh Thu đi, lại lần nữa cảm thấy, vị chưởng môn sư huynh này hoàn toàn chính là tồn tại như một NPC tuyên bố nhiệm vụ. Có điều cảm giác này, sau khi hần bước vào sơn môn liền biến mất không còn thấy tăm hơi.

Hần còn chưa bước vào đại đường, Nhạc Thanh Nguyên đã mang theo các đệ tử Khung Đỉnh Phong ở phía sau tiến lên đón. Hai người vừa đối diện một cái, tay phải y bắt lấy mạch môn của Thắm Thanh Thu. Thắm Thanh Thu đầu tiên là cả kinh, sau đó thấy Nhạc Thanh Nguyên không có thêm động tác gì nữa, mà là ngưng thần quan sát, đưa vào một ít linh lưu mỏng manh, liền biết là y chỉ đang coi tình hình linh tức trong cơ thể mình, hoàn toàn yên tâm.

Nhạc Thanh Nguyên thấy linh tức vận chuyển không sai sót, xem ra cũng không tổn hại, liền buông tay, cười với Thắm Thanh Thu rồi cùng nhau bước vào đại đường. Hỏi: “Trải nghiệm thế nào?”

Hành vi và ngữ khí như anh cả trong nhà của y khiến trong lòng Thắm Thanh Thu ấm áp vô cùng, ngay cả lời nói uể oải cũng nói không uể oải lắm: “Không trọn ý người.”

Các đệ tử ngay cả cái bóng của ma nhân lột da cũng chưa thấy, toàn bộ đều cho một mình Thắm Thanh Thu luyện cấp cày điểm rồi. Nói từ góc độ cho đệ tử trải nghiệm, đúng là không trọn ý người.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Không vội nhất thời.”

Thắm Thanh Thu gật gật đầu, kiếm lời chuyển đề tài: “Chưởng môn sư huynh, ta muốn vào Linh Tê động phía sau núi Khung Đỉnh Phong bế quan.”

Khung Đỉnh Phong thân đứng đầu mười hai đỉnh, tất nhiên có thể tụ tập tinh hoa trời đất nhất. Còn Linh Tê động, lại là nơi đi tu luyện tốt nhất của Khung Đỉnh Phong, làm ít hưởng nhiều. Bởi vậy, nhân vật cấp trưởng bối hoặc đệ tử vĩ đại trong phái đều thỉnh cầu chưởng môn vào động bế quan tu hành. Chỉ có chưởng môn cho phép, mới có thể thông qua.

Thắm Thanh Thu muốn đi Linh Tê động bế quan, Nhạc Thanh Nguyên đương nhiên không có chuyện không cho. Y hỏi: “Có phải là vì chuẩn bị Tiên Minh Đại Hội?”

Thắm Thanh Thu nói: “Đúng vậy.”

Trên thực tế, không chỉ vì tình tiết Tiên Minh Đại Hội cần thực lực chân chính hần có được, còn có càng nhiều nguyên nhân phức tạp hơn.

Sự kiện Bác bì khách lần này khiến Thắm Thanh Thu càng phát hiện ra tầm quan trọng của việc tu luyện tử tế.

Ở cái thế giới này, có thực lực mới có tư cách nghĩ chuyện tương lai.

Hơn nữa, Nhạc Thanh Nguyên đối với mình đúng là hết chỗ nói, cho dù là sự kiện vì chuyển biến xấu, kết cục Thắm Thanh Thu trực tiếp hại chết Nhạc Thanh Nguyên, Thắm Thanh Thu cũng phải cân nhắc tử tế nhân sinh sau này.

Sau này, hần phải dùng thái độ chủ động tích cực hơn, để khống chế tình tiết.

Trước khi bế quan, Thắm Thanh Thu gọi Lạc Băng Hà tới, giao nhập môn tâm pháp chính xác cho y.

Lạc Băng Hà tiếp nhận tâm pháp, vẫn là hỏi: “Vì sao sư tôn phải cho đệ tử một quyển tâm pháp hoàn toàn bất đồng?”

Thắm Thanh Thu bình tĩnh mà bịa: “Thể chất người có điểm bất đồng, không thể tu hành dựa theo tâm pháp bình thường của bốn môn.”

Hần cũng không muốn nhanh như vậy đã để lộ sự thực Minh Phàm cho Lạc Băng Hà tâm pháp giả, tuy rằng sớm hay muộn cũng đều bại lộ, nhưng kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Nhìn bóng dáng Thắm Thanh Thu đi xa, Lạc Băng Hà cầm quyển tâm pháp kia, nội tâm bị chấn động thật lớn.

Đây là tâm pháp sư tôn đặc biệt cho một mình y!

Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không biết, Lạc Bằng Hà đã hiểu lầm to...

9. Chương 9: Tu Luyện Nhiều Gian Nan Đến Thế

Trong Linh Tê động quanh co sâu thẳm, sau trăm vòng xoay ngàn vòng rẽ, lại là một khoảng thiên địa không động khác, không gió không trăng, nhưng lại có một âm thanh trong lành yên tĩnh dào dạt không dứt. Đá lớn tựa ngọc to to nhỏ nhỏ, tạo nên rất nhiều giường đá thiên nhiên. Chính giữa còn có một cái đầm bích thủy, giống như gương chiếu ra thế giới ngoài kia.

Đây chỉ là một trong rất rất nhiều động phủ, Thẩm Thanh Thu cũng rất vừa lòng, không tính tìm nơi khác.

Thẩm Thanh Thu sớm đọc một lượt điển tịch, ngồi xuống trên giường đá, bắt đầu dốc lòng tu tập.

Nhưng mà, giống như ông trời không chịu để cho hắn thành thực cày điểm, ngồi xuống không bao lâu, hắn liền nghe được một hồi động tĩnh khác thường.

Đó là tiếng thở thấp đầy khó nhọc của con người.

Không riêng gì thính lực sắc bén của hắn cảm thấy khác thường, linh lực trong cơ thể của hắn cũng cảm thấy được một cỗ linh lực gần như phát bạo.

Được rồi. Thẩm Thanh Thu biết xảy ra cái gì. Linh Tê động lớn như vậy, tất nhiên không thể chỉ có một mình hắn được thông qua để vào bế quan, nơi này còn có người khác cũng đang tu luyện, hơn nữa... còn tẩu hỏa nhập ma, hiện tại đang là thời điểm mấu chốt.

Ta! chỉ! muốn! bế! quan! tu! luyện! để! cày! điểm! võ! công! mà! thôi! Có cần phải vậy không? Có! cần! không!

Thẩm Thanh Thu nhanh chóng mở hai mắt, quyết định đi tra xét một phen. Hắn đi đến phương hướng âm thanh và linh lực đó truyền đến, xoay bảy tám vòng trong động, động tĩnh càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, hắn tiến nhập một huyết động khác. Đi vào liền nhìn thấy một thân ảnh bạch y đưa lưng về phía hắn, một thanh trường kiếm rơi trên mặt đất.

Bốn vách tường trong động đều là dấu vết lưỡi kiếm lạnh thấu xương chém qua, máu tươi văng khắp nơi giống như hiện trường hung án, ngay cả trên người bạch y nhân kia cũng đều là vết máu loang lổ.

Xem ra tẩu hỏa nhập ma đến mức tương đối thảm khốc a!

Thẩm Thanh Thu cân nhắc cách giải quyết loạn trời loạn đất của mình, nếu đi lên làm lưu thông linh lực của đối phương, rút cuộc khả năng hỗ trợ lớn hơn hay là khả năng làm chết đối phương lớn hơn, đứng lúc này, hắn liếc mắt một cái thoáng nhìn chuôi kiếm trên mặt đất.

Thân kiếm thon dài, giờ phút này bởi vì linh lực chủ nhân phát bạo khiến cả vật thể phát ra ngân quang chói mắt, chú văn và hoa văn cổ trên lưỡi kiếm sáng không ngừng.

Thẩm Thanh Thu liếc mắt một cái liền nhận ra đây là kiếm gì, kiếm thuộc về ai.

Mẹ nó!

Có chết hay không, gặp phải người này!

Nếu vừa rồi hắn có tâm hỗ trợ, giờ chỉ còn tâm chạy trốn chết. Nhưng mà đã muộn. Bạch y nhân kia mạnh mẽ quay đầu, đã phát hiện sự có mặt của hắn!

Thẩm Thanh Thu căn bản không có tâm tư khen một câu “mỹ nam tử”, mỹ nam tử đẹp đến đâu, nếu hai mắt đỏ ngầu trợn nổi gân xanh mà trừng mắt người, cũng phải quỳ được không!

Hắn phất tay áo bỏ chạy, nam tử kia đánh một quyền vào thạch bích, đá vỡ văng khắp nơi, trường kiếm dưới đất xé gió bay tới, vừa vụn ghim trên tảng đá trước đường lui của Thẩm Thanh Thu, cắt đứt đường hắn đi trong nháy mắt, bạch y nhân mất đi lý trí đã tiến lại.

Thẩm Thanh Thu thấy chạy không kịp, đành cứng cổ lên. Hắn hội tụ linh lực bên tay phải, được ăn cả ngã về không mà vỗ vào ngực đối phương,

Nếu người này thật sự giống trong truyền thuyết, có thực lực gần như có thể chiến đấu một trận với nhân vật chính, vậy một chương này chắc chắn là đêch có tác dụng. Chẳng những đêch có tác dụng, nói không chừng Thẩm Thanh Thu còn sắp bị đánh bay xa ba trượng, miệng phun máu tươi gì gì đó.

Nhưng mà, cư nhiên hữu dụng, bị đánh bay xa ba trượng, miệng phun máu tươi, cư nhiên không phải Thẩm Thanh Thu, mà là đối phương!

Một khắc kia, Thẩm Thanh Thu giơ tay phải của mình, nhìn bạch y nhân bị mình một chương đánh ngã, cảm khái sâu sắc, sao anh đây ngẫu vờ lờ!

Kỳ thật người tẩu hỏa nhập ma phát cuồng tất nhiên đáng sợ, nhưng cũng rất yếu ớt, nếu vận khí người đủ tốt, không chừng chỉ một chương cũng đủ làm gãy sự chống cự cuối cùng của hắn.

Thẩm Thanh Thu biểu cảm bối rối mà nhìn người đó thống khổ nửa quỳ trên mặt đất, mạnh mẽ giãy dụa muốn đứng lên, đầu gối lún nửa rơi thật mạnh xuống đất, cuối cùng vẫn thở dài, đưa tay đặt lên lưng hắn.

“Nói rõ trước.” Thẩm Thanh Thu cũng mặc kệ hắn có nghe hiểu hay không, cứ mặc kệ nói: “Cái trò này ta cũng không quen, ngộ nhỡ chính người chết, tốt xấu gì ta cũng coi như tận lực, người ngàn vạn lần đừng trách ta.”

Không biết qua bao lâu, Thẩm Thanh Thu cảm giác linh tức trong cơ thể người đó từ từ bình phục, lưu thông bình thường, trái tim mới chậm chậm buông lỏng, rút chương tay về.

Bạch y nhân khôi phục bình thường cúi thấp đầu, còn chưa thanh tỉnh.

Thẩm Thanh Thu kỳ thật đã đoán ra thân phận người này, nhưng âm thanh thông báo của hệ thống khiến hắn hoàn toàn xác nhận.

Chúc mừng! Hệ thống nhắc nhở: Thay đổi tình tiết ‘Liễu Thanh Ca chết’, giá trị tìm đường chết và giá trị thù hận của nhân vật phản diện ‘Thẩm Thanh Thu’ giảm xuống, chỉ số ngẫu +200!

Quả nhiên. Đây là đồng môn sư đệ của hắn, cũng là một kẻ chết oan dưới tay Thẩm Thanh Thu nguyên tác.

Chủ nhân Bách Chiến Phong của mười hai đỉnh Thương Khung Sơn phái, Liễu Thanh Ca.

Liễu Thanh Ca là một nhân vật rất trâu bò.

Thiên cung mười hai đỉnh, mỗi đỉnh mỗi vẻ, đặc sắc rõ ràng. Chẳng hạn như, Khung Đỉnh Phong đứng đầu thống lĩnh đại cục, quan sát các đỉnh; Thanh Tĩnh Phong của Thẩm Thanh Thu là nơi ưa thích nhất của phân tử tri thức và thanh niên văn nghệ; Vạn Kiếm Phong nhờ thiên thời địa lợi nhân hoà, từ xưa đã sinh ra nhiều đại sư đức kiếm; Khổ Hành Phong vừa nghe tên đã biết là làm cái gì, lấy roi quất Thẩm Thanh Thu hắn cũng không muốn đi...

Trong mười hai đỉnh, Tiên Xu Phong là sự tồn tại khiến người ta siêu cấp thèm thuồng.

Bởi vì đỉnh này chỉ lấy nữ đệ tử. Hơn nữa, trước nay chỉ số dung nhan đệ tử rất cao, mỹ nữ như mây. Méo hiểu sao độc giả viết đồng nghiệp văn YY ùn ùn, trăm hoa đua nở, trong đó các tác phẩm xuất sắc như Bá đạo Tiên Xu yêu phải ta, Những năm tháng ở Tiên Xu Phong trái ôm phải ấp có thể nói là kiệt xuất, lưu truyền rộng rãi với sức ảnh hưởng to lớn, thậm chí có thể sánh vai cùng nguyên tác.

Thế nhưng trong đó được người trẻ tuổi thích nhất, sùng bái nhất, vội vàng muốn gia nhập nhất, tuyệt đối là Bách Chiến Phong do Liễu Thanh Ca thống lĩnh!

Đây là nhất mạch hiếu chiến nhất của Thương Khung Sơn phái, cũng là nhất mạch có sức chiến đấu mạnh nhất.

Lịch đại phong chủ Bách Chiến Phong không có ai không phải nhân vật kiếm thuật tuyệt đỉnh, bách chiến thường thắng, thần thoại bất bại, dữ dội nhiệt huyết, phong cách!

Bởi vậy, Thẩm Viên khá say mê nhân vật này. Nam nhân thường cực kỳ coi trọng kẻ mạnh. Mặc dù nguyên tác không có miêu tả chính diện, hình tượng Liễu Thanh Ca mà Thẩm Thanh Thu bỏ não đều là một khuôn mặt hán tử sắc bén. Chiến thần mà!

Thẩm Thanh Thu cúi đầu nhìn nhìn khuôn mặt đẹp như con gái kia, cảm giác ảo tưởng trong lòng mình từ trước tới nay đều tan biến.

Chủ nhân của Bách Chiến Phong bách chiến bách thắng, tại sao phải mang cái mặt của công tử văn nhã thiếu niên lang?

Nhưng cũng phải nghĩ lại, Liễu Thanh Ca là ca ca của nữ chính hàng đầu, tuyệt thế đại mỹ nữ Liễu Minh Yên. Bà xã của nhân vật chính chất lượng khẳng định chuẩn không cần chỉnh, sức mạnh của gien là mạnh nhất, khoa học đó chứ!

Bách chiến bách thắng, tính cách kiêu căng cuồng ngạo, hơn nữa tướng mạo như Phan An, khó trách tác giả sớm viết cho hắn chết.

(Phan An: mỹ nam tử nổi tiếng Trung Quốc cổ đại)

Người không phải nhân vật chính mà cũng dám ngầu lòi như vậy? Chia cho chỗ khác thì người sẽ chết chắc! Mẹ nó vừa rồi không cần nhắc đến nước này, hiện tại ngấm lại, hắn cứu người này liệu có ảnh hưởng đến độ sướng của Lạc Băng Hà không a?

Nhân vật phong cách thế này không tốn nhiều giấy mực, ngoại trừ chiến tích hắn bày ra dọa vãi đái người ta, hắn còn có một ý nghĩa tồn tại rất quan trọng, chính là dùng để phụ họa bản chất cặn bã của Thẩm Thanh Thu.

Liễu Thanh Ca và Thẩm Thanh Thu là sư huynh đệ đồng môn, giữa hai người lại luôn có xích mích.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao vừa rồi Thẩm Thanh Thu vô cùng muốn chạy trốn. Hai người vốn bình thường đã không hợp, một bên tấu hỏa nhập ma, hoặc là hắn đuổi theo chém chết Thẩm Thanh Thu, hoặc là Thẩm Thanh Thu giống nguyên tác đâm chết hắn.

Tuy rằng không biết rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì, nhưng nguyên tác Thẩm Thanh Thu là hung thủ giết Liễu Thanh Ca, là sự thực không thể chối cãi. Sự việc này bị tố giác, cũng là (một trong những) nguyên nhân trực tiếp khiến Thẩm Thanh Thu thân bại danh liệt. Nguyên tác chỉ nói Thẩm Thanh Thu “thừa dịp tu luyện có chút sai sót, vậy mà lại có thể nhẫn tâm dấn vào chỗ chết”, hiện tại ngấm lại, đại khái chính là động thủ ở chỗ này đi...

Thẩm Thanh Thu giết thân nhân duy nhất của nữ chính, đương nhiên Lạc Băng Hà phải báo thù cho bà xã y rồi.

Lại nói tiếp, điểm thù hận của nhân vật Thẩm Thanh Thu này không phải nhiều vừa đâu!

Thẩm Thanh Thu đang ở bên này lo lắng không nguôi cho tương lai của mình, bên này Liễu Thanh Ca học xong máu, rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

Liễu Thanh Ca vừa mở mắt, liền nhìn thấy Thẩm Thanh Thu thần sắc an nhàn ngồi ở gần đó, nghiêng đầu nhìn hắn, dáng vẻ kia nhìn thế nào cũng không thấy có ý tốt, theo bản năng cảnh giác mãnh liệt, muốn ngồi lên phòng bị thật mạnh, lại tác động đến nội tạng vừa mới được trùng kiến lại, nội tức đại loạn, lại phun ra một ngụm máu.

Bên này Thẩm Thanh Thu lạnh lạnh nói: “Hãy, đừng kích động như vậy mà. Dù gì cũng là chủ nhân Bách Chiến Phong, làm gì mà biến thành khó coi như vậy, người không thấy ngại sao? Nào nào, lau đi.” Nói xong đưa một cái khăn tay qua.

Liễu Thanh Ca vừa học máu vừa nói: “Thẩm... Người lại muốn làm cái quái gì...”

Thẩm Thanh Thu nhìn hắn thật sự gian nan, vỗ nhẹ một chưởng trên lưng hắn. Vốn Liễu Thanh Ca cho rằng hắn muốn gia hại, kiêu gì cũng trốn không thoát, đợi tiếp xúc với một chưởng kia mới cảm giác một

đạo linh khí thanh hòa bình thuận quán nhập, chạy theo quy luật tứ chi, giúp hần điều hòa hơi thở. Như thế này, Liễu Thanh Ca quả thực còn hoảng sợ hơn là Thẩm Thanh Thu sau lưng hãm hại hần.

Thẩm Thanh Thu vừa vỗ cho hần vừa nói: “Liễu sư đệ à, kỳ thật, gần đây sư huynh bế quan có nhiều điều hiểu ra, nghĩ đến những chuyện trước kia, sư huynh cũng hết sức hổ thẹn.”

Liễu Thanh Ca tựa hồ học càng nghiêm trọng.

Nếu hiện tại hần không có giết Liễu Thanh Ca, tình tiết kéo giá trị thù hận đã thay đổi, tại sao không làm triệt để một chút, thẳng tay xây dựng quan hệ tốt với Liễu Thanh Ca, nói không chừng còn có thể thành hậu thuẫn cho mình thì sao?!

Liễu Thanh Ca: “... Người nghiêm túc?”

Thẩm Thanh Thu: “Thật. Không thể thật hơn, nhìn ánh mắt sư huynh mà xem, cảm động chưa?”

Luôn cảm thấy sau khi công năng OOC tan băng, nhân vật của Thẩm Thanh Thu khỏi cần bắn khoăn, đã bước lên con đường đồ vỡ hình tượng một đi không trở lại rồi...

Liễu Thanh Ca sắc mặt cực kỳ kém, làm theo mong muốn của Thẩm Thanh Thu, nhìn ánh mắt của hần trong chốc lát, rốt cuộc giống như không thể nhìn được nữa nói: “Người, đi xa chút.”

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ lý giải.

Dù sao ghét nhau nhiều năm như vậy, trong chốc lát khẳng định không thể cày lên độ hảo cảm được, chuyện này không thể vội, phải từ từ mà đến.

Hần gật gật đầu, nói đi là đi, vừa đi vừa không quay đầu lại mà phát tay nói: “Nếu khi sư đệ luyện công lại đi sai đường, chú có ngại, cứ hô lớn gọi sư huynh đến hỗ trợ. Mọi người cách nhau gần như vậy, cũng nên chiếu cố nhau một chút.”

Liễu Thanh Ca giống như nghe hần nói thêm hai câu thì sẽ học máu, ánh mắt làm cho người ta sợ hãi.

Thẩm Thanh Thu thức thời mà cầm miệng. Còn lại một mình Liễu Thanh Ca bồi hồi trong gió.

Hai người họ xưa nay không nhìn nhau, khi Liễu Thanh Ca còn niên thiếu đã không thể nào chịu nổi cách làm người của Thẩm Thanh Thu, cả hai đều chán ghét đối phương đến cực điểm.

Loại chán ghét này cũng không phải là cái kiểu cãi nhau đánh nhau như oan gia hoạn hỉ, mà là loại một câu không hợp là sẽ vung tay đánh. Thẩm Thanh Thu không đục nước béo cò mới là lạ, cư nhiên còn giúp hần?!

Nhưng mà, sự thật bày ra trước mắt, khiến biểu cảm khuôn mặt của Liễu Thanh Ca hơi hơi lệch lạc.

Ký ức của hần chỉ dừng ở khoảnh khắc luyện công mất khống chế. Nhưng hiện tại hần linh tề bình thuận, tuyệt đối không thể trong lúc cuồng loạn tự mình đã thông điều hòa được, tất nhiên có ngoại lực tương trợ.

Chẳng lẽ, thật sự là Thẩm Thanh Thu giúp mình?

Vừa nghĩ tới thực sự có khả năng này, Liễu Thanh Ca liền cảm giác ghê tởm giống như eat crap vậy.

10. Chương 10: Nhiệm Vụ Cày Điểm Mới

Tuy rằng bị người vắt vả cứu trở về đuổi đi, Thẩm Thanh Thu lại vô cùng vừa lòng.

Nguyên bản Liễu Thanh Ca đáng nhẽ chết ở tay hần, lại được hần vô tình cứu sống.

Nếu như có thể giao hảo với người này, cho dù sau này những cừu nhân của Thẩm Thanh Thu cùng nhau tìm tới cửa, hần còn sợ cái cóc gì!

Cho dù lui một vạn bước, kế hoạch dưỡng thành hảo đồ nhi Lạc Băng Hà kính cần nghe lời không thành công, Liễu Thanh Ca là chủ nhân Bách Chiến Phong, ít nhất cũng có thực lực có thể quyết đấu sống còn với nhân vật chính!

Tại sao hệ thống không có giá trị mưu kế hoặc là giá trị chỉ số thông minh nhỉ? Cũng có thể để hắc cày cày điểm a.

Hệ thống: ... Hệ thống tỏ vẻ tạm thời không muốn trao đổi với người này.

Trong động không thấy ngày tháng. Thắm Thanh Thu căn bản không cảm thấy bản thân làm được cái gì, đã cày tới ngày xuất quan khỏi Linh Tê động.

Thắm Thanh Thu nhắm mắt ngồi xếp bằng ở trên bãi đá, đợi cho một tia linh tức cuối cùng chạy hết tứ chi trăm cốt, mới mở hai mắt.

Dốc lòng tu tập mấy tháng, hắc đã có thể thu phát tự nhiên linh lực trong cơ thể, hơn nữa còn nâng cao một bước so với căn nguyên vốn có.

Trạng thái này, tuyên cáo quyền lực khổng lồ chế thân thể này, đã trăm phần trăm thuộc về hắc hoàn toàn, ngay cả một tia không phối hợp cuối cùng cũng mai một. Hai mắt quang hoa lưu chuyển, bất đồng rất lớn với hình thái của dĩ vãng. Thắm Thanh Thu từ trên bãi đá nhảy xuống, cảm thấy thân hình càng nhẹ nhàng hơn, giống như tứ chi cũng tựa gió mát, rất nhẹ mà rất có lực.

Đương nhiên, điều này cũng vô cùng có khả năng chỉ là cảm nhận tâm lý chủ quan của chính hắc. Dù sao ngày tháng bề quan quả thực nhanh như băng ghi hình được tua vậy, nếu như là tiểu thuyết, nhất định một chương liền viết xong.

Trước khi đi, hắc cảm thấy nên cùng cách vách chào hỏi, liền gõ thạch bích.

Thắm Thanh Thu hắng giọng một cái, nói: “Sư đệ tình hình người bên kia như thế nào? Sư huynh ta đã đại công cáo thành, đi ra ngoài trước đây.”

Giọng hắc cũng không có lớn lắm, nhưng khẳng định đủ để người có tu vi như Liễu Thanh Ca nghe rõ, vang vọng trong huyết động trống trải.

Đầu kia quả nhiên không có gì đáp lại, Thắm Thanh Thu cũng không thêm để ý, biểu đạt tâm ý của hắc (?) là được, lập tức vung vạt áo, lòng bàn chân lướt gió mà đi ra khỏi Linh Tê động, nghênh đón một hồi bão táp sắp đến.

Đúng vậy. Bão táp. Tính tính thời gian, dễ chừng chính là trong khoảng thời gian này, tình tiết sắp xảy ra kế tiếp, vô cùng quan trọng, coi như trận chiến nhỏ đầu tiên trong giai đoạn đầu của Cuồng ngạo tiên ma đồ .

Yêu nghiệt Ma tộc trà trộn vào trong Thương Khung Sơn phái, dẫn đến một hồi xôn xao người ma đại loạn.

Mà hai vị nữ chính quan trọng trong quyển sách, cũng xuất hiện thoáng qua trong màn rối loạn này, hơn nữa bắt đầu chú ý tới Lạc Băng Hà.

Linh Tê động ngăn cách với thế giới bên ngoài, trong động thanh tĩnh, nhưng mà vừa ra khỏi động, cả tòa Khung Đỉnh Phong giống như chiến loạn bốn bề khói hiệu nổi lên, chung quanh đều là các đệ tử bối rối bồn tẩu, tiếng chuông báo động vang lên từng hồi.

Thắm Thanh Thu lập tức hiểu được, yêu nhân Ma tộc đã tấn công lên núi rồi.

Hắc thật sự là tới sớm không bằng tới đúng lúc, vừa phá bỏ tử huyết, vừa kịp màn rối loạn này.

Vài đệ tử không biết là môn hạ của ai vừa nhìn thấy hắc liền nhào tới: “Thắm sư thúc! Thắm sư thúc cuối cùng người cũng xuất quan! Đại sư không xong rồi, yêu nhân ma giới trà trộn vào Khung Đỉnh Phong lên đây, đã thương không ít sư huynh đệ chúng ta!”

Thắm Thanh Thu tay này sờ tay kia, bình tĩnh nói: “Bình tĩnh. Chưởng môn sư huynh đâu?”

Đệ tử A khóc lóc kể lể nói: “Chưởng môn sư bá xuống núi ra ngoài có chuyện quan trọng. Nếu không như thế, yêu nhân Ma tộc sao có thể nhân cơ hội tấn công lên!”

Đệ tử B cảm giận nói: “Yêu nhân Ma tộc thật sự là đê tiện! Không chỉ thừa dịp trống mà vào, còn làm đứt đoạn cầu nối giữa mười hai đỉnh, hiện tại Khung Đỉnh Phong căn bản không thể được các phong mạch khác trợ giúp!”

Thẩm Thanh Thu đã sớm biết, vừa rồi cũng chỉ đi qua qua hỏi hỏi một chút mà thôi. Hiện tại hẳn một thân công lực hàng thật giá thật, lo lắng cũng vậy, hào khí ngút trời nói: “Không cần kinh hoảng. Thương Khung Sơn phái ta là đại phái hào hùng, anh kiệt lớp lớp xuất hiện, sợ gì vài dư nghiệt ma giới.” Quả nhiên một vẻ tiên phong đạo cốt.

Các đệ tử nhất thời cảm thấy tìm được người tâm phúc, giống như toa xe lửa đi theo sau Thẩm Thanh Thu. Bên đường đi, đám chạy loạn như kiến không đầu cũng vội vàng đi theo, đám không biết xảy ra chuyện gì cũng đi theo, đến cuối cùng đội ngũ càng xếp càng dài, mãi đến khi đi đến trước đại điện của Khung Đỉnh Điện.

Phàm là môn nhân ở Khung Đỉnh Phong trên Thương Khung Sơn phái, đều tiến đến bao vây diệt trừ Ma tộc có ý định xâm nhập. Đệ tử của Thanh Tĩnh Phong, “trùng hợp” cũng ở Khung Đỉnh Phong để đón Thẩm Thanh Thu xuất quan, đã sớm tụ tập ở đây. Ánh mắt đầu tiên của Thẩm Thanh Thu chính là đi tìm thân ảnh của Lạc Băng Hà, nhìn thấy y quả nhiên đứng ở trong đám người, vẻ mặt nghiêm nghị.

Một thời gian không thấy, cao lên không ít, thân hình người thiếu niên như cây trúc được đẽo gọt thanh tú, dung nhan lại thanh thoát ẩn dật, thật là khiến người khác chú ý.

Thấy nhân vật chính đã trình diện, Thẩm Thanh Thu an tâm, mới dời lực chú ý đến quân địch.

Trước Khung Đỉnh Điện vàng ngọc rực rỡ, tụ tập hơn một trăm kẻ dị tộc tản ra ma khí.

Người lãnh đạo của màn Ma tộc xâm lấn này, cư nhiên là một thiếu nữ nhìn qua có vẻ mười lăm mười sáu tuổi.

Trong lòng Thẩm Thanh Thu kích động nho nhỏ: Ra rồi! Cuối cùng cũng ra rồi!

Cho dù ở trong đám Ma tộc ăn mặc quái dị, tạo hình của thiếu nữ này cũng một mình một kiểu lắm. Tóc dài đen nhánh tết thành những bím tóc nhỏ, màu da trắng nõn, mắt trang điểm rực rỡ, môi đỏ tươi dị thường, tuổi tuy nhỏ, cũng đã có thể nhìn ra phong thái xinh đẹp bức người của ngày sau. Ngày nóng bức ăn mặc thật là mát mẻ, gần như chỉ có mấy tấm lụa mỏng màu đỏ quấn trên người, cổ tay cổ chân đều đeo trang sức màu bạc, chuông nhỏ đầy người rung động dینگ dang theo từng động tác nhỏ của nàng.

Chân trần tuyết trắng của nàng trực tiếp đạp trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu không nhịn được dòm nhiều hai cái.

Cũng không phải tâm tình lưu manh đùa giỡn, mà là... không ngại vạ dẫm từ ma giới trèo đèo lội suối tới đây còn đi chân trần bỏ lên núi cao như vậy, cô nương chân... chân cô không đau à?

Không đúng. Trọng điểm không phải cái này!

Trọng điểm là, đây, chính là (một trong những) nữ chính được yêu thích nhất trong quyển sách Cuồng ngạo tiên ma đồ — thánh nữ Ma tộc, Sa Hoa Linh.

Sa Hoa Linh là con dân huyết thống tinh khiết của Ma tộc, lòng dạ độc ác, xảo quyệt ngạo mạn, lại yêu Lạc Băng Hà đến chết đi sống lại, sau khi đi cùng đường với Lạc Băng Hà, đừng nói là thay y giết người, ngay cả chuyện phản bội Ma tộc đại nghịch bất đạo cũng dám làm.

Tuy rằng em gái ngốc nghếch si tình kiểu này hiện tại khá bị người ta lên án, nhưng hết cách, em gái thâm tình như vậy, là một nam nhân đều khó mà không thích.

Đáng tiếc một em gái hot như lửa thế này, nhất định không rơi vào lòng kẻ khác. Thẩm Thanh Thu không nhịn được nhìn thoáng qua Lạc Băng Hà. Vừa vặn, Lạc Băng Hà cũng vô ý quét qua, ánh mắt hai người gặp phải, nhất thời cả hai ngẩn ra. Lạc Băng Hà muốn nói lại thôi, thần sắc kích động. Thẩm Thanh Thu gật gật đầu với y.

Thời khắc này, cầu nối liền mười hai đỉnh đều bị đứt đoạn, chuồng môn các đỉnh cũng không có mặt, trưởng bối Thẩm Thanh Thu đã đến, không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần rất mạnh, các đệ tử nhất thời

có sĩ khí, Minh Phàm đầu tiên kêu lên: “Yêu nữ! Sư phụ ta đã đến, xem ngươi còn dám kiêu ngạo không!”

Người càng tụ càng nhiều, vài trăm đệ tử phục sức thống nhất vẻ mặt xúc động phần nộ, thành thể vây quanh vây những kẻ xâm lấn ở trước điện. Vài tên Ma tộc muốn nhân cơ hội phá vòng vây, vừa vận bị Thảm Thanh Thu lấy ra luyện tập, thân hình chợt lóe, tùy tay vài cái, đã nhắc bọn chúng lên, đá trở về dưới chân Sa Hoa Linh.

Sa Hoa Linh luôn phi thường thông minh lại nhạy bén, vừa rồi kiêu ngạo, là bởi vì ức hiếp trên Khung Đỉnh Phong không có trường bối trấn thủ, hiện tại vừa cảm giác không lành, nàng lập tức sửa miệng: “Lần này tộc của ta lên núi, nguyên bản không phải vì tranh đấu. Chỉ là nghe danh từ lâu rằng Thương Khung Sơn phái Trung Nguyên nhân tài tầng tầng lớp lớp, người trong tộc ta tò mò, muốn lên núi luận bàn một phen, thăm dò thực hư.”

Thảm Thanh Thu lay động quát nói: “Đâu có đâu có. Nhưng nếu quý tộc đã muốn luận bàn một phen, vậy vì sao phải thừa dịp chường môn không có mặt để đến luận bàn? Vì sao phải chặt đứt cầu nối? Lại vì sao phải đả thương phần đông đệ tử phái ta? Chưa từng thấy qua cách luận bàn kiểu đó.”

Sa Hoa Linh cắn cắn môi, vận dụng vũ khí chỉ thiếu nữ mới có.

Nàng ngịch lộn tóc đang buông xuống ở má, ngân nga nói: “Vị này nhất định chính là ‘Tu Nhã Kiếm’ danh chấn thiên hạ Thảm Thanh Thu Thảm tiên bối, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Là Linh nhi trẻ người, không thể không chế thuộc hạ tử tế, nếu có chút đắc tội hiểu lầm, xin tiên sư bao dung.”

Mặc nàng có mềm giọng hơn nữa, Thảm Thanh Thu cũng sẽ không có nửa điểm động tâm, chân tướng trong đó, không ai rõ ràng hơn hẳn.

Sự kiện ma giới xâm lấn lần này, kỳ thật là bởi vì Sa Hoa Linh vừa mới được phong làm thánh nữ Ma tộc. Nàng tâm cao khí ngạo không biết trời cao đất rộng, muốn đánh giết đỉnh đứng đầu Thương Khung Sơn phái, cướp lấy chiêu bài đề chữ của Khung Đỉnh Điện về làm chiến lợi phẩm, quay về ma giới tranh công. Đồng thời thị uy với nhân giới.

Thảm Thanh Thu nói: “Vậy hiện tại cô nương đã có kết luận chưa?”

Sa Hoa Linh không phục nói: “Tuy rằng hiện tại tộc của ta ở thế yếu, đó cũng chỉ vì các ngươi người đông thể mạnh. Cho nên, Linh nhi không dám quả quyết có kết luận.”

Thảm Thanh Thu ra vẻ trưởng bối ra vẻ đến mức như cá gặp nước, nói: “Ồ?”

Sa Hoa Linh khế chu môi, nói ra một phương pháp có vẻ như công bằng chính nghĩa.

“Không bằng chúng ta đều tự chọn ba đại biểu, tiến hành ba cuộc tỉ thí.”

Bởi vì đoạn này trong nguyên tác rất cao hơ hơ trào, Thảm Thanh Thu nhớ coi như rõ ràng.

Trận đầu, Thảm Thanh Thu VS Ma tộc Độc Bì trưởng lão. Vì thể hiện đặc tính cận bã của Thảm Thanh Thu, là để hấn dùng thủ đoạn đề tiện bỉ ổi thắng. Hơn nữa để đối lập hành vi quang minh lỗi lạc của Lạc Băng Hà ở trận thứ ba, sinh ra tương phản mãnh liệt.

Còn ở đây, Thảm Thanh Thu còn lâu mới công khai chữ bối hình tượng của mình!

Độc Bì trưởng lão một thân tím phối đen, im lặng một hồi, nghe chỉ lệnh của Sa Hoa Linh, đi đến mảnh đất trống phía trước.

Bốn môn đệ tử đều hò hét trợ uy cho Thảm sư thúc. Thảm Thanh Thu biết vị trưởng lão cụt một tay này phân lượng ra sao, mỉm cười nói: “Ngươi chỉ có một cánh tay, như vậy cho dù ta thắng ngươi, cũng là thắng không vinh quang.”

“Ồ? Vậy ngươi muốn thế nào?”

Thảm Thanh Thu mỉm cười, dần dần mở ra chiết phiến, khế lay động hai cái: “Ta một tay cũng không dùng.”

11. Chương 11: Nam Chính Người Đứng Cho Vững

Lời vừa nói ra, một mảnh ồ lên. Lạc Băng Hà ở trong đám người cũng ngậy ngấn cả người.

Một tay cũng không dùng?

Sa Hoa Linh hừ một tiếng, cho rằng Thẩm Thanh Thu đang thổi phồng lên, nhưng đồng thời cũng mừng thầm không ngừng. Có thể dễ dàng thắng trận tiếp theo như vậy, có sao mà không làm? Nàng vội vàng nói: “Nếu Thẩm tiên bối đã nói như thế, vậy liền bắt đầu đi!”

Có không ít người bên ngoài không khỏi cảm thấy da mặt nàng thật dày, vội vàng chớp lấy cơ hội khi dễ người ta, tiếng hừ nổi lên bốn phía. Khi đọc sách Thẩm Thanh Thu coi đọc giả xem cuộc vui là một loại cảm nhận, hiện tại là người trong cuộc, lại là một loại cảm nhận khác, cũng có chút tiêu hóa không nổi phong cách xử sự của Sa Hoa Linh, có điều nể tình nàng tuổi vẫn còn nhỏ, người lại xinh đẹp, miễn cưỡng coi là Loli bốc đồng đáng yêu đi.

Dưới rất nhiều con mắt chăm chú, quả nhiên Thẩm Thanh Thu theo lời nói không có rút bội kiếm ra, chỉ nghịch chiết phiến trong tay, mỉm cười với Độc Bì trưởng lão.

Độc Bì trưởng lão chỉ có một tay, nhưng khi nhắc quỹ đầu đao lên lại không bị ảnh hưởng chút nào. Thế mà một đao hùng hổ xé gió của lão cứ nhiên không chém trúng mục tiêu. Lão vừa quay đầu lại, Thẩm Thanh Thu đã đứng ở một vị trí khác, đang phe phẩy chiết phiến, còn đang cười với lão nữa.

Tu Nhã Kiếm đã ra khỏi vỏ. Thẩm Thanh Thu cũng không trực tiếp lấy tay đụng vào thân kiếm, chỉ là tay trái âm thầm nắm bắt kiếm quyết, thao túng Tu Nhã Kiếm tung bay lên múa. Độc Bì trưởng lão bị kiếm quang sáng như tuyết làm chói đến đau mắt, vội nhắc đao lên!! Đao kiếm đánh nhau, nhất thời đing đang không ngừng bên tai, tia lửa bắn ra ảo như múa.

Mọi người nhìn không chớp mắt. Thật sự là trận tỉ thí này có thể nói đã đẹp lại còn “đẹp”. Cái đẹp trước là chỉ thực lực song phương đều khả quan, đánh rất phần khích. Cái đẹp sau, còn lại là chỉ hiệu quả thị giác, hoa lệ đến cực điểm. Nhất là Thẩm Thanh Thu, tay nghề thành thạo, thư hương thanh khí giữa lúc đao quang kiếm ảnh vùn vụt, vẫn có thể ung dung khí độ khẽ lay động quạt giấy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bầy bước ngâm một bài thơ, điệu bộ này, dùng một từ kinh điển làm sao đủ!

Lạc Băng Hà nhìn gần như tâm trí bay mất. Y biết Thẩm Thanh Thu lợi hại, lại không dự đoán được là lợi hại đến nước này.

Thật mạnh!

Trong tiếng hoan hô của đệ tử bốn môn, trận đầu tỉ thí, Thẩm Thanh Thu toàn thắng.

Giờ khắc này, Thẩm Thanh Thu có chút hiểu được tâm trạng không ra vẻ ngẫu thì sẽ chết của hàng nguyên bản.

Bởi vì thật là quá sung sướng!

Ánh mắt sùng kính của chúng đệ tử nổi thành một biển sao lấp lánh, Thẩm Thanh Thu cảm thấy mình siêu phẩm chỉ có không nèo!

Nhân vật phản diện cặn bã cũng có thể cày điểm uy danh a khốn nạn!

Đồng thời, hệ thống cũng truyền đến tin vui:

ma công tiên sơn, trận đầu tỉ thí, Thẩm Thanh Thu thắng, giá trị võ công +50. Chỉ số ngẫu +50.

Nụ cười vui mừng của Thẩm Thanh Thu không duy trì bao lâu, thông báo tiếp theo của hệ thống liền cho hắn một cái tát.

báo động nhắc nhở trước: nếu Lạc Băng Hà không tham dự tỉ thí, độ sướng của nhân vật chính bị trừ 1000.

“Gi?!” Thẩm Thanh Thu không hề chuẩn bị tâm lý, sợ đến biến sắc. Độ sướng hắn hi hi hù hù cày lâu như vậy cũng chỉ mới hơn 300, lần này liền trừ 1000?!

Hệ thống mày giết người à?!

Trận tỉ thí này, là tình tiết mấu chốt quan trọng. Đồng thời gánh vác trách nhiệm cầu nối cho giai đoạn đầu, có tác dụng quan trọng làm nổi bật tướng mạo tâm tư của hai nữ chính, thu tiểu đệ, thu bí tịch các thứ.

Nếu không thể để Lạc Băng Hà lên sàn ở đây, y liền không nổi bật, không khiến mọi người phải chú ý, độ sướng -1000.

Nhưng mà nếu kêu y làm đại biểu bốn phái xuất trận, vậy Thẩm Thanh Thu làm thế là có nghĩa gì?

Hàng nguyên bản có thể đẩy Lạc Băng Hà lên sàn, là bởi vì hắn không biết xấu hổ! Hắn không để ý tới vinh nhục của môn phái! Hắn hận Lạc Băng Hà tận xương tủy, muốn mượn tay Ma tộc ngược y!

Nhưng hiện tại, ba điểm này đều không phù hợp với Thẩm Thanh Thu!

Nói đến cùng, vẫn là phải trách hệ thống không khoa học một tạo nào này!

Tại sao đường đường độ sướng của nhân vật chính nhất định phải đặt nặng trên vai người khác a!

Thẩm Thanh Thu còn đang giận hệ thống không khoa học, trận tỉ thí thứ hai đã sắp bắt đầu.

Sa Hoa Linh sợ Thẩm Thanh Thu lấy một chọi ba, vội hỏi: “Nếu ba trận đều do một người lên, vậy sẽ không có ý nghĩa luận bàn. Người tỉ thí thứ hai tộc của ta phái ra, chính là bản thân ta.”

Nàng muốn xuất trận, thứ nhất đương nhiên là tự tin thực lực của chính mình, thứ hai cũng là cảm thấy Thẩm Thanh Thu sẽ không ý vào thân phận tiền bối ức hiếp hậu bối. Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ căn bản không muốn để ý đến suy nghĩ nhỏ nhặt ấy, cho dù hắn vốn có hùng tâm tráng chí lấy một chọi ba cày điểm võ công và uy danh, nghe được thông báo kia của hệ thống thì cũng rút tiêu rồi.

Có điều trận tỉ thí thứ hai cũng có thủ đoạn đặc sắc hấp dẫn người xem.

Thẩm Thanh Thu cất cao giọng nói: “Lời của nàng các người cũng nghe được. Có ai đồng ý đảm đương trọng trách này?”

Mặc dù hắn hỏi toàn bộ đệ tử bốn môn, ánh mắt lại rơi vào một khu vực nào đó.

Đứng ở khu vực kia đều là nữ đệ tử đáng người thương xót, không cần phải hỏi, là các đệ tử của Tiên Xu Phong. Ở giữa các em gái Tiên Xu Phong mà em này da trắng mặt đẹp hơn em khác, có một người một mình một kiểu mà đeo lụa che mặt.

Sau khi Thẩm Thanh Thu hỏi ra câu kia, người này chậm rãi đứng dậy.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy một trận kích động khó kiềm chế được.

Đến rồi! Sắp đến rồi! Lần đầu tiên trong sách, hai nữ chính hàng đầu PK!

Liễu Minh Yên là một đại mỹ nữ. Đại mỹ nữ kinh thiên động địa quý khóe thần sầu. Cho dù là ở Tiên Xu Phong nơi mỹ nữ xuất hiện lớp lớp, đó cũng là hạc trong bầy gà.

Ca ca của nàng là chủ nhân của Bách Chiến Phong, nàng bởi vì tuổi nhỏ nhập môn hơi muộn, trở thành đại đệ tử tiếp theo của Tiên Xu Phong.

Bởi vì tướng mạo quá mức mỹ lệ, cướp hồn đoạt vía, không thể không hàng năm dùng lụa che mặt che đi dung nhan, giống như một đóa hoa cao lãnh, xa không thể với tới.

Tóm lại, đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời vì viết tướng mạo của nhân vật này, phỏng chừng đã dùng tới toàn bộ thành ngữ tốt đẹp từ tiểu học đến trung học, thật sự là làm khó hắn.

Thẩm Thanh Thu rất thích nữ chính này, không chỉ do nguyên nhân Liễu Minh Yên có giá trị mỹ mạo cao nhất, còn bởi vì nàng nói đại nghĩa, biết rõ đạo lý, hiểu đại cục, làm việc cũng công chính quang minh, là một bà xã có IQ cũng có nhân phẩm trong hậu cung đồ sộ của Lạc Băng Hà.

Còn có một điểm. Liễu Minh Yên là nữ nhân vật duy nhất, dưới ngòi bút của Đâm Máu Bay Lên Giời không thấy tí mỉa mai quá trình bị đẩy ngã. Tuy rằng sự sắp xếp này khiến cho rất nhiều độc giả bất mãn vì

cùng, thậm chí lập thread ném đá, nhưng cũng khiến cho Liễu Minh Yên có đồ vật các nữ chính khác không có: sắc thái băng thanh ngọc khiết!

Hết cách, thứ không chiếm được luôn là tốt nhất (”).

Điểm hấp dẫn người xem của trận chiến này chính là đây. Có yêu nữ ma giáo, tất nhiên phải có thánh nữ chính đạo. Nam nhân nào cũng đều có giấc mộng bị thiên sứ và ác ma kẹp ở giữa tả hữu khó xử. Xem các nàng một khắc trước còn vì mình tranh giành đồ kị, ngay sau đó lại vì mình vào sinh ra tử, là kiểu đoạn kinh điển YY cao nhất của sinh vật giống đực. Mị lực cuồng dã phóng đăng trên người yêu nữ tà ác có thể làm cho họ như mê như say, cảm giác cấm dục mời mà còn khép của thánh nữ thuần khiết, sao có thể không khiến nội tâm ngứa ngáy.

Thẩm Thanh Thu nghĩ đến đây, vì bản thân rút một hàng lệ chưa xót, không nhịn được lại nhìn Lạc Băng Hà một cái.

Lạc Băng Hà bị hấn nhìn đến mức khó mà không để ý. Không biết rốt cuộc tại sao Thẩm Thanh Thu luôn lưu ý y như vậy? Chẳng lẽ sư tôn thật... coi trọng mình như vậy?

Đáng tiếc, dưới ngòi bút của đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời, nhân vật nữ đánh nhau, trừ phi vì nam nhân mà đánh cái beep – , nếu không bình thường không có gì phần khích để xem. Mấy nén hương sau, Liễu Minh Yên bị thua. Dù sao lúc này nàng còn chưa đi Vạn Kiếm Phong tìm được kiếm của mình, dùng chỉ là một thanh kiếm bình thường, còn Sa Hoa Linh đã là thánh nữ ma giáo, thực lực hai người tất nhiên có cách biệt.

Liễu Minh Yên đi đến trước Thẩm Thanh Thu, “Đệ tử bị thua. Làm nhục sứ mệnh, thỉnh Thẩm sư thúc trách phạt.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người có tâm đảm đương trách nhiệm này, đã là không tồi, thắng bại là chuyện thường, không cần để ý, ngày sau thắng lại là được.”

Sa Hoa Linh lấy về một ván, nét mặt toả sáng, cười duyên nói: “Trận thứ ba này, chính là một ván định thắng bại rồi! Không biết Thẩm tiền bối lại muốn phái vị nào ra trận đây? Lần này phải cẩn thận chọn lựa đó.”

Thẩm Thanh Thu khoanh tay mà đứng, ý vị thâm trường nói: “Không nhọc cô nương lo lắng. Thẩm mỗ sớm chọn được người, hơn nữa Thẩm mỗ có thể bảo đảm, bất luận thắng hay thua, người này đều sẽ là khắc tinh trong số mệnh của người.”

Sa Hoa Linh chỉ cho là hấn nói chuyện giật gân, vỗ vỗ bàn tay, nói: “Vị dũng sĩ nào xung phong đảm nhận, nghênh chiến trận thứ ba?”

Trong đám Ma tộc, một trưởng lão to lớn chậm rãi đi ra.

Nói là to lớn, kỳ thực là bởi vì gã quá cao.

Tuyệt đối là cao hơn một trượng à nha!

Lưng hùm vai gấu, đầu tóc rối bù, toàn thân mặc áo giáp đầy gai, kéo một thanh chày sắt cứng rắn. Từng bước đi, Thẩm Thanh Thu đều cảm thấy mặt đất tựa hồ có chấn động rất nhỏ.

Sa Hoa Linh đặc ý nói: “Nhắc nhở trước cho các vị tiên sơn, gai nhọn trên áo giáp gai của Thiên Chùy trưởng lão chứa kịch độc của tộc ta, loại kịch độc này không có hiệu quả với Ma tộc, nhưng nếu nhân tộc bị đâm trúng, không có thuốc nào chữa được.”

Những lời này cho Thẩm Thanh Thu cảm nhận đầu tiên là: Đờ mờ đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời, lấy tên dùng có quá nhanh quá nguy hiểm như thế!

Cụt một cánh tay thì gọi là Độc Bì trưởng lão, vũ khí là đại chùy thì gọi là Thiên Chùy trưởng lão. Có dám nghiêm túc nghĩ một cái tên hay không hả?!

Còn trong đám người bên cạnh, lại nổi lên một hồi phản nộ.

“Yêu nữ thôi! Tỉ thí thì tỉ thí, sử dụng kịch độc còn công bằng gì nữa!”

Sa Hoa Linh phản bác nói: “Ta cũng không có giấu giếm điểm này. Nếu cảm thấy không công bằng, hoặc là sợ hãi trúng độc bỏ mình, quý tộc từ bỏ tử thí, trực tiếp nhận thua thì không cần thi đấu nữa. Ma tộc cũng sẽ không cười nhạo nhân tộc, dù sao yêu quý tính mạng là chuyện thường tình của con người.”

Trong tiếng cười vang của Ma tộc cùng phần nộ khiển trách của các đệ tử, độ hảo cảm trong lòng Thẩm Thanh Thu đối với Sa Hoa Linh vốn chẳng có bao nhiêu, rốt cuộc low tới điểm thấp nhất.

Nữ nhân như Sa Hoa Linh, thời điểm ở góc nhìn độc giả có thể YY nhân vật chính, đó tất nhiên là một vụn vặt thích, chỉ khi nào thật sự trở thành người bên cạnh nàng, hẳn không tin còn có người thích nổi!

Cũng không phải bởi vì khác biệt với miêu tả trong sách, trên thực tế, nguy nhất chính là: rất sát nguyên tác!

Cá tính hung hăng độc ác, hơn nữa si tình não tàn, người không phải nhân vật chính vẫn là sớm lui sang bên cạnh đi thôi. Một khi người uy hiếp đến chính nàng ta, hoặc là một tạo lợi ích của Lạc Băng Hà, thứ đầu tiên nàng muốn chính là mạng chó của người, cho dù là cha ruột của nàng cũng phải cẩn thận chút. Trong nguyên tác nàng vì giúp đỡ Lạc Băng Hà lên ngôi ở ma giới, không phải hãm hại chính cha của mình sao...

Lạc Băng Hà, hiện tại, đành thiệt thòi người một chút.

Thẩm Thanh Thu thờ ơ với khiêu khích của Sa Hoa Linh, cố chờ một lúc không nói, cho đám người Ma tộc thời gian tạo áp lực (thuận tiện thừa nước đục thả câu), cuối cùng mới trở lại, hai mắt bình tĩnh dừng ánh mắt ở phương hướng của người nào đó.

“Lạc Băng Hà, người, đi ra.”

12. Chương 12: Điền Cuồng Cày Độ Hảo Cảm

Chúng đệ tử Thanh Tĩnh Phong, nhất thời một mảnh ồ lên.

Những đệ tử môn hạ khác còn tốt, bởi vì chưa quen thuộc tình hình của Thanh Tĩnh Phong, còn tưởng rằng phái ra nhất định là đệ tử đặc ý của Thẩm Thanh Thu, tu vi ít nhất cũng có ba mươi năm mới có thể đến đánh với trưởng lão Ma tộc nhìn một cái đã biết ít nhất mấy trăm tuổi, chỉ là kỳ lạ sao trước kia chưa từng nghe qua người này. Đám người trên Thanh Tĩnh Phong còn có thể không rõ tu vi của Lạc Băng Hà sao?

Minh Phàm mặt mũi trắng bệch, lắp bắp kêu lên: “Sư tôn... Phái tiểu tạp... Phái Lạc sư đệ xuất trận, không thích hợp cho lắm chẳng?” Tuy nói hắn vừa không muốn xuất trận, cũng rất thích ý để Lạc Băng Hà đi ăn đập, nhưng sự tình quan hệ đến vinh nhục bốn phái a!

Ninh Anh Anh lại gấp đến độ nước mắt trào ra, bày trò ôm lấy cánh tay của Lạc Băng Hà, vừa giậm chân vừa kêu: “Không muốn không muốn không muốn!”

Lạc Băng Hà không có kinh nghiệm thực chiến gì, trưởng lão Ma tộc kia cả người đầy gai mang độc, cái chùy kia cũng ít nhất phải mấy trăm cân, không bị đánh chết mới là lạ!

Các người tưởng là ta muốn cho y xuất trận sao? Ta cũng là bất đắc dĩ a!

Thẩm Thanh Thu nhướn mày, quát lớn nói: “Ta kêu y lên thì y phải lên, các người có gì bất mãn với quyết định của vi sư sao? Anh nhi, buông y ra.”

Ninh Anh Anh thấy sư phụ nghiêm mặt, biết là hết cách.

Lạc Băng Hà trấn an mà vỗ vỗ nàng, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, giọng nói lại kiên định: “Sư tỷ không cần lo lắng. Tuy rằng ta không đáng dùng, nhưng nếu sư tôn đã phái ta xuất trận, ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó, cho dù liều tính mạng cũng không thể để bốn phái mất mặt.”

Ninh Anh Anh lau nước mắt buông cánh tay Lạc Băng Hà ra, tựa hồ không đành lòng ở tại chỗ này xem người trong lòng bị đánh, giậm chân mấy cái rồi oa oa oa chạy mất.

Thẩm Thanh Thu mừng rỡ, chạy tốt lắm, chạy rồi sợ cố Ninh Anh Anh gây ra sau trận chiến này cũng mất luôn, ngoan nha bảo bối cô thật hiểu chuyện mà!

Mọi người thấy thiếu niên đứng ra mặc dù thân hình chính trực, mầm mống căn nguyên cũng không tệ, nhưng vừa nhìn đã biết là đệ tử trẻ tuổi tu vi còn thấp.

Trái lại trưởng lão đại chùy Ma tộc phái ra, thân hình lưng hùm vai gấu vừa đến nơi đó đứng, đối lập thân hình còn đang dậy thì của Lạc Băng Hà, liền hình thành một loại cảm giác áp bách, cả người tản ra ma khí đen hầm hầm. Tất cả mọi người có chút chần chờ, có kẻ đoán chắc là ẩn giấu thực lực, nhưng đợi khi chân chính đấu võ, tất cả mọi người không còn gì để nói.

Ẩn giấu thực lực cái gì! Y là thật sự đánh không lại a!

Đây có chỗ nào là tỉ thí, căn bản là đơn phương bị đánh!

Từ sau khi Lạc Băng Hà vào cuộc, căn bản là không có cơ hội xuất thủ. Tên trưởng lão Ma tộc kia lực lớn vô cùng, một thanh đại chùy quăng ra uy vũ nổi gió, tuy rằng Lạc Băng Hà hết sức né tránh và tìm kiếm khoảng cách công kích, cây búa vẫn thỉnh thoảng nện ở trên người y.

Không chỉ Thương Khung Sơn phái bên này trợn mắt há miệng, Ma tộc bên kia cũng lú lười không thôi: Đây cũng quá thảm đi...

Có người nhỏ giọng nói: “Đây không phải nhất định sẽ thua sao... Còn so cái gì?”

Đại chùy, à không, Thiên Chùy trưởng lão ngửa mặt lên trời cười dài, giọng nói như chuông đồng: “Nói rất đúng! Tiểu oa nhi vẫn là sớm nhận thua đi, lão phu còn có thể giữ tính mạng cho người.”

Thẩm Thanh Thu thản nhiên nói: “Y sẽ thắng.”

Nói thừa. Nhân vật chính trâu bò, đương nhiên sẽ thắng. Chỉ là thắng rất gian nan.

Tiếng của hắn không cao không thấp, lại vừa vặn có thể truyền vào giữa cuộc tỉ thí.

Lạc Băng Hà chính diện bị thương nặng, vài ngụm máu đọng ở lồng ngực, nghe một câu chắc nịch của hắn truyền tới tai, không biết tại sao, liền nuốt xuống máu tụt.

Sẽ thắng... sao?

Sư tôn là bởi vì thật sự cảm thấy y sẽ thắng, mới cho y cơ hội xuất trận?

Đám Ma tộc cười ồn ào.Ồn ào kêu y mau nhận thua.

Nhưng Lạc Băng Hà lại không theo ý nguyện của bọn họ, liên tiếp bị thương mấy lần, cứ nhiên càng trấn định hơn, coi tiếng hò la bên ngoài như mất diếc tai ngơ. Cước bộ cũng nhẹ nhàng hơn. Đại chùy của Thiên Chùy trưởng lão mười lần giáng xuống thì có chín lần không tới được phía y.

Nơi duy nhất trên người Thiên Chùy trưởng lão không bị gai độc bao bọc, chính là mặt gã và nắm tay. Đây cũng không phải thông tin gì rất tốt. Điều này chứng tỏ hai nơi này lão luyện đến nhàn, mặc dù không có giáp gai độc bảo vệ, cũng sẽ không chịu thiệt.

Nhưng đồng thời, điều này cũng rất có thể, là nơi đột phá duy nhất!

Lạc Băng Hà thả chậm hô hấp, ngưng thần quan sát kỹ.

Sư tôn chọn y lên sân khấu, mới nhìn giống như làm khó mình, nhưng nghĩ kỹ, nếu trận này thua, mất thể diện không chỉ là Lạc Băng Hà, còn liên quan đến toàn bộ môn phái, cả nhân giới, cả bản thân Thẩm Thanh Thu đã chọn y xuất trận cũng sẽ bị liên lụy.

Sư tôn, là thật sự tin chắc, y sẽ thắng, mới chọn y xuất trận tỉ thí!

Bạn học Lạc Băng Hà trong màn bồ não phong phú, thành công mở ra hệ thống hô mưa gọi gió.

Chưa từng có người tín nhiệm y như vậy.

Cho dù là vì sự phó thác bạo dạn này, y cũng phải thắng cho mọi người xem!

Cây đại chùy này lại một lần xé gió đánh úp tới. Đồng tử Lạc Băng Hà đột nhiên co lại, lòng bàn tay vận lực, ngưng khí thành tuyết!

Tất cả mọi người bị thiếu niên kiên trì không ngừng này hấp dẫn. Tuy rằng Lạc Băng Hà tạm thời không có khe hở phản kích, nhưng vẫn không từ bỏ tìm kiếm cơ hội phản kích, càng không có nhận thua. Mà giờ khắc này, khoảnh khắc phản kích rốt cuộc đã đến, đằng chuôi của cơ hội đã bị Lạc Băng Hà vô cùng chuẩn xác nắm vào trong tay.

Giằng co nửa canh giờ, trận tỉ thí thứ ba rốt cuộc có kết quả.

Ngoại trừ Thẩm Thanh Thu, tất cả mọi người đều không dự liệu được kết quả này. Thiên Chùy trưởng lão có được trăm năm công lực, đầy người gai độc, cư nhiên bị một thiếu niên mười lăm tuổi đánh bại!

Liễu Minh Yên và Sa Hoa Linh quả nhiên bị Lạc Băng Hà hấp dẫn, bốn con mắt đẹp nhất tề nhìn lại đây, dừng ánh mắt ở thân ảnh của Lạc Băng Hà, chậm chạp không chịu thu lại.

Được Liễu Minh Yên & Sa Hoa Linh quan tâm; một trận thành danh trong cuộc chiến Ma tộc xâm lấn Thương Khung Sơn phải; độ sướng của nhân vật chính +500.

Thẩm Thanh Thu rất tức giận.

Dựa vào cái gì! Trừ thì trừ 1000, thêm chỉ thêm 500, hệ thống lòng dạ hiểm độc, phân biệt tiêu chuẩn dừng nghiêm trọng quá!

Thế nhưng, không quan hệ, hiện tại trong lòng mọi người đều nghĩ giống nhau.

Lạc Băng Hà, thật sự là hậu sinh khả ư!

Thẩm Thanh Thu, thật sự là sâu không thấy đáy!

Sa Hoa Linh ghen một lúc lâu sau, rốt cuộc rặn ra một câu: “Nhân giới Trung Nguyên, quả nhiên nhân tài đông đúc, thiếu niên anh hùng xuất hiện lớp lớp. Linh nhi rất là bội phục.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Đâu có đâu có. Nếu tỉ thí đã có kết quả, cô nương có phải nên rút về tộc nhân của các người? Thứ cho Thương Khung Sơn phải hiện nay rối ren, không thể chiêu đãi khách từ xa.”

Ngụ ý... Căn bản không phải ngụ ý, hần thế này là trực tiếp rõ ràng hạ lệnh đuổi khách.

Sa Hoa Linh tức giận không có chỗ phát tiết, ngón tay vò một hồi lụa đỏ trên người, bỗng nhiên bạo phát.

Nàng duỗi tay ra, đánh cho Thiên Chùy trưởng lão một cái bạt tai vừa nhanh vừa ác, giọng kiêu căng nổi giận nói: “Đánh với đệ tử trẻ trung như vậy của môn hạ Thẩm tiên bối, lại thua khó coi như thế, mặt mũi của Ma tộc đều bị người làm mất hết rồi!”

Thiên Chùy trưởng lão cũng thật đáng thương, ma giới cấp bậc nghiêm ngặt, Sa Hoa Linh lại là thánh nữ xuất thân cao quý, gã đã trúng một cái bạt tai, lại khúm núm không dám phản kháng, chỉ dám không nhận được nói: “Thuộc hạ vô năng, cầu thánh nữ trách phạt!”

Thẩm Thanh Thu nhìn không được, không mặn không nhạt nói: “Sa cô nương, nếu muốn giáo huấn thuộc hạ, thỉnh đến nơi khác giáo huấn. Khung Đỉnh Phong cũng không phải là địa giới quý tộc ra uy.”

Sa Hoa Linh một cái bạt tai phát tiết, cuối cùng trút được khẩu ác khí, quay đầu một cái, sắc mặt lại tươi cười nói: “Thẩm tiên bối nói rất đúng. Linh nhi chỉ là thấy môn hạ của ngài thanh niên tài giỏi, nhìn lại thủ hạ của mình một đôi phế vật, trong lòng rất thất vọng, mới nhất thời không khống chế được, tiên bối ngàn vạn lần đừng chê cười.”

Nàng lại đổi bộ mặt, đối với Thiên Chùy trưởng lão lại là một khuôn mặt lạnh lùng: “Độc Bì trưởng lão và Thẩm tiên bối giao đấu thua là đương nhiên. Nhưng người cũng thua tỉ thí, không cần ta nói, người tự mình lo liệu đi.”

Câu “tự mình lo liệu” là có ý gì, Thiên Chùy đương nhiên không thể rõ ràng hơn.

Tim của gã đương trường lạnh đi một nửa. Nguyên bản cảm thấy trên Khung Đỉnh Phong ngoại trừ Thẩm Thanh Thu đều là tiểu oa nhi choai choai và đệ tử tu vi nông cạn nên mới muốn chiếm lợi thế có sẵn, tranh công trước mặt thánh nữ mới, lại không nghĩ rằng đại bại, ngay cả tính mạng cũng khó giữ được. Gã chỉ chớp mắt, thấy Lạc Băng Hà được mọi người vây quanh, hối hận ân cần, ác ý lớn dần.

Thẩm Thanh Thu gã không dám động, tiểu oa nhi kia hại gã thảm như vậy, nhất định phải lôi y xuống làm đệm lưng chết cùng!

Thẩm Thanh Thu cực kỳ lưu ý mỗi một động tác cùng vẻ mặt của đám Ma tộc. Ác ý chợt lóe trong ánh mắt Thiên Chùy đương nhiên không thể giấu được. Nhưng Ma tộc thật là một chủng tộc không bị cản trở, nói làm liền làm, một chút thời gian điều hòa cũng không có, giây trước mới sinh ra ý này, giây tiếp theo đã quơ đại chùy lên!

Thiên Chùy trưởng lão thân hình cao lớn, rất nhanh tới gần, tựa như một tòa thiết sơn nghênh diện bay tới, Lạc Băng Hà bị thương không nhẹ, động tác chậm chạp, mắt thấy sắp bị đập một cái. Lại nghe Thẩm Thanh Thu hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên thoáng hiện, chiết phiên lượn qua đầu gối Thiên Chùy trưởng lão một chút.

Thiên Chùy trưởng lão liền quỳ tại chỗ.

Là quỳ thật! Toàn bộ thân hình ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự. Thanh đại chùy kia cũng bị Thẩm Thanh Thu thuận tay nhấc lên, ánh chùng ở trong tay, quả nhiên có chút sức nặng. Có điều hình tượng khí chất cao nhã như vậy cầm một thanh đại chùy chung quy không được đẹp lắm, Thẩm Thanh Thu lập tức ném nó đi rất xa, nói: “Thua tử thí thì muốn diệt khẩu? Đệ tử môn hạ của ta, còn không tới phiên các người tới bắt nạt!” Khi chính khí nghiêm nghị nói lời này, không riêng đám người Ma tộc im lặng chấp nhận, ngay cả Thẩm Thanh Thu cũng ở trong lòng đổ cả cái mặt già.

Làm ơn đi, chính là người tống đệ tử này ra trận để kẻ khác ngược có được không!

Lạc Băng Hà nhìn bóng dáng áo xanh che ở trước người mình, ngay cả nói lời cảm tạ với sư tôn cũng quên. Y chỉ biết, sư tôn lại cứu y một lần.

Sư tôn luôn là như thế này, nhìn có vẻ đối xử với y khắc nghiệt, nhưng luôn ở thời điểm nguy cấp nhất, che ở phía trước y.

Thẩm Thanh Thu quay đầu lại liếc y một cái: “Không sao chứ?” Chột dạ cày cày độ hảo cảm...

Lạc Băng Hà vội nói: “Đệ tử không sao! Đa tạ sư tôn cứu giúp.”

Đứa nhỏ sỗ bịch điềm này khiến Thẩm Thanh Thu có chút ngại ngùng. Cái mặt già của Thẩm Thanh Thu cũng sắp đỏ rồi, vội vàng quay đầu, thay đổi sang gương mặt cao lãnh, nói với Sa Hoa Linh: “Sa cô nương, thuộc hạ của mình mình quản giáo tử tế. Nếu đã không nhận thua, lúc trước vì sao phải định ra ước hẹn ba cuộc tử thí?”

Sa Hoa Linh cũng không dự đoán được sẽ có màn vừa rồi, hơi cảm thấy xấu hổ, đang muốn nói vài câu xoa dịu cục diện, ai mà biết, ngay tại thời khắc này, dị biến phát sinh.

Thiên Chùy trưởng lão vốn nằm chết ngắc không nhúc nhích đột nhiên nhảy dựng lên, một mạch đánh về hướng Lạc Băng Hà!

13. Chương 13: Độ Hảo Cảm Cày Ra Sao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cây chùy của gã đã bị Thẩm Thanh Thu tước đi rồi, lẽ nào đây là muốn dùng thân hình đè chết Lạc Băng Hà?

toàn thân, cuối cùng không chỉ linh khí, ngay cả máu cũng ngưng kết lại. Thỉnh Thảm tiên bối dùng tay phải xuất một kích bạo linh lực, liền thấy rõ ngay.”

Kích bạo linh lực, tên như ý nghĩa, chính là tập hợp một cỗ linh lực thật lớn, sau đó bùng nổ thật mạnh, lợi dụng chấn động kịch liệt của linh lực sinh ra hiệu quả công kích. Hiệu quả giống như bóp cò súng, đạn ra khỏi nòng, hoặc là ném lựu đạn trong tay ra ngoài, cụ thể như thế nào còn dựa vào tu vi của kẻ phát lực.

Thảm Thanh Thu kín đáo thử qua, hẳn có thể đạt tới trình độ ném ra lựu đạn, nhưng hiện tại, tay phải của hắn tựa như người máy cao cấp bị gỡ một đoạn mạch điện xuống vậy, miễn cưỡng xuất ra khí lực, nhưng linh lực lưu động hoàn toàn bị cách trở.

Mẹ nó ông đây sẽ không vì vậy mà bị phế chứ!

Lạc Băng Hà nghe được miêu tả về “Không thể giải”, môi run rẩy.

Giờ khắc này, tháng ngày dĩ vãng Thảm Thanh Thu đối đãi y không tốt, đều hoàn toàn tan biến trong lòng y.

Điều duy nhất y rõ ràng chính là sư tôn bị Ma tộc hại đến mức công lực có thể bị phế sạch, thậm chí mất mạng!

Mà hết thấy, đều là vì y...

Thảm Thanh Thu thấy y thần sắc biến ảo, tùy tay sờ sờ đầu của y: “Không cần lo lắng.”

Thảm Thanh Thu vừa nâng ánh mắt, giao hoát mà cười nói: “Xuất hay không cũng thế thôi. Chỉ là ta không thể xuất một cách vô ích. Hôm nay Sa cô nương người đại náo Khung Đỉnh Phong, vừa này Thảm mỗ vẫn luôn nhẫn nhịn. Hiện tại ta đối ý rồi, cũng không thể nói đến là đến nói đi là đi, Thương Khung Sơn phái ta đây chẳng phải sẽ bị người ta chê cười? Không bằng chúng ta đối kích một chiêu, định sinh tử, bất luận ai có bất cứ tổn thương gì, đều là gieo gió gặt bão, hậu quả như thế nào, cũng không được truy cứu. Như thế nào?”

Hắn hiện tại không thể yếu thế!

Cả tòa Khung Đỉnh Phong, hiện tại cũng chỉ dựa vào một mình trưởng bối là hắn. Một khi hắn ngã xuống, dựa theo sự tàn nhẫn của Sa Hoa Linh, nhẹ thì hậu quả là Ma tộc dỡ Khung Đỉnh Điện xuống, khiêng chiếu bài và sơn môn quay về ma giới, từ nay danh dự môn phái mất sạch; nặng thì đồ sát toàn núi!

Không cần hoài nghi, nữ nhân này tuyệt đối làm ra được loại chuyện đó.

Chẳng bằng bí quá hoá liều, đánh cược một phen!

Thảm Thanh Thu lại không chú ý tới, trong bất tri bất giác, hắn đã không còn coi các đệ tử bên người, kẻ thì lo lắng, kẻ kiên định, kẻ phẫn nộ, kẻ bàng hoàng, là nhân vật quần chúng trong sách được miêu tả bằng vài lời ít ỏi.

Sa Hoa Linh cắn môi, rất là bối rối.

Nếu Thảm Thanh Thu thật sự là kẻ phi phạm, độc kia không có hiệu quả với hắn, hai người đối kích một chiêu, chính là dựa vào linh lực mà cứng chọi cứng, mình hắn phải chết không thể nghi ngờ; còn nếu hắn quả thật chỉ phô trương thanh thế, bỏ qua cơ hội tốt tận diệt Khung Đỉnh Phong, chẳng phải sẽ hối hận cả đời?

Thảm Thanh Thu bình tĩnh mà nhìn nàng, như là không chờ mong, cũng không tránh né, đợi nàng đưa ra quyết định.

Lạc Băng Hà kéo ống tay áo hắn, thấp giọng nói: “Sư tôn, đệ tử nguyện thay sư tôn, chịu một chiêu kia.”

Thảm Thanh Thu bất động thanh sắc giật ống tay áo về nói: “Ở đâu có đạo lý đệ tử thay sư tôn xuất đầu?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn là vì đệ tử nên mới bị thương...”

Thảm Thanh Thu trừng y một cái: “Nếu đã biết là bị thương vì người, thì bảo vệ cái mạng mình tử tế vào!”

Lạc Băng Hà há miệng thở dốc, nói không ra lời, hốc mắt lại càng đỏ hơn.

Cuối cùng, Sa Hoa Linh cắn răng một cái, nói: “Vây Thẩm tiên bối xin thứ cho Linh nhi vô lễ!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Trái tim Sa Hoa Linh bang bang kinh hoàng, đến lời cũng không dám đáp, thân ảnh rực lửa nhảy thẳng lên, ngọc chuông tuyết trắng tụ một cỗ ma khí màu đen đánh tới!

Thẩm Thanh Thu một cước đá văng Lạc Băng Hà, chuẩn bị tốt, dùng thân thể nghênh đón một chuông này!

Nhưng mà, hắn không bị Sa Hoa Linh một chuông đánh bay, cũng không có miệng phun máu tươi nổ tan xác mà chết.

Chủ nhân Bách Chiến Phong đằng đằng sát khí, kiếm đã xuất vỏ, một bàn tay cũng không có động, chỉ dựa vào linh lưu trên người hắn phát ra, đã đánh văng Sa Hoa Linh toàn lực công tới.

Sau một lát yên tĩnh, Khung Đỉnh Phong liền xông vào.

“Liều sư thúc!”

“Liều sư thúc xuất quan!”

“Chiến thần Bách Chiến Phong xuất quan, yêu nhân ma giới, xem các ngươi còn dám kiêu ngạo không!”

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ: Ra vẻ soái cái đêch gì! Ra sớm một chút thì ngươi chết chắc!? Ta còn tưởng sẽ phải quay cmm về thế giới ban đầu báo danh chứ!

Đây không hổ là một quyển văn ngựa đực tràn ngập sát khí. Sa Hoa Linh bị đánh văng về sau, ngoại trừ một tiếng a mỏng manh sợ hãi, vị trí vốn chỉ có chút lửa đỏ che khuất cũng vỡ vụn thành từng mảnh, dẫn đến những tiếng kêu kinh ngạc.

Nàng dùng tư thế xinh đẹp để giảm sức bật, cầu nhào một tiếng đứng lên. Quả nhiên phong thái Ma tộc rất cởi mở, mặc dù cả người bị censored (1) nàng cũng không xấu hổ chút nào, chỉ tức giận lộ áo choàng của thuộc hạ bên cạnh ra, chụp loạn lên người, nói: “Các vị, hôm nay là ta tính sai. Chúng ta ngày sau sẽ có lúc gặp lại! Đi!”

Liều Thanh Ca cười lạnh nói: “Nói đến là đến, nói đi là đi. Mặt mũi lớn quá. Nằm mơ đi!”

Thân hình hắn chuyển động, Thừa Loan Kiếm sau lưng phi tới tận trời, vẽ ra trăm ngàn kiếm khí hữu hình, xếp thành trận sắc, như mưa đá đâm xuống đám Ma tộc.

Sa Hoa Linh vừa dẫn bộ hạ chạy trốn chết, vừa cầm trong tay lửa đỏ vò thành một đám mây đỏ, ném lên trời, đáng tiếc căn bản không ngăn được kiếm khí sắc bén, hồng sa rất nhanh bị đâm thành một mảnh đầy lỗ thủng. Cộng thêm các đệ tử của Thương Khung Sơn phái bao vây, hơn phân nửa Ma tộc có kẻ bị chết, có người bị thương, có kẻ bị bắt, chỉ có một đám tâm phúc theo sát Sa Hoa Linh, giết mở đường máu trốn xuống núi.

Liều Thanh Ca trả kiếm vào vỏ xong, chuông mặt xoay người, nhìn thương thế trên tay của Thẩm Thanh Thu. Các đệ tử của Thanh Tĩnh Phong cũng xông tới. Hơn mười khuôn mặt đều là thần sắc khẩn trương.

Thẩm Thanh Thu nhếch miệng cười: “Xem ra, giữ lại chút lòng xấu học tập dì Tuyết chụp ảnh tự sướng (2), cứu người từ trong vách Linh Tê động ra, là một lựa chọn cực kỳ chính xác.”

Liều Thanh Ca: “Dì Tuyết là ai?”

Thẩm Thanh Thu: “Chẳng là ai cả. Ta thế nào?”

Liều Thanh Ca hừ nói: “Tạm thời không chết được.”

Lời tuy nói như vậy, linh lực tay trái hắn lén đưa vào thân thể Thẩm Thanh Thu lại không dừng, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc. Hắn đặc biệt nói rõ: “Trong Linh Tê động nợ người, trả lại cho người!”

Ngạo kiều chết tiệt!

Thẩm Thanh Thu cảm thấy kế hoạch hắt hủi Liễn Thanh Ca về đội của mình tựa hồ rất có hi vọng, hết sức hài lòng. Nhưng linh mạch cả người từng trận run rẩy, khiến hắt hủi không nổi.

Lạc Băng Hà bỗng nhiên nói: “Liễn sư thúc, loại độc ‘Không thể giải’ này, thật sự không thể giải sao?”

Liễn Thanh Ca nhìn y một cái, vẫn chưa trả lời, Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên đầu gối mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ. May mắn Lạc Băng Hà vẫn luôn đỡ hắt hủi. Nhưng Thẩm Thanh Thu thật sự đứng không nổi, khoát tay nói: “Để ta nằm xuống... Để ta nằm một lát.”

Lạc Băng Hà chưa từng thấy qua dáng vẻ Thẩm Thanh Thu hờn như vậy, đỏ mắt quỳ gối bên người Thẩm Thanh Thu, nói không ra lời, nghẹn ngào gọi: “Sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng nâng lên một cánh tay, sờ sờ đầu y, ngậm máu tươi nhin cả buổi, cuối cùng vẫn lấy bấy học ra, nhưng vẫn kiên trì nói xong lời thoại máu chốt để cày độ hảo cảm.

“Ta biết... Người nhất định sẽ thắng.”

Nghe xong câu này, Lạc Băng Hà toàn thân chấn động.

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ lý giải.

Lạc Băng Hà nhất định cảm thấy, người này chính là một kẻ thần kinh + tâm thần phân liệt... Thật sự, nếu nhìn từ góc nhìn thượng đế, bản thân Thẩm Thanh Thu cũng sẽ chịu không nổi đập sách chữ lớn: Đây cmn là nhân vật gì a, chốc đánh chốc cứu, có bệnh à!

Lúc này, hệ thống truyền đến thông báo.

Độ phức tạp của nhân vật ‘Thẩm Thanh Thu’ +20, độ sâu triết học hình tượng +20, độ huyền nghi +10, chỉ số ngẫu tổng cộng +50.

... Thẩm Thanh Thu sợ hãi. Độ sâu triết học của nhân vật là tính như thế này sao?

Thôi đừng tùy tiện mở ra mấy chỉ số kỳ quái, cảm ơn!

Thẩm Thanh Thu hai mắt xám lại ngẩng đầu một cái, cảm thấy dường như hắt hủi nhìn thấy giọt nước mắt đứt đoạn của Lạc Băng Hà rơi khỏi hốc mắt.

Áo giác đi.

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi hắt hủi mất đi ý thức.

Chú thích dài nên để dưới. Nguyên tác là Mosaic, là một loại hình nghệ thuật gạch men, từng miếng vuông nhỏ hợp lại thành bức tranh. Ý trên kia là chỉ màn hình bị làm mờ đi bằng những ô vuông, giống như khi thời sự phỏng vấn mà giấu đi danh tính người được phỏng vấn. Đại khái là như thế này:

Dì Tuyết ở đây là một nhân vật nổi tiếng trong Tân dòng sông ly biệt, do diễn viên Vương Lâm đóng. Vương Lâm từng chụp ảnh người mẫu đồ ngủ khi đã 44 tuổi, làm dân mạng dậy sóng. Đại ý sử dụng trên kia chỉ hành vi người khác cho là không tốt nhưng mình thì thấy thỏa mãn.

Bonus hình tự sướng của dì Tuyết:

14. Chương 14: Bối Cảnh Có Thể Đừng Dung Tục Vậy Không

Sau khi hôn mê không biết bao lâu, Thảm Thanh Thu mới thừa sống thiếu chết tỉnh lại.

Mở mắt nhìn thấy lụa trắng quen thuộc trên đỉnh đầu, liền biết đang ở trong Thanh Tĩnh xá trên Thanh Tĩnh Phong của hắn. Việc Ma tộc làm loạn đã được bình định rồi. Hắn hít vào một hơi, muốn đuổi cái thất lưng, chợt phát hiện phòng cửa mở ra, một người bước vào.

Minh Phàm bưng một khay chén đĩa, thấy hắn tỉnh, quăng chén đĩa ở trên bàn, hô lớn.

“Cuối cùng sư phụ cũng tỉnh rồi!”

Còn có một người đứng ở ngoài cửa. Lạc Băng Hà đứng ở cửa, dường như muốn tiến vào, nhưng đi rồi lại ngừng.

Minh Phàm hô hào một phen, quay đầu lại thấy y, quát lớn nói: “Sao ngươi còn đứng ở chỗ này?” rồi nói với Thảm Thanh Thu: “Không biết tiểu tử này mắc bệnh gì, nhất định muốn đứng ở chỗ này, giống như khúc gỗ vậy, không biết sư tôn nhìn thấy ngươi liền phiền lòng sao? Đuổi y đi y cũng không đi.”

Thảm Thanh Thu yếu ớt khoát tay: “...Không sao. Tùy y.”

Minh Phàm nói: “Liều sư thúc của Bách Chiến Phong nói người tỉnh thì nói cho sư thúc biết. Ta, ta đi gọi Liều sư thúc, Mộc sư bá và trưởng môn!”, nói xong câu này liền hí hục lao ra ngoài.

Xem ra mình ngủ một giấc này thật là lâu... Nhạc Thanh Nguyên đã trở lại Thương Khung Sơn phái. Về phần “Mộc sư bá”, tất nhiên là nói Mộc Thanh Phương của Thiên Thảo Phong. Thiên Thảo Phong thiện được, tinh thông y thuật, đó là điều tất yếu.

Lạc Băng Hà tránh đường ra, thấy hắn đi xa, còn không chịu rời đi, chỉ bình tĩnh nhìn phòng trong.

Thảm Thanh Thu chậm chậm ngồi thẳng, nói: “Phải chăng có lời muốn nói? Vậy cứ vào đi.”

Lạc Băng Hà theo lời đi vào trong phòng, bỗng nhiên phịch một tiếng, quỳ xuống trước giường hắn.

Thảm Thanh Thu: “...!!!”

Hệ thống mày dờ dĩ? Sao lại thế này? Tao chỉ là ngủ một giấc thôi mà, sao tỉnh lại đã thành mode gì đây? Rốt cuộc tao ngủ bao lâu? Hiện tại đã là mười năm sau chưa?

Lạc Băng Hà quỳ xuống xong, ngẩng đầu, ánh mắt cực nóng mà lại áy náy: “Thỉnh sư tôn tha thứ đệ tử dĩ

văng ngu muội vô tri.”

Bốn chữ ngu muội vô tri, đặt lên ai cũng không thể đặt lên người Lạc Băng Hà được a?

“Đệ tử ban đầu chỉ cho rằng, sư tôn không hết lòng quan tâm mình. Mãi đến sau ba trận tỉ thí, ta mới hiểu được khổ tâm ngày xưa của sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu: Không không không, ban đầu sư tôn kia của người đích thực không quan tâm người, hấn ước gì người chết đi, thật đó... Có điều, rốt cuộc người hiểu khổ tâm gì của ta cơ? Người nói thử coi, bản thân ta cũng rất hiểu kỳ!

Lạc Băng Hà lại không nói tiếp, chỉ nghiêm túc nói: “Từ nay về sau, đệ tử nhất định tận tâm tận lực phục vụ sư tôn, làm theo lệnh của sư tôn.”

Thẩm Thanh Thu ánh mắt phức tạp mà nhìn y.

Tâm tính của đứa nhỏ này hiện giờ, thật là... lương thiện quá a!

Cứ y một hồi, đánh chửi lăng nhục trước kia tất cả đều quên sạch hết rồi?!

Cứ như vậy, sau này hấn còn có thể hạ độc thủ, đánh y rơi xuống vực thăm Vô Gian sao.

Thẩm Thanh Thu im lặng một lát, nói: “Người hiểu được là tốt rồi. Người đứng lên trước đi.”

Tuy rằng một chút hấn cũng không hiểu, Lạc Băng Hà rốt cuộc người lĩnh ngộ được gì a?

Thấy Lạc Băng Hà chậm chậm đứng lên, lại vẫn không chịu rời đi, ngược lại hơi xấu hổ, tựa hồ có lời gì muốn nói. Thẩm Thanh Thu hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn ngủ rất nhiều ngày, vừa mới tỉnh lại, không biết liệu có đói chăng?”

Thẩm Thanh Thu giờ mới chú ý tới mình đã đói tới da bụng dán vào da lưng rồi, vừa nghe thấy có ăn ánh mắt liền rực lên, vội hỏi: “Rất đói. Người bưng lên đi.”

Lạc Băng Hà lập tức chạy tới phòng bếp, nhiều ngày nay y mỗi ngày cách một canh giờ đều nấu một chén cháo, cuối cùng cũng có công dụng. Tranh thủ cháo còn nóng bưng lên bàn, Lạc Băng Hà giúp đỡ Thẩm Thanh Thu từ trên giường ngồi dậy. Nhiệt tình ân cần khác người, còn thiếu không dứt vào miệng Thẩm Thanh Thu nữa thôi. Cánh tay Thẩm Thanh Thu nổi da gà một chút, tự mình cầm lấy ăn vài miếng, thấy Lạc Băng Hà còn đứng ở bên giường, chăm chăm nhìn hấn.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ, thản nhiên nói: “Mùi vị không tệ.”

Kỳ thật mùi vị đậu chỉ không tệ, Thẩm Thanh Thu quả thực có cảm giác lệ rơi đầy mắt.

Thanh Tĩnh Phong vừa nghe đã biết là một đỉnh tươi mát nhạt nhẽo, ngay cả phong cách đầu bếp cũng theo con đường này, ăn lâu như vậy miệng Thẩm Thanh Thu cũng sắp nhạt thành chim rồi. Còn chén trong tay, tuy rằng cũng là cháo, nhưng có lẽ là vấn đề gia vị hoặc tay nghề, so với cháo ngày trước nấu nước suông quả là không cùng đẳng cấp.

Hạt cháo trắng muối, hành thái nhỏ, thịt băm tươi ngon, còn có gừng thái chỉ vừa đủ, so với đầu bếp trưởng nhà Thẩm Viên trong thế giới ban đầu làm cũng không kém là bao!

Lạc Băng Hà nghe hần khen, ánh mắt nhất thời sáng lên, nói: “Nếu sư tôn thích, mỗi ngày đệ tử đều thay đổi món cho sư tôn thì thế nào?”

Thẩm Thanh Thu nhất thời sặc một cái.

Lạc Băng Hà vội vỗ lưng cho hần. Thẩm Thanh Thu xua tay nói không có việc gì. Hần chỉ là có chút kinh sợ.

Tài nấu ăn của Lạc Băng Hà là vũ khí sát sạt để của gái, thật không ngờ hần lại có vinh dự này, ăn được món mà trong nguyên tác chỉ vài em gái hậu cung mới ăn được, “sự chăm sóc of Lạc Băng Hà”.

Càng hời hợt chính là lời thoại a lời thoại. Câu “Mỗi ngày đều thay đổi món (cơm) cho người”, không phải là dùng để Lạc Băng Hà nịnh mấy vị đại tiểu thư đến mức tâm hoa nộ phóng cam nguyện nhập hậu cung sao?

Đồ có thể ăn bữa, lời không thể nói bữa ha!

Thấy Thẩm Thanh Thu biểu cảm quỷ dị, Lạc Băng Hà tựa hồ hơi có bất an, hỏi: “Sư tôn không vui sao?”

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, kệ nó, làm không công cho ta mà ta không cần thì chính là đồ ngu, hơn nữa nam chính trâu bò làm đầu bếp miễn phí cho ta, tính ra cũng là tư bản đáng tự hào!

Lập tức về mặt ôn hoà nói: “Vi sư rất là thích. Vậy về sau những việc này liền giao cho người.”

Rốt cuộc không phải tiếp tục ăn canh suông uống nước lã rồi! Vi sư cũng là lãnh đạo cần được chăm sóc đặc biệt!

Được chấp thuận, bầu không khí quanh Lạc Băng Hà lại lập tức xuân về hoa nở. Thẩm Thanh Thu nhìn

đáng vẻ của y, không biết tại sao, bỗng nhiên đặc biệt muốn sờ sờ đầu của y.

Sau khi đuổi đi Lạc Băng Hà (làm culi không công cho người ta) còn vui vẻ ra mặt, Thẩm Thanh Thu gõ hệ thống.

“Hệ thống, tao hỏi mày chuyện này chút ha.” Hắc dẫn đo một chút, “Tình tiết chỗ vực thăm Vô Gian... không đi không được?”

Hệ thống: nếu Lạc Băng Hà bỏ qua tình tiết “Vực thăm Vô Gian”, độ sướng -10000.

Thẩm Thanh Thu nghe rõ con số ở cuối, một ngụm máu Lãng Tiêu lại theo thói quen đi lên. Quên đi, phun a phun a phun mãi cũng thành quen.

Kỳ thật hắc cân nhắc xong thì đã có kết luận, nếu không thể đánh nốt Lạc Băng Hà vào vực thăm Vô Gian, vậy y sẽ không mở được bàn tay vàng. Nhân vật chính không thể trâu, còn đâu sướng độ?

Cho nên, tình tiết của vực thăm Vô Gian, không đi không được. Mà với tư cách phản diện đáng khinh nhất, căn bản nhất của quyền sách, tất nhiên nhiệm vụ này liền quang vinh dừng ở trên đầu của hắc.

Hắc còn chưa từ bỏ ý định mà hỏi lại một chút, chỉ là có chút thổn thức, Lạc Băng Hà giống như mặt trời nhỏ của hiện tại, chủ định sẽ sa đọa thành BOSS âm u lãnh huyết của toàn bộ sách. Ngay cả một kẻ đáng ra phải chết nhưng lại sống như hắc cũng không thể thay đổi sự thực này.

Hắc, chủ định phải một chương đánh nhân vật chính rơi xuống vực thăm Vô Gian, mở ra một thế hệ nam nhân truyền kỳ trâu bò!

Thẩm Thanh Thu càng lo lắng cho tương lai của mình.

Mặc kệ, độ sướng trực tiếp giảm đi 10000, chết rồi thì không cảm nhận được nữa.

Làm thôi, Lạc Băng Hà mở bàn tay vàng hắc hóa xong, tuyệt đối sẽ không tha cho hắc.

Đây là chuyện gì thế này!

Lạc Băng Hà chân trước đi không bao lâu, vài sư huynh sư đệ chân sau liền đến thăm bệnh.

Thẩm Thanh Thu nằm ở trên giường, cầm trong tay quyền trục, thấy Nhạc Thanh Nguyên bước vào, muốn xuống giường, Nhạc Thanh Nguyên vội ngăn hắc lại: “Thanh Thu đừng cử động. Hiện tại đệ không nên xuống giường. Nằm là được, để ý mấy lễ tiết này làm gì.” Chuyển hướng Mộc Thanh Phương ở phía sau: “Mộc sư đệ, đệ đến xem xem Thanh Thu đi.”

Trong lúc hôn mê, Mộc Thanh Phương đã chẩn bệnh cho Thắm Thanh Thu một lần. Hiện tại gần như là tái khám, Thắm Thanh Thu đưa cổ tay cho y, có lẽ nói: “Làm phiền Mộc sư đệ.”

Mộc Thanh Phương gật gật đầu, ngồi ở bên giường, ngón tay đặt trên mạch môn của hân. Với y thuật của phong chủ Thiên Thảo Phong, dù nghi nan tạp chứng thế nào, chẩn đoán và đối sách cũng chỉ cần trong chớp mắt. Nhưng y vẫn nghiêm túc một lúc lâu, mới dùng sắc mặt nghiêm trọng mà rời ngón tay.

Nhạc Thanh Nguyên hỏi: “Như thế nào?”

Thắm Thanh Thu không chút ngại ngần, cúi đầu vào hỏi: “Rốt cuộc độc này có giải được không?”

Tay áo Liễu Thanh Ca lay động, ngồi xuống bên cạnh bàn, hừ nói: “Độc này tên là Không Thể Giải, người nói coi?”

Thắm Thanh Thu thở dài nói: “Vậy Mộc sư đệ nói rõ xem ta còn có thể sống mấy năm? Mấy tháng? Hay là mấy ngày?”

Mộc Thanh Phương lắc đầu, nói: “Tuy rằng không thể giải, nhưng có thể ức chế.”

Giọng y bình thản, không nhẹ không nặng, Thắm Thanh Thu lại cảm thấy mình lời lắm rồi.

Độc này tuy rằng tên là “Không thể giải”, nhưng kỳ thật nó có thể giải.

Bởi vì trong nguyên tác, trong Tiên Minh Đại Hội, có vị tiểu sư muội yêu kiều Uyển Ước của một phái khác cũng trúng Ma tộc kỳ này.

Mẫu chốt ở chỗ, nàng là gái của nhân vật chính.

Người có thấy nam chính văn ngựa đực nào để gái của mình chết vì kỳ độc không?

Nếu có, đó là không đủ tư cách làm nam chính của văn ngựa đực!

Đó chính là văn ngựa đực thất bại bán vĩa hè cả vạn năm!

Cách giải cũng rất đơn giản! Chúng ta cùng xem một chút phát triển của nguyên tác.

Bởi vì lực bất khả kháng của tình tiết, tiểu sư muội Uyển Ước vì cứu nam chính, người vừa mới quen biết chưa tới một canh giờ, bị yêu nhân ma giới ám toán, thân nhiễm kỳ độc. Lạc Băng Hà thấy y không thể trốn tránh trách nhiệm, nên đã nhận trọng trách tìm thuốc giải cho tiểu sư muội Uyển Ước.

Vừa hay Tiên Minh Đại Hội tổ chức trong núi sâu, có một bông hoa lạ ngàn năm tuổi — thực xin lỗi cụ thể gọi là hoa gì hay là cỏ gì Thắm Thanh Thu quên rồi, bởi vì các loại kỳ hoa trong Cuồng ngạo tiên ma đồ ít nhất có hơn năm mươi đóa, hơn nữa cái nào cũng có ít nhất ngàn năm tuổi, tính hết kỳ hoa kỳ thảo, tuyệt đối trên ba chữ số, mà nó mới nhớ được tên.

Đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, người tưởng kỳ hoa là rau cải bán đại trà à, cho đám kỳ hoa chút ít tôn nghiêm quý hiếm được không!

Lạc Băng Hà cho rằng kỳ hoa trong truyền thuyết nhất định có thể giải độc trên người tiểu sư muội Uyển Ước, lao lực thiên tân vạn khổ đi hái cho nàng, riêng hái hoa mất liền ba ngày. Trong ba ngày này vừa hái hoa vừa đánh quái, hai người mất đi mây lại bồi dưỡng tình cảm cách mạng nồng hậu. Độc trên người tiểu sư muội Uyển Ước càng ngày càng nặng, cả người mảnh mai vô lực, cuối cùng Lạc Băng Hà cũng hái được hoa. Hai người vui mừng quá đổi, vội vàng cho tiểu sư muội Uyển Ước ăn sống hoa (...).

Nhưng mà, không có tác dụng! Độc không giải!

Hai người nản lòng thoái chí. Em gái cảm thấy mình là người sắp chết, nhất định phải để lại chút hồi ức mới không uổng cuộc đời này, vì thế thừa dịp thân thể mềm mại yếu đuối vô lực, liền đẩy ngã Lạc Băng Hà...

Lạc Băng Hà làm dáng vẻ chống cự một hồi rồi lấy lý do “Nàng đều là vì ta. Không đành lòng cự tuyệt tâm nguyện cuối cùng của nàng”, nửa chống nửa chịu mà nghe theo...

Vậy, độc, rốt cuộc là giải thể nào?

Sau màn chịch chịch chịch, độc của em gái tự nhiên được giải!

Lôi không? Tục không? Gượng ép không? Nhưng mà rất sướng a đúng hay không! Sướng lôi sướng lôi ha ha ha ha...

Bởi vì Lạc Băng Hà là máu lai người và ma mà. Hơn nữa một nửa huyết mạch Ma tộc kia là thánh quân đệ nhất Ma tộc truyền xuống, máu thiên ma thượng cổ! Một chút kỳ độc nho nhỏ của Ma tộc, căn bản không đủ đánh răng, trong quá trình hai người chịch chịch chịch, sớm đã bị Lạc Băng Hà hút qua hóa thành tinh quang. Thuận tiện hấp thu cả thành phần dinh dưỡng của kỳ hoa mà em gái mới ăn sống xong, vì thế công lực lại thăng tiến a, chả cần tu!

15. Chương 15: Cái Gọi Là Đãi Ngộ Của Nhân Vật Chính

Cái gọi là đãi ngộ của nhân vật chính, chính là cho dù giẫm phải phân chó, bên trong cũng sẽ giấu bí tịch hoặc là tiên đan.

Thẩm Thanh Thu hồi ức đến đoạn này, hồi ức đến mức sắc mặt mau biến đổi. Đến cả người bên cạnh gọi hắn cũng không nghe, Nhạc Thanh Nguyên gọi liên tiếp vài tiếng, hắn mới lấy lại tinh thần: “Cái gì?”

Mộc Thanh Phương đưa một tờ giấy cho hắn: “Mỗi tháng liên tục dùng bốn vị dược liệu này, thêm việc hợp lực vận công với một người linh lực cao cường, để người đó giúp ngươi vận chuyển linh lực như thường, loại độc này sẽ không còn quá đáng ngại.” Dừng một chút, nói: “Chỉ là, e rằng sau này thỉnh thoảng Thẩm sư huynh sẽ bất ngờ có tình trạng linh khí trì trệ, hoặc là vận chuyển không linh.”

Ba người khác trong phòng đều có chút lưu ý thần sắc của hắn.

Ai cũng biết, đối với người tu tiên mà nói, linh khí vận chuyển trì trệ là vấn đề phi thường đáng sợ. Nhất là cao thủ quyết đấu, chỉ cần không lưu ý liền mất mạng. Lại không biết rằng, đối với kết quả này, Thẩm Thanh Thu đã rất vừa lòng.

Với thân phận nhân vật phản diện căn bản như hắn, trúng kỳ độc không thể giải, cư nhiên còn có thể sống sót, đã nể mặt lắm rồi!

Cho dù biết chích chích chích với nhân vật chính có thể giải độc, nhưng hắn có thể sao? Hắn có thể sao? Ha ha ha ha...

Nhạc Thanh Nguyên thở dài: “Sớm biết như thế, ta không nên xuống núi tự mình đi an bài chuyện Tiên Minh Đại Hội. Liên lụy Thanh Thu đệ...”

Thẩm Thanh Thu vội hỏi: “Tiên Minh Đại Hội vốn là đại sự mà chưởng môn các phái cùng nhau thương nghị an bài, sư huynh, huynh không đến sao được? Lần này đều do ma giới đề tiện giả dối, với cả ta tự mình không cẩn thận, sư huynh ngàn vạn lần chớ đổ hết lên người mình.”

Không nói rõ hết tại đây, không chừng với tính cách của Nhạc Thanh Nguyên, cả đời y sẽ không bao giờ xuống núi nữa, tử thủ Thương Khung Sơn phái cũng nên. Ai biết đâu kia, Mộc Thanh Phương lại áy náy nói: “Không, đều là ta không tốt. Nếu không phải lúc ấy không thể cảm nhận kịp lúc có yêu nhân ma giới xâm lấn, lại học nghệ không tinh, không thể trị tận gốc Thẩm sư huynh, cũng sẽ không đến nước này.” Thẩm Thanh Thu lại nhúc nhích đầu, ba người mơ hồ khuyên can một hồi, đều liếc mắt nói mình không tốt, Liễu Thanh Ca mặt không chút thay đổi nhìn ra ngoài cửa sổ. Chờ bọn họ giành trách nhiệm xong, mới uống một ngụm trà, nói: “Việc này không thể để người không phải chủ nhân mười hai đỉnh biết.”

Thân là một trong mười hai phong chủ của đệ nhất đại phái, lại có nhược điểm trí mạng này, nếu bị người ngoài biết, vậy cũng không phải chuyện đùa. Ba người tất nhiên hiểu được.

Nhạc Thanh Nguyên vẫn lo lắng, hỏi: “Thanh Thu có cảm thấy trọng trách phong chủ quá nặng không?”

Nếu như là Thẩm Thanh Thu ban đầu, tám phần nghi ngờ Nhạc Thanh Nguyên nghĩ linh tinh gì đó. Nhưng mà Thẩm Thanh Thu hiện tại biết y thật lòng lo lắng hắn làm việc quá vất vả, bất lợi cho việc điều dưỡng, vội khoát tay nói: “Chưởng môn sư huynh, huynh cũng đừng quan tâm ta. Ta còn chưa phệ đến

mức độ đó.” Hấn cười cười, lại nói: “Ta hiện tại tay chân có thể đi, miệng có thể nói, một thân tu vi cũng vẫn còn, thỏa mãn lắm rồi.”

Mấy người lại nói vấn đề chi tiết ngày đó Ma tộc xâm lấn, Nhạc Thanh Nguyên và Mộc Thanh Phương liền đi trước một bước. Người thứ nhất hiểm khi trầm sắc mặt như vậy, chuẩn bị bày ra mấy cuộc họp lớn để nhân giới diệt ma, kêu gọi các đại môn phái tham dự. Người thứ hai tiếp tục cân nhắc phương pháp giải độc. Nhìn theo họ đi mất, Thẩm Thanh Thu thấy buồn cười cực kỳ, những cũng cảm thấy ấm áp hòa thuận.

Mấy người đồng môn của Thương Khung Sơn phái, tuy rằng tính cách khác nhau, có người dễ gần, cũng có người không dễ gần, nhưng đều là người một nhà, cùng một khẩu khí một trái tim, chia đều ở mười hai đỉnh, xảy ra chuyện là có thể dựa vào. Hàng nguyên bản kia thật là đầu óc bị nước vào mới có thể phát rồ, tàn sát đồng môn.

Tâm tình khoái trá còn chưa tiếp tục được mấy, Liễu Thanh Ca buông xuống chén trà đã sớm nguội, thản nhiên nói: “Nếu không phải trên người ngươi không có quỷ khí, ta nhất định sẽ nghi ngờ ngươi bị đoạt xá.”

Người ở lại này, vừa hay là loại không dễ gần.

Ở một mức độ nào đó, người đoán rất chính xác... Có điều lời này cho Thẩm Thanh Thu tám trăm lá gan hấn mới dám nói ra, hiện nay hấn chỉ có thể cười mà không nói.

Liễu Thanh Ca tiếp tục nói: “Ở trong Linh Tê động, ngươi cứu ta đã là không thể tưởng tượng. Lần này ma giới đánh lên, ngươi lại vì cứu một đệ tử vô danh tiểu tốt trong môn hạ mà suýt mất mạng. Trúng độc tổn hại linh lực, ngươi vốn nên thấp thỏm không yên thì lại lạnh nhạt coi thường. Những việc này ai làm cũng không lạ, chỉ có ngươi làm thì mới thấy loạn.”

Thẩm Thanh Thu không muốn thảo luận vấn đề tính cách mình OOC chút nào. Hấn gọi Minh Phàm tiến vào, thay trà mới, dựa vào phía sau, cười nói: “Vô danh tiểu tốt? Đó cũng chỉ là hiện tại thôi. Ngươi hãy chờ xem, Lạc Băng Hà sẽ khiến ngươi kinh ngạc.”

Liễu Thanh Ca nhớ rõ tên của Lạc Băng Hà, nói: “Chính là thiếu niên kia? Y căn cốt rất tốt. Nhưng tư chất tốt như vậy, hàng năm các đại môn phái chọn ra không có một trăm cũng có gần trăm, cuối cùng thực sự có thể nổi tiếng, còn chưa đến một phần vạn.”

Cho nên nói ngươi không hiểu! Ngươi chưa mở thiên nhãn! Không thể trải nghiệm cảm giác ưu việt cao cao tại thượng khi biết trước tình tiết!

Thẩm Thanh Thu hảo tâm cho hấn lời khuyên: “Tin ta đi, y tuyệt đối không giống người thường đâu. Ta dám lập lời thề, Lạc Băng Hà sau này, nhất định sẽ làm nên một sự nghiệp không thể coi thường. Hy vọng sư đệ có cơ hội sẽ dẫn dắt y một chút, tuyệt đối không mua thiệt bán thua đâu.”

Ngộ nhờ Liễu Thanh Ca trở thành chứng ngại vật trên đường Lạc Băng Hà trở nên trâu bò, hai người đối

đầu chính diện, tèn ten một cái liền bị KO thì sao!

Vì tốt cho tất cả mọi người, vẫn phải nhắc nhở Liễu Thanh Ca một chút.

Thẩm Thanh Thu trước kia, nói, không nhiều lắm, tuyệt đối cao lãnh, hơn nữa một khi mở miệng nhất định phải trưởng giả chua ngoa, tìm từ cầu kỳ đối trận tinh tế, hơn nữa nói có sách, mách có chứng, khiến người bên cạnh hiểu được đạo lý nhân sinh. Nhưng từ khi Thẩm Thanh Thu mở ra công năng OOC, tiếng lóng gì đó thỉnh thoảng cũng nhảy ra một câu. Ngay cả người không biết OOC là gì như Liễu Thanh Ca cũng không nghe nổi nữa, phát tay áo rời đi.

Minh Phàm buồn bực đến sắp chết. Hắn chỉ là đi thay nước trà, lại buộc phải nghe một đồng lời khen Lạc Băng Hà từ miệng Thẩm Thanh Thu, người cùng chung với hắn mối thù muốn chinh Lạc Băng Hà, nói ra. Ở mức độ chạnh lòng, chỉ có thể so với cách nghĩ “con bạn thân ngày trước cùng mày mắng kẻ khác là dũy bỗng nhiên trở thành CP với người chúng mày từng mắng”. Ghê tởm đến mức hắn quyết định lập tức đi ghê tởm người khác. Minh Phàm nhanh chóng tìm được Lạc Băng Hà đang ở trong bếp cân nhắc sáng mai làm cái gì cho Thẩm Thanh Thu ăn, đổ ập xuống một trận mắng chửi, sau đó phân phó: “Đi đồn củi cho ta! Chém tám mươi khúc! Chặt đầy phòng chứa củi! Nấu nước! Chậu nước của các sư huynh đệ trong phòng đều trông người mù không nhìn thấy sao?!”

Lạc Băng Hà hoang mang nói: “Nhưng mà, sư huynh, phòng chứa củi chặt đầy, ta ngủ chỗ nào?”

Minh Phàm giậm chân chà chà mặt đất, nước miếng bay tứ tung: “Nơi này không phải phẳng à? Không ngủ được chắc?!”

“Chậu nước trong phòng của các sư huynh hôm nay ta vừa mới đổ đầy...”

“Nước kia, không mới, đổ lại!”

Nếu như là trước kia, trong lòng Lạc Băng Hà có thể còn có chút ủy khuất hoặc là bi phẫn, nhưng hôm nay tâm trạng của y không giống vậy.

Ở trong mắt của y, những điều này là để hắn trải nghiệm.

Hắn đã có một sư tôn tốt như vậy, mọi chuyện đều suy nghĩ cho y, ngay cả tính mạng cũng có thể hi sinh vì y (...), còn có trải nghiệm gì không thể chấp nhận? Còn có đau khổ gì không thể qua?

Lạc Băng Hà không nói hai lời, lập tức quay đầu đi làm liền.

Minh Phàm nhìn thấy y như vậy, một chút khoái cảm bắt nạt người cũng không có, ngược lại càng đau ruột. Vừa đi vừa hùng hùng hổ hổ nói: “Thật không biết tiểu tử thối này có chỗ nào lọt vào mắt sư tôn, bỗng nhiên sư tôn nhìn y bằng con mắt khác. Cái gì thành tựu đại nghiệp tất nhiên, không giống người thường cái rắm! Cho dù sư tôn bị tiểu tử thối này che mắt, Liễu sư thúc cũng sẽ không dẫn dắt y đâu. Ta

nhỏ vào...”

Tuy rằng hấn vừa đi vừa làu bàu mắng, âm thanh không lớn, nhưng công lực tiến nhanh, lại trời sinh năm giác quan linh lợi như Lạc Băng Hà làm sao không nghe được. Minh Phàm nói làu bàu, tuy rằng câu rơi câu mất, nhưng cũng có thể nhặt ra những từ cơ bản, Lạc Băng Hà lập tức liền đoán được bảy tám phần tình hình.

Thì ra ở trước mặt Liễu sư thúc, sư tôn đã nói mình như thế a...

Ở nơi mình không nhìn thấy, có một người coi trọng mình như vậy, loại cảm giác này, thật sự là vô cùng kỳ diệu.

Một dòng nước ấm bỗng dưng dâng lên trong lòng, càng dâng càng mãnh liệt, dần dần bao bọc toàn bộ thân thể.

Lạc Băng Hà giống như cảm giác được một sức mạnh kiên định mọc rễ ở nơi nào đó trong đáy lòng, bắt đầu nảy mầm, ngay cả tay khiêng thùng nước cống kênh cũng càng thêm hữu lực.

Lúc này, chẳng những Lạc Băng Hà không có cảm giác bị làm khó dễ, ngược lại lộ ra biểu cảm hạnh phúc thỏa mãn thế này.

Nếu Thẩm Thanh Thu có ở đây, hấn nhất định sẽ hoài nghi, ở sâu trong nội tâm kỳ thật Lạc Băng Hà là một M...

Có điều, Thẩm Thanh Thu đánh chết cũng sẽ không biết, bởi vì có đồng đội ngu như heo là bạn trẻ Minh Phàm gia sức truyền lực, độ hảo cảm của Lạc Băng Hà lại được nâng lên một tầm cao mới. Lúc này y đang vui vẻ nằm xuống.

Hôm nay, Thanh Tĩnh Phong luôn cao lãnh gần như bị hổng hết các cánh cửa. Chủ nhân các đỉnh đều dẫn theo đệ tử cùng đồ an ủi đến thăm bệnh.

Dù sao lúc ma giới xâm lấn, họ không thể đuổi tới hiện trường kịp lúc, một trận ác đấu toàn bộ để một mình trưởng bối Thẩm Thanh Thu gánh vác, tốt xấu gì cũng bảo vệ Thương Khung Sơn phái không chịu nhục. Bất luận dĩ vãng giao tình tốt hay là không tốt, đều phải đến tỏ vẻ một chút. Thẩm Thanh Thu thần nhiên nhận quà tặng, còn nhân cơ hội làm quen luôn những vị phong chủ chưa từng gặp mặt, thuận tiện hàn huyên một trận, kéo gần quan hệ.

Buổi tối, hấn vui vẻ mà nghĩ: Cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ một giấc.

Hai canh giờ sau.

... An tâm ngủ cái rằm!

Thẩm Thanh Thu đứng ở bên trong không gian hỗn độn hư vô, tang thương mà nhìn đường chân trời không dứt ở phương xa.

Trước đó rõ ràng hắn đang ôm nụ cười vui mừng, ở trên giường mình thoải mái rơi vào mộng đẹp, ai có thể giải thích một chút, tại sao hắn lại bị kéo vào không gian này?!

Thẩm Thanh Thu thực hận không thể kiếm cái chiêng, gõ gõ một cái hệ thống sẽ tự mình đi ra, cũng không cần phải lúc nào cũng hét lên trong đầu: “Hệ thống? Online không?”

Hệ thống: hệ thống vì ngài cung cấp 24 giờ phục vụ.

Thẩm Thanh Thu: “Đây là chỗ nào? Tình huống nào?”

Hệ thống: nơi này là mộng cảnh.

Thẩm Thanh Thu: “Ta đương nhiên biết nơi này là mộng cảnh. Người kiểm thử cảnh thật mà theo trường phái trừu tượng kiểu này coi? Ta hỏi là tại sao ta lại ở chỗ này.”

Làm ơn, ngàn vạn lần đừng như những gì hắn nghĩ.

Nhưng thần của thế giới này thật sự rất không nể mặt hắn, hắn vừa nghĩ đừng mà đừng mà, giây tiếp theo, hắn liền thấy được thêm một thân ảnh không thể quen hơn.

Lạc Băng Hà mờ mịt đứng ở giữa một cánh đồng hoang vu phía trước.

Y cũng hoàn toàn không biết tại sao mình lại xuất hiện ở chỗ này, một lát hoang mang tan biến, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện thân ảnh của Thẩm Thanh Thu. Y ngẩn ra, lập tức giống gà con nhìn thấy gà mẹ (so sánh kiểu quái gì vậy), vui mừng hoan hỉ mà chạy tới.

“Sư tôn!” Y đã bị nhốt ở thế giới này thật lâu, nhìn thấy Thẩm Thanh Thu xuất hiện, nhất thời kích động, liên tiếp kêu vài tiếng.

Thẩm Thanh Thu vừa nhìn thấy y, liền biết nơi này là nơi nào, tình tiết gì.

Trong đầu hắn đầu điên cuồng kêu gào không khoa học a! Biểu cảm lại rất bình tĩnh nói: “Nghe thấy rồi, không cần kêu nhiều tiếng như vậy.”

Lạc Băng Hà vội nói: “Vâng. Sư tôn. Sao người cũng ở chỗ này? Người biết nơi này là chỗ nào sao?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta đương nhiên biết. Nơi này là mộng cảnh.” Hắn nhàn hạ mà bẻ nguyên lời thoại của hệ thống.

Lạc Băng Hà lại hỏi: “Mộng cảnh... Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ai ở chỗ này cũng có thể nói là lạ, chỉ có người ở chỗ này là đương nhiên. Nơi này là mộng cảnh của người.”

16. Chương 16: Phản Diện Cướp Đất Diễn Của Nữ Chính Là Thế Nào

Lạc Băng Hà ngây ngẩn cả người: “Của ta...” Y lui từng bước, nhìn trời đất vô biên nhuộm màu thê lương, lẩm bẩm nói: “Mộng cảnh của ta, cư nhiên... là như vậy sao?”

Cảnh do tâm sinh. Y tuổi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được điều này cảm khái biết bao.

Thẩm Thanh Thu khô giọng nói: “Đây không phải là mộng cảnh bình thường. Chỉ sợ người bất tri bất giác bị người động tay động chân. Linh lực trong mộng cảnh dao động mãnh liệt không dứt, vì sư trong lúc vô tình bị người kéo vào.”

Lạc Băng Hà mặt lộ vẻ hổ thẹn nói: “Đệ tử vô dụng, liên lụy đến sư tôn.” Lại ngưng thần suy nghĩ: “Rốt cuộc là người nào động tay động chân với mộng cảnh của ta?”

Thẩm Thanh Thu hết sức trải nghiệm lạc thú của một kẻ thích spoil, trực tiếp công bố đáp án: “Không cần nghĩ nữa. Trong mộng cảnh này có ma khí bốc lên, thủ đoạn lại không tầm thường, chắc chắn là người của ma tộc.”

Lạc Băng Hà nghe vậy, cũng không kinh hãi, chỉ là lại bị khơi dậy thù hận với Ma tộc, nói: “Yêu nhân ma giới làm việc quả nhiên ác độc.”

Thật không biết ngày sau khi Lạc Băng Hà biết được thân phận máu lai Ma tộc của mình, nhớ tới chính mình đã nói những lời này, sẽ là biểu cảm gì...

Thẩm Thanh Thu cười cười, nói: “Ác độc thì chưa chắc, nói không chừng, người ta lại có lòng ngược lại.”

Thẩm Thanh Thu có góc nhìn thượng đế, lời nói của hắn là chỉ, kẻ động tay động chân với mộng cảnh của Lạc Băng Hà, chính là Sa Hoa Linh.

Trong đó tất nhiên có tâm tư hại người, nhưng thành phần nhiều hơn, tất cả mọi người đều hiểu, tất nhiên là âm thầm động lòng.

Bằng không tại sao không hại người khác, chỉ hại y? Đối với yêu nữ Ma tộc mà nói, người mình thích, chính là phải lấy ra bắt nạt thật mạnh (”) Có điều đây cũng chỉ là ở giai đoạn đầu, đợi nàng được Lạc Bằng Hà thu vào hậu cung, còn không phải chỉ có ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn nói những lời này, Lạc Bằng Hà không hiểu là có ý gì, nhưng hắn cười đến mức ý vị sâu xa, câu cuối còn lượn lượn trên mặt đất, hơi có vài phần lỗ mãng, nhưng cũng làm cho người ta có chút mùi vị thất thường.

“Mộng cảnh này không hề đơn giản. Thuật ác mộng tầm thường không nhốt nổi ta, động chút tâm niệm là có thể phá bỏ, nhưng mộng cảnh này làm thực sự rất tinh xảo. Chỉ sợ hủy đi trung tâm ảo cảnh thì ai cũng không thể đi ra được.”

“Chính là nói, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong mộng cảnh?” Lạc Bằng Hà áy náy nói: “Đều là đệ tử không tốt.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chuyện tới nước này, nhiều lời vô ích, vẫn nên tranh thủ hành động, mau chóng phá bỏ kết giới đi ra ngoài thôi.”

Lạc Bằng Hà im lặng gật đầu, đi theo phía sau Thẩm Thanh Thu, đi về phía mép mộng cảnh.

Thẩm Thanh Thu bề ngoài nhìn vẫn bình tĩnh như cũ, trong đầu lại nổi sóng to gió lớn không ngừng lồi lồi kéo kéo hệ thống.

Hệ thống: hệ thống nhắc nhở: Hiện tại ngài tiến vào chính là tình tiết nhánh quan trọng: Kết giới của Mộng Ma. Xin đảm bảo trong nhánh này, giúp đỡ Lạc Bằng Hà chiến thắng ảo cảnh của Mộng Ma. Nếu không sẽ bị trừ 1000 độ sống.

Lại tới nữa. Lại là độ sống, mỗi lần đều là con số làm cho người nhìn bị nhồi máu cơ tim. Ta cần cù thật thà cây lâu như vậy cũng vớt không ra vài điểm độ sống, mà một cái liền trừ 1000, như vậy thật sự ổn sao?! Làm người... Không, làm hệ thống đừng quá tuyệt tình!

Có điều đây kỳ thật không phải trọng điểm. Trọng điểm là — tình tiết lộn xộn.

Điều kiện tiên quyết của đoạn này vốn là, Lạc Bằng Hà bị kéo vào phạm vi công kích của Mộng Ma, trước nguy cơ, để tự bảo vệ mình, y theo bản năng kéo người mình tin cậy nhất, tiến nhập kết giới.

Thẩm Thanh Thu cấp tốc gõ hệ thống: “Đại thần, cự thần, đại cự thần! Mày xác định không có Bug à? Đoạn này Lạc Bằng Hà phải của gái mới đúng. Hơn nữa em gái đó còn phụ trách giúp y gỡ bỏ khúc mắc, dùng tình yêu giúp y chiến thắng tâm ma, sao giờ ta trực tiếp diễn đoạn này?! Mãn thu hậu cung tình thâm ý trọng tâm linh giao hòa như đã hứa đâu? Tiểu sư muội sống chết có nhau mãi chẳng rời xa như đã

hứa đâu?!”

Hệ thống: Tự tôi kiểm tra chưa phát hiện thấy Bug. Hệ thống vận hành bình thường.

Không có Bug, chính là nói đoạn tình tiết này, hoặc là chạy cho tốt, hoặc là chết.

Thẩm Thanh Thu lần đầu tiên hiểu được uy lực của hiệu ứng bướm bướm.

Trong nguyên tác bị Lạc Băng Hà cùng nhau kéo vào trong ác mộng chính là Ninh Anh Anh, vì đó là người thân cận nhất đáng tin nhất của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu ở Thanh Tĩnh Phong, nhiệm vụ qua cửa + cày độ thân mật này rõ ràng nên đặt trên người nàng.

Hiện tại sao lại thế này?

Vương miện “đáng tin nhất” “người thân cận nhất” tại sao lại được đặt trên đầu Thẩm Thanh Thu?

Thẩm Thanh Thu được sủng mà lo nhưng không muốn đội vương miện này chút nào!

Lạc Băng Hà thấy Thẩm Thanh Thu thần sắc khó lường, thân thiết hỏi: “Sư tôn, làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Thu lập tức lấy lại thần sắc, trấn định nói: “Không sao. Vì sư đang nghĩ, yêu vật thao túng mộng cảnh bình thường sẽ đánh vào nơi yếu ớt nhất trong lòng người, người buộc phải chuẩn bị tốt.”

Lạc Băng Hà gật đầu, thần sắc kiên định nói: “Đệ tử tuyệt đối không khiến sư phụ bị liên lụy nữa.”

Khổ quá đi mà. Không chỉ bị lôi vào tình tiết nguy hiểm, lại còn, nếu hắn đoán không sao, hắn còn phải gánh cả trách nhiệm diễn phần của em gái.

Thẩm Thanh Thu một chút cũng không muốn chần chừ cho nhân vật chính, còn cả theo y qua cửa lên núi đao xuống biển lửa đối mặt Tâm Ma hay Mộng Ma đại thần gì đó a QAQ!

Đây rốt cuộc là vận may kiểu gì mới có thể lăn lê đến mức này a...

Mới vừa rồi hắn còn giận thần của thế giới này, ngấm lại, thần cũng rất vô tội, sáng tạo thế giới này không phải là Đâm Máu Bay Lên Giời sao? Người ta là một mầm non tay viết văn ngựa đực đang hot, khẳng định cũng không muốn trong văn chương xuất hiện tình huống này. Đang yên đang lành em gái bị đổi thành phản diện căn bản, xót ruột biết bao.

Hai người đi lên phía trước một hồi, bầu trời trên đỉnh đầu và cảnh sắc xung quanh giống như có đủ thể

loại, khi thì kéo dài vụn vụn, khi thì vỡ tan thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ, biến hóa thất thường, thế giới mà họ đang đi, tựa như người là tranh của Da Vinci, bối cảnh là tranh của Picasso, phong cách không giống nhau, một cảm giác lạc lõng không hề nhẹ.

Bỗng nhiên, trong tầng mây ùn ùn phía trước, xuất hiện một tòa thành trì.

Hai người dừng bước lại, Lạc Băng Hà nhìn về phía Thảm Thanh Thu, chờ ý của hắn.

Thảm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Bình tới tướng chặn, nước đến đất lấp. Đi vào.”

Đi đến cửa thành, Lạc Băng Hà ngửa đầu nhìn, lộ ra biểu cảm hơi hơi mơ màng.

Thảm Thanh Thu trong lòng biết rõ, y đang cảm thấy tòa thành này rất quen.

Đương nhiên quen, đây là tòa thành hồi nhỏ Lạc Băng Hà đã lưu lạc.

Trước cửa thành tất nhiên không có lính gác, tự mình từ từ mở ra, Thảm Thanh Thu mang y đi vào.

Mộng cảnh này thật đến đáng sợ, lúc theo trường phái trừu tượng thì trừu tượng đến mức giống mấy cục màu, lúc theo trường phái tả thực thì lại không khác cảnh thật chút nào. Đường lớn trong thành, phố chợ, nhà dân, quán nhỏ, không gì không tinh xảo đến mức rợn người. Đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, nhìn từ xa có vẻ vô cùng náo nhiệt, nhưng mà đến gần nhìn một cái, cho dù Thảm Thanh Thu sớm có chuẩn bị, trong lòng vẫn bộp một cái.

Những “người” đang hoạt động này, toàn bộ đều không có gương mặt.

Mặt của bọn họ, chỉ là một đám lúc nhúc, không thấy rõ ngũ quan, cũng không có âm thanh. Căn bản không giống như là người sống, lại còn đang bận rộn đi qua đi lại, cả tòa thành yên tĩnh như chết, đem đến một cảm giác phồn hoa quỷ dị.

Lạc Băng Hà chưa từng thấy qua cảnh tượng như thế này, hoảng sợ nói: “Sư tôn, những thứ này là cái gì?”

Thảm Thanh Thu có chút hoảng, nhưng vẫn gánh được chức trách giải thích của từ điển bách khoa.

“Đây là lợi dụng ác mộng để tạo ra thành ảo cảnh. Trong mộng những thứ như phòng ốc cây cối đều có thể chế tạo, nhưng người sống thì không thể được chế tạo ra, nhiều nhất chỉ có thể làm thành giống như vậy, quái vật không mũi không mắt không nói chuyện được. Thế nhưng, lập tức có thể chế tạo ra một tòa thành quy mô thế này, gần như thật giả lẫn lộn, e là chỉ có người kia.”

Lạc Băng Hà khiêm tốn thỉnh giáo nói: “Người nào?”

Thẩm Thanh Thu: “Mộng Ma.”

Mộng Ma, chính là BOSS trong phó bản mộng cảnh này.

Chân thân của Mộng Ma chính là một vị tiên bối cao nhân tiếng tăm lừng lẫy của Ma tộc, trong một hồi thiên kiếp của mấy trăm năm trước bị hủy thân thể, nguyên thần cường đại lại hoàn hảo không tổn hao gì, từ đó về sau ký sinh bên trong mộng cảnh của con người, sống nhờ hấp thụ linh lực và tinh khí.

Đồng thời, trên thực tế lão cũng là một trong những sư phụ của nhân vật chính.

Sau khi Lạc Băng Hà giải trừ kết giới, lão theo mô típ cùng nhân vật chính mới gặp mà như đã quen, truyền thụ một thân tuyệt học, thỉnh thoảng còn bày cái mưu tính cái kế gì gì đó, giúp một tay gì gì đó.

Lạc Băng Hà kinh nghiệm không nhiều, đương nhiên không hiểu lai lịch của người này, đang muốn hỏi thêm vài câu, ánh mắt vô tình đảo qua đám người, lại ngậy ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Thu biết rõ vẫn cố nói: “Làm sao vậy?”

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn, không biết có phải ta nhìn nhầm hay không. Vừa rồi ta, hình như thấy trong đám người có một người có nét mặt.”

Tay áo Thẩm Thanh Thu rung lên, theo phương hướng hần chỉ mà đi tới, lời ít ý nhiều: “Đuổi theo.”

Hai người theo sát mấy người không cùng phong cách với người xung quanh, rẽ bảy tám vòng trong thành, cuối cùng dừng lại trước một ngõ nhỏ.

Người có nét mặt, tổng cộng có năm. Ai cũng có nét mặt rõ ràng, chứ không phải một đoàn mơ hồ, nhìn có vẻ như năm thiếu niên, bốn đứa cao trong đó vây quanh một đứa nằm trên đất, tiếng chửi bậy không dứt bên tai, cái gì “tiểu tạp chủng”, “đồ khốn nạn” văng khắp nơi, căn bản không chú ý tới hai người phía sau theo tới.

Lạc Băng Hà nói: “Họ giống như không nhìn thấy chúng ta.”

Y nhìn Thẩm Thanh Thu, giống như đang hỏi, không phải nói Mộng Ma không thể chế tạo người có ngũ quan sao?

Lại đến lúc ngược rồi đây.

Trong lòng Thẩm Thanh Thu thở dài một tiếng, nói: “Mộng Ma đích xác không thể lợi dụng ác mộng để chế tạo người, nhưng người này không phải do lão chế tạo. Lạc Băng Hà, người nhìn kỹ mấy người này đi.”

Lạc Băng Hà dần dần đưa ánh mắt chuyển qua trên người họ, nhìn ra ngoài một hồi, bỗng nhiên thân thể chấn động.

Thẩm Thanh Thu nói: “Những thứ này không phải là ảo ảnh ác mộng chế tạo ra, bọn họ là hình ảnh của nhân vật đích thực tồn tại trong trí nhớ của người. Mộng Ma chỉ là làm chút mảnh nhỏ, làm thức tỉnh hình ảnh ngủ say trong đáy lòng người.”

Lạc Băng Hà giống như không nghe thấy lời của hắn, đưa tay đặt trên huyệt thái dương, tựa hồ não bộ đang run rẩy.

Thẩm Thanh Thu biết, tâm của Lạc Băng Hà đã bị đột kích.

Bốn thiếu niên dáng vẻ lưu manh vây quanh một đứa nhỏ xem ra chỉ có bốn năm tuổi nằm trên mặt đất, tay đánh chân đá. Đứa nhỏ quần áo tả tơi kia hai tay ôm đầu, cuộn mình trên mặt đất, không rên một tiếng mà chịu đòn, thật làm cho người lo lắng, đứa trẻ nhỏ như vậy sẽ bị chúng đánh chết mất!

“Hừ, tiểu tạp chủng không có mắt, dám đến địa bàn của đàn anh để giành bát cơm!”

“Chán sống rồi!”

“Giẫm chết nó. Không phải nó đáng thương sao, không phải không có cơm ăn bụng đói lắm sao, đánh chết thì khỏi lo không có cơm ăn nữa!”

Lạc Băng Hà đầu đau gần như nứt ra, giống như chỉ có thể nhìn thân ảnh gầy yếu nhỏ kia của y. Đó là y hồi nhỏ, trên khuôn mặt đầy máu dưới lớp tóc bù xù lộ ra một ánh mắt sáng như sao, giống như hai lưỡi kiếm sắc bén phóng tới, trực diện y.

Lạc Băng Hà hoàn toàn không di dời được ánh mắt.

Thẩm Thanh Thu trầm giọng nói: “Băng Hà, đây chỉ là ảo cảnh.”

17. Chương 17: Phản Diện Kiêu Đến Vậ

Nhưng mà đây là ảo cảnh của Mộng Ma, lão am hiểu nhất là lợi dụng cảm xúc sâu thẳm trong lòng người, làm nổi dậy nỗi sợ hoặc sự phẫn nộ, thống khổ sơ khai nhất, đánh tan phòng tuyến tâm lý. (Được xưng tụng) mấy trăm năm qua chưa có ai thoát ra được.

Thẩm Thanh Thu luôn muốn ném đá diêm đốt của nguyên tác, đã trâu bò như vậy mà lại để Lạc Băng Hà và Ninh Anh Anh hai đứa nhóc choai choai lôi lôi kéo kéo khổ tình một hồi rồi hóa giải, đại thần Đâm Máu

Bay Lên Giời, đừng có quá không nề mặt tiền bối Ma tộc như vậy!

Lạc Băng Hà đột nhiên xông lên phía trước, tựa hồ muốn kéo mấy đứa lang thang đang vây lấy mình hồi nhỏ ra, nhưng nắm tay của y như hư không xuyên qua thân thể của chúng, căn bản không thể đánh tan ảo giác. Quyền cước vẫn cứ như mưa đập vào thân thể nho nhỏ đằng kia.

Thẩm Thanh Thu kịp thời chặn đứng nắm tay của Lạc Băng Hà, ổn định thân y, bình tĩnh nói: “Thấy chưa? Người không chạm được chúng. Đây chỉ là cái bẫy của Mộng Ma.”

Nếu như là Lạc Băng Hà sau khi đã trâu bò, một vạn Mộng Ma trong mắt của y cũng chẳng qua là tiểu kỹ chẳng đáng nhắc tới, nhưng mà Lạc Băng Hà hiện tại, huyết mạch Ma tộc trong cơ thể chưa thức tỉnh, đã bị nhốt sâu vào ký ức và mộng cảnh hắc ám. Cái y nhìn thấy được chỉ là sự bất lực của mình.

Bỗng nhiên, cảnh tượng ngõ nhỏ chỗ hai người đứng méo mó một trận, biến thành một cảnh tượng khác.

Thẩm Thanh Thu trầm nghĩ không xong rồi, liên hoàn sát trở tay không kịp!

Đây là một phòng nhỏ rách nát, trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn nhỏ nghiêng nghiêng ngã ngã, trên bàn có một ngọn đèn mờ tối, một băng ghế nhỏ.

Nằm trên giường là một phụ nữ già tiều tụy, nỗ lực chống thân mình ngồi lên, nhưng thế nào cũng không đủ lực. Một thân ảnh nho nhỏ xông vào từ ngoài cửa, Lạc Băng Hà chỉ khoảng mười tuổi đầu, khuôn mặt non nớt, giúp đỡ người phụ nữ đó, trên cổ còn đeo miếng ngọc bội kia, vội la lên: “Mẫu thân, tại sao người lại muốn đứng lên. Không phải đã nói người nghỉ ngơi cho tốt sao?”

Người phụ nữ ho khan nói: “Nằm cũng không có gì khởi sắc, chỉ bằng rời giường giặt sạch quần áo.”

Lạc Băng Hà nhỏ nói: “Con đã giúp người làm hết việc rồi, người nằm chờ con sắc thuốc cho người. Uống thuốc xong, sức khỏe tốt rồi, mới làm việc được.”

Thẩm Thanh Thu đã sớm biết có tình tiết này, nhưng khi nó thực sự diễn ra trước mắt mình thì lại không cách nào thờ ơ.

Người phụ nữ sắc mặt xám tro, sớm bệnh nguy kịch, mạng chẳng còn dài. Bà cười vuốt đầu Lạc Băng Hà: “Băng Hà thật ngoan.”

Lạc Băng Hà nhỏ ngẩng mặt lên, miễn cưỡng cười nói: “Người muốn ăn gì không?”

Người phụ nữ nói: “Bây giờ càng ngày càng không có khẩu vị. Cháo trắng lần trước thiếu gia nhà chúng ta làm đổ, thực ra có chút muốn nếm thử, cũng không biết trong bếp có còn thừa không.”

Lạc Băng Hà nhỏ dùng sức gật đầu nói: “Con đi hỏi cho mẫu thân!”

“Hỏi một chút là được. Không còn thì cứ làm chút canh nhàn nhạt, có thể lót bụng là được.”

Lạc Băng Hà nhỏ vèo vèo chạy đi như cơn gió. Người phụ nữ kia nằm trong chốc lát, lại lấy kim chỉ dưới gối ra, bắt đầu thêu thùa.

Ngọn đèn dầu trong phòng càng ngày càng mờ tối. Lạc Băng Hà trong lúc tinh thần không rõ ràng, vươn tay muốn nắm lấy cái gì đó. Thẩm Thanh Thu một phen giữ chặt tay y, lạnh lùng nói: “Lạc Băng Hà! Nhìn cho rõ, đây không phải là mẫu thân của ngươi, ngươi cũng không bao giờ lại là đứa nhỏ mặc kẻ khác làm nhục, không có sức đánh trả!”

Lực sát thương của ác mộng, điểm đầu tiên là người bị trói buộc tâm thần càng kích động, tổn thương thần trí phải chịu càng lớn. Giống như Lạc Băng Hà hiện giờ, cực kỳ bất ổn, có hại rất lớn cho nguyên thần của y.

Thứ hai, phải nhớ cho kỹ, tuyệt đối không thể công kích “nhân vật” xuất hiện trong mộng cảnh của ngươi.

Toàn bộ “người”, đều là do ý thức và tâm thần của bản thân kí chủ mộng cảnh hóa thành, một khi người công kích họ, kỳ thật cũng chính là đang công kích đại não của chính ngươi. Có rất nhiều người do không rõ điểm này, hoặc do không khống chế được tâm tình của mình, ra tay công kích “người” đã làm tổn thương mình trong mộng cảnh, từ đó lâm vào hôn mê.

Theo tình huống trước mắt, nếu Lạc Băng Hà lâm vào hôn mê, Thẩm Thanh Thu cũng sẽ bị nhốt trong mộng cùng y.

Cảnh sắc bốn phía thoát thay đổi. Khi thì biến thành lúc Lạc Băng Hà nhỏ cầu xin tiểu công tử quần áo sang trọng ban cho nghĩa mẫu y một chén cháo ăn; khi thì biến thành lúc mới vào Thanh Tĩnh Phong, các sư huynh xa lánh và làm khó dễ y, thân ảnh nhỏ nhỏ cố hết sức vung cây búa rỉ sắt, khiêng thùng nước đi trên những bậc thang dài đằng đằng, càng đi càng chậm; ngọc bội bảo bối duy nhất bị cướp đi, rốt cuộc không tìm được...

Từng màn rối loạn liên tiếp không ngừng hiện lên chồng chéo. Lạc Băng Hà giờ phút này ngoại trừ những hình ảnh và hồi ức rải rác này, cái gì cũng nhìn không thấy nghe không rõ, chỉ có phần hận, tuyệt vọng, thống khổ, bất lực, cuồng nộ trong những thời khắc đó, lúc này tụ thành một đoàn phát nổ, không ngừng bốc lên trong lồng ngực và trong đầu.

Ác mộng này chính là tập hợp của sự lộn độn và miệng vết thương trong mười mấy năm cuộc đời ngắn ngủi của thiếu niên này, Lạc Băng Hà đã hoàn toàn chìm vào trong đó! Hơi thở y cực kỳ không ổn định, hai mắt đỏ lên bất thường.

Thẩm Thanh Thu cảm thấy, đứng ở bên cạnh y thật sự rất nguy hiểm!

Biện pháp duy nhất phá giải ác mộng tập kích chính là hóa giải khúc mắc trong ý thức của chính mình, ác mộng sẽ tự sụp đổ. Lạc Băng Hà siết chặt nắm tay, xương ngón tay vang lên cách cách, linh lực như có như không chảy xung quanh thân.

Thẩm Thanh Thu nhìn ra ham muốn tấn công của y đang không ngừng tăng cường, lạnh lùng nói: “Định tâm! Đừng ra tay với ảo giác, cho dù đánh trúng cũng sẽ chỉ làm chính ngươi bị thương!”

Nhưng Lạc Băng Hà đã hoàn toàn không nghe vào lời của hắn. Tay phải y nhấc lên, một đạo bạo kích sắc bén bay ra từ bàn tay, thẳng hướng mấy người đang mặc sức cười điên cuồng trong ảo giác!

Thẩm Thanh Thu trong lòng oán thán một tiếng, dù có đau đớn đến mấy, thân thể vẫn rất thức thời xông lên, che ở trước ảo giác, ngang nhiên đỡ lấy bạo kích đó.

Lạc Băng Hà lúc này thấp hơn hắn một chút, vừa vặn bị đánh vào bụng.

Trong phút chốc, Thẩm Thanh Thu cảm thấy giống như bị một cái chân voi giẫm lên, hai mắt biến thành màu đen, nếu nơi này không phải là mộng cảnh, chỉ sợ một ngụm máu Lăng Tiêu sớm cuồng phun không ngừng...

Không hổ là nhân vật chính!

Thẩm Thanh Thu lệ rơi đầy mặt. Rõ ràng mới là một tiểu đệ tử mà thôi, vì sao có thể đánh ra bạo kích lợi hại như vậy... Hình như từ khi mở ra công năng OOC, chẳng những vẫn không có thành tích gì, ngược lại ngoại trừ chấn đạo ra thì chính là chấn đạo còn có chấn đạo nữa, luôn luôn làm khiến bị thiệt tốt xấu thân cứu người đứng hông!

Theo công kích của Lạc Băng Hà, ảo giác bốn phía bị đánh phá, bóng người và sự vật cũng như thủy tinh nứt ra thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ. Áo cảnh chỗ vị trí hai người hóa thành núi rừng hẻo lánh hoang dã. Vầng trăng cô độc vàng lạnh treo cao trên đỉnh đầu, màn trời lam sẫm.

Ảo giác vừa tan đi, thần trí Lạc Băng Hà nhất thời thanh tỉnh. Đầu tiên là y đứng không động đậy, trở mặt căm lạnh nhìn Thẩm Thanh Thu đang quỳ một gối xuống, tiếp đó cúi đầu nhìn nhìn lòng bàn tay của mình, còn có một tia linh lực sót lại lưu chuyển ở đầu ngón tay, mơ mơ hồ hồ nhớ ra vừa rồi y làm cái gì, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Lạc Băng Hà bổ nhào đến bên người Thẩm Thanh Thu, đỡ lấy hắn, vừa vội vừa hối hận: “Su tôn! Người, tại sao người không đánh lại!”

Dựa vào linh lực của Thẩm Thanh Thu, hoàn toàn có thể trực tiếp hoàn trả bạo kích của y, hai đạo linh lực chạm vào nhau, chẳng những có thể hóa giải công kích của Lạc Băng Hà, còn có thể phản hồi đánh ngược lại.

Thẩm Thanh Thu nói một câu phát ra từ nội tâm “Đứa trẻ ngốc”. Hấn hữu khí vô lực mà cười nói: “...Vốn là không muốn ngươi bị thương. Nếu ta đánh trả, làm thương tổn ngươi, còn có ý nghĩa sao?”

Lạc Băng Hà nghe giọng nói suy yếu của sư phụ, ý nghĩ một chương đánh chết bản thân cũng có, “Nhưng hiện tại thương tổn lại là sư tôn... Đệ tử đáng chết ngàn lần!”

Chuyện ba trận tỉ thí với ma giới còn chưa qua được bao lâu, lại khiến sư tôn vì mình mà bị thương, lần này còn là trực tiếp bị y đánh trúng!

Thẩm Thanh Thu thấy đứa nhỏ này đầy mặt tự trách với đau buồn đến độ sắp trào ra, khó được phúc hậu một lần, an ủi: “Vi sư tu vi mạnh hơn ngươi, thêm mấy lượt cũng không cần lo.”

Lạc Băng Hà thà để Thẩm Thanh Thu hung tợn đánh y mắng y xả giận, hoặc giống như trước hờ hững châm chọc khiêu khích, trong lòng y còn thoải mái chút, nhưng ngược lại Thẩm Thanh Thu còn mềm giọng như vậy, khiến y ngơ ngác mà nói không nên lời, trong lòng quả thực không biết nên làm thế nào mới tốt.

Một lúc lâu sau, Lạc Băng Hà thấp giọng nói: “Đều là lỗi của ta.”

Không không không không không phải lỗi của ngươi. Giai đoạn trước ngươi thật sự là đi con đường phế mạnh ôn nhuễn tiểu bạch hoa mà, cái này sao có thể trách ngươi chứ?

Thẩm Thanh Thu cho rằng Lạc Băng Hà đang lâm vào màn diễn đo và tự thân phản tỉnh của chuẩn người tốt quá mức, kiên nhẫn mở lời nói: “Không liên quan đến ngươi. Yêu nhân Ma giới thủ đoạn đê tiện, khó lòng phòng bị. Có điều, nếu sau này ngươi không bao giờ muốn gặp loại chuyện tương tự, ngươi chỉ có thể trở nên mạnh hơn.”

Đây là một thế giới tiên quái mà cá lớn nuốt cá bé. Trở nên mạnh hơn, là biện pháp duy nhất để bảo đảm sẽ không nước chảy bèo trôi, trở thành vật hi sinh ở thế giới này!

Lạc Băng Hà tâm niệm lay động, không nói gì, đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt bình tĩnh dừng ở Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu trong lòng hồi hộp một tiếng.

Ánh mắt đen như diệu thạch của Lạc Băng Hà lại phản chiếu ánh sáng còn lóa mắt hơn cả tinh nguyệt phản chiếu.

Đây... Ánh mắt này!

Ánh mắt “lòng tin kiên định”, “ý chí chiến đấu thiêu đốt” của nhân vật chính!

Chẳng lẽ... ta đã trở thành ánh sao mở lối trên con đường đời của nhân vật chính?!

Lạc Băng Hà ở bên cạnh Thẩm Thanh Thu đang ngồi xổm, giọng nói vang vọng: “Ta hiểu rồi.”

Thẩm Thanh Thu: Chờ một chút, ngươi lại hiểu được cái gì? Có thể nào đừng có lần nào cũng chỉ nói một nửa? Nói cho ta biết phần sau a!

Hắn không chú ý tới trong những lời này Lạc Băng Hà không có xưng “đệ tử”. Lạc Băng Hà siết chặt nắm tay, mở miệng lần nữa, gần từng chữ: “Từ nay về sau, chuyện như thế này... Ta tuyệt sẽ không để cho nó xảy ra lần thứ hai.”

Để sư tôn bảo vệ một kẻ yếu đuối vô lực như mình, khiến sư tôn vì thế mà bị thương... Việc này, tuyệt đối sẽ không có nữa!

Thẩm Thanh Thu không chút dậy sóng mà “Ồ” một tiếng.

...Sao lại thế này? Bỗng nhiên có một cảm giác “được nhân vật chính bao bọc thật an tâm a”, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

An tâm cái rắm á, về sau người này muốn gọt mảy thành nhân côn đó, mảy mau tỉnh táo chút đi Thẩm Thanh Thu!

Trở thành đạo sư trên con đường đời của nhân vật chính, đạt được hư vinh tâm tình Max, Thẩm Thanh Thu thỏa mãn rất nhiều, lại có chút mùi vị không đúng.

Mẹ nó. Vốn ấy mà, lòng tin kiểu “trở nên mạnh hơn để bảo vệ người quan trọng”, đáng lẽ là phải mở sau khi nhân vật chính nhìn thấy nữ chính điềm đằm đáng yêu vì trợ giúp mình mà bị thương, bộ dạng hơi hơi thở gấp. Theo như ý này, hệ thống mảy không phải thực sự cắt đứt diễn của nữ chính để đề hết lên người ông đây đấy chứ?

18. Chương 18: Nam Chính Hắc Rồi Hắc Rồi Hắc Rồi

Thêm đất diễn có đảm bảo cả cơm trưa không hả đồ khốn nạn!?

Đọc lời thoại vừa thối vừa dài của nhân vật chính, cầm tiền lương vừa nghèo vừa ít của đào kép. Bóc lột sức lao động có đúng hông!

Xuất phát từ tâm tư cá nhân, Thẩm Thanh Thu nỗ lực nhắc tay, sờ sờ đầu Lạc Băng Hà. Lạc Băng Hà vốn ánh mắt quật cường ngậy ngẳn cả người, giống như bị hất lên một ly nước lạnh, nộ ý ầm ầm thôi động.

Thẩm Thanh Thu cười nói: “Có điều, cũng không cần quá để tâm. Nếu người không có cách nào trở nên mạnh hơn, ta sẽ canh giữ ở bên cạnh người, bảo vệ người a.”

Nếu thật sự phải để Lạc Băng Hà trở thành đại BOSS ngang trời ngày sau tung hoành tam giới tiên ma nhân, còn không bằng y vẫn cứ là một tiểu bạch hoa điềm đạm đáng yêu như vậy, Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không ngại giữ y bên người chiếu cố cả đời.

Ý nghĩ của hắn đơn thuần như thế, vào trong tai người khác thì lại không phải như vậy. Lạc Băng Hà đã hoàn toàn ngây dại.

Chưa từng có người nào, từng hứa với y một lời hứa thẳng thắn lại khấn thiết đến thế.

Thiên hạ tuy lớn, lại có mấy người có thể nói ra, người không cần thiết phải trở nên mạnh mẽ, có ta ở đây, tất nhiên sẽ không để cho người chịu bất nạt?

Hơn nữa không phải lời nói suông. Thẩm Thanh Thu đã nói được, thì sẽ làm được. Hắn đã mấy lần dùng hành động chứng minh rồi, thà rằng hắn bị thương nặng, cũng không muốn Lạc Băng Hà phải chịu tổn thương một sợi tóc.

Hơn nữa, tình cảm với ái đồ trong những lời này dường như hơi quá, sau khi xúc cảm mãnh liệt ban đầu hơi hơi bình ổn, mặt của Lạc Băng Hà nhanh chóng hiện lên cảm giác nóng nóng cay cay.

Thẩm Thanh Thu ho một trận, đau đớn phát hiện trong mộng cảnh không ho được ra máu, ghì ghì cánh tay y: “Được rồi. Đỡ ta đứng lên trước.”

Lạc Băng Hà cảm thấy nơi bị ghì trên cổ tay không ngứa không đau, xẹt qua một cảm giác tê dại loáng thoáng, lập tức cảm thấy được nỗi lòng càng thất lại, đáy lòng tự mắng vài câu, lúc như thế này mà còn nghĩ vãn vơ, thật sự là đối với sư tôn đại bất kính. Vội chỉnh đốn tâm tư, theo lời mà làm.

Bỗng nhiên, một thanh âm đột ngột mà vang lên. Giọng nói già nua kia “A” một tiếng, ngạc nhiên nói: “Tiểu tử cư nhiên có thể phá tan kết giới của lão phu, không đơn giản.”

Âm thanh đó giống như là từ trong sơn cốc truyền đến, mang theo âm hưởng. Hơn nữa quanh quẩn ở bốn phía hai người, không phân biệt nổi từ phương hướng nào phát ra. Thẩm Thanh Thu mở cở trong bụng: BOSS của cửa này cuối cùng cũng xuất hiện rồi! Chính là nói làm khách mời diễn xuất xong, hắn có thể tan làm rồi! Mau mau mau BOSS mau dẫn nhân vật chính đi đi!

Lạc Băng Hà đỡ Thẩm Thanh Thu đứng dậy, trong ánh mắt hiện lên một tia cảnh giác. Mộng Ma xuất hiện lúc Thẩm Thanh Thu bị thương, tình huống có thể nói là bất lợi rất lớn. Y hạ quyết tâm, nếu Mộng Ma muốn hạ sát thủ, cho dù sức mạnh non nớt, cũng phải toàn lực chế trụ đối phương, tranh thủ kiếm một đường sống cho sư tôn.

Y hạ quyết tâm này chưa được một giây, âm thanh đó lại nói thêm: “Người lại đây, để lão phu nhìn xem, là thiếu niên anh hùng nào mới có bản lĩnh như vậy.”

Lạc Băng Hà nhìn Thẩm Thanh Thu. Sư trưởng chưa từng lên tiếng, đệ tử không nên tự tiện chủ trương. Thẩm Thanh Thu tâm trạng không tồi, còn có tâm tư trêu trêu y: “Người ta hỏi là hỏi thiếu niên anh hùng nhà ngươi, đáp lời đi?”

Lạc Băng Hà mặt đỏ lên, xoay người cất cao giọng nói: “Bài trừ kết giới của tiền bối, toàn bộ dựa vào lực của sư tôn ta. Thiếu niên anh hùng tuyệt không dám nhận.”

Âm thanh đó hừ một tiếng, tựa hồ rất bất cần.

Thẩm Thanh Thu biết lão tại sao phải hừ. Nơi này là mộng cảnh của Lạc Băng Hà, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân y. Tuy rằng hắn thay Lạc Băng Hà cản một lần công kích, nhưng cuối cùng vẫn phải nhờ Lạc Băng Hà nhanh chóng thanh tỉnh thần trí, mới có thể bài trừ kết giới.

Có điều Thẩm Thanh Thu cũng lười giải thích, hắn thuộc như cháo chảy việc tiếp sau đây sẽ phát triển ra sao, hắn hỏi: “Các hạ phải chăng là Mộng Ma tiền bối?”

Âm thanh đó nói: “Lão phu kêu tiểu tử ngươi lại đây, chứ không muốn để phạm tu của Thương Khung Sơn phái cũng lại đây, để cho hắn ngủ một giấc đi.”

Quả nhiên, giống y hệt tình huống nguyên tác khi có mặt Ninh Anh Anh, ngoại trừ Lạc Băng Hà, tất cả người ngoài, đều sẽ bị Mộng Ma đẩy lùi.

Thẩm Thanh Thu đau đầu một trận, nặng nề ngã xuống.

Lạc Băng Hà kinh hãi, vội đỡ lấy hắn, gọi: “Sư tôn?”

Mộng Ma nói: “Không cần lo lắng. Lão phu chỉ là đưa hắn tiến nhập mộng trong mộng, ngủ càng sâu mà thôi. Ngươi, mau tới đây!” Lần này lại có thể nghe ra, âm thanh là từ một sơn động tối đen ở phía Tây truyền đến.

Lạc Băng Hà gọi Thẩm Thanh Thu không tỉnh, để hắn nhẹ nhàng nằm trên mặt đất, hướng về hướng âm thanh đó đến nói: “Sư tôn ta xưng ngài một tiếng tiền bối, tất nhiên là ta càng phải đối xử lễ phép với ngài, hy vọng ngài cũng có thể không làm khó dễ sư tôn.”

Mộng Ma cười hà hà nói: “Tiểu tử, ta đã xem trí nhớ của ngươi, sư phụ này của ngươi đối với ngươi cũng không được tốt lắm, tại sao không cho ta diệt trừ hắn cho gọn? Ta đây chính là đang giúp ngươi a.”

Lão xem hơn phân nửa là ký ức chung sống khi xưa giữa Thẩm Thanh Thu hàng nguyên bản và Lạc Băng

Hà. Những ký ức này cũng đúng là chiếm đại đa số...

Lạc Băng Hà lắc đầu: “Sư tôn cũng không phải như tiền bối ngài nghĩ. Nói như thế nào đi nữa, sư tôn cũng là sư tôn, người đối đãi ta như thế nào cũng ta như thế nào cũng được, làm đệ tử lại không thể bất kính.”

Nếu lúc này Thẩm Thanh Thu còn có thể nghe được, hẳn là hẳn sẽ ở trong lòng rít gào: Lạc ca, hy vọng sau này ngươi hắc hóa rồi cũng có thể nhớ kỹ lời mình đã nói a!

Mộng Ma hừ nói: “Cổ hủ! Nhân giới chính đạo, đều là tính tình dối trá như vậy. Mặc hẳn sư không sư, tôn không tôn. Phàm là người bên cạnh ức hiếp ta hãm hại ta, nên giết! Hẳn biết rõ tu vi ngươi không đủ để ứng phó Thiên Chùy, lại còn phái người ra trận, là có ý gì, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra?”

Lạc Băng Hà thản nhiên nói: “Khi đó, ngay cả chính ta cũng không tin mình có thể thắng. Sư tôn lại tin tưởng ta, chẳng những cho ta cơ hội, còn cổ vũ ta tại trận tỉ thí. Cuối cùng, ta đích thực đã thắng.”

Còn có một câu, y chỉ âm thầm ở trong lòng nói với chính mình: Sư tôn vì cứu ta, thay ta cắn hai lần công kích. Người đối với ta, là tốt thật lòng.

Mộng Ma cũng chỉ nhìn mấy phiến đoạn lung tung, không biết cách làm người của Thẩm Thanh Thu, cũng không muốn dây dưa thêm về vấn đề này. Nhưng lại cực kỳ vừa lòng với thái độ của Lạc Băng Hà: “Tiểu tử. Ngươi đúng là một người trọng tình trọng nghĩa.”

Lạc Băng Hà nói: “Không bằng một phần vạn sư tôn đối với ta.”

Nếu Mộng Ma có khoe miệng thì đã sớm run rẩy. Lão quyết định đổi đề tài.

Trầm ngâm một lát, Mộng Ma nói: “Lão phu cảm thấy trên người của ngươi, có một thứ rất lợi hại. Tuy rằng không biết đó rốt cuộc là cái gì.”

Lạc Băng Hà hơi hơi kinh ngạc: “Có cái gì? Ngay cả ngài cũng không nhìn ra?”

Mộng Ma hà hà nói: “Tộc của ta nhân tài lớp lớp, có người kiệt xuất hơn lão phu phong ấn cái gì trên người của ngươi, cũng không phải chuyện không thể.”

Lạc Băng Hà chấn kinh.

Mộng Ma không đến mức không cần thể diện cho cái mặt già nua mấy trăm tuổi, chạy đi lừa thiếu niên mười mấy tuổi như y. Y không thể tin nói: “Ý của tiền bối là, thứ trên người ta... có liên quan đến Ma tộc?”

Mộng Ma cười miệt nói: “Sao? Không vui? Khẩn trương muốn vạch rõ giới hạn với Ma tộc sao?”

Sự ngạc nhiên của Lạc Băng Hà cũng không tiếp tục được lâu. Tâm tư của y quay lại cực nhanh, trầm mặc một lát, cường ngạnh nói: “Ma giới làm nhiều việc ác, nhiều lần thương tổn sư tôn ta, tất nhiên là ta tuyệt đối không thể dấn dấp đến họ.”

Mộng Ma buồn bực nói: “Tiểu tử, ngươi có dám dừng việc hai ba câu không rời sư tôn ngươi không? Lão phu đoán, câu tiếp theo ngươi sẽ hỏi, xin hỏi tiền bối, có phải có biện pháp lấy nó khỏi người ta không?”

Lạc Băng Hà cười khở nói: “Cho dù ta hỏi, tiền bối sẽ nói cho ta biết sao?”

Mộng Ma cười ha ha: “Đây cũng không phải lão phu không muốn nói cho ngươi biết. Mà là lão phu cũng thật sự bất lực. Ngay cả nhìn cũng nhìn không rõ, nói gì đến gỡ bỏ? Nếu không phải không nắm bắt được tiểu tử ngươi, sớm đã giết sạch hai người các ngươi rồi, nào có hứng thú dây dưa nửa ngày. Ngươi tưởng lão phu rảnh rỗi lắm sao?”

Lạc Băng Hà không nói lời nào.

Y nghĩ chính là, cơ thể thực của ngươi cũng mất rồi, chỉ là một đồng hư ảnh trong mộng cảnh của người khác mà thôi. Ngươi không rảnh thì ai rảnh?

Tuy rằng y trời sinh tính tình đôn hậu, dù gì đây cũng là sự thực...

Mộng Ma không biết y ở trong lòng oán thầm mình, lại nói: “Diệt trừ thì ta bất lực, có điều, áp chế thì không phải là không có cách.”

Lạc Băng Hà kinh ngạc. Y hỏi dò: “Tiền bối, có đồng ý cho ta biết phương pháp?”

Mộng Ma hướng dẫn nói: “Lão phu không chỉ có thể dạy ngươi phương pháp áp chế nó, hơn nữa, còn có thể dạy ngươi càng nhiều.”

Lạc Băng Hà nghe rõ.

Trái tim của y chìm xuống, âm thanh cũng lạnh hơn: “Ngươi muốn ta tu ma?”

“Tu ma có cái gì không tốt? Nếu ngươi có thể tu ma, thứ trên người ngươi sẽ có lợi ích rất lớn với tu vi của ngươi. Tiến triển cực nhanh, vượt trên vạn người cũng không nói suông, nếu thêm thời gian, thậm chí thành tiên ma chí tôn cũng không chừng!”

Nghe được câu cuối cùng, lòng Lạc Băng Hà khẽ động.

Tiến triển cực nhanh, vượt trên vạn người, tiên ma chí tôn. Đó... có lẽ là sự tồn tại mạnh nhất đi?

Rất nhanh, y lập tức phủ quyết ý niệm này.

Sư tôn cảm hận nhất là con đường yêu ma, nếu như mình không nhận được sự cảm dỗ của Mộng Ma gia nhập tà đạo thì phải đổi mặt sư tôn thế nào?

Bất luận là Thảm Thanh Thu thương tâm tuyệt vọng, hay là nổi trận lôi đình, đều tuyệt đối không phải điều mình muốn nhìn thấy.

“Không được.” Lạc Băng Hà quả quyết cự tuyệt.

Mộng Ma cười lạnh nói: “Nếu ngươi không chịu theo ta học, chỉ sợ áp chế không được ma khí trên người ngươi. Hiện tại tiềm tàng sâu, không nhìn ra còn tốt, nhưng lão phu cảm giác được, phong ấn trên người ngươi đang yếu đi. Chờ một ngày kia nó phá phong ấn mà ra, hảo sư phụ ghét ác như thù, coi trừ ma vệ đạo là nhiệm vụ của mình, sẽ làm gì với ngươi?”

Đề cập đến việc Lạc Băng Hà kiên trì nhất, y sắc mặt chìm chìm, nói: “Mộng Ma tiền bối, tại hạ chỉ là một phạm tu nho nhỏ, ngài cần gì nhất định phải cưỡng ép ta?”

Vấn đề này hỏi quá có chuẩn mực rồi. Ngoại trừ tác giả, ai cũng không biết rõ, rốt cuộc tại sao toàn bộ kỳ nhân cao nhân đều luôn khóc lóc năn nỉ nhân vật chính làm đồ đệ / truyền nhân / con rể của họ.

Không, kỳ thật, đại khái ngay cả đại đa số tác giả cũng chưa chắc biết đáp án của bí ẩn ngàn năm này.

“Tiểu tử đừng không biết hướng lộc! Lão phu xem ngươi thân mang kỳ trạng, không muốn một thân tuyệt học theo thân thể ta tan thành mây khói, bao nhiêu người cầu cũng cầu không được!”

Lạc Băng Hà mặt không chút thay đổi. Mộng Ma thấy y không tiếp lời, bỗng nhiên nảy lên một dự cảm xấu.

Quả nhiên, khi Lạc Băng Hà lại mở miệng, mang theo nụ cười không rõ ý vị.

Y chậm rãi nói: “Tiền bối vội vã muốn dạy ta như vậy, chỉ sợ không chỉ vì không muốn tuyệt học không người nối nghiệp đi?”

Mộng Ma thâm kêu không tốt.

19. Chương 19: Hắc Hóa Đại Pháp Hảo

Lạc Băng Hà nói: “Ký sinh trong mộng cảnh người khác, nếu thường xuyên thay đổi kí chủ, nguyên thần sẽ bị hao tổn suy yếu theo từng lần lưu chuyển, nhưng nếu như có thể trường kỳ sống nhờ ở một kí chủ cố định thì có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, củng cố nguyên thần.”

Y dừng một chút, nói: “Chẳng lẽ Mộng Ma tiền bối đã cận kề nguy hiểm, mới bắt đắc dĩ phải chọn ta làm kí chủ để bồi dưỡng?”

Mộng Ma bị y vạch trần, không chống chế cũng không tức giận, ngược lại thoải mái thừa nhận: “Không sai! Không ngờ tiểu tử người cư nhiên cũng có kiến thức sâu rộng, còn biết được điều này.”

Lạc Băng Hà không tính nói cho lão biết những lời nói vừa rồi đều là y đoán mò được.

Mộng Ma thấy thần sắc y bình tĩnh, cân nhắc không ra tâm tư tiểu tử này như thế nào, nói tiếp: “Có điều người cũng đừng tưởng rằng kí chủ của lão phu không phải người không được. Người có thiên phú dị bẩm của Ma tộc có hàng ngàn hàng vạn, có ai không quỳ xuống cầu xin vinh dự này! Còn người, cần phải cân nhắc thật tử tế, liệu có thể bỏ qua cơ hội này không.”

Kỳ thật những năm gần đây nguyên thần của lão từ từ suy yếu, vốn sống nhờ bên trong ma khí, ở rất yên ổn, tĩnh tu tám mươi một trăm năm sẽ lại mạnh như rồng như hổ, nhưng Sa Hoa Linh không rõ chân tướng lại hồ đồ coi ma khí là vũ khí mà đưa lên người Lạc Băng Hà, lão đã không có sức lực đi tìm kí chủ khác nữa.

Nhưng bên trong tuyệt lộ, cư nhiên phát hiện trong cơ thể và trong thần thức tiểu tử mới ký sinh này đều tiềm tàng một luồng sức mạnh lớn như có như không, vui mừng không thôi, sao có thể bỏ qua như vậy?

Lão đã hạ quyết tâm, mặc kệ Lạc Băng Hà nói lời cự tuyệt dứt khoát thế nào, lão quấy rầy ngọt nhạt cưỡng ép lợi dụng, dùng hết thủ đoạn cũng phải thuyết phục y theo mình tu tập thuật pháp Ma tộc, để thân thể và thần thức thích hợp cho hắn ký sinh hơn.

Mộng Ma nói: “Lão phu cho người thời gian, cẩn thận nghĩ rõ ràng. Nếu không, sẽ vĩnh viễn vây thần thức của người và sư tôn người ở trong mộng cảnh, điều ấy lão phu vẫn còn làm được!”

Lạc Băng Hà bỗng đứng ngẩn đầu, trong nháy mắt đó, Mộng Ma bị hàn quang lóe sáng trong mắt thiếu niên này làm kinh sợ.

Sự bình thản từ tốn mới nãy của Lạc Băng Hà hoàn toàn biến mất, âm thanh lạnh như băng: “Bây giờ là người đang bàn điều kiện với ta, bất luận nói gì cũng được. Nhưng nếu tổn thương đến sư tôn, ta nhất định không tha cho người!”

Mộng Ma sợ run một lúc lâu sau, mới hồi phục tinh thần, khiếp sợ vì sự thực vừa rồi mình cư nhiên bị khí thể của một phạm tu nho nhỏ ở nhân giới uy hiếp. Lão tung hoành tam giới trăm năm, cho dù là trận

chiến gian khổ ban đầu khiến thân thể tổn hại, cũng chưa từng bị người khác lấn át về khí thế.

Lão đương nhiên không biết, loại khí thế này, tên là bá khí vương giả (chỉ nhân vật chính mới có)!

Trong sơn động đột nhiên bộc phát một trận cười ha ha.

“Tiểu tử ngươi, đúng là thú vị!”

Âm thanh già nua kia nói xong câu này, Lạc Băng Hà nhất thời cảm thấy tứ chi nặng nề, cảnh vật trời đất bốn phía quay cuồng, chìm vào bóng tối.

Lạc Băng Hà tỉnh lại trong phòng chứa củi, cảm giác đổ một thân mồ hôi lạnh, lưng và ngực đều đều ướt đầm.

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Thu cũng đầu vầng mắt hoa mà từ trên giường ngồi dậy.

Kịch liệt thở hổn hển mấy chục hơi, rốt cuộc hần mới lấy lại được nhịp thở.

Quả thực cực kỳ bi thảm!

Dựa vào cái gì! Trong nguyên tác Ninh Anh Anh cũng là bị Mộng Ma ném vào mộng trong mộng, dựa vào cái gì mộng dệt cho nàng chính là hồi ức ấm áp thời thơ ấu, cùng cha mẹ hái hoa cười ngựa các loại, dựa vào cái gì đến phiên hần thì đầu tiên là bị ong ăn thịt người bao vây, rồi chạy như điên trong mộ đạo chật hẹp, phía sau có một hỏa cầu cực đại đuổi theo!

Đáng sợ nhất chính là giấc mộng trong mộng cuối cùng, Mộng Ma còn dệt cho hần thứ hần sợ hãi nhất!

Trong địa lao âm u ẩm ướt, hần bị một cái vòng sắt treo ở thắt lưng, móc lên giữa không trung, không cảm giác được sự tồn tại của tứ chi. Há mồm phát không ra tiếng, bất lực mà rên ô ô. Toàn thân đều đau ran rất.

Không biết ở mộng trong mộng bao lâu, ngoài địa lao mới truyền đến động tĩnh khi cửa đá mở ra. Cước bộ không nhanh không chậm dần dần tới gần, cái bóng của một người xuất hiện trên mặt đất phía trước.

Chân áo bào đen như mực dùng ngân tuyến thêu hoa văn đẹp mà đơn giản. Từ người đó truyền đến uy thế lạnh như băng, so với sự hắc ám của địa lao kín không hề hở càng làm người ta không thở nổi.

Thẩm Thanh Thu thấy không rõ mặt của người kia. Nhưng hần biết rõ người kia là ai!

Mộng Ma không hổ là nhân vật trong truyền thuyết Ma tộc, mộng cảnh này làm thật sự rất chân thật. Ngay cả mùi hôi thối của trong không khí ẩm mốc cũng giống như còn ở chóp mũi hần, khiến người ta buồn nôn.

Thẩm Thanh Thu miễn cưỡng ngồi một lát, thật sự quay cuồng xuống giường, bắt đầu nôn.

Leng keng. Hệ thống đáng chết mà chả chết lại bắn thông báo vào lúc này: chúc mừng quý khách hoàn thành tình tiết “Kết giới của Mộng Ma”! Hệ thống thưởng độ sướng 500! Xin tiếp tục cố gắng!

Thẩm Thanh Thu bạo phát: “Đồ bại liệt nhà mày lúc trừ độ sướng sao không trừ 500? Phạt nhiều thưởng ít mà coi được à? Hơn nữa tao đi thêm tình tiết mộng trong mộng, tại sao không tính thêm vào tiền lương cho tao? Hệ thống mày đừng giả chết, chúng ta đi ký một hợp đồng mới!”

Lúc này, có người như cơn gió lốc mở cửa trúc xá vọt vào.

“Sư tôn!”

Vừa nghe tiếng đã biết là ai. Thẩm Thanh Thu đau đớn đảo mắt trắng. Hiện tại hần thật sự không muốn nhìn thấy mặt vị này a! Bị tâm lý ám ảnh!

Quả nhiên, Lạc Băng Hà đã nhào đến bên hần, căng thẳng vạn phần hỏi: “Sư tôn, người thế nào? Có chỗ nào không khỏe không?”

Kỳ thật vẫn tốt! Nếu ngài có thể tránh xa ta ra một chút thì còn tốt nữa Lạc ca ơi!

Thẩm Thanh Thu hữu khí vô lực dời mặt đi, tự mình đứng lên: “Vi sư hoàn toàn mạnh khỏe...”

Lạc Băng Hà vốn muốn đỡ hần, tự nhiên lại bị đẩy tay ra, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Thẩm Thanh Thu lại không chú ý đến cảm xúc nhỏ này của y, sửa sang lại quần áo, xác nhận chỉ mặc trung y cũng không tổn hại hình tượng xong, hỏi: “Sau đó Mộng Ma kia có làm khó dễ ngươi không?”

Làm khó cái méo gì. Mộng Ma papa có mà quỳ xuống ôm chân Lạc Băng Hà cũng không kịp ấy. Trong lòng Thẩm Thanh Thu hiểu rõ ràng, vẫn biết rồi còn hỏi. Lạc Băng Hà do dự một lát, đáp: “Vị tiên bối Ma tộc kia tựa hồ linh lực không chống đỡ nổi nữa, sau đó đệ tử bị ném ra khỏi mộng cảnh. Sư tôn người ở mộng trong mộng không gặp cái gì đó chứ?”

Thẩm Thanh Thu đồng dạng nói: “Cho dù gặp cái gì, vi sư còn muốn bày tỏ bất bình sao!”

Thực xin lỗi __(:)__ Kỳ thật hần thật sự muốn bày tỏ bất bình!

Bây giờ hắn vẫn còn tâm lý ám ảnh, Lạc Băng Hà cách hắn gần như vậy, cả người đều nổi da gà, ánh mắt cũng mất tự nhiên mà trốn tránh. Lạc Băng Hà không rõ nguyên do trong đó, hắn thần sắc cổ quái, ánh mắt tự nhiên né tránh, trong lòng vừa nôn nóng vừa thấp thỏm, hận không thể xoay đầu hắn lại đây mặt đối mặt chất vấn rốt cuộc sao lại thế này.

Cũng may Thẩm Thanh Thu điều chỉnh tâm trạng cực nhanh, còn nhớ rõ thân là sư trưởng, lúc này nên làm cái gì. Ngay sau đó, liền vươn tay nắm lấy cổ tay của Lạc Băng Hà, ngược lại khiến người kia hơi hơi ngạc nhiên.

Thẩm Thanh Thu nghiêm mặt nói: “Yêu nhân Ma giới xâm nhập cũng không phải là chuyện đùa. Băng Hà, ngươi thả lỏng, vì sư tra xét một phen. Mộng Ma này không coi thường được.”

Thấy sư phụ lại chịu nhìn thẳng mình, Lạc Băng Hà hơi chút yên lòng, ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Trái tim y như bị treo lên. Ngộ nhờ Thẩm Thanh Thu bắt được Mộng Ma, rồi lão tiết lộ chuyện trên người mình phong ấn thứ của Ma tộc...

Cũng may tuy rằng Thẩm Thanh Thu rất là tận chức tận trách kiểm tra cho y một phen, nhưng dị trạng gì cũng chưa tra được. Tất nhiên kiểm tra không ra cái gì rồi. Công lực mấy trăm năm và đại danh đỉnh đỉnh của Mộng Ma người ta tuyệt đối không phải hơi nước. Nhưng màn diễn thì vẫn phải diễn.

Thẩm Thanh Thu tra xét không có kết quả, vẫn là dẫn dò Lạc Băng Hà, một khi xảy ra cái gì, lập tức báo cho hắn.

Lạc Băng Hà hỏi: “Sư tôn, Ma tộc... đều là tội ác tày trời, phải đuổi cùng giết tận sao?”

Cho dù Thẩm Thanh Thu không nhìn thần sắc của y, cũng biết, Lạc Băng Hà của hiện tại nhất định là đang phân vân cái gì mà nhân ma cách biệt thế không đội trời chung rồi, lại đến lúc hắn mở lớp giáo dục.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: “Cũng không phải như thế. Tựa như người có người tốt người xấu, ma tất nhiên cũng có phân biệt thiện ác. Chúng ta chỉ nhìn thấy ma giới hãm hại nhân tộc, nói không chừng ở một góc nào đó, cũng có nhân loại tổn thương Ma tộc vô tội. Có rất nhiều lúc, chỉ vì thành kiến chủng tộc, khiến hai phe ngăn cách càng ngày càng sâu.”

Chẳng hạn như chân tướng năm đó phụ thân mẫu thân của Lạc Băng Hà bị hại, kỳ thật chỉ là hai người trẻ tuổi của hai dị tộc yêu nhau, kết quả không cẩn thận tình thăng quá cao, khiến cho tất cả mọi người hoảng hồn.

Đó là một đạo lý lớn xưa đến không thể xưa hơn. Các loại phim cổ trang phim võ hiệp phim tiên hiệp ở hiện đại đảo đi đảo lại vẫn vương mãi điểm này, thế nhưng, trong thế giới mà nhân ma thù sâu như biển không đội trời chung từ xưa đến nay đại chiến vô số lần, đúng là cực kỳ lập dị, thậm chí là quan điểm sơ suất tầm cỡ thiên hạ.

Lạc Băng Hà vẫn là lần đầu tiên nghe nhân vật cấp sư trưởng nói như vậy, kinh ngạc nghe, tim đập bang bang kinh hoàng, cố gắng trấn định nói: “Ý của sư tôn là, cho dù là liên quan mật thiết đến ma, cũng chưa chắc là tà ác, phải không?”

Thẩm Thanh Thu thấy y có chút chờ mong lại có chút khấn trương mà chờ đợi mình trả lời, cười cười, nói: “Chỉ cần không cố ý làm xằng làm bậy, một lòng hướng chính, liền có thể trở thành bạn. Phân biệt tà ác hay không, chưa bao giờ định nhờ giới tộc. Huống hồ Ma tộc trời sinh dư thừa linh lực, hơn xa nhân tộc, về điểm này, vì sư vô cùng khâm phục ngưỡng mộ. Nếu sức mạnh của họ có thể gắng sức sử dụng, dùng cho chính đạo, đối với sinh linh trên đời chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Kỹ năng tu tập thuật pháp thiên phú của người Ma tộc, tuyệt đối là áp đảo hoàn toàn nhân giới. Chúng tộc bất đồng, năng lượng hệ thống cũng bất đồng. Nhân tộc dựa vào linh khí, Ma tộc dựa vào ma khí, Thẩm Thanh Thu đánh giá kỳ thật là không sai biệt lắm, chỉ là màu sắc và mùi vị không quá giống. Cũng không biết phong thủy ma giới tốt hay là sao nữa, đại đa số Ma tộc sinh ra đều ma khí đầy ắp, ba tuổi có thể dùng tay xé nát người sống, tám tuổi có thể xé núi chém thạch... Khụ khụ hơi khoa trương rồi.

Có điều, sự thực chính là, rất nhiều người tư chất bình thường, dù tu vài thập niên, chỉ bằng trình độ một đứa trẻ của người ta. Càng nhiều người chỉ còn như cái hồ nước khô cạn, linh lực tròn số như trứng chim... Thật sự là không thể ngược hơn a. Nếu không phải nhân loại thích phát triển nòi giống, người Ma tộc lại thích ít, nhân giới đã sớm thành thuộc địa của ma giới rồi... Cũng chỉ đành chê người ta kế hoạch hóa gia đình quá nghiêm túc.

Sau những lời này, ánh mắt của Lạc Băng Hà từ từ sáng lên, rạng rỡ sức sống.

Tuy rằng y lúc này một lòng hướng chính, nhưng lại không phải một người cổ hủ. Nếu đã không thể đánh tan, chẳng bằng gắng sức sử dụng.

Huống hồ, y không trở nên mạnh thì không được!

Mạnh đến mức đủ để bảo vệ sư tôn từ trong tay bất luận kẻ nào. Mạnh đến mức sẽ không để sư tôn chịu chút thương tổn nào nữa.

Hệ thống truyền đến thông báo: khiến nhân vật chính quyết định tu tập Ma tộc thuật pháp, độ sướng +50!

Độ sướng có mỗi 50... Lạc Băng Hà theo Mộng Ma học Ma tộc thuật pháp xong thực lực ít nhất tăng gấp mười lần, từ nay về sau một thời gian dài của gái đánh quái mọi việc đều thuận lợi, mày nói với tao độ sướng chỉ có 50?

Thẩm Thanh Thu không muốn cò kè mặc cả với hệ thống. Dù sao cũng là vui mừng ngoài ý muốn. Vốn hắn chỉ muốn trải nghiệm một chút khoái cảm của những lời thể này mà thôi. Dù gì thì trong rất nhiều phim đều có một nhân vật cơ trí hoặc tiên tri, dùng lời thoại chủ đề thăng hoa này.

Thông suốt xong mỗi nhùng nhằng kinh thiên động địa, Thắm Thanh Thu suốt đêm chưa ngủ, hai nhãn cầu cũng sắp lòi ra ngoài, phát phát tay: “Đêm đã khuya, nếu không có chuyện gì khác, cũng mau lui xuống nghỉ ngơi đi.” Lạc Băng Hà ngoan ngoãn cáo lui.

Nhưng y đi ra ngoài chưa được vài bước, chợt nghe Thắm Thanh Thu ở phía sau kêu: “Quay lại.”

20. Chương 20: Phiền Nao Của Nhân Vật Phản Diện

Y lập tức quay lại: “Sư tôn còn có gì phân phó?”

Thắm Thanh Thu nói: “Phòng ở bên kia, người đi hướng ngược lại làm cái gì?”

Bất luận là trúc xá cho các đệ tử nghỉ ngơi hay là phòng chứa củi, đều là ra cửa rẽ trái, Lạc Băng Hà lại trực tiếp rẽ phải.

Lạc Băng Hà nói: “Đệ tử muốn đi phòng bếp, chuẩn bị tốt điểm tâm ngày mai của sư tôn trước.”

Thắm Thanh Thu có chút khó xử.

Hắn là thật muốn ăn điểm tâm của Lạc Băng Hà, nhưng hơn nửa đêm để một đứa nhỏ không ngủ nấu cơm cho mình, quả thực tựa như cô bé Lọ Lem với bà mẹ kế... Nghe cứ vô nhân đạo sao sao đó.

Cuối cùng, lương tri chiến thắng tâm hồn ăn uống. Hắn khụ một chút: “Ồ nháo. Nửa đêm làm cơm cái gì. Quay về đi ngủ.”

Lạc Băng Hà biết hắn lo mình nghỉ ngơi không tốt, cười đồng ý, lại vẫn không từ bỏ ý định, chuẩn bị lát nữa lại lén đến phòng bếp làm lụng.

Thắm Thanh Thu vốn muốn hỏi y, có phải còn ngủ ở phòng chứa củi không, nhưng nghĩ nghĩ, người trẻ tuổi luôn có chút tự tôn, trực tiếp hỏi, mặt mũi sẽ chẳng còn. Huống hồ, cho dù kêu Lạc Băng Hà đi ngủ ở phòng các đệ tử, người bên cạnh cũng sẽ chỉ theo mưu kế của Minh Phàm bày ra mà xa lánh y, cảm giác khá đáng thương.

Thắm Thanh Thu suy nghĩ một thoáng, nói: “Ngày mai người thu thập một ít đồ đạc, đến chỗ này của ta.”

Lạc Băng Hà nhất thời không hiểu được ý của hắn: “...Sư tôn?”

Thắm Thanh Thu nói: “Trúc xá này của ta bên ngoài còn có một gian phòng hông, từ ngày mai người dọn

vào trong đó ở đi.”

Nếu ở gần một chút, sau này muốn làm điểm tâm cho hắn, quét tước phòng gì đó cũng dễ dàng hơn mà... Thẩm Thanh Thu cảm thấy năng lực điều chỉnh bản thân của mình có chút hoành tráng ngang trời, mới vừa rồi còn có tâm lý ám ảnh với mặt của Lạc Băng Hà, hiện tại lại dám len lén bày mưu để đại thần nhân vật chính bưng trà rót nước giặt quần áo gấp chăn cho hắn. Như vậy thật sự được sao?!

Hắn đang nghĩ ngợi lung tung, không chú ý tới phản ứng của đối phương, đột nhiên, Lạc Băng Hà nhào lên, cứng ngắc ôm chặt lấy hắn.

Thẩm Thanh Thu bất ngờ không kịp đề phòng, đầu tiên là hoảng sợ, sau đó mặt đỏ lên.

Từ khi sinh ra đến giờ cuối cùng cũng được ôm một lần, kết quả không phải một em gái ôn hương noãn ngọc mà là một thiếu niên bá khí vương giả a a a —

Lạc Băng Hà có vẻ cực kỳ vui mừng, ôm cổ hắn không chịu buông tay, vẫn ở bên tai hắn kêu: “Sư phụ! Sư phụ!”

Tay của Thẩm Thanh Thu không biết nên đặt chỗ nào, bối rối một hồi, vẫn là đặt lên trên đầu Lạc Băng Hà, sờ sờ vuốt vuốt mái tóc: “Được rồi. Cũng không biết ngược, lớn như vậy rồi, cũng không phải tiểu hài tử mười tuổi, giống cái dạng gì nữa?”

Vốn Lạc Băng Hà còn không để ý gì, hắn vừa nói như thế, bỗng nhiên lại ngại ngùng thật. Nếu không phải nhất thời vui mừng kích động, y nào dám làm vậy với sư tôn bình thường cao cao tại thượng a. Vội vàng lưu luyến rời cơ thể khỏi người Thẩm Thanh Thu, về mặt đỏ bừng: “Vâng, đệ tử quá phạm rồi.”

Việc như muốn ôm ôm, tiểu hài tử dưới mười tuổi làm khá moe nà, Lạc Băng Hà mười lăm tuổi làm... vẫn là moe nà!

Có một khuôn mặt mâm non xanh tươi trắng trẻo của tiểu soái ca, bất luận làm cái gì đều moe nà!

Lạc Băng Hà luống cuống chân tay một hồi, vốn có chút tâm hoảng ý loạn, nhưng đột nhiên chú ý tới, sắc mặt Thẩm Thanh Thu không tốt lắm.

Mặc dù là tiên công hộ thể, nhưng vẫn có vết thương do trúng độc, ngay sau đó lại bởi vì y mà bị cuốn vào mộng cảnh của Mộng Ma, không nghỉ ngơi tốt, vẫn là không kháng cự được, đáng về tất nhiên có vài phần tiểu tụy. Lạc Băng Hà không dám quấy rầy Thẩm Thanh Thu nghỉ ngơi, một mạch cáo lui. Vẫn là không quay về phòng chứa củi, lần này đi vòng một vòng, đi đến phòng bếp.

Y quyết định: kế tiếp một thời gian dài phải coi trọng việc điều dưỡng ẩm thực của sư tôn!

Lạc Băng Hà chân trước vừa mới bước ra cửa phòng, chân sau hệ thống đã lên thông báo.

độ sướng nhân vật chính +50!

Thẩm Thanh Thu chẳng hiểu gì cả.

Tại sao lại thêm 50? Hệ thống bị lag? Hay là hệ thống lương tâm cần rút, cảm thấy trước đó cộng cho mình quá ít?

Quên đi, tình thế khó khăn, cho thêm còn thắc mắc làm chi. Dù sao, chỉ cần không phải vì ôm ông đây một lát mới cộng là được, ha ha ha ha ha ha...

Ngày hôm sau Thẩm Thanh Thu còn chưa có cảm giác ngủ đã tỉnh, là bị mùi thơm của cơm cá đánh thức. Ngoài trúc xá Lạc Băng Hà đã sớm chuẩn bị xong đồ ăn, mùi hương bay như thế e rằng vô số các đệ tử Thanh Tĩnh Phong quen ăn cơm canh nhạt nhẽo đều trốn ở một bên rình.

Đám người Minh Phàm tức giận đến hận không thể vừa rình vừa cắn góc áo, nhất là nhìn thấy Thẩm Thanh Thu ngồi xuống bên cạnh bàn, hiền từ biểu dương tay nghề và tâm ý của Lạc Băng Hà, hai người cười với nhau hoà thuận vui vẻ. Chỉ số ai oán đạt tới mức cao nhất.

Thật không biết xấu hổ! Cư nhiên lại dùng kỹ xảo bắn thủ bàng môn tà đạo để lấy lòng sư tôn!

Đợi đến lúc chạng vạng, khi Lạc Băng Hà dọn đến phòng hông ở trúc xá của Thẩm Thanh Thu, một đạo sấm giữa trời quang, khiến các đệ tử Thanh Tĩnh Phong ban đầu từng bắt nạt Lạc Băng Hà lăn ra đất chết như ngã rạ.

Nói là “dọn”, kỳ thật Lạc Băng Hà chỉ có cái thân đi qua. Bởi vì y vốn cũng không có đồ đạc gì.

Gối đầu? Đám rơm rạ trong phòng chứa củi có thể gối. Chăn? Cởi áo khoác có thể trùm rồi... Mà mấy thứ này Thẩm Thanh Thu tất nhiên sẽ chuẩn bị tốt cho y.

Thẩm Thanh Thu vẫn cảm thấy cuộc sống của Lạc Băng Hà không khổ quá mức khổ sở, toàn bộ một màn ngược đãi trẻ em. Thương Khung Sơn dù gì cũng là một đại phái tu chân, cũng không đến mức lòng người giá lạnh đến mức này, vật tư thiếu thốn đến mức này.

Dĩ vãng, y từng nằm trong chậu gỗ trôi dạt trên sông băng, từng ngủ mặt đất lạnh lẽo ẩm ướt, bên đường huyền ảo, khi màn trời chiếu đất còn từng nằm trong sơn động. Hiện tại ngủ ở trên một cái giường lớn mềm mại lại sạch sẽ, cảm thấy cả người nhẹ bẫng không có cảm giác thực.

Nhất là nghĩ đến Thẩm Thanh Thu đang ngủ ở phòng chính cách y chỉ có một bức tường.

Một đêm này, có lẽ là suy nghĩ quá nhiều, Mộng Ma cũng không có xuất hiện trong mộng cảnh của y.

Lạc Băng Hà bất động thanh sắc, ngồi đợi. Qua mấy ngày, quả nhiên đợi được Mộng Ma xuất hiện lần nữa.

Lần này Mộng Ma không làm kết giới mộng cảnh thần thần bí bí gì đó hoặc ẩn nấp nữa. Mà là trực tiếp xuất hiện trong mộng của Lạc Băng Hà... Dù chỉ là dưới hình thức một đám khói đen.

Đám khói đen này ở trước mắt Lạc Băng Hà khi tụ khi tán, biến ảo không thôi, âm thanh già nua kia chính là từ giữa phát ra: “Tiểu tử, ba ngày nay cân nhắc như thế nào?”

Lạc Băng Hà hỏi ngược lại: “Ta cân nhắc như thế nào, Mộng Ma tiền bối không biết sao?”

Mộng Ma cười hà hà nói: “Người lựa chọn con đường mà người tuyệt đối sẽ không hối hận. Tiểu tử, nhớ cho kỹ ngày này, hôm nay chính là mở đầu khiến người bay cao bay xa!”

Làm gì có thiếu niên nào không có ước mơ bay cao bay xa, lão nói hào khí ngút trời, Lạc Băng Hà lại không phản ứng gì, chỉ ôm quyền thi lễ, nói: “Vãn bối còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Còn có chuyện gì, nói hết một lượt đi! Nói nhanh cho xong còn bái sư.” Mộng Ma còn đang thúc giục, không biết rằng mình hơi bị ảo tưởng quá độ...

Lạc Băng Hà nói: “Vãn bối muốn nói, đúng là việc này. Sư tôn đối với ta ân trọng như núi, ta thật sự không thể chưa có sự đồng ý của người, đã tự tiện nhận người khác làm thầy...”

Còn chưa nói xong, Mộng Ma lập tức không thể nhịn được nữa nói: “Được được được! Lão phu không muốn cái danh phận thầy trò này, được rồi chứ?!”

Còn có kỳ nhân cao nhân nào mệt hơn lão sao? Vội vàng dạy người ta thuật pháp bốn tộc, đến một tiếng sư phụ của người ta cũng không được nghe. Quả thực thảm chả khác gì vợ bé đã vào cửa còn không chiếm được danh phận.

Lạc Băng Hà vừa lòng nói: “Vậy thì đa tạ tiền bối.”

Y không hề bằng lòng gọi bất luận kẻ nào ngoài Thẩm Thanh Thu là sư phụ.

Mộng Ma thấy y như thế, nếu thân thể lão vẫn còn, chỉ sợ mũi cũng tức đến lệch luôn.

Lạc Băng Hà này ở trước mặt sư tôn y nhu thuận nghe lời, như đóa tiểu bạch hoa, tại sao tới trước mặt người khác, liền khó đối phó như vậy! Hoàn toàn là hai bộ dạng khác nhau, giống như đổi thành một người khác vậy!

Thật sự là tức chết lão phu mà!

Thời gian như mũi tên, ngày tháng tựa thoi đưa.

... Thấm Thanh Thu thật sự không muốn dùng cái tục ngữ đại trà nghèo nàn như vậy, nhưng trừ những cái này ra, hẳn thật sự không tìm được từ ngữ nào thích hợp hơn.

Hắn mỗi ngày ở trên Thanh Tĩnh Phong, đánh đàn, đọc sách, viết chữ, vẽ tranh, luyện công, kén chọn một chút đồ ăn mà Lạc Băng Hà làm không ngon, với cả thỉnh thoảng đấu võ mồm so so chiêu với Liễu Thanh Ca, thỉnh thoảng đến chỗ Nhạc Thanh Nguyên báo cáo công tác một chút, ngày qua đi như bay, vô cùng phù hợp mục tiêu cuộc sống “nằm ăn chờ chết, bảo dưỡng tuổi thọ” của hắn.

Mãi đến khi Tiên Minh Đại Hội rốt cuộc cũng tới.

Ngày này cuối cùng vẫn là đến rồi. Ngày tháng sống quá thanh thoi, Thấm Thanh Thu suýt chút nữa quên mất cao trào đầu tiên của cuốn sách là đây.

Lạc Băng Hà trâu bò đi lên đỉnh cao của cuộc sống, cưới (vô số) bạch phú mỹ, cũng là bước đầu tiên từ đó không thể tẩy trắng... Hắn cư nhiên có thể quên được!

Bởi vậy, khi nhận được thiệp mời ánh vàng, Thấm Thanh Thu sợ run một hồi lâu.

Tiên Minh Đại Hội, là cao trào đầu tiên của Cuồng ngạo tiên ma đồ ... Đồng thời, cũng là một bước ngoặt của quyển sách.

Tiên Minh Đại Hội bốn năm một lần, là cơ hội tuyệt hảo để tuyển chọn anh tài, thành lập công danh. Hình thức mỗi năm đều do các Đại chương môn thảo luận mà có điểm khác biệt, nhưng nhất định sẽ có một cái bằng vàng.

Bất luận xuất thân danh môn, hay là giang hồ phóng khoáng, chỉ cần trong đại hội người thể hiện xuất sắc, có thể đề tên bằng vàng, nổi danh thiên hạ.

Trước đây, thành tích của Cuồng ngạo tiên ma đồ vẫn không quá hot, nhưng Tiên Minh Đại Hội vừa ra, bình luận nhấn gửi theo dõi thưởng điểm, toàn bộ lập tức tăng cao!

Nguyên nhân, không chỉ ở chỗ bắt đầu từ đây, đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời đã bỏ hết tiết tháo mà hắn vốn chỉ có là bao, các em gái của nam chính sắt thép cứ như nước chảy ào ào mà lên sàn, những đoạn lớn miêu tả vẻ kiều diễm cùng đủ các thể loại khiến người ta mặt đỏ tim đập như trái banh sắp rớt ra ngoài, còn có một nguyên nhân quan trọng, cũng là nguyên nhân chủ yếu lúc trước hấp dẫn Thấm Thanh Thu một mạch theo hết.

Đó chính là hệ thống ma vật!

Đại thần Đám Mây Bay Lên Giời thân là một tác giả đến bối cảnh tu chân cũng không tra rõ, thường xuyên ngay cả nhân vật là trúc cơ hay nguyên anh cũng không phân biệt được, nhưng lại bị rất ít người ném đá điểm này, chính vì tiểu thuyết của hắn, không phải bán điểm này.

(Trúc cơ: quá trình căn bản đầu tiên trong quá trình tu chân. Nguyên anh: một giai đoạn tu chân cao hơn trúc cơ)

Sách Cuồng ngạo tiên ma đồ này được gọi là tiểu thuyết “tu chân”, chẳng bằng trực tiếp gọi là tiểu thuyết “đánh quái”. Thành phần “đánh”, hoàn toàn áp đảo thành phần “tu”. Nói với tư cách một văn tu chân, nó là một bộ lời văn không hơn không kém, nhưng với tư cách một sổ tay đánh quái, thì cũng khá là thú vị.

Nói cách khác, rất nhanh, Thẩm Thanh Thu sẽ được đối mặt với những yêu ma quỷ quái trong hình dạng khác nhau, hung tàn cực điểm.

Càng quan trọng hơn là, rất nhanh, sẽ tới thời khắc hắn tự tay làm lộ thân phận hậu duệ Ma tộc của Lạc Băng Hà, tàn nhẫn một chương đánh y xuống vực thẳm Vô Gian.

Bánh răng (Cốt) vận mệnh (truyện) bắt đầu dần dần chuyển động

21. Chương 21: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi

Thẩm Thanh Thu trầm mặc hồi lâu, mới ném thiếp mời vào lòng Minh Phàm, để hắn lui xuống cát kỹ.

Minh Phàm lên nhìn sắc mặt sư tôn, không tốt lắm, nghĩ đến sau khi tiểu tử thối Lạc Băng Hà kia xuống núi, sư tôn kén chọn đủ kiểu với thức ăn của phòng bếp, mấy ngày nay đều không ăn uống tử tế, hỏi: “Sư tôn, có muốn đệ tử chuẩn bị một ít thức ăn nhẹ không?”

Lạc Băng Hà được Mộng Ma chỉ đạo mỗi ngày trong mộng cảnh, tiến bộ thần tốc. Sớm đã có thể một mình đảm đương một phía, Thẩm Thanh Thu vui mừng phái một ít sự vụ vụn vặt bên trong Thương Khung Sơn phái cho y đi xử lý. Lớn thêm một chút, nhiệm vụ xuống núi trừ ma, giúp người làm niềm vui, cũng đều ném cho y. Miễn cho y mỗi ngày ở bên cạnh mình lượn qua lượn lại. Tuy rằng được hầu hạ rất thoải mái, nhưng không biết là đứa nhỏ này bám người hay là sao, dính hắn dính có chút hơi quá... Thẩm Thanh Thu thường xuyên cũng sẽ phản tỉnh một chút, có phải là vì là bởi vì mình cũng cưng chiều y hơi quá hay không. Còn tiếp tục như vậy, hắn thật sự sợ đến lúc đó, không thể nào nhẫn tâm một chương đánh y rơi xuống vực thẳm Vô Gian.

Thẩm Thanh Thu thật không có thèm ăn, xua tay: “Không cần. Người đi xuống đi.”

Minh Phàm không dám nhiều lời, thành thành thật thật đi xuống. Trong lòng rơi lệ đầy mặt, vài năm nay tiểu tử Lạc Băng Hà này đã hoàn toàn thành tâm phúc của sư tôn, người khác cũng không thể khiến sư tôn uống ngụm cháo!

Đương nhiên hắn không cân nhắc có thể là vấn đề trừ nghệ.

Không biết qua bao lâu, lại có tiếng bước chân tới gần.

Thẩm Thanh Thu nói: “Không phải nói không cần sao?”

Tiếng của một thanh niên hơi ủy khuất nói: “Đệ tử ngàn dặm xa xôi từ ngoại châu bên ba trở về, sư tôn ngay cả nhìn cũng không nhìn một cái, đã muốn cự tuyệt sao?”

Giọng nói này ôn nhã thanh đăng, lại không thiếu sức sống của thanh niên, Thẩm Thanh Thu vừa nghe, thiếu chút nữa ngã cả người lẫn ghế xuống đất. Hắn quay đầu lại thật mạnh.

Thiếu niên mười bảy tuổi chiều cao tương đối, thân mặc bạch sam, khoe môi hơi cong lên chút ý cười, hai mắt đang sáng ngời nhìn hắn.

Trên lưng y đeo bảo kiếm “Chính Dương” lấy được từ Vạn Kiếm Phong. Tên của tiên kiếm lúc này kết hợp khí chất của Lạc Băng Hà càng tăng thêm sức mạnh. Thân kiếm linh quang ẩn giấu, tuy rằng đây cũng là một thanh hảo kiếm thượng đẳng, khi được Lạc Băng Hà rút ra từ trong bờ tường, dẫn tới một hồi kinh hô tán thưởng của quần chúng đồng môn, nhưng mà so với thanh kiếm chân chính thuộc về Lạc Băng Hà kia thì căn bản không cùng một cấp bậc.

Thẩm Thanh Thu lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Lần này sao trở về nhanh như vậy?”

Lạc Băng Hà ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh hắn, vừng vàng châm một chén trà nhỏ, đưa vào trong tay Thẩm Thanh Thu: “Không phải mối họa khó giải quyết gì, lại vô cùng nhớ sư tôn, nên đẩy nhanh tiến độ để trở về.”

Lời này nghe rất có mấy phần mềm mại lém lỉnh, có điều Lạc Băng Hà thân là nam chính, luôn có một loại công lực dù lời nói có mềm mại lém lỉnh đến mấy cũng có thể nói rất chân thành ôn nhu. Đối với điều này, Thẩm Thanh Thu... rất hưởng thụ!

Thẩm Thanh Thu cầm lấy chén trà nhỏ kia, uống một ngụm. Hương trà tuyết sơn thượng hạng, lại không uống ra mùi vị gì, nói: “Tiên Minh Đại Hội sắp bắt đầu rồi.”

Lạc Băng Hà sớm biết việc này, hỏi: “Có cần đệ tử nghĩ trước một phần danh sách đệ tử Thanh Tĩnh Phong tham dự, giao do sư tôn xem qua?”

Mấy năm nay, những việc vặt vãnh này, dù lớn hay nhỏ, Thắm Thanh Thu đều ném toàn bộ cho Lạc Băng Hà xử lý. Dù sao hiện tại Lạc Băng Hà nhu thuận nghe lời dễ dàng như vậy, làm việc lại chu đáo tỉ mỉ, Thắm Thanh Thu thật sự không nghĩ ra có lý do gì tại sao nhất định phải chính mình làm... Trước khi đưa ra quyết định cuối cùng, Lạc Băng Hà sẽ luôn tự giác mời Thắm Thanh Thu xem qua một lần, nhìn xem có cái gì không thỏa đáng không. Thắm Thanh Thu luôn muốn nói, kỳ thật người không cần cho ta kiểm tra lại nữa a, thật đó, năng lực làm việc của người mạnh hơn ta nhiều!

Thắm Thanh Thu nói: “Nghĩ xong thì trực tiếp báo lên cho chương môn sư huynh là được.”

Lạc Băng Hà gật gật đầu, còn muốn nói cái gì đó, lại bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác khác thường.

Thắm Thanh Thu hôm nay, tựa hồ cực kỳ lưu ý y, không nhịn được cười nói: “Tại sao sư tôn cứ nhìn ta? Chẳng lẽ là đệ tử xuống núi nhiều ngày như vậy, sư tôn cũng nhớ đồ nhi?”

Thắm Thanh Thu thản nhiên nói: “Của ta nuôi, còn không cho ta nhìn?”

Lạc Băng Hà cười hì hì nói: “Tất nhiên là cho. Sư tôn nhìn có thuận mắt không?”

Thắm Thanh Thu ha ha.

Lặng im một lát, hần mở lời trước, hỏi: “Băng Hà.”

Lạc Băng Hà cũng cảm thấy được, Thắm Thanh Thu tựa hồ không giống như bình thường, là do có lời quan trọng muốn nói, nghiêm mặt nói: “Vâng?”

Thắm Thanh Thu nhìn chằm chằm hai mắt của y, nói: “Người muốn mạnh hơn đúng không? Mạnh đến mức không gì sánh kịp, thiên hạ không dám tranh phong?”

Vấn đề này, từ rất sớm, Lạc Băng Hà đã có đáp án.

Y ngồi nghiêm chỉnh, không chút do dự, nhìn thẳng lại: “Phải!”

Thấy y trả lời dứt khoát như thế, nội tâm Thắm Thanh Thu bớt đi một hơi. Lại từng bước ép sát, truy vấn nói: “Nếu trước đó, người phải gặp rất nhiều thống khổ tra tấn, trải qua vô số đau khổ, thể xác và tinh thần đều gần như sụp đổ, người cũng muốn làm kẻ mạnh nhất?”

Lạc Băng Hà chậm chậm nói: “Khổ sở giày vò, Băng Hà đều không hề sợ hãi, chỉ cầu có thể mạnh đến mức đủ để bảo vệ người và thứ quan trọng!”

Thắm Thanh Thu có được đáp án này, cuối cùng trong lòng cũng hơi hơi cân bằng.

Đúng vậy. Lạc Băng Hà a, vì bảo vệ ba nghìn hậu cung giai lệ như hoa như ngọc mà người trái ôm phải áp sau này, người phải trở nên mạnh mẽ mới được!

Tuy rằng cảm thấy vẫn không đành lòng, nhưng nghĩ đây là quá trình phá kén thành bướm mà thân là nhân vật chính phải trải qua, Thẩm Thanh Thu không thể không điều chỉnh tâm trạng, chuẩn bị tâm lý thật tốt cho hành động mất sạch nhân tính sắp phải làm ra.

Ba ngày sau, danh sách các đệ tử mười hai đỉnh Thương Khung Sơn đã chuẩn bị đủ, tụ tập đến đại hội.

Lần này nơi mời dự Tiên Minh Đại Hội là một chỗ địa thế phức tạp, núi non ghập ghềnh kéo dài vạn dặm, tên là Tuyệt Địa Cốc.

Nhân vật thành danh muốn bảo trì thân phận, tuyệt đối sẽ không tiếp tục tham gia Tiên Minh Đại Hội, tranh sự nổi bật cùng đám tiểu bối. Không cần thiết mà cũng chẳng màng. Bởi vậy, mười hai vị phong chủ và các nhân vật cấp sư thúc sư bá cũng sẽ không báo danh, thế nhưng mỗi một mạch nhiều nhất có thể chọn lựa mười đệ tử tham dự. Nếu hạn mức cao nhất đã có như vậy, tất nhiên càng nhiều càng tốt. Bởi vậy đến cuối cùng trang bị chỉnh tề, xuất phát hướng Tuyệt Địa Cốc, cư nhiên hùng hùng hổ hổ có chừng một trăm người. Nhiều người như vậy ngự kiếm bay trên trời quá mức làm cao, cho nên họ vẫn đi xe. Một tiểu thuyết tu chân, thế mà suốt ngày đều cưỡi ngựa ngồi xe!

Đại đa số mọi người lựa chọn cưỡi ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang. Có điều thứ nhất Thẩm Thanh Thu không thạo cưỡi ngựa, không muốn ngã gãy cổ, thứ hai ngại đưa mặt ra ngoài gió thổi nắng chiếu mưa tạt không đủ nhàn nhã, dưới con mắt trừng lớn của quần chúng mà chui vào xe ngựa.

Trong xe ngựa sớm đã có người tới trước, vừa nhìn thấy hắn dùng quạt vén màn lên tiến vào liền khinh thường nói: “Một đại nam nhân cũng muốn giành chỗ với ta!”

Nữ nhân này dung mạo xinh đẹp, bộ ngực cao bự trắng như mây, chính là chủ nhân Tiên Xu Phong, Tề Thanh Thê.

Tề Thanh Thê trong nguyên tác không có giao tình gì với Thẩm Thanh Thu, cũng không có giao tiếp gì. Có điều vài năm nay, Thẩm Thanh Thu thỉnh thoảng làm việc chung với nàng, thích nàng nhanh mồm miệng, tương giao cũng không tệ lắm. Thẩm Thanh Thu vừa dùng quạt xua xua nàng khỏi vị trí, vừa bình thản ung dung nói: “Ta đang có bệnh.”

Tề Thanh Thê nhường chỗ cho hắn, ngoài miệng lại còn không tha: “Nuông chiều từ bé! Với sức lực búp bê của người, chỗ nào giống tiên tu kim đan! Có phải lát nữa còn có người hầu hạ người ăn điểm tâm?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không sai. Người đã nhắc nhở ta.” Nói xong dùng cuống quạt gõ gõ hông xe.

Chỉ chốc lát sau, rèm xe được người ta vén lên, Lạc Băng Hà cười hỏi: “Sư tôn, điểm tâm, nước, hay là tê lưng?”

Y cười trên một con ngựa lớn cao đầu. Ngựa trắng tinh thần thoải mái, thiếu niên tuấn lãng phi phàm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, làm cho trước mắt người ta sáng ngời.

Thẩm Thanh Thu nói: “Tề sư thúc của người muốn ăn điểm tâm.”

Lạc Băng Hà lập tức lấy từ trong lồng ngực ra một gói điểm tâm tinh xảo lung linh. Xem ra là sớm có chuẩn bị. Y nói: “Sư tôn còn có phân phó gì cứ gọi ta.” Lúc này mới buông rèm.

Liễu Thanh Ca thúc ngựa qua, âm vang hữu lực mà hừ một tiếng.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đó là tất nhiên.” Cúi đầu mở ra bọc giấy, “Măng tây sấy. Không tẻ mà.” Chuyển điểm tâm cho Tề Thanh Thê: “Ăn không?”

... Tề Thanh Thê khó có thể hình dung cảm giác lúc này.

Nàng cảm thấy, cảm giác này đại khái là đang cắn giận bất bình, một đồ đệ tốt chu đáo lại có linh lực cao cường như vậy, cư nhiên là Thẩm Thanh Thu dạy dỗ.

Kỳ thật không phải, chỉ là nàng không biết, có một từ có thể hình dung cảm nhận này, tên là “lóa mù mắt chó”.

(FA thường được gọi là chó độc thân, mù mắt chó thường chỉ cảm nhận của FA khi nhìn thấy tình nhân ân ái)

Tề Thanh Thê không nhìn Thẩm Thanh Thu nhắc măng tây sấy lên ăn, vẫn còn cố kỳ kèo, “Ngay cả Minh Yên cũng cười ngựa!”

Chỉ cần có thể khiến Thẩm Thanh Thu có chút chút cảm giác xấu hổ, chính là thắng lợi!

Thẩm Thanh Thu không có việc gì, nhìn nhìn bên ngoài, quả nhiên, Liễu Minh Yên mặt đeo lụa che mặt, lưng đeo bảo kiếm “Thủy Sắc”, ngồi ngay ngắn trên ngựa, gió nhẹ thổi qua, sa y lay động, một phong thái phiêu phiêu dục tiên.

Hình ảnh này quá sướng tai vui mắt.

Thẩm Thanh Thu không khỏi nhìn nhiều thêm một lát, thở dài: “Thật là đẹp không sao tả xiết.”

Tề Thanh Thê phỉ nhổ cái mặt hân. “Đừng có ngấp nghé ái đồ của ta!”

Hai câu này bị Lạc Băng Hà ở gần nghe thấy. Sắc mặt y nhất thời tối sầm.

Nhưng Thẩm Thanh Thu không hề chú ý sắc mặt của y. Thằng thường vừa ăn điểm tâm vừa nhìn về phía này. Hắn đang có tâm trạng xem phim rạp ăn bỏng ngô uống coca chờ quảng cáo chấm dứt chính phiên bắt đầu. Đây chính là Liễu Minh Yên, nam chính nữ chính ở cùng một chỗ, không bén ra chút lửa, làm sao có thể!

Lạc Băng Hà thấy sư tôn vẫn luôn nhìn chăm chăm Liễu Minh Yên không thôi, lòng xót đến cực điểm.

“Đẹp không sao tả xiết”? Rõ ràng mặt cũng chưa lộ! Đẹp nữa cũng có để nhìn bằng ta không?

Không phải Lạc Băng Hà tự luyến, chỉ là y luôn rõ ràng tướng mạo mình tốt cuộc như thế nào. Không giương gương tự đắc, nhưng cũng không cố ý nói thấp đi.

Nửa ngày cũng không thấy Thẩm Thanh Thu có ý thu hồi ánh mắt, Lạc Băng Hà thật sự nhịn không được. Y hơi hơi thúc lên phía trước, con ngựa trắng nhanh chóng bước lên, đi ngang Liễu Minh Yên. Đầu tiên Lạc Băng Hà mỉm cười, gọi: “Liễu sư muội.”

Liễu Minh Yên sửng sốt, nhẹ nhàng gật đầu, đáp lễ nói: “Lạc sư huynh.”

Wow wow wow! Wow wow wow! Bắt đầu rồi!

Thẩm Thanh Thu thực không nghĩ tới, thật sự có một ngày nhìn thấy hình ảnh trai xinh gái đẹp cười ngựa ngang nhau trong sách, âm thầm kích động một trận.

Lạc Băng Hà dư quang đảo qua, thấy chẳng những Thẩm Thanh Thu không dời ánh mắt, ngược lại càng khí thế ngất trời mà nhìn chăm chăm bên này, hắc tuyến lên một chút, lòng xót xa đến ngứa ngứa, vừa nói cười khanh khách với Liễu Minh Yên, vừa không lộ dấu vết dẫn ngựa của hai người càng đi càng nhanh, cuối cùng xa đến mức nếu Thẩm Thanh Thu không nhào cả thân trên ra ngoài xe để thám thính thì sẽ không nhìn thấy, Thẩm Thanh Thu chỉ đành mất hứng ngồi trở về.

Mẹ nó, sao lại quên mất, thời điểm nam nữ chính khanh khanh ta ta chưa bao giờ có quần chúng vây quanh làm bóng đèn cản trở =. =

22. Chương 22: Cuối Cùng Cũng Nuôi Lớn Nam Chính Rồi 2

Tuyệt Địa Cốc.

Kỳ thật Tuyệt Địa Cốc kéo dài qua bảy tòa núi nhấp nhô, cây xanh rậm rạp. Trong đó nước ngầm chảy

mạnh, thác nước dốc đá, đỉnh cao cốc sâu giao nhau chằng chịt. Vậy nên mới giống tên, luôn như có địa hình “bị buộc đến tuyệt cảnh”, nhưng mà ngay giây tiếp theo, lại có thể nhìn thấy đèo núi như trời không tuyệt đường con người.

Dùng ánh mắt của Thẩm Thanh Thu để nhìn, cho dù không cần làm nhà tổ chức Tiên Minh Đại Hội, cũng là một vật phẩm thiết yếu khi đoàn thể thám hiểm ngôi nhà chung.

Chủ lực tham dự là tứ đại tu tiên môn phái. Thương Khung Sơn phái cầm đầu, theo sau chính là Chiêu Hoa Tự, Thiên Nhất Quan, cùng với Huyền Hoa Cung.

Trong bốn phái, Thương Khung Sơn phái tính tổng hợp cực mạnh, mười hai đỉnh ai cũng có sở trường riêng, chính là một nôi lẩu thập cẩm đủ các món. Tự và Quan tất nhiên là môn phái hòa thượng đạo sĩ, Huyền Hoa Cung thì phức tạp hơn, môn phái chỉ đạo tư tưởng thiên về binh gia, thiện kỳ môn độn thuật. Hơn nữa tiếp xúc với thế tục nhiều nhất, trình độ thuật thế nào không rõ ràng lắm, thế nhưng không thể nghi ngờ, nó nhất định là nhà có tiền nhất. Mỗi lần đại hội đều là Huyền Hoa Cung chi tiền nhiều nhất.

Ngoài ra, còn có các môn phái nhỏ không đếm hết được, cho nên, cuối cùng tụ tập đến Tuyệt Địa Cốc báo danh khẳng định hơn ngàn người.

Cửa vào cốc ngày trước yên tĩnh lạnh lùng, bỗng nhiên tràn vào hơn một ngàn người, động vật trong núi chưa từng thấy qua người đều bị kinh hãi, trên mọi phương diện đều vô cùng náo nhiệt.

Các tân tú tham dự được sắp xếp đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, vây quanh một bãi đá thiên nhiên thật lớn trước sơn cốc.

Bốn phía cửa vào sơn cốc sớm dựng lên đài cao, là để các tu sĩ không tham dự đại hội xem cuộc chiến, cờ màu của đại biểu các phái lay động phấp phới trên đài lâu. Vị trí thượng đẳng của chư vị chủ tọa môn ở tầng cao nhất, một hàng Thương Khung Sơn phái do Nhạc Thanh Nguyên dẫn đầu, an vị ở đài cao.

Thẩm Thanh Thu ngồi xuống xong, một ông già tóc bạc khí độ ung dung ngồi cạnh hắn tiếp đón mọi người của Thương Khung Sơn, cũng gật đầu với hắn nói: “Thẩm tiên sư.”

Lão cung chủ của Huyền Hoa Cung, cũng chính là sư phụ của mẫu thân thân sinh Lạc Băng Hà. Thẩm Thanh Thu ôm một loại cảm xúc vậy xem hoàng thân quốc thích mà trả lễ.

Không lâu, một môn nhân của Huyền Hoa Cung đi lên bãi đá. Dù sao chi tiền nhiều nhất, để đại cổ đông bao việc MC chủ trì cũng không có gì không ổn. Ngàn người dưới đài dần dần yên lặng, tập trung tinh thần, nghe y tuyên đọc thủ tục đại hội.

Bản lĩnh người này có chút thâm hậu, hơi thở dồi dào kéo dài, toàn bộ cốc khẩu bao gồm đài lâu trên cao đều có thể nghe được tiếng của y vô cùng rõ ràng.

“Đại hội kéo dài bảy ngày. Sau khi chư vị tiến vào cốc, sẽ khởi động kết giới cỡ lớn, bao lại toàn bộ Tuyệt Địa Cốc. Trong vòng bảy ngày, toàn bộ người tham dự tiến vào Tuyệt Địa Cốc sẽ đơn phương ngăn cách liên hệ với bên ngoài kết giới. Họ không thể biết được tình hình ngoài kết giới, còn những người xem cuộc chiến lại có thể thông qua linh ứng bay lượn tự do trên bầu trời sơn cốc mà biết hết nội tình bên trong.

“Trong cốc đã được an trí hơn trăm loại ma vật. Tổng số gần năm nghìn. Mỗi một ma vật bắt được, có thể lấy được một niệm châu trên người chúng. Ma vật cấp bậc khác nhau, linh khí ẩn chứa trong niệm châu cũng khác nhau. Trên cổ tay mỗi người đều buộc một sợi tơ vàng.

Mọi người dưới đài lập tức đồng loạt giơ cổ tay lên, giơ ra tơ vàng trên cổ tay. Xem ra có chút hoành tráng.

Người chủ trì tiếp tục nói: “Lấy được niệm châu xong, xâu nó vào tơ vàng, thành tích của chư vị sẽ được tự động sắp xếp thứ hạng dựa trên điều này.”

Bảng xếp hạng nằm ở đài cao đối diện. Tuy nói có tám tấm, nhưng văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, mọi người quan tâm, đương nhiên chỉ có một trăm cái tên đầu trong tám bảng đồ đầu tiên. Thậm chí chỉ có mười cái tên đứng đầu. Cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, chính là đạo lý này.

(Văn vô đệ nhất: dù có thi văn đứng đầu cũng chưa chắc thông minh tài giỏi nhất. Võ vô đệ nhị: thi võ một là thắng hai là thua, dễ dàng phân chia cao thấp. Ý là mọi người ở đây chỉ quan tâm thứ hạng võ chứ không quan tâm văn)

Cuối cùng, môn nhân Huyền Hoa Cung kia nghiêm khắc mà cường điệu nói: “Nghiêm cấm ấu đả cướp đoạt niệm châu giữa các môn phái! Một khi phát hiện có kẻ đấu đá ngầm, dùng thủ đoạn đê tiện cướp đoạt niệm châu của người khác, lập tức hủy bỏ tư cách tham dự, trong vòng ba giới không có tư cách tham dự!”

Ba giới, cũng chính là mười hai năm.

Trong những tân tú này, có rất nhiều người trẻ tuổi chưa từng thấy sự đời, nhưng cũng có không ít lão làng, sợ chạm vào lại bị đánh cho không còn hình người, ngư long hỗn tạp, nếu không cấm chỉ ấu đả, chỉ sợ cả đại hội sẽ trở nên vô cùng hỗn loạn, thậm chí gây tai nạn chết người. Bởi vậy, quy định này là rất tất yếu.

Lúc này, bên cạnh có vài vị nữ quyền của chủng môn khe khẽ nói nhỏ.

“Đó là đệ tử phái nào? Trông thật là tuần lãng.”

“Bộ bạch y đó thật hợp với y, không kém hơn Công Nghi sư huynh đâu.”

“Công Nghi sư huynh linh lực cao cường, sao có thể lấy ra so được?”

Thẩm Thanh Thu liếc mắt một cái liền nhìn ra, các nàng đang bàn luận đúng là Lạc Băng Hà một thân

bạch y, thanh dật xuất trần đang đứng trong đám người.

Trên thực tế, không riêng các nàng đang lên bàn luận, ngay cả trong số đệ tử tham dự dưới bãi đá, cũng có không ít thiếu nữ đang lặng lẽ nhìn chăm chú Lạc Băng Hà, hai má hơi hơi ửng đỏ.

Tuy rằng âm thanh nén cực thấp, nhưng các tu giả đang ngồi đây là nhân vật cỡ nào, ngũ giác không có cái nào không tinh đến cực điểm, nào có chuyện không nghe được? Mấy vị nữ quyền tuổi quá nhỏ mới không để ý, bị người ta nghe thấy mấy lời riêng tư. Vẫn may tất cả mọi người rất nể tình, ai cũng làm bộ như không có nghe thấy, không dời ánh mắt.

Có người để đánh tan không khí khó xử, ho khan hai tiếng, cười nói: “Các vị đạo hữu không giống như những giới trước, cũng tới tính tính thử xem, Tiên Minh Đại Hội lần này có những tân tú nào sẽ xuất thế?”

Thẩm Thanh Thu tinh thần lập tức chấn động!

“Tính tính thử” của nơi này, cũng không phải là đếm ngón tay bấm lộn, mà là — đánh cược.

Nói trắng ra là, chính là hạ phiếu đặt cửa vào tân tú người thấy tốt nhất.

Người tu chân cũng cần một chút gì giải trí mà. Huống hồ, vật cược không phải là mấy thứ dung tục trong mắt họ như vàng bạc gì đó, mà là pháp bảo a, linh thạch a, thậm chí là phái một vài đệ tử đến môn hạ của đối phương tiến tu. Cũng sẽ không thực sự đánh cược đồ vật quan trọng gì, nhưng coi như là một tiết mục trợ hứng truyền thống của Tiên Minh Đại Hội.

Chương môn đồng lứa tuổi như Nhạc Thanh Nguyên cũng sẽ không chơi những cái này, có điều tất nhiên có người nguyện ý vô giúp vui, chẳng bao lâu, trên khán đài liền sục sôi ngất trời đặt mấy chục phiếu. Không ít người đều đặt cửa trên người đệ tử kiệt xuất của môn hạ nhà mình, như Tề Thanh Thê liền đặt Liễu Minh Yên.

Thẩm Thanh Thu căn bản không cần cân nhắc, trực tiếp đặt một ngàn khối linh thạch trên người Lạc Băng Hà!

Hào phóng như thế, khiến người bên cạnh cũng kinh sợ luôn.

Các chương môn đều đang kêu thầm trong lòng sao chưa từng nghe qua cái tên Lạc Băng Hà. Kỳ thật không thể trách họ, tính tình của Lạc Băng Hà hiện tại có hơi khiêm tốn hạ mình, lại không muốn kể công, luôn làm xong nhiệm vụ thì lặng lẽ rời đi, thanh danh không bao giờ đi lên, cho nên chưa từng phát sáng gì. Người ngoài không rõ ràng nguyên do trong đó, cho là Thẩm Thanh Thu là kẻ có tiền, khích lệ đồ đệ thôi.

Còn dưới đài cao, người chủ trì rất sung khí thông báo xong quy tắc chi tiết của đại hội, để các tân tú đồng thanh tuyên thệ xong, liền chính thức bắt đầu vào cuộc.

Do nhân số đông, nên phải phân ra mười hai cửa vào khác nhau, tráo loạn môn phái, từng nhóm tiến vào. Các tân tú tham dự căng thẳng vạn phần mà bước chân vào phạm vi của Tuyệt Địa Cốc, bắt đầu hành trình, trên đài cao, các tiền bối sớm công thành danh toại lại vẫn ung dung, luận bàn buôn chuyện cắn hạt dưa đều có đủ.

Người ngoài kết giới làm sao biết được tình hình trong cuộc ở trong Tuyệt Địa Cốc đây?

Có hơn trăm chú linh ưng bên trong kết giới. Linh ưng có nhân viên chuyên môn khổng chế, vòng bạc đeo trên móng được khảm từ tinh thạch đặc thù, lúc bay lượn có thể thu hết tất cả người và cảnh phía dưới vào mắt, chiếu lên trên gương tinh thạch nhiều mặt trước đài cao. So với dụng cụ theo dõi hiệu quả cũng không khác là bao.

Có người vui vẻ ra mặt: “Quả nhiên, Công Nghi Tiêu vừa vào cuộc đã đứng thứ nhất!”

Phía trên bảng vàng, mười cái tên đầu đều là chữ vàng lấp lánh. Lúc này cái tên đầu tiên đã biến thành ba chữ “Công Nghi Tiêu” ánh vàng rực rỡ, bên cạnh là số “mười hai”.

Nói cách khác, trong vòng chưa đầy nửa canh giờ ngắn ngủi vào cuộc, y đã diệt được mười hai ma vật, lấy được mười hai viên niệm châu!

Ngay cả cái tên thứ hai Liễu Minh Yên theo sát sau đó, cũng chỉ lấy được sáu viên niệm châu, bị y đẩy ra một khoảng cách gấp đôi.

Gương tinh thạch chiếu ra một thiếu niên tuấn dật nhẹ nhàng, tiêu sái như nước chảy mây trôi, ra tay lại nhanh như tia chớp, nháy mắt đã trăm oán linh thể lương trước mặt thành mây khói.

Sao người lại trâu như vậy!

Thẩm Thanh Thu cười mà không nói.

Vị Công Nghi Tiêu này, nhìn có vẻ bá khí ngút trời, kỳ thật ha ha, cũng chính là một vật hy sinh bị chà xát gò mình.

Y chính là cái loại đại biểu điển hình của “nhìn rất soái, gia thế tốt, thiên phú cao, muội tử thích, sĩ khí hăng hái, thiếu niên đặc chí, thế nhưng thật bất hạnh, có nhân vật chính ở đây, người nhất định phải trở thành vật hi sinh làm nền cho nhân vật chính”. Cho dù ở đây nhiều người đặt y trở thành Trạng Nguyên trên bảng nhất, thế nhưng, thật đáng tiếc, vị đầu bảng này ở đó không bao lâu sẽ bị Lạc Băng Hà đạp xuống.

Tên của Lạc Băng Hà hiện tại xếp ở khoảng giữa, con số mặt sau chỉ có một chữ “Một”.

Thẩm Thanh Thu nửa điểm cũng không lo lắng.

Hắn biết, đợi đến giờ tỵ tối nay, không còn có ai có thể chống đỡ nổi thế mạnh xông lên bằng vàng của Lạc Băng Hà.

Khi đó, âm mưu kinh tâm động phách cực rối loạn, cực đáng sợ, cũng sắp vén màn!

Tiên Minh Đại Hội, ngày đầu tiên, thời gian gần tới giờ tỵ.

Màn trời xanh sẫm, một vầng trăng tròn vàng treo hiên ngang trên nền trời cao. Nhìn đến trên đài, đèn đuốc sáng trưng.

Thẩm Thanh Thu vẫn nhắm mắt không nói, giống như trầm tư, kì thực là nghỉ ngơi dưỡng sức, lúc này rốt cuộc mở mắt. Hắn nhìn vào gương tinh thạch nhiều mặt, cuối cùng tìm được một gương mặt, chiếu rọi ra tình hình bên kia của Lạc Băng Hà giờ phút này.

Lạc Băng Hà đang chạy bước nhỏ vào trong rừng rậm, lưng đeo trường kiếm, trên người không nhiễm một hạt bụi, không thấy chút gì mệt mỏi. Mắt sáng như sao, giống như có thể thẳng tắp xuyên thấu gương tinh thạch.

Có điều, y không đi một mình.

Đại đa số mọi người đều hành động một mình, hoặc chỉ đi cùng cộng sự mình quen thuộc, nhiều nhất hai ba sư huynh đệ một tổ. Nữ tu đương nhiên cũng có người cực lợi hại, nhưng mà xét về chính thể, thực lực không đủ cứng rắn, tố chất tâm lý cũng không mạnh, rất nhiều lúc cần người khác hỗ trợ. Bình thường các nàng đều lập đội cùng với các sư muội sư tỷ tốt, cả đoạn đường cười đùa, trên cơ bản không ra chính sự. Hơn nữa, người nhiều, hợp lực đánh quái, niệm châu lấy được tính chia thế nào? Đó cũng là một vấn đề phức tạp.

Lạc Băng Hà bên này, lại đi theo bảy tám người, hơn nữa, không phải nữ tử nhu nhược thì chính là đệ tử tuổi vẫn còn nhỏ. Tình hình này rất khiến người khác chú ý, lập tức có người ngay cả tư thế oai hùng của Công Nghi Tiêu cũng không nhìn, chuyển đến đánh giá đoàn đội đông đúc kỳ lạ này.

Trong đó, đi gần Lạc Băng Hà nhất chính là một đệ tử Huyền Hoa Cung quần áo màu vàng, giơ dạ minh châu phụ trách chiếu sáng.

23. Chương 23: Phản Diện Kiêu Đến Vây 2

Người con gái này dung mạo đoan chính thanh nhã, đi đường hơi vấp một chút, tựa hồ chân bị trật. Có lẽ là bị thương lúc đối phó với ma vật.

Nàng ấy náy nói: “Lạc sư huynh, thực không phải, vừa rồi nhờ huynh cứu giúp, bây giờ còn phải phiền toái huynh, nếu không phải vì bảo vệ bọn ta, huynh đã sớm tiến trước rồi... Là bọn ta liên lụy huynh.”

Lạc Băng Hà đáp thành khẩn lại khéo léo: “Đều là tu giả, quan tâm lẫn nhau cũng là việc nên làm.”

Thẩm Thanh Thu đã sớm hiểu rõ bản chất thánh mẫu của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu, thấy nhưng không thể trách.

Y vừa đánh quái, vừa muốn mang theo đám phụ nữ và trẻ em yếu ớt, cho nên cả một ngày xếp hạng vẫn không cao. Nếu không với thực lực y bây giờ, tranh cao thấp với Công Nghi Tiêu, hoàn toàn không có áp lực! Phải biết rằng ngay cả xếp hạng của Minh Phàm cũng không tệ lắm... Nhưng không sao, Lạc Băng Hà có khi là bom nổ chậm!

Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không nghĩ tới việc phản tỉnh một chút rằng tâm trạng quỷ dị “Đồ đệ của ta lợi hại nhất, nếu không phải con người y quá tốt quá lương thiện dễ ức hiếp, các người đừng hòng tranh với y” là chuyện gì xảy ra.

Nhạc Thanh Nguyên cười nói: “Thanh Thu, tiểu đồ đệ này của đệ thật ra phẩm chất vô cùng tốt.”

Thẩm Thanh Thu xòe quạt mà cười, an nhàn mặc nhận.

Bất luận là góc nhìn độc giả hay góc nhìn sư tôn, trình độ bạch liên hoa của Lạc Băng Hà giai đoạn đầu, đều đảm đương được sự nhận xét này.

Tề Thanh Thê hừ nói: “Cho dù như thế cũng đâu phải do hắn dạy ra.”

Người bên cạnh cũng vào hùa khen ngợi. Có điều, chưa chắc có mấy phần thật lòng. Phẩm chất tốt nữa thì có ích gì? Tiên Minh Đại Hội chú ý chính là thực lực, cử chỉ này của Lạc Băng Hà, trong mắt họ không khỏi có chút cổ hủ.

Lão cung chủ Huyền Hoa Cung ngồi ở bên cạnh Thẩm Thanh Thu thấy rõ mặt của Lạc Băng Hà trong gương tinh thạch, thấp giọng cực kỳ “a” một tiếng.

Thẩm Thanh Thu không chớp mắt, nhưng trong lòng thầm vui mừng: Lạc Băng Hà tướng mạo tuấn mỹ, khá giống mẹ ruột; tất nhiên là lão cung chủ nhìn thấy khuôn mặt này, nghĩ đến văn bối tướng mạo tương tự, hoài niệm lại đệ tử đặc ý của mình năm đó, hơi hơi thở dài. Lão không biết rằng, Lạc Băng Hà đúng là con ruột ái đồ của mình.

Còn bên kia, trong Tuyệt Địa Cốc, nội tâm của Lạc Băng Hà đang cân nhắc một biện pháp ổn thỏa để thoát khỏi cục diện trước mắt.

Về đạo nghĩa mà nói, y không thể bỏ lại Huyền Hoa Cung đệ tử mới nhập môn không lâu, nhưng mà cũng không muốn bỏ qua cơ hội biểu hiện sự ưu tú ở Tiên Minh Đại Hội, không để sư tôn thất vọng.

Lạc Băng Hà ở bên này bình tĩnh cân nhắc làm thế nào sắp xếp các đệ tử yếu đuối này, Thẩm Thanh Thu lại cho rằng y đang bén lửa hoa với các em gái.

Đây chính là em gái đầu tiên lăn trên giường với Lạc Băng Hà a!

Tần Uyển Ước. Ấn tượng của Thẩm Thanh Thu với em gái này cũng không tệ.

Tuy rằng cơ bản không trợ giúp gì cho sự nghiệp nhân vật chính sát phạt thiên hạ xưng bá tam giới, nhưng ôn nhu động lòng người, lại không thích tranh đấu chốn hậu cung. Em gái như vậy, nam nhân nào không thích?

Thẩm Thanh Thu còn lâu mới nói, Sa Hoa Linh tự cho mình là vợ cả của Lạc Băng Hà, cả ngày tranh giành tình nhân chơi trò cung tâm kế, hãm hại bên này lật đổ bên kia, dắt diễm mấy chục chương hắc xem phiên muốn chết, xoẹt xoẹt xoẹt trực tiếp lật trang.

Ông đây xem là tiểu thuyết đánh quái chứ không phải Chân Hoàn Truyện!

Thà rằng ta đọc mười vạn chữ miêu tả quỷ đầu nhện giao phối thế nào cũng không muốn xem Sa Hoa Linh làm sao khiến Tần Uyển Ước sảy thai. Cảm ơn!

Đám người này nghiêm nhiên coi Lạc Băng Hà là chúa cứu thế, đi theo phía sau y.

Lạc Băng Hà bắt đầu dĩ, nhưng cũng không cách nào lạnh mặt đuổi họ đi.

Thẩm Thanh Thu trong lòng cực không thoải mái. Lạc Băng Hà của hiện tại tốt bụng thành thật, y lại không phải dễ lừa. Trong số đệ tử của đội ngũ theo sát, có vài người thật sự nhất thời không thích ứng được, phát huy không tốt, điều chỉnh thêm chút sẽ không còn vấn đề, nhưng cũng có vài người không có học thuật, lại không chịu rời khỏi cuộc thi, muốn ôm đùi Lạc Băng Hà để kiếm niệm châu và thứ hạng.

Nếu là Lạc Băng Hà giai đoạn sau, đã ngay lập tức hành chết các người không chút do dự!

Đi một hồi, tiểu quái thừa dịp đêm tối đánh úp cơ bản đều bị Lạc Băng Hà dùng ngón tay bắn đạn chỉ giải quyết hết, kiếm cũng không cần ra khỏi vỏ, tốc độ lại không nhanh lên được.

Nguyên nhân? Một nữ đệ tử Huyền Hoa Cung dựa vào Tần Uyển Ước, thút tha thút thít khóc: “Uyển Ước tỷ tỷ, chân muội đau quá hà.”

Lạc Băng Hà ở phía trước, không xoay người mà dừng bước chân, cúi đầu day day huyết thái dương.

Tần Uyển Ước căng thẳng một hồi, nàng cúi đầu nhẹ giọng nói với cô gái kia: “Uyển Dung muội muội, nhịn một chút được không? Chúng ta phải đi nhanh chút.”

Uyển Dung muội muội oa oa nói: “Nhưng mà người ta thật sự đau chân, đi không nổi rồi! Hơn nữa đi cả một ngày, không chỗ tắm rửa, trên người thật là khó chịu.”

Trong đội ngũ không ít đệ tử chưa từng chịu tội luyện đều liên thanh kêu phải. Nếu Thẩm Thanh Thu có tư cách trực tiếp phán xét, sớm bãi bỏ tư cách tham dự của bọn họ, đá ra khỏi Tuyệt Địa Cốc.

Hở chút đau chân như vậy báo danh Tiên Minh Đại Hội làm cái gì? Báo danh thì thôi đi, tại sao lại còn muốn vướng chân người ta? Nhìn Liễu Minh Yên người ta xem, chênh lệch không phải một điểm nửa điểm, thảo nào người ta mới là nữ chính đệ nhất!

Có điều hần cũng hết cách với Tần Uyển Dung, dù sao đôi hoa tỷ muội Tần Uyển Ước - Tần Uyển Dung đều là thành viên hậu cung của Lạc Băng Hà, chỉ có các nàng, dù có tìm chết cỡ nào cũng không chết được...

Trong lòng Thẩm Thanh Thu tràn ngập một cảm giác phiền não kỳ lạ.

Băng Hà a, người... người sau này khi thu hậu cung cũng có thể cân nhắc thỏa đáng một chút vấn đề chất lượng mà... Đừng có thấy em gái dễ nhìn một chút liền ôm vào lòng. Vì sư nhìn thấy chất lượng hậu cung của người không đồng đều như vậy, rất là đau lòng!

Tần Uyển Ước lại nhìn thoáng qua bóng lưng của Lạc Băng Hà, nói nhỏ: “Muội muội, chúng ta đã gây rất nhiều phiền toái cho Lạc sư huynh rồi...”

Tần Uyển Dung khờ dại huênh hoang nói: “Người tốt như Lạc sư huynh, sẽ không để bụng, phải không Lạc sư huynh?”

Lạc Băng Hà rút cuộc xoay người, trên mặt vẫn khẽ mỉm cười, tuần mỹ không tì vết, không có sơ hở gì, không lên tiếng. Không biết tại sao, Tần Uyển Ước lại âm thầm rung mình. Còn Tần Uyển Dung lại là một bình hoa không não, thấy y nở nụ cười coi như y đồng ý, “la la la” chạy như gió đến bên dòng suối nhỏ phụ cận.

Đến rồi! Ánh mắt Thẩm Thanh Thu căng thẳng.

Lạc Băng Hà sững sốt, liên hệ tới lời nói mới rồi, cho rằng nàng muốn tắm rửa. Còn may sư muội này không dở hơi đến trình độ đó, chỉ là cười ha ra, để chân ngâm vào trong nước suối.

Đây là ở thượng du, ngộ nhỡ hạ du có người uống nước thì sao...

Thẩm Thanh Thu yên lặng ở trong lòng thấp nhang cho đệ tử hạ du.

Nàng dẫn đầu như thế, người bên cạnh cũng có vài kẻ noi theo, một đám người cứ nhiên cứ như vậy bắt đầu vui cười đùa giỡn.

Lạc Băng Hà thấy thế, bất đắc dĩ đến cực điểm, lại ngại tới gần, chỉ có thể xa xa nói: “Ban đêm nghịch nước không an toàn, chư vị sư đệ sư muội vẫn nên nhanh chóng lên đây mới tốt.”

Thẩm Thanh Thu có điểm kỳ lạ. Trong nguyên tác, Lạc Băng Hà không nên đứng xa như vậy a? Nếu hẳn nhớ không lầm, lúc ấy, đáng lẽ là Lạc Băng Hà xuất phát từ lo lắng (hoặc là xuất phát từ tâm tư muốn miêu tả giết tất chết của đại thần Đâm Máu Bay Lên Giời), cùng nhau tới bên dòng suối nhỏ, sau đó thưởng thức một hồi tuồng ngâm chân đầy hương diễm (...), phúc lợi tặng kèm chuẩn không cần chỉnh nha!

Mấy người kia lại hoan thanh tiểu ngữ kêu đến bên này: “Không có việc gì đâu! Lạc sư huynh, huynh cũng tới nha!”

Ngay cả các chương môn trước gương tinh thạch cũng câm nín.

Cho dù xem qua nguyên tác có chuẩn bị tâm lý, khi một màn này thật sự hiện ra ở trước mắt, Thẩm Thanh Thu cũng hơi choáng.

Hắn mặt không chút thay đổi, trong lòng chất vấn: Lạc Băng Hà! Người còn không qua sao? Nếu người không qua, sẽ không đuổi kịp tình tiết!

Tần Uyển Ước thật cẩn thận xin lỗi Lạc Băng Hà: “Lạc sư huynh, thực xin lỗi, các sư muội là lần đầu tiên tham gia Tiên Minh Đại Hội...” Nàng biết muội muội nhà mình cứ chỉ dở hơi, cần môi, thật điềm đậm đáng yêu.

Lạc Băng Hà còn chưa có trả lời, bỗng nhiên từ bên dòng suối nhỏ truyền đến một trận thét chói tai.

Nha nha nha rốt cuộc đến rồi!

Các bạn trẻ, đừng quên, một trong những điểm sáng khoái quan trọng của Cuồng ngạo tiên ma đồ : Tìm đường chết, nhất định sẽ chết!

Chỉ là lúc này, Thẩm Thanh Thu cũng tuyệt đối không dự đoán được, em gái Tần Uyển Dung thân là thành viên hậu cung của nhân vật chính, cư! nhiên! cũng! sẽ! tự! mình! tìm! chết!

Nghe được tiếng thét chói tai, Lạc Băng Hà biến sắc, bỏ lại Tần Uyển Ước đang hoa dung thất sắc, chạy vội tới bên dòng suối.

Đồng thời, các chương môn trước gương tinh thạch cũng sợ hãi đầy mặt.

Lạc Băng Hà giờ kiểm lên phía trước, trầm giọng nói: “Có chuyện gì vậy!”

Bên suối vốn có năm sáu đệ tử đang ngâm chân nghịch nước, lúc này lại không thấy hai người, trong đó bao gồm Tần Uyển Dung.

Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ: Người xem xem! Kêu người đi qua sớm một chút đúng chưa?

Hiện tại hay rồi, một bà xã của người thế là mất rồi! Bại gia tử nhà người a —

Hoa tỷ muội Tần thị không còn đủ bộ a, sau này màn 3 beep – phải làm sao đây?

(Ý bạn trẻ là 3P/ threesome đó =)))

Một đệ tử hét to: “Vừa rồi không biết có chuyện gì, bỗng nhiên đáy nước tối sầm, các sư tỷ không biết bị thứ gì cuốn vào trong nước rồi!”

Lạc Băng Hà một tay linh hoạt, nhẹ nhàng kéo những người còn sững sờ trong dòng suối nhỏ lên, trước tiên rút lui khỏi khu nguy hiểm rồi nói sau. Nhưng khi y vừa mới vươn tay kéo người cuối cùng, người kia giống như trượt chân, nháy mắt ngã quỵ, suối nước không quá đỉnh đầu, vậy mà thực sự biến mất trước mặt Lạc Băng Hà!

Cùng lúc đó, trong suối nước bốc lên một trận hắc khí. Thẩm Thanh Thu tập trung nhìn vào gương tinh thạch, đó là vô số sợi tơ đen như tóc đen buông dài của nữ tử, trong làn tóc đen chảy ra máu tươi màu đỏ, bị dòng suối hòa tan, còn nồng đậm ghê tởm hơn cả tóc của Sadako!

(Sadako là cái con ma chui ra khỏi màn hình TV nổi tiếng trong The Ring)

Nhạc Thanh Nguyên đã kinh sợ thành tiếng: “Nữ Oán Triền!”

Còn trong Tuyệt Địa Cốc, Lạc Băng Hà cũng nhanh chóng đoán được trong suối nước là quái vật gì, kiếm khí vào nước, quát: “Rời xa bờ nước! Là Nữ Oán Triền của ma giới!”

Ma vật tựa như từng mảng từng mảng tóc lớn ở đáy nước trở mình một trận, bỗng nhiên giống như ăn no ợ lên, ọc ọc từ giữa tóc đen “phun ra” vài thứ.

Ba cỗ huyết nhục đã bị hút khô, chỉ còn thi thể da bọc xương!

Lỗ chân lông trên thi thể thô to dị thường, đó là bởi vì còn không ít sợi tóc bám trên làn da, sáp nhập vào trong lỗ chân lông, giống như đói mà hấp thu huyết nhục và tinh khí trên thịt người.

Xuất hiện bất ngờ, là một trong những đặc thù đáng sợ nhất của Nữ Oán Triền.

Các đệ tử bên suối nước bị cảnh tượng đáng sợ này dọa sợ, trong rừng một mảnh khốc thét chói tai, nhào tới trốn sau Lạc Băng Hà. Tần Uyển Ước nhìn thấy thảm trạng thi thể của muối muối, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

May mắn nàng rất thông minh mà không ngất thật, bằng không cục diện rối loạn thế này, ai có thể mang theo nàng cùng chạy trốn a!

24. Chương 24: Phản Diện Kiêu Đến Vây 3

Nữ Oán Triền thủy bộ cùng lên, ở đáy nước hút khô ba người xong, gấp rút muốn bò lên trên bờ, tìm kiếm mục tiêu mới. Lạc Băng Hà cũng không dễ đối phó như vậy, y thần sắc mãnh liệt, chỉ ra một ngón tay, đầu ngón tay nhen lên một ngọn lửa, dùng linh khí làm chất xúc tác, bắn về hướng ma vật đang lén lút lút, vừa dính vào sợi tóc hỏa thể liền tăng cao, hình thành một đám lửa lớn, làm cho đám tóc đen nhanh chóng lui về trong nước, không dám lên bờ.

Toàn bộ động tác liền mạch lưu loát, uy lực mười phần, không để lại chút đường lui nào.

Thẩm Thanh Thu nội tâm hài lòng gờ biển: Lạc Băng Hà, mười điểm!

Lạc Băng Hà nhặt lên dạ minh châu do Tần Uyển Ước bối rối đánh rơi, gờ lên cao, giống như một cái đèn lồng, an định lòng người, lớn tiếng: “Chư vị sư muối sư đệ đừng đi lạc, tụ tập một chỗ hành động!” Tiếp đó, lấy ra trang bị tiêu chuẩn của một nhân thủ Tiên Minh Đại Hội, pháo hoa cầu cứu, phóng lên không trung.

Pháo hoa cầu cứu là vật cầu viện chuẩn bị cho các đệ tử khi gặp được ma vật không thể đối phó, bình thường Tiên Minh Đại Hội sẽ không thả ra ma vật nguy hiểm, hơn nữa dùng ba lượt sẽ tự động bỏ quyền thi, bởi vậy, Tiên Minh Đại Hội các khóa trước không đến vạn bất đắc dĩ, cơ bản không có người thật sự sử dụng, mà giờ khắc này, toàn bộ bầu trời Tuyệt Địa Cốc, liên tiếp sáng lên nhiều bông pháo hoa sáng như ngọc. Đây vốn là cảnh tượng vô cùng mỹ lệ, nhưng giờ khắc này, những pháo hoa kia không chỉ không sáng lạn, ngược lại càng làm cho người ta đau thắt ruột gan.

Bởi vì mỗi một bông pháo hoa phóng lên, đại biểu cho một đệ tử gặp phải ma vật cực kỳ đáng sợ, tính mạng bị uy hiếp!

“Gương tinh thạch! Mau nhìn gương tinh thạch!”

Tiếng kêu khóc thảm thiết không ngừng truyền tới từ gương tinh thạch, có đệ tử đã phơi thây tại chỗ, có đệ tử còn đang bị chém giết đầm máu, ánh mắt tràn ngập sợ hãi: “Tại sao? Tại sao ở chỗ này lại có... Không nên a!”

“Người đâu! Độc Long Mãng! Sư phụ cứu ta! Sư ca cứu...”

Bỗng nhiên, trong một mảnh gương tinh thạch truyền đến tiếng kêu khàn khàn, rồi tiếng kêu dài thê lương của linh ưng, hình ảnh biến thành một mảnh tối đen.

Mọi người mờ mịt nói: “Sao lại thế này?”

Thẩm Thanh Thu cảm giác da đầu run lên, đầu ngón tay lạnh như băng.

Tiếng khàn khàn kêu to kia, nhất định là Cốt Ưng của ma giới! Một loại ma vật hung tàn uống máu bay trên trời.

Con linh ưng này, chỉ sợ là bị chúng nó xé rách, ném tới mặt đất, tinh thạch cũng rơi nát.

Bơi trong nước, đi dưới đất, bay trên không, không ngờ đều bị những sinh vật Ma tộc đáng sợ này xâm lấn!

Đối mặt cục diện hỗn loạn lớn như vậy, hẳn thật sự hết cách giống như ban đầu tưởng tượng, coi nó là một vở kịch rất thật, bình tĩnh không đếm xỉa đến.

Mà ngoài Tuyệt Địa Cốc, trên đài cao đã sớm vỡ òa. Đạo nhân của Thiên Nhất Quan lạnh lùng nói: “Sao lại thế này? Ma vật được lựa chọn và đưa vào Tiên Minh Đại Hội đều trải qua quy định và sàng lọc nghiêm khắc. Sao lại trà trộn vào ma vật thuần chủng như Nữ Oán Triền!”

Đệ tử Huyền Hoa Cung đã chết vài người, lão cung chủ bỗng nhiên đứng dậy, run giọng gần từng chữ: “Mở kết giới ra!”

Kết giới cực đại bao phủ phía trên Tuyệt Địa Cốc, là do gần trăm tầng nhân Chiêu Hoa Tự phụ trách chống đỡ. Phương trưởng Chiêu Hoa Tự lập tức muốn dùng thiên lý truyền âm thông tri các tầng nhân bỏ kết giới. Ai ngờ, Nhạc Thanh Nguyên đột nhiên nói: “Không thể mở!”

Lão cung chủ ngây ngẩn cả người: “Nhạc trưởng môn đây là ý gì?” Trong Tuyệt Địa Cốc có hơn trăm đệ tử của Thương Khung Sơn phái tham gia Tiên Minh Đại Hội, Nhạc Thanh Nguyên lại ngăn cản mở ra kết giới, thả các đệ tử trong kết giới chạy thoát, tất nhiên có nguyên do bất thường.

Thẩm Thanh Thu nói: “Một khi bỏ kết giới, các đệ tử có thể trốn, nhưng đám ma vật vốn bị nhốt ở trong đó cũng sẽ chạy trốn khắp nơi. Nơi này chưa đầy vài dặm còn có thôn trang có người ở, đến lúc đó tình huống càng nghiêm trọng. Các đệ tử của những môn phái chúng ta đây ít nhất có năng lực chu toàn, còn

những dân chúng bình thường không thông linh lực này thì sao?”

Lời vừa nói ra, các vị chưởng môn tiền bối thành danh trên đài cao đều không thể đáp trả, im lặng như chết. Thời điểm này, cho dù người là tu vi kim đan nguyên anh thần thông quảng đại hơn nữa, cũng bất lực với cục diện không khống chế được như thế này.

Huyền Hoa Cung có người hoang mang lo sợ nói: “Không thể mở ra kết giới thả họ đi ra, vậy... vậy rốt cuộc phải làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không thể ra, vậy cũng chỉ có thể vào.”

Những người trong Thương Khung Sơn phải ăn ý mười phần trao đổi ánh mắt. Nhạc Thanh Nguyên cất cao giọng nói: “Các vị đạo hữu, việc hôm nay, tất nhiên là kẻ có ý đồ cố ý tạo thành, muốn mượn tay ma vật, một lưới bắt gọn tân tú và rường cột sau này của tu chân giới. Kế sách hiện nay, chỉ có thể tiếp tục duy trì kết giới. Có đạo hữu nào nguyện ý cùng Thương Khung Sơn phải ta tiến vào trong cốc, thanh lý ma vật, cứu viện đệ tử tham dự?”

Từ bên trong mở một đường máu, thanh lý sạch sẽ ma vật, chẳng những cần vũ lực, còn rất cần dũng khí.

Lão cung chủ Huyền Hoa Cung là người đầu tiên hưởng ứng nói: “Huyền Hoa Cung nghĩa bất dung từ.”

Tiên Minh Đại Hội lần này nhân số Huyền Hoa Cung tham dự nhiều nhất, hơn nữa đầu tư lớn nhất, họ là phía không thể chấp nhận hao tổn nhất. Có người đi đầu, những người khác lập tức theo sau, xung phong nhận việc. Cho dù có một số ít người trong lòng khiếp đảm, hiện tại cũng thức tỉnh: các đệ tử bảo bối thiên tư ưu tú nhà mình đều ở bên trong mà!

Thẩm Thanh Thu tiến lên một bước, vừa muốn tiến vào trong đội ngũ nguyện vào trợ giúp, Liễu Thanh Ca hơi bước nghiêng, vô kiểm chặn đường đi của Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu bất động thanh sắc, dùng hai ngón tay đẩy ra vô kiếm: “Đây là ý gì.”

Liễu Thanh Ca lời ít mà ý nhiều nói: “Độc của ngươi.”

Nhạc Thanh Nguyên cũng dùng âm thanh chỉ mấy người bọn họ có thể nghe được nói: “Không sai. Thanh Thu. Đệ đừng quên, trên người đệ còn có dư độc chưa hết của ‘Không thể giải’. An nguy của đệ tử Thanh Tĩnh Phong nhất mạch, cứ giao cho bọn ta đi.” Mặt sau còn có một câu y không nói ra, ngộ nhỡ sau khi tiến vào Tuyệt Địa Cốc bỗng nhiên phát tác, linh khí trì trệ, bị vây quanh một đám ma vật, vậy thật đúng là kêu trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay.

Thẩm Thanh Thu lắc đầu nói: “Ở đâu có đạo lý đệ tử gặp nạn, sư phụ lại tránh ở trên đài cao hóng mát? Nếu không thể bảo vệ đệ tử của mình, chức phong chủ Thanh Tĩnh Phong ta đây cũng không cần làm nữa.”

Hơn nữa, hẳn lại là nhân vật quan trọng gây ra tình tiết máu chốt, không đến trường quay thì không diễn xuất được a.

Leng keng, hệ thống nêu lên: thông qua xây dựng hình tượng chính diện, khiến phản diện hóa đa chiều, chỉ số ngẫu +30!

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng một cái trong lòng: Đây tính là trước khi đâm cho ta một đao thì phát cho ta ít kẹo sao?

Đám người Nhạc Thanh Nguyên khuyên can không có hiệu quả, chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Vây đệ ngàn vạn lần cẩn thận. Ngộ nhờ không ứng phó được, lập tức dùng phương pháp truyền âm triệu chúng ta đến trợ giúp.”

Thẩm Thanh Thu đối với trình độ xử lý ma vật của mình, thật không có bi quan như họ nghĩ. Ngoại trừ tự tin đối với tu vi nguyên anh và linh lực của bản thân, hẳn còn có thêm một phần điểm.

Hứng thú của Thẩm Thanh Thu với ma vật trong Cuồng ngạo tiên ma đồ , lớn hơn rất nhiều với các em gái muôn màu.

Hắn có thể không nhớ được nữ chính nào lúc tâm tình ủy khuất thì thích cùng Lạc Băng Hà đi nơi nào ngắm sao, nữ chính nào khi chịch chịch chịch có đặc thù gì thú vị, thậm chí có đôi khi ngay cả tên cũng lẫn lộn, nhưng thuộc tính và nhược điểm của mỗi một loại ma vật, hẳn tuyệt đối nhớ rõ!

Nếu nhất định phải ở trên người hắn tìm ra cái gì có thể xưng là bàn tay vàng... cũng chỉ có điểm này!

Trong Tuyệt Địa Cốc, Lạc Băng Hà đang dàn xếp một đám sư muội sư đệ hồn bay phách tán giữ nguyên vị trí. Thời điểm này, tuyệt đối không thể tán loạn khắp nơi, ngộ nhờ gặp ma vật mới hoặc là lại đi lạc thì chỉ có thể khiến tình huống càng tệ.

Gió đêm phần phật, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết không biết là của người hay là sinh vật ma giới, kẻ nhất gan đã sớm ôm đầu khóc rống. Tần Uyển Ước sắc mặt trắng bệch, nhưng thấy Lạc Băng Hà tựa vào một thân cây, Chính Dương kiềm ôm trước ngực, cảnh giác lại trấn định, giúp người bên cạnh chặn mọi xâm phạm đến từ hắc ám, lơ đãng dâng lên chút nhu tình mật ý nhè nhẹ.

Nếu Thẩm Thanh Thu ở đây, hẳn tất nhiên sẽ kích động không thôi: Muội tử ngươi yêu y rồi! Tâm lý hóng hớt hừng hực thiêu đốt!

Lúc này, lùm cây bên kia bỗng nhiên truyền đến tiếng động sột sà sột soạt. Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, một đạo linh lưu hội tụ ở bàn tay, vận sức chờ phát động.

Âm thanh ở đám cỏ phát ra càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, tim của mọi người đều dâng lên tới tận cổ họng, có lẽ là sợ hãi đến tận cùng, không ngờ ai cũng không kêu lên trước tiên.

Đột nhiên, ðùng một tiếng, như là có âm thanh người ngã xuống ðất. Theo sau, một ðồ vật tròn vo lăn ra khỏi bụi cỏ.

Đó là một cái ðầu người.

Cái ðầu hai mắt nhắm nghiền, mặt ðầy máu tươi, tóc rối tung của giống như ổ gà. Hình ảnh này vốn rất dọa người, nhưng thời ðiểm thế này, ðầu người chết không có lực sát thương vẫn tốt hơn ma vật biết ăn thịt người, dĩ nhiên không ít người nhẹ nhàng thở ra.

Tần Uyển Ước run giọng nói: “...Vị... Vị sư huynh này là môn hạ phái nào, có ai biết không?”

Đệ tử các phái ở ðây kéo nhau ðến gần ðể phân biệt, ðều nhẹ nhàng thở ra:

“Không phải người của bọn ta.”

“Chưa từng thấy qua.”

Lạc Băng Hà nhìn bụi cây chỗ sâu trong bóng ðêm, thăm nghĩ, ðầu ở chỗ này, xác chết cũng phải kê bên này, không bằng ði xem quần áo là môn hạ phái nào. Y tăng mạnh linh lực chảy trong bàn tay, ði về phía bóng ðêm.

Quả nhiên, một thi thể cứng ngắc nằm ở mặt sau lùm cây, ðạo bào màu thủy lam, có lẽ là đệ tử nhập môn của Thiên Nhất Quan. Lạc Băng Hà chỉ nhìn thấy vạt áo choàng của hắn, liền thở dài. Đệ tử cấp bậc nhập môn thế này, có lẽ vốn chỉ là ðến Tiên Minh ðại Hội lấy thêm kiến thức, lại không nghĩ rằng bị cuốn vào một tai họa bất ngờ, cứ thế mất ði tính mạng.

Y nhìn tiếp lên trên, lại lập tức ngơ ngẩn.

Cổ của cỗ thi thể này còn yên lành dính với ðầu!

Vậy cái ðầu vừa rồi là từ ðâu tới?

Lạc Băng Hà phi nhanh trở lại, Chính Dương ra khỏi vỏ, hét lên trong ánh sáng trắng: “Tránh xa cái ðầu ðó!”

Lời còn chưa dứt, cái ðầu vốn lẳng lẳng nằm trên mặt ðất ðột nhiên mở hai mắt ra!

Nó trợn mắt nhìn ðối diện ðám người, dưới cổ tức khắc xuất hiện tám cái chân nhện không biết ở ðâu vừa mảnh vừa dài, khớp xương rõ ràng, mọc ðầy lông, nhảy ðứng lên!

Một người cách nó gần nhất không kịp né tránh, bị nó nhảy lên đầu, điên cuồng kêu to, rút kiếm ra lung tung múa may, người bên cạnh ngừng né tránh. Lạc Băng Hà lại không dám dễ dàng xuất kiếm, ngộ nhờ đâm trúng không phải quái vật kia mà là đầu người này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Đồ vật đáng sợ như vậy ở trên đầu mình bò tới bò lui quả thực khủng bố đến mức hít thở không thông, người đó tuyệt vọng đến cực điểm, đầu kiếm thay đổi, đâm tới trên đầu. Nhưng còn chưa kịp giơ tay lên, tám cái chân nhện mảnh khảnh kia tìm đúng vị trí, đâm mạnh vào huyết thái dương của hắn!

Người đó lập tức cứng ngắc thân thể, ngay cả đầu lưỡi cũng giống như là dính lại, một câu cũng kêu không ra. Chân nhện dưới cổ của cái đầu kia càng đâm càng sâu, cả người hắn cũng run rẩy theo không ngừng.

Sau một lát, tám cái chân nhện rút ra, chỉ để lại một đám lỗ thủng huyết nhục mơ hồ chỗ huyết thái dương người đó, bên trong khoang đầu tựa hồ đã bị hút đến mức không còn một mảnh, rỗng tuếch.

Cảnh tượng này làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm, mà ngay cả Lạc Băng Hà cũng nhất thời không kịp phản ứng.

Quái vật đầu người hình nhện kia hút no tủy não xong, bò tới bò lui trên thi thể, miệng phát ra tiếng gào thét thê lương, giống như trẻ con khóc gào.

Đúng lúc này, một đạo quang tiễn do linh lưu ngưng tụ thành bay tới, xuyên qua cái miệng đang phát ra tiếng gào dài của nó, xuyên ngang thứ đồ chơi này!

Trong sự tĩnh lặng như tờ cùng ánh nhìn chăm chú mờ mịt của mọi người, Thẩm Thanh Thu day day cái lỗ tai bị nó kêu đến ầm ầm phát đau, chậm rãi sửa lại tay áo, khiêm tốn lên sàn.

Chiết phiến mở ra, che lại nửa khuôn mặt, Thẩm Thanh Thu sâu kín ghét bỏ nói: “Ồn chết đi được!”

25. Chương 25: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính

“Sư tôn!”

Liếc thấy Thẩm Thanh Thu, Lạc Băng Hà hoàn toàn vui mừng nhiều hơn kinh ngạc.

Dù sao, từ khi cuộc hỗn loạn mới bắt đầu, hắn liền dự đoán được với tính tình (y cảm nhận được) của Thẩm Thanh Thu, tất nhiên sẽ lo lắng, muốn đích thân vào trong cốc cứu họ.

Thẩm Thanh Thu hoàn thành màn liên hoàn sát đầy soái khí, phiêu nhiên đứng thẳng, thấy vài đệ tử vây quanh, hỏi: “Có người bị thương không?”

Lạc Băng Hà nói: “Ngoại trừ... vài vị sư muội ở bên dòng suối và sư đệ bị hút tủy mà chết, trước mắt tạm thời không có thêm thương vong.”

Thẩm Thanh Thu “Ồ” một tiếng, “Người vất vả rồi.”

Lạc Băng Hà mỉm cười, ánh mắt cực sáng: “Là chức trách của đệ tử.”

Thẩm Thanh Thu nhìn nhìn hốc mắt còn đỏ của Tần Uyển Ước, thầm nghĩ, người còn cười, có biết mình vừa chết một bà xã không hả?!

Chúng đệ tử thấy tiền bối cao nhân lên sàn cứu giúp, ai ai cũng giống như thấy mẹ ruột, chỉ thiếu không ôm đùi hấn lên tiếng khóc lớn. Thẩm Thanh Thu nói: “Các người không cần kinh hoảng e ngại. Các chương môn ngoài kết giới cũng đã biết tình huống bên trong, đã có rất nhiều tiền bối tiến vào kết giới để trợ giúp. Các người chỉ cần bảo vệ tốt bản thân, chẳng bao lâu có thể giết ra khỏi vòng vây.”

Câu nói kia của hấn giống như đại hoàn đan định tâm, khiến một đám thiếu niên thiếu nữ đang hoang mang lo sợ uống xong rất an lòng. Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn, vừa rồi kia đến tột cùng là thứ gì?” Quả thực vẫn chưa dò xét ra.

Bắn vào lĩnh vực ma vật trong Cuồng ngạo tiên ma đồ , y thật đúng là hỏi đúng người; Thẩm Thanh Thu thuộc như lòng bàn tay, nói: “Cũng khó trách người chưa thấy qua, thứ này tên là Nhện đầu quý. Tính tình hung bạo, bộ mặt dữ tợn, có thể phát ra tiếng khóc oang oang để dụ con mồi tới gần. Một khi con mồi tới gần, những cái chân trên đầu sẽ chặt chẽ hút thiên linh của con mồi, tám cái chân bén nhọn vô cùng, có thể trực tiếp xuyên thủng hộp sọ, hút tủy não của sinh vật sống.”

Đoạn phổ cập khoa học này, hoàn toàn là rập khuôn nguyên tác. Lạc Băng Hà nghe hấn nói tỉ mỉ không gì bằng, vừa kính nể vừa lấy làm kỳ lạ: “Ma giới thì ra lại có sinh vật như thế. Đệ tử quả thực kiến thức nông cạn.”

Từ khi Lạc Băng Hà bái Mộng Ma làm thầy, thuật pháp và kiếm pháp Thẩm Thanh Thu có thể chỉ đạo y càng ngày càng ít, thật vất vả có cơ hội vung vẩy cái kiếm sư phụ ở trước mặt đồ đệ, Thẩm Thanh Thu vui ngất trời, mỉm cười nói: “Thứ đồ chơi này là đặc sản là ma tộc, không thích ứng khí hậu nhân giới, đã nhiều năm không người nào gặp qua. Lần sau người gặp lại, nhớ rõ đánh thẳng đến huyết thái dương. Con vừa rồi chỉ là nhện đực, may mắn không gặp nhện cái, bằng không càng đáng sợ.”

Hai người còn chưa nói thêm vài câu, lá cây trên đỉnh đầu bốn phía mọi người truyền đến tiếng động sần sật kỳ lạ.

Hai cái đầu treo trên tơ nhện màu trắng, từ trong cây lộ ra!

Thẩm Thanh Thu sắc mặt đại biến.

Dù má sao lại quên mất, tiếng kêu của thứ đồ chơi này sẽ hấp dẫn rất nhiều đồng loại tiến đến vây quét!

Chiết phiến trong tay hắn mở ra, quạt ra một đạo gió, nháy mắt chặt đứt mấy chục cái tơ nhện, đám Nhện đầu quỷ giống như quả bị rụng, bịch bịch rơi hàng loạt trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu hét: “Đi!”

Lạc Băng Hà lưu loát đáp ứng. Thẩm Thanh Thu thừa dịp đám Nhện đầu quỷ rơi choáng váng đầu não cũng chạy theo. Một ở phía trước mở đường, một cản phía sau, ở giữa mang theo đội ngũ đông đủ, hai đầu giết tới tình phong huyết vũ. Những con Nhện đầu quỷ này hành động nhanh nhẹn, lực nhảy rất mạnh, ở giữa không trung bay rồi lại nhảy, bị hai thầy trò thay nhau xuất loạn linh lưu bắn rụng tới tấp. Một khi biết phải ứng phó như thế nào, Lạc Băng Hà giống như thần trợ, quả thực nhắm mắt lại cũng có thể một lần đánh xuyên hơn hai con, đỉnh đầu mọi người một mảnh tình phong huyết vũ, tiếng quái kêu rên.

Cho dù như thế, dù sao số lượng cũng quá nhiều, thời gian dài vẫn là khó có thể đối phó. Thẩm Thanh Thu đang lo lắng kỳ độc quái quỷ kia khi nào thì phát tác, vừa hay cảm giác linh lực bị kiềm hãm, ra tay lập tức đánh ra không khí.

Thật đúng là nói cái gì đến cái đó!

Thẩm Thanh Thu bận chuyển pháp lực phát ra thành công kích vật lý, chiết phiến vừa lật, từ giữa cắt ngang con Nhện đầu quỷ đang đánh về phía hắn thành hai nửa.

Lúc này Lạc Băng Hà chú ý tới tình huống bên kia của hắn, thấy tình huống khác thường, hỏi: “Sư tôn?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Không có gì.”

May mắn, họ đã được Thẩm Thanh Thu dẫn vào một khu vực đặc thù. Đám Nhện đầu quỷ giống như gặp lá chắn vô hình, không dám thêm tiếp tục đi tới, ngược lại tiếng quỷ gào khóc một mực lùi đi, mãi đến khi lùi vào trong rừng cây, biến mất không thấy.

Thẩm Thanh Thu nhẹ nhàng thở ra.

Tần Uyển Ước một mặt thở hổn hển, một mặt nghi hoặc nói: “Thẩm tiên bối, vì sao đến nơi này, những ma vật kia không dám đi tới nữa?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Các người đã quên, bên trong Tuyệt Địa Cốc, sinh trưởng kỳ hoa dị chủng gì rồi sao?”

Kỳ thật, quên chính là hắn.

Thứ lỗi cho hắn không nhớ được bông hoa đó tên méo gì!

Lạc Băng Hà rất tri kỷ mà giúp hẩn nghĩ tới, y ngẫm một chút liền nói ra: “Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên!”

Thẩm Thanh Thu cuối cùng biết tại sao trước đó hẩn không nhớ được tên của đóa kỳ hoa này.

Kỳ hoa tên kiểu như “XX tuyết XX” hoặc là “XX liên”, trình độ lan tràn, đã vượt xa khỏi cái ngưỡng tràng giang đại hải. Có thể nhớ kỹ mới là lạ ấy!

Thẩm Thanh Thu: “... Không sai, đúng là Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên. Hoa này mọc tại chỗ sâu trong Tuyết Địa Cốc, đã có hơn trăm ngàn năm, lại là khắc tinh trời sinh của giống vật ma giới. Chung quanh nó tự nhiên hình thành lá chắn đẩy lui ma vật. Cho nên, chỉ cần ở trong phạm vi lá chắn của nó, sẽ không phải chịu thêm sự xâm lấn của ma vật.”

Lạc Băng Hà bỗng nhiên truy vấn nói: “Khắc tinh trời sinh của giống vật Ma giới?”

Y vẫn luôn ngưng thần nghe, Thẩm Thanh Thu thấy trong ánh mắt của y giống như nhen nhóm một ngọn lửa, sắc thái khác thường ẩn ẩn chớp động, cảm thấy kỳ lạ: “Không sai?”

Lạc Băng Hà nói: “Vậy sư tôn, gốc Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên này, có phải có thể giải trừ... Ma tộc kỳ độc?”

Thẩm Thanh Thu kinh hãi.

Bộ dạng này, chắc không phải Lạc Băng Hà... muốn đi hái kỳ hoa giải độc cho hẩn chứ?

Chờ một chút! Em gái Tần Uyển Ước trong nguyên tác người hái hoa cho đang ở bên cạnh nhìn người đó! Hiện tại người ở trước mặt nàng muốn hái hoa cho một người khác (còn là một đại nam nhân)?

Cho bà xã người một chút mặt mũi được không?!

Thẩm Thanh Thu lập tức nói: “Không cần để ý tới những cái này. Hiện nay, tạm ứng phó nguy cơ trước mắt đi.”

Lạc Băng Hà lại không chịu buông tha, “Thỉnh sư tôn cho đệ tử biết.”

Thẩm Thanh Thu lắc đầu nói: “Vật kia vô dụng.”

Lạc Băng Hà chấp nhất nói: “Không thử một lần, sư tôn làm sao biết được? Đệ tử biết sư tôn không muốn cho đệ tử mạo hiểm, nhưng nếu không mạo hiểm như vậy, đệ tử vĩnh viễn cũng không thể an lòng!”

Cái này thì thật sự không phải!!!

Tại sao người nhất định phải ở nơi mầu chốt thế này hiều thuận lão nhân gia ta như vậy!!!

Ông đây cũng không thể nói cho người biết muốn giải độc trừ phi chịch chịch chịch với người mới được đi?!

Thẩm Thanh Thu nói với y không rõ, mặt lạnh lùng: “Có phải bình thường vi sư thường đối với người quá mức dung túng, thời điểm thế này, cũng có thể bốc đồng?”

Đơn giản thô bạo chút mà nói chính là kêu y câm miệng.

Nói thật, mấy năm qua, hắn tuyệt không nói với đồ đệ này lời nói nào hơi nặng, Lạc Băng Hà nghe xong lời này, đầu tiên là ngẩn ra, quả nhiên nghe lời ngoan ngoãn câm miệng, nhưng ánh mắt vẫn quật cường như cũ, Chính Dương kiếm cũng không chịu thu hồi trong vỏ, rõ ràng không phải ý thoái nhượng.

Đang lúc hai người giằng co không xong. Đám cỏ một bên rừng cây lay động, lộ ra một người, phía sau còn mang theo một đám đệ tử chật vật không chịu nổi, trải qua một phen đấm máu chiến đấu hăng hái.

Thẩm Thanh Thu cảnh giác mà đưa ánh qua, vừa đối mặt với hắn, liền cảm thấy giống như cái búa trên trời nện vào huyệt thái dương của hắn.

Kỳ thật tướng mạo người này cũng coi như đoan chính tuấn lãng, chỉ là trong ngôn hành cử chỉ, không thoát khỏi một cổ khí đáng khinh. Hắn nhìn thấy Thẩm Thanh Thu cùng Lạc Băng Hà, nở nụ cười một chút, trả bội kiếm quang hoa lưu chuyển vào vỏ kiếm, “Thì ra là Thẩm sư huynh. Nếu đã hội hợp cùng các người, vậy ta an tâm rồi.”

Thẩm Thanh Thu ha ha.

Yên tâm. Yên tâm cái rắm! Có người ở đây mới lo lắng được không!

Người trước mặt này, chính là đầu sỏ gây nên trận đại loạn này!

Thượng Thanh Hoa, nhân vật này trong lòng Thẩm Thanh Thu từng ném đá qua “Thượng Thanh Hoa, ha ha, ta còn thi đỗ Bắc Đại đây này”, chính là phong chủ An Định Phong.

(Bắc Đại: Đại Học Bắc Kinh. Thanh Hoa cũng là tên một đại học ở Bắc Kinh. Thượng Thanh Hoa đọc nghe giống thi đỗ vào trường Thanh Hoa)

Đồng thời, hắn cũng có một thân phận khác — nội quỷ của tai họa Tiên Minh Đại Hội, một quân cờ ma giới mai phục mấy năm trước.

Nguyên bản, Thượng Thanh Hoa chỉ là tiểu đệ tử bừa bãi vô danh đời sau nhất mạch An Định Phong, bị ma giới bắt được, ép hắn làm gian tế.

À không, làm gì có ép, hắn không hề áp lực tâm lý liền vui tươi hơn hử mà tiếp nhận trọng trách nằm vùng này.

Có Ma tộc âm thầm hậu thuẫn, từ đó Thượng Thanh Hoa xuôi gió xuôi nước, một đường thẳng lên mây xanh, cuối cùng cứ nhiên ngồi vào vị trí chủ của An Định Phong.

Nhưng mà, hắn còn chưa mãn nguyện. Tại sao nào?

Bởi vì An Định Phong!

Vừa nghe tên này, liền biết không phải nơi có chí cầu tiến gì. Truyền thống và đặc thù của đỉnh núi này, hoàn toàn cũng một phong cách với tên của hắn — công tác hậu cần.

Đương nhiên, phong chủ này cũng chỉ thành chân chạy vặt, chỗ nào cần dọn chỗ đó. Hôm nay nơi này đưa vài cái cu li, ngày mai nơi đó trợ giúp chút vật tư.

Một phong chủ như vậy, uy phong sao? Khí phái sao? Khốc huyệt cuồng bá nhảm hả?

Còn có tôn nghiêm thân là phong chủ sao?

Còn không uy phong bằng một tiểu đệ tử thiên tư hơn người của mạch khác ấy!

Vì thế Thượng Thanh Hoa không thể chùn bước mà trở thành chó săn ma giới. Nhờ ma giới trợ giúp, coi xưng bá nhân giới là nhiệm vụ của mình, làm hết mọi chuyện xấu.

Thẩm Thanh Thu lãnh ngạo giường cảm: “Thượng sư đệ. Khi ngươi tới, có nhìn thấy ở phụ cận có ma vật cỡ lớn không?”

Thượng Thanh Hoa sững sốt, nói: “Ma vật cỡ lớn. Cái này, kỳ thực không có.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng lộp bộp một tiếng. Không có sao?

“Ma vật cỡ lớn” ở nơi này, cũng là một trong những (đạo cụ) máu chốt của tình tiết. Trong nguyên tác, máu thượng cổ thiên ma của Lạc Băng Hà sở dĩ bại lộ, là bởi vì trong Tiên Minh Đại Hội, một con Hắc nguyệt măng tê bị thả ra.

Lạc Băng Hà vì bảo vệ mọi người, liều chết chiến đấu. Lực sát thương và hình thể Hắc nguyệt mãng tê đều là cấp bậc to lớn, đương nhiên y đấu không lại; chiến đấu không lại làm sao đây? Bạo phát thôi.

Vì thế, Lạc Băng Hà liền ở trước mặt Thẩm Thanh Thu, bại lộ.

Chính là bởi vì như vậy, Thẩm Thanh Thu mới có lý do “Quân pháp bất vị thân”, một chưởng đánh y rút xuống.

Thẩm Thanh Thu vừa rồi vẫn không cảm nhận được ma khí của Hắc nguyệt mãng tê, càng không có nghe thấy dấu hiệu tiếng kêu hướng vàng trắng “tựa như mãng xà lại tựa như tê tê” trong truyền thuyết, hiện tại, Thượng Thanh Hoa cũng nói không, không khỏi cảnh giác.

Nếu không có đạo cụ máu chốt này, chắc không đến mức muốn hấn không có lý do mà lại đột nhiên đá Lạc Băng Hà một cước chứ.

Hấn không nhìn được nhìn Lạc Băng Hà đang trầm mặc không nói một cái. Đứa nhỏ này tựa hồ còn chưa từ bỏ việc giải không giải độc, hái không hái hoa, nhìn ánh mắt bướng bỉnh của y, tựa hồ còn mang theo một chút ủy khuất.

Người ủy khuất cái méo gì a ta đây là vì tốt cho người! Người hái hoa thì được, đừng có nhầm lẫn đối tượng tặng hoa, cảm ơn!

Thật còn muốn phản diện ta đây dạy nam chính làm người như thế nào, đúng là say!

Thượng Thanh Hoa vô cùng đau đớn nói: “Kẻ thả những ma vật này vào thật ác độc. Dọc theo đường đi đã hao tổn không ít đệ tử các phái, đây đều là trụ cột tương lai của tu chân giới a!”

Thẩm Thanh Thu liền ha ha. Người giả bộ cái rắm a những ma vật này đều là chính người thả vào được không —

Câu này còn chưa có ném đá xong, rồi đột nhiên, một trận đất rung núi chuyển không hề báo trước!

Mọi người ngã trái ngã phải, đều sợ hãi không biết làm sao, tiếng hỏi bay thành một mảnh. Thẩm Thanh Thu đồng tử đột nhiên co lại.

Cảm giác địa chấn 7.5 độ thế này, tuyệt đối không sai.

Vực thẩm Vô Gian, rốt cuộc được mở ra rồi!

26. Chương 26: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 2

Cái gọi là vực thăm Vô Gian, chính là không gian giao giới giữa nhân giới và ma giới.

Thân là một không gian chuyển tiếp, vực thăm Vô Gian tràn ngập nguy hiểm khôn cùng, nơi chốn đều là không gian lổ xoáy vặn vẹo và rách nát, liệt hỏa nham thạch nóng chảy.

Chư danh đệ tử có mặt một đường đánh tới, nguyên bản tiêu hao quá lớn, cường chấn qua đi, cư nhiên ngã xuống hơn phân nửa, còn lại miễn cưỡng có thể đứng, chỉ có ba người Thảm Thanh Thu, Lạc Băng Hà, Thượng Thanh Hoa.

Nếu Vực thăm Vô Gian đã được mở ra, tức là nói, nhất định có đồ vật Ma tộc từ bên kia đi ra.

Ba người nín thở ngưng thần, đề phòng mười phần, lẳng lặng chờ đợi.

Từ trong bóng tối, một thân ảnh nam tử cao lớn dần dần xuất hiện.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng và biểu tình xa cách người ta vạn dặm, Thảm Thanh Thu liền biết là ai.

Hắn liếc một chút sắc mặt tái nhợt của Thượng Thanh Hoa, muốn cười lại cười không nổi.

Tại sao trợ thủ tốt, đầu máy tốt làm xăng làm bậy, giết người phóng hỏa dưới trướng Lạc Băng Hà tương lai, hiện tại lại xuất hiện ở nơi này!

Mạc Bắc Quân là một ma tộc thuần huyết, con nhà ma chính tông, kế thừa lãnh địa gia tộc ở biên giới phương bắc ma giới, noi theo vị trí của Ma quân, cả ngày xuất quỷ nhập thần, không biết làm những gì, ai cũng không hiểu. Một nhân vật biệt lập độc hành như thế, sau khi bị Lạc Băng Hà giai đoạn giữa đánh tới bởi một chút, chẳng biết tại sao liền cúi đầu xưng thần, tùy ý sử dụng. Từ đó về sau Lạc Băng Hà liền có thêm cái chân chạy tạp dịch (...).

Có điều... Phải làm rõ, dựa theo tiến độ nguyên tác, tối thiểu còn phải năm trăm chương mới đến phiên người lên sân khấu được không đại thần?!

Loạn rồi loạn rồi, toàn bộ lộn xộn hết rồi!

Thượng Thanh Hoa xông về phía trước từng bước, quát hỏi: “Các hạ là người phương nào? Vì sao xuất hiện ở nơi này?”

Thảm Thanh Thu:... Ha ha, tiếp tục giả bộ?

Đó không phải là cấp trên người chân chính lệ thuộc trực tiếp sao, chỉ lệnh thả sinh vật nguy hiểm vào bên trong Tiên Minh Đại Hội chính là gã ra cho người, người tiếp tục giả bộ đi!

Mạc Bắc Quân hơi hơi nghiêng đầu, hình dáng tuấn lãng cứng cỏi một nửa chìm trong bóng tối, làm cho lòng người phát lạnh. Thượng Thanh Hoa lại đi trước từng bước, gã chỉ vung tay lên, Thượng Thanh Hoa đã bị một cổ mãnh lực thành linh hất đến giữa không trung, đụng vào một thanh gỗ bị gãy, hôn mê bất tỉnh, máu tươi trong miệng vẫn cứ học không ngừng, học thẳng đến mức Thẩm Thanh Thu không nhận được tâm sinh kính nể:

Huynh đệ, vì nghiệp vụ, người đứng là liều tới bến!

Thẩm Thanh Thu nội tâm thở ngắn than dài.

Được rồi, hẩn biết ngay mà, vẫn là muốn hẩn ra mặt.

Hẩn chắn đường Mạc Bắc Quân đi tới, giơ ngang kiếm ra trước, không kiêu ngạo không nịnh nọt nói: “Các hạ có phải người trong Ma tộc?”

Đây là câu vô nghĩa. Ma khí đen tuyền bao quanh kia không nhìn thấy chính là mù được không.

Một đạo bóng trắng hiện lên, Lạc Băng Hà cư nhiên một lời không nói, chắn trước người Thẩm Thanh Thu.

Mới vừa rồi còn nổi lên tranh chấp, hiện tại cường địch trước mặt, lại không chút do dự che ở trước người hẩn, nói Thẩm Thanh Thu hoàn toàn không cảm động, thì đó là giả.

Chỉ là hẩn càng cảm thấy chuyện lát nữa phải làm quá có lỗi với Lạc Băng Hà, nói: “Băng Hà, lui ra.”

Lạc Băng Hà không trả lời, cũng không rời đi. Cùng Mạc Bắc Quân nhìn đối diện, cư nhiên không chút nào bị uy thế của hẩn đàn áp.

Mạc Bắc Quân “A” một tiếng, như là phát hiện một thứ có thể kêu gọi hứng thú của gã.

Thẩm Thanh Thu tăng cao âm thanh: “Hồ nháo, nào có đồ đệ che ở phía trước sư phụ?”

Mạc Bắc Quân nói: “Người là đệ tử Thương Khung Sơn phái?”

Lạc Băng Hà đáp: “Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử Lạc Băng Hà, lĩnh giáo các hạ cao chiêu.”

Mạc Bắc Quân bỗng nhiên cười lạnh nói: “Tiên giả không tiên, ma giả không ma. Thú vị.”

Thẩm Thanh Thu nghe câu này, đột nhiên có chút cảm giác bưng tỉnh đại ngộ.

Chẳng lẽ... lý do Mạc Bắc Quân xuất hiện ở nơi này... là để thay thế tác dụng của Hắc nguyệt măng tê thúc đẩy tình tiết?

“Tiên giả không tiên”, có lẽ là nói Thượng Thanh Hoa nằm bên cạnh giả chết còn không quên học máu, rõ ràng là người tu tiên mà lại làm trâu làm ngựa cho Ma tộc. Còn “Ma giả”, ở đây ngoại trừ Lạc Băng Hà, còn có thể chỉ ai? Dù sao với cặp hoả nhãn kim tinh như đuốc kia của gã, liếc mắt một cái có thể nhìn ra chỗ không tầm thường của huyết thống trên người Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu không thể xác định, liền không dám mạo hiểm, lạnh giọng hạ lệnh: “Băng Hà, lời nói của vị sư ngươi nghe hay không nghe? Hiện tại ta kêu ngươi lập tức rời đi, gọi hết tiền bối toàn bộ các phái khác ở cạnh đến đây, ngươi có đi hay không?”

Lạc Băng Hà nhìn không chuyển mắt Ma tộc nam tử thân phận không rõ kia, nói: “Sư tôn, hần sẽ không để cho bất cứ ai trong chúng ta đi, chẳng bằng hợp lại dốc hết toàn lực, cùng đánh một trận.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ngươi ở lại chỗ này, chỉ chết một cách vô nghĩa.”

Lạc Băng Hà nói: “Bất luận vì sư tôn mà chết, hay là chết cùng sư tôn, đệ tử đều cam tâm tình nguyện.”

Có ai ăn nói như ngươi không hả thằng nhãi này!

Mạc Bắc Quân thản nhiên nói: “Cùng ta chiến một trận?” Phần sau “Không biết trời cao đất rộng” rất nể tình mà không nói ra. Thẩm Thanh Thu thầm nghĩ, may mắn ngươi không nói ra, chưa đầy ba năm, Lạc Băng Hà một tay có thể đánh cho ngươi không đứng dậy nổi, ngươi còn không phải thành thành thật thật làm nanh vuốt cho người ta, rõ là tự vả vào mặt!

Mạc Bắc Quân lại nói: “Cũng tốt, ta đây liền nhìn xem, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, liệu có thể chiến một trận với ta không!”

Lời còn chưa dứt, sát khí trong không khí đột nhiên tăng vọt.

Bộ pháp dưới chân Thẩm Thanh Thu thay đổi không ngừng, nháy mắt vọt đến trước người Lạc Băng Hà, tay trái tung Tu Nhã Kiếm, mặc kệ có đỡ được không chắn trước một trận rồi nói sau, tay phải như điều hâu nhắc gà con nhắc Lạc Băng Hà ném ra ngoài, để y ra ngoài phạm vi ma khí của Mạc Bắc Quân, xoay người liền cùng Mạc Bắc Quân một chưởng chống chọi!

Hai người song chưởng đụng vào nhau, ngực Thẩm Thanh Thu một trận huyết khí bốc lên, tựa như bị

người đánh chính diện một quyền, linh lực cả người đều sôi trào cuộn cuộn không ngớt. Tuy rằng tu vi hần không thấp, nhưng Ma quân kế tục ma giới có chuẩn tính gian lận, chính là Ma quân tâm nhậm có thể trực tiếp kế thừa bảy phần công lực của Ma quân đời trước, đời đời tích lũy, có thể nghĩ, kim đan ở trước mặt Mạc Bắc Quân căn bản không đủ xem.

Nhưng hần phải cố hết sức liều một phen!

Đối phó kiều hùng trung nhị tính tình cổ quái thể này, chỉ có không để ý tính mạng liều chết chiến một trận mới là kế sách bảo toàn mạng sống. Căn cứ mười mấy năm kinh nghiệm xem các loại tiểu thuyết của Thảm Thanh Thu, loại này đều sẽ tôn kính vài phần với khúc xương cứng huyết chiến đến cùng, đối với kẻ nhất gan nhũn chân thì tuyệt đối không lưu tình chút nào!

(Trung nhị: kiểu như ‘chúng mày cảm có nói anh sai’, ‘anh không có lỗi, lỗi là của cả thế giới’)

Lạc Băng Hà bị Thảm Thanh Thu ném ra một khoảng, tự động lộn trở lại, Chính Dương kiếm ra khỏi vỏ. Mạc Bắc Quân rút một tay, bắn lên lưỡi kiếm trắng huyền đang nghênh diện mà đến, thân kiếm không chịu nổi lượng quán nhập của ma tức, bạch quang nứt ra, vỡ vụn tại chỗ.

Gã đơn chưởng cùng Thảm Thanh Thu đối song chưởng, lại còn áp đảo chiếm thế thượng phong, cảm thấy không hứng thú, phát lực đánh vắng Thảm Thanh Thu, nói: “Tư chất cực kém. Trụ cột tâm pháp cứng nhắc. Cút.”

Thảm Thanh Thu: “...”

Nếu như là hàng nguyên bản nghe xong lời này, nhất định học hết ba thanh máu.

Tư chất của Thảm Thanh Thu ở nhân giới không thể nói là kỳ tài vô tiền khoáng hậu, ít nhất cũng có thể nói là ưu tú ngàn dặm có một; trụ cột tâm pháp của Thương Khung Sơn không gọi cứng nhắc, gọi là chính thống! Tới miệng Mạc Bắc Quân, liền thành một túi rác...

Bội kiếm Lạc Băng Hà gãy, cũng không thêm để ý, nhưng thấy Thảm Thanh Thu bị chưởng lực tổn thương nội tạng, cắn răng nuốt máu vào trong bụng, ánh mắt đột nhiên lạnh lẽo.

Khí tràng quanh thân ỵ, nháy mắt biến hóa!

Mạc Bắc Quân cảm thấy được biến hóa làm cho người ta sợ hãi này, hai mắt phát ra ánh sáng lạnh hưng phấn: “Trước tiên giải quyết sự phụ rách việc này của ngươi, lại đến chiến!”

Trong không khí bỗng nhiên từ hư vô động thành một cả vật thể kiếm băng đen tinh khiết, một sinh hai, hai sinh bốn, bốn sinh tám, nháy mắt phân thành hàng trăm kiếm băng xếp thành hàng, từ bốn phương tám hướng vây quanh đâm vào Thảm Thanh Thu ở giữa!

Phòng ngự bình thường căn bản không thể ngăn cản những kiếm băng này, bởi vì chúng là dùng ma khí thuần chủng nhất ngưng tụ thành. Thẩm Thanh Thu hiện tại linh lực gần khô kiệt, hai người so bì, chính như cách biệt giữa lửa trên sao hỏa với sóng xô bờ cát vậy, kết quả như thế nào, không cần nói cũng biết.

Khoảnh khắc kiếm trận như mưa tầm tã trút xuống, Thẩm Thanh Thu trong lòng rít gào.

Thù lớn nhường nào, muốn chết cũng không cho chết đẹp chút, cứ vậy hơn một trăm kiếm đen tuyền đâm vào người, người cũng biến thành cái rá, còn nhìn được sao?!

Nhưng mà, đợi thật lâu sau, cũng không cảm nhận được thống khổ vạn tiễn xuyên tâm.

Tại thời điểm này, nếu không phải Mạc Bắc Quân bỗng nhiên động kinh rút về kiếm trận, vậy chỉ có một người, một khả năng, chống đỡ được công kích sát khí tận trời này.

Thẩm Thanh Thu mặt không biểu cảm mở mắt.

Quả nhiên.

Bốn phương tám hướng trên không, kiếm trận chỉ chít dày đặc bị đập vỡ. Đập vỡ hoàn toàn, giống như biển mất không thấy bóng dáng, chỉ có bông tuyết màu đen đầy trời, phản xạ ánh trắng, từng hạt rơi xuống.

Hình ảnh đó thậm chí có thể dùng từ đẹp để hình dung.

Nhưng mà, đứng ở chính giữa hình ảnh, Lạc Băng Hà quanh thân và trong mắt giống như có một hồi bão tuyết đang tụ tập, lại chỉ có thể dùng “đáng sợ” để hình dung.

Thẩm Thanh Thu hấn một phản diện cận bã, có tài đức gì, cư nhiên khiến nam chính vì hấn bạo phát, vì hấn chấn kiếm?!

Đây là một cuộc chiến đấu phi nhân loại.

Thẩm Thanh Thu ngồi ở cạnh một gốc cây đại thụ, vừa nuốt máu tụ vào trong bụng, vừa vận công chữa thương, vừa quan sát trận đại chiến Hỗn Thế Ma Vương phá núi chém thạch này.

Phong ấn huyết thống Ma tộc của Lạc Băng Hà chưa giải trừ, Mạc Bắc Quân cũng chỉ là đang thử y, nhưng vẫn như cũ đánh cho trời đất mịt mù nhật nguyệt vô quang, ma tức hai người sóng gió cuộn cuộn tràn ra, gần như che mây che trời.

Vùng này vốn là Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên... Cái thứ đồ chơi này gọi vậy không sai đi?! Đúng, là phạm vi tinh hoa của Thiên diệp tịnh tuyết hoa liên, đám sinh vật ma giới căn bản không dám tới gần, nhưng mà

bị ma khí long trời lở đất quét qua, đóa tuyết liên linh khí dạt dào đã héo rũ hoại tử đến gốc, những sinh vật tiềm tàng trong bóng đêm này cũng đi ra, tham lam dò hít hơi thở thơm lừng của họ.

Thẩm Thanh Thu thấy có vài con Nhện đầu quỷ lén la lén lút đi đến trên người vài đệ tử của Thương Khung Sơn phái, chân lông chuẩn bị cắm vào trong huyết thái dương. Linh lực hắt lại gần như tiêu hao hết, không thể vận công, chỉ có thể trực tiếp bắt lấy bộ lông dơ bẩn rồi rầm của chúng nó ném hướng bên cạnh.

Hắn là xem chuẩn mới ném, chuyên môn ném lên trên người phản đồ Thượng Thanh Hoa!

Mà bên kia, Mạc Bắc Quân đã gần như thử ra gốc gác Lạc Băng Hà, tính toán thu tay lại cho ra một kích cuối cùng.

Ngón tay gã bắn ra, đưa một đạo quang lưu màu đỏ tươi nhập vào trong trán Lạc Băng Hà.

Đạo quang lưu kia vào chạm trán Lạc Băng Hà, lập tức thấm qua làn da, hóa thành một họa tiết lửa đỏ. Lạc Băng Hà chóng mặt, không biết đó là cái gì, chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, gần như sắp quỵ rạp xuống đất, cả người bốc lên một cỗ xúc động tàn bạo vô lực phát tiết, tùy tay vung, ma khí bùng nổ như pháo bắn về hướng Mạc Bắc Quân.

Uy lực lần này thật lớn, Mạc Bắc Quân nhấc tay hóa giải, hơi hơi kinh ngạc, khen ngợi nói: “Không tệ.”

Gã cũng mặc kệ hiện tại ý thức của Lạc Băng Hà không rõ ràng, tự nói: “Nhân giới vốn không phải là nơi người nên ở, sao không trở về bản nguyên?”

Hiện tại, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc có thể xác nhận trăm phần trăm.

Đúng vậy, Mạc Bắc Quân đột nhiên xuất hiện, chính là vì thay thế tác dụng của Hắc nguyệt măng tê!

Chỉ là so với nguyên tác, Mạc Bắc Quân làm càng triệt để. Gã gã gã, gã cứ nhiên trực tiếp giải trừ phong ấn áp chế huyết thống Ma tộc trên người Lạc Băng Hà.

27. Chương 27: Tư Thế Chính Xác Để Phản Diện Đá Nam Chính 3

Thẩm Thanh Thu đang bị tác phong gọn gàng dứt khoát chấn động đến nói không nên lời, chỉ thấy Mạc Bắc Quân xoay người bước đi!

Hoàn thành nhiệm vụ bước đi... NPC này làm thật là triệt để, không chút lầy lội nào... Từ trong bóng đêm đến, cũng từ trong bóng đêm đi. Tối chẳng biết tại sao, đi cũng chẳng biết tại sao. Có điều gã vốn là một nhân vật chẳng biết tại sao, chỗ nào Lạc Băng Hà cần, gã sẽ không chút logic mà xuất hiện ở đó, cho nên

an bài như vậy, cũng không tính là gượng ép.

Gượng ép, chỉ có một cửa kế tiếp, cực kỳ quan trọng, Thẩm Thanh Thu phải đối diện.

Trải qua một hồi ác chiến, Lạc Băng Hà nửa quỳ trong một mảnh hoang tàn giờ phút này xem ra hai mắt mờ mịt, lại giống bất cứ lúc nào cũng sẽ xé nát tất cả. Tưởng tượng một chút, hiện tại trong đầu y, giống như là mười hai ngọn núi lửa yên lặng nhiều năm đồng thời phun trào, chảy trong mạch máu đều là nham thạch nóng chảy. Chỉ là nghĩ nghĩ thôi đã đau, ngay cả Thẩm Thanh Thu cũng tựa hồ có chút đau theo.

Hệ thống phát ra nhắc nhở sắc lém trước nay chưa từng có:

cảnh cáo! Nhiệm vụ mấu chốt: Vực thẩm Vô Gian và thù hận vô tận, chính thức mở ra! Nếu không thể hoàn thành, độ sống nhân vật chính -20000!

Chờ một chút.

Hôm trước khi tao với mày xác nhận không phải nói là 10000 sao?

Lúc này mới qua vài ngày liền lật gấp đôi rồi?

Hệ thống đậu xanh rau má nhà mày (#)

Vết thương của bản thân Thẩm Thanh Thu còn chưa có khỏi, run rẩy đi đến bên người Lạc Băng Hà vẫn trong trạng thái nửa phát cuồng, vỗ vỗ mấy cái lên sau lưng y, đẩy vài đạo linh lực lưu lại vào trong thân thể của y.

Người cho là đơn giản như vậy sẽ có tác dụng sao?

Không những Lạc Băng Hà không tỉnh táo lại, ngược lại ma khí trong cơ thể của y bắn ngược ra, làm cho Thẩm Thanh Thu lập tức phun ra một ngụm máu tươi đã nhịn từ lâu.

Cho đến lúc này, Lạc Băng Hà mới thoáng thanh tỉnh chút.

Sư tôn... Ở trước mặt y...

Y chậm chậm thoát khỏi trạng thái hỗn loạn, có thể miễn cưỡng hợp lại phát ra một ít câu chữ mơ hồ. Khuôn mặt quen thuộc kia cũng từ từ rõ ràng lên.

Thẩm Thanh Thu thấy ánh mắt y rốt cuộc thanh tỉnh một ít, lau máu bên khóe miệng.

Hắn ngừ khí bình thản nói: “Tĩnh rồi?”

Dừng một chút, còn nói thêm: “Nếu đã tĩnh, chúng ta có thể nói chuyện tử tế.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lạc Băng Hà, người ăn ngay nói thật, người rút cuộc tu tập tà thuật Ma tộc bao lâu rồi?”

Những lời này vừa ra, Lạc Băng Hà phảng phất từ trời cao khó hít thở, rơi mạnh vào hồ lạnh thấu xương, muốn không tỉnh táo cũng không được.

Y nhìn khuôn mặt lạnh băng của Thẩm Thanh Thu, trái tim rớt mạnh xuống.

Thẩm Thanh Thu trước kia luôn gọi y là Băng Hà, chứ không trực tiếp gọi danh tự.

Y thấp giọng nói: “Sư tôn, đệ tử có thể giải thích.”

Tuy rằng Lạc Băng Hà còn là một thiếu niên, nhưng cho tới bây giờ đều trấn định ung dung, những lúc thành ông cụ non rất nhiều, vậy mà lúc này có thể nhìn thấy trên mặt y hiện lên thần sắc bối rối, giống vội vã giải thích, lại không biết nên nói từ đâu. Đường đường nam chính, lưu lạc đến tận đây, Thẩm Thanh Thu quả thực nhìn không được, trong lòng không đành, cướp lời mở miệng quát lớn: “Im ngay!”

Vừa dứt lời, chính hắn cũng cảm thấy không nắm bắt tốt, quá mức nghiêm khắc. Lạc Băng Hà cũng tựa hồ bị hắn dọa, giống đứa nhỏ bị đánh một cái tát, tỉnh tỉnh mê mê, ánh mắt tối đen liền lảng lạng nhìn hắn, quả nhiên nghe lời im miệng.

Thẩm Thanh Thu quyết không nhìn thẳng ánh mắt của y, khô cần đọc lên lời thoại: “Từ khi nào thì bắt đầu?”

“... Hai năm trước.”

Thẩm Thanh Thu trầm mặc không nói. Hắn suy nghĩ đứa nhỏ này có hỏi có đáp, thành thực như thế, thật sự là bị sợ hãi. Nhưng lại không biết, Lạc Băng Hà tự động coi sự trầm mặc của hắn bổ não thành “Rất tốt. Nghiệt đồ người, dám giấu ta lâu như vậy!”

Thẩm Thanh Thu nhẹ giọng nói: “Hai năm, khó trách có thể đột nhiên tăng mạnh đến trình độ này, Lạc Băng Hà người, không hổ là Lạc Băng Hà, quả nhiên thiên phú dị bẩm.”

Kỳ thật, câu này thật sự thuần túy phát ra từ cảm khái nội tâm, vốn dĩ ấy mà, thân là nam chính, y đích thật là thiên phú dị bẩm không sai... Nếu cứng rắn muốn nói có ý vị gì, đó chính là hâm mộ thêm một tí tí ghen tỵ.

Nhưng Lạc Băng Hà nghe vào, ý nghĩa lại hoàn toàn bất đồng.

Hắn lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu nội tâm bị dọa cry. Đờ mờ, ngày đầu tiên gặp người người đã muốn quỳ ta sao cho tới hôm nay người còn muốn quỳ ta?! Nam nhi dưới đầu gối có vàng, nam chính mà quỳ là không còn mạng, lão phu thật sự chịu không nổi! Tay áo hắn vung lên, quát: “Đừng quỳ ta!”

Lạc Băng Hà bị trận gió trong tay áo hắn bức lùi lại mấy bước, càng phát ra hoang mang lo sợ.

Ngay cả quỳ xuống xin sư tôn tha thứ mình cũng không có tư cách sao?

Y lẩm bẩm nói, “Nhưng mà sư tôn người đã nói, người phân tốt xấu, ma cũng chia thiện ác.”

Ta có nói sao? Thẩm Thanh Thu nghiêm túc nghĩ nghĩ.

Hình như hắn thật sự có nói như vậy!

Hiện tại trở mặt không thừa nhận, liệu có vô liêm sỉ quá không a?

“Người không phải Ma tộc bình thường.” Thẩm Thanh Thu ngữ khí cứng nhắc mà tự thuật: “Người là thượng cổ thiên ma. Nhánh tộc này ở nhân giới từng tạo nên vô số giết chóc, tất cả tội nghiệt đều do chúng khởi xướng, bất luận như thế nào, cũng không thể đánh đồng cùng Ma tộc khác.”

Chính tai nghe được Thẩm Thanh Thu nói như vậy, đập tan hy vọng, hốc mắt của Lạc Băng Hà đỏ lên.

Y run giọng nói: “Nhưng người đã nói qua.”

Lời ta từng nói còn nhiều lắm. Ta lúc trước còn lập thread đòi thiên Thẩm Thanh Thu chữ đỏ sáng lóa chứa mấy trăm post cơ!

... Không buồn cười chút nào.

Thẩm Thanh Thu luôn rất giỏi nội tâm ném đá tự mình điều tiết hiện tại sao cũng không bình thản nổi.

Hắn chỉ có thể lại dùng lý do kia tẩy não cho mình: mọi khổ sở tra tấn hiện tại Lạc Băng Hà phải chịu, đều là con đường buộc phải trải qua để ngày sau đạp lên trên vạn người.

Thẩm Thanh Thu mạnh mẽ ngẩng đầu, xuất kiếm quyết, triệu hồi Tu Nhã Kiếm, nhắc lên trong tay.

Tay nắm kiếm của hắn hơi hơi phát run, kinh mạch rất nhỏ nổi lên, ần ần dùng sức. Lạc Băng Hà không thể tin nói: “Sư tôn, người thật muốn giết ta?”

Thẩm Thanh Thu ánh mắt thẳng tắp xuyên qua thân ảnh của y: “Ta không muốn giết người.”

Trong trí nhớ Lạc Băng Hà, chưa từng thấy qua Thẩm Thanh Thu dùng biểu cảm lạnh lùng quyết tuyệt như thế đối với mình. Cho dù là lúc trước vừa mới vào Thương Khung Sơn phái, thời điểm không chịu nổi sự đối đãi của sư tôn, ánh mắt hắn nhìn mình cũng tuyệt không trống rỗng như vậy, giống như nhìn mà không thấy.

Y cảm thấy ánh mắt của Thẩm Thanh Thu từ trên cao nhìn xuống mình, không khác gì hắn dĩ vãng nhìn những ma vật tội ác tày trời, không mang theo một tia độ ấm.

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỉ là, vừa rồi người đó nói không sai. Nhân giới vốn không phải là nơi người có khả năng ở lâu. Người nên trở về nơi thuộc về người.”

Hắn đi một bước, Lạc Băng Hà lùi một bước, buộc hai người thối lui đến trước vực thăm Vô Gian.

Vừa quay đầu lại, có thể thấy ma khí hôi hối tại khe rãnh kia quay cuồng không thôi, vạn linh kêu rên, cái khe hướng phía trên nhân giới vươn ra ngàn cánh tay dị dạng, khát cầu huyết nhục tươi mới. Nơi sâu hơn nữa, bị hắc vụ không lành và quỷ quang màu đỏ tươi che lấp.

Thẩm Thanh Thu chỉ xéo Tu Nhã Kiếm xuống vực sâu, nói: “Người là tự mình đi xuống, hay là muốn ta động thủ?”

Kỳ thật hắn rất ích kỷ mà hy vọng Lạc Băng Hà có thể tự mình đi xuống. Tuy rằng như vậy đối với y mà nói quá mức tàn khốc, nhưng còn tốt hơn bị Thẩm Thanh Thu tự tay đánh rơi xuống.

Nhưng Lạc Băng Hà như cũ chưa chết lòng.

Dù thế nào y cũng không tin được, sư tôn đối với mình tốt như vậy, thật sự sẽ đẩy y xuống.

Cho dù Tu Nhã Kiếm đâm trúng ngực của y, y cũng vẫn ôm một tia hy vọng cuối cùng.

Thẩm Thanh Thu không ngờ sẽ đâm trúng y. Thật đó. Hắn chỉ là muốn quơ quơ kiếm dọa dọa y, Lạc Băng Hà vì né tránh, lùi về sau một chút, tất nhiên liền ngã xuống. Nhưng hắn không dự đoán được Lạc Băng Hà liền trầm mặc mà đứng ở nơi đó, chính diện chịu một kiếm này.

Chết rồi. Vốn chỉ là đá xuống, hiện tại lại thêm thù đâm một kiếm!

Lạc Băng Hà trở tay cầm lưỡi kiếm, nhưng không dùng lực, chỉ là nhẹ nhàng cầm, chính là nói Thảm Thanh Thu nếu muốn dùng lực, Tu Nhã Kiếm có thể tiếp tục đâm vào, mãi đến khi xuyên thấu ngực của y.

Lạc Băng Hà yết hầu nhẹ nhàng rung động, không nói một lời. Rõ ràng mũi kiếm còn chưa có đâm trúng trái tim, Thảm Thanh Thu lại giống như cảm nhận được nhịp đập từ thân kiếm lan đến gần mu bàn tay, toàn bộ cánh tay, mãi đến trong trái tim hắn.

Thảm Thanh Thu rút mạnh kiếm về.

Bởi vì động tác của hắn, Lạc Băng Hà thân hình lão đảo, rất nhanh liền ổn định. Thấy Thảm Thanh Thu không có hạ sát thủ, ánh mắt vốn ảm đạm của y lại có ánh sáng ẩn ẩn thoáng hiện, tựa như tro tàn sau khi đốt cháy còn có tia lửa giãy dụa.

Mà Thảm Thanh Thu kế tiếp, liền dùng một kích cuối cùng, thẳng thừng dập tắt tia dư quang cuối cùng trong mắt y.

Hắn biết Lạc Băng Hà tuyệt đối sẽ không phản kích.

Hắn càng biết, hắn sợ vĩnh viễn cũng không quên được ánh mắt tuyệt vọng khi Lạc Băng Hà sa xuống.

Một chuồng đánh rớt!

Đợi cho tới khi các chuồng môn của Thương Khung Sơn phái, Huyền Hoa Cung, Thiên Nhất Quan diệt sạch ma vật cùng đám tu sĩ đuổi tới hiện trường, không gian nứt ra của vực thăm Vô Gian đã sớm khép kín.

Thảm Thanh Thu đã xử lý ổn thỏa miệng vết thương của mọi người bị ngã ngất dưới đất (ngoại trừ Thương Thanh Hoa giả bộ bất tỉnh chết). Chính hắn một thân bị thương lại không để ý tới, trên quần áo vết máu loang lổ, mặt không biểu cảm, sắc mặt tái nhợt, xem ra rất chật vật. Nhạc Thanh Nguyên tiến lên bắt mạch cho hắn, nhăn mày nghiêm mặt, trách cứ vài câu, kêu Mộc Thanh Phương chuyên nghề qua coi. Các phái nhìn ngang nhìn dọc tìm người nhà mình trên mặt đất, nhận rồi thì nâng đi, chữa trị thêm bước nữa.

Liễu Thanh Ca bỗng nhiên phát giác thiếu một người, hỏi: “Đồ đệ kia của người đâu?”

Thảm Thanh Thu không trả lời, nhặt lên những mảnh vỡ trường kiếm rơi trên mặt đất.

Các đệ tử Thanh Tĩnh Phong vội vàng đuổi tới, Minh Phàm đi đầu mắt tinh, nhìn thanh kiếm kia, ấp úng nói: “Sư tôn, thanh kiếm kia không phải...”

Lúc trước, hắn tâm tâm niệm niệm thanh Chính Dương kiếm trên Vạn Kiếm Phong này, muốn những bao nhiêu năm, sau khi bị Lạc Băng Hà rút ra thì ghen tị nóng ruột đốt gan, ban đêm trần trọc nguyên rửa vô số, tất nhiên sẽ không nhận sai.

Ninh Anh Anh bỗng nhiên òa lên một tiếng khóc: “Sư tôn người người đừng làm ta sợ. Đây có phải là... có phải là Chính Dương của A Lạc?”

Bốn phía thềm có tiếng nhỏ: “Chính Dương kiếm?” “Nói chính là ái đồ Thẩm phong chủ, Lạc Băng Hà?” “Kiếm còn người còn, kiếm này cũng đã gãy, người đâu?” “Sẽ không phải cũng... Khụ khụ.”

Có người thở dài: “Nếu thực như thế, vậy cũng quá đáng tiếc, Lạc thiếu hiệp một đường đi này, cũng đã trở thành người đầu bảng vàng Tiên Minh.”

“Trời đổ kị anh tài, trời đổ kị anh tài!”

Trong những người này, than tiếc có, kinh ngạc có, bi thương có, vui sướng khi người gặp họa cũng có.

Ninh Anh Anh lập tức khóc lớn tại chỗ.

Minh Phàm tuy rằng chán ghét Lạc Băng Hà, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới muốn y chết thật, huống hồ nghĩ đến sư tôn sau đó thương y như vậy, hiện tại tiểu tử thối này bị chết đến xác cũng không còn, sư tôn nhất định rất đau buồn, tâm tình cũng không tốt lên được, toàn bộ Thanh Tĩnh Phong một mảnh bi thảm buồn rầu. Tiên Xu Phong do Tề Thanh Thê và Liễu Minh Yên dẫn đầu, cũng lâm vào xúc động.

Liễu Thanh Ca không giỏi an ủi, vỗ vỗ bả vai Thẩm Thanh Thu, nói: “Đồ đệ mất rồi, còn có thể thu lại.”

Tuy rằng biết hắn muốn an ủi mình, nhưng Thẩm Thanh Thu vẫn muốn tặng hắn một cái đảo mắt trắng vô lực. Không dám để tử quan môn của mình kiêm nam chính xuống vực thẩm Vô Gian, hết thấy đều là đứng nói chuyện không đau thất lưng!

Quên đi quên đi. Tất cả đã là kết cục định sẵn.

Thẩm Thanh Thu chậm chậm nói: “Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử Lạc Băng Hà, bị Ma tộc làm hại, thân vẫn.”

28. Chương 28: Hệ Thống Mà Ra Đây Tao Đảm Bảo Không Đập Nát Mà

Từ khi thành lập đến nay, Tiên Minh Đại Hội lần này là năm thiệt hại nghiêm trọng nhất.

Tân tú các phái tham dự tổng cộng cộng một ngàn ba trăm mười ba người, trong đó Huyền Hoa Cung hao tổn một trăm bốn mươi người, Thiên Nhất Quan hao tổn ước chừng chín mươi người, ngoại trừ Chiêu Hoa Tự là trụ lực chuyên tâm làm kết giới, không bắt buộc tham dự, Thương Khung Sơn phái là thương vong nhẹ nhất trong ba đại phái còn lại, chỉ có ba mươi chín người.

Về phần các tạp môn tạp phái còn lại, các tân tú công lực nông cạn thuật pháp thấp kém cơ bản đều tập trung tại đây, cũng chính là khu thương vong nặng nhất.

Nguyên bản đi lên bằng vàng là việc mừng rỡ, nhưng hôm nay nhìn lại, trên bằng vàng thậm chí có gần một phần tư người đều đã mất mạng trong Tuyệt Địa Cốc. Nhất là đệ nhất danh đứng đầu bằng, Thương Khung Sơn phái Thanh Tĩnh Phong tọa đệ tử, Thẩm Thanh Thu ái đồ Lạc Băng Hà, kiếm gãy người vong, làm sao không khiến người ta đau lòng.

Mà những cái này, còn chưa tính cả hao tổn của các tu sĩ vào cứu viện sau khi sự việc phát sinh.

Trải qua nạn này, các phái có thể nói là nguyên khí đại thương.

Thanh Tĩnh Phong được đưa lên một tấm biển đỏ.

Bên trên tấm biển đỏ, đệ nhất danh “Lạc Băng Hà” cao cao tại thượng, kim quang chói mắt.

Minh Phàm đến gần, bẩm báo: “Sư tôn, có ba nghìn linh thạch đưa lên đây, nên an trí thế nào?”

Ba nghìn linh thạch? Ở đâu ra? Thẩm Thanh Thu bối rối nói: “Vì sao đột nhiên có nhiều linh thạch đưa lên núi như vậy?”

Minh Phàm thật cẩn thận nói: “Sư tôn người đã quên? Trên Tiên Minh Đại Hội, sư tôn người đặt một ngàn linh thạch, ở...”

Thẩm Thanh Thu nhớ ra rồi. Là phần phiếu hấn đặt trên người Lạc Băng Hà. Lạc Băng Hà quả nhiên không chịu thua kém, sau khi ma vật xâm lấn phô triển tài năng, trực tiếp lướt qua Công Nghi Tiêu, Liễu Minh Yên thứ nhất và thứ hai, lên cao xếp đầu bằng, khiến hấn kiểm lại gấp bội.

Nhưng không biết tại sao, lúc ấy rõ ràng là ôm tâm trạng kiếm được chút nào hay chút đó, hiện tại, hấn có chút không biết phải làm sao.

Dĩ vãng, mấy thứ này hấn đều giao cho Lạc Băng Hà chuẩn bị, nên chỉnh lý nhập kho, hay là dùng để làm cái khác, làm như thế nào, cũng không cần hấn quan tâm. Hiện tại lại đến phiên Minh Phàm hỏi hấn nên xử trí ra sao.

Thẩm Thanh Thu nghĩ nghĩ, nói: “Thu trước đi.”

“...” Minh Phàm kỳ thật còn muốn hỏi kỹ lại chút “Thu đến chỗ nào”, nhưng sắc mặt sư tôn thật sự không thể nói là tốt, không dám tiếp tục hỏi, nghĩ thầm rằng bỏ vào kho chắc không sai, lập tức lui ra.

Chúng đệ tử Thanh Tĩnh Phong liên tiếp mấy ngày đều thật cẩn thận, tận lực tránh đi xung quanh, sợ chạm vào vết thương động cái liền đau của sư tôn, đều cho rằng qua mấy ngày rồi sẽ chuyển biến tốt đẹp, ai biết qua hơn nửa tháng, Thảm Thanh Thu nhìn như đang từ từ khôi phục bình thường, kết quả, có một ngày khi gần tới giờ cơm, bỗng nhiên nghe thấy Thảm Thanh Thu ở trong trúc xá kêu hai tiếng tên của Lạc Băng Hà.

Ninh Anh Anh đằng đằng đằng xông tới, dọa Thảm Thanh Thu sợ: “Làm cái gì? Đột nhiên xông vào phòng, cô nương mà lại hấp tấp như vậy, ra thể thống gì nữa.”

Ninh Anh Anh đỏ con mắt, giống một con thỏ nhỏ, nói: “Sư tôn, người... người muốn ăn cái gì, ta làm cho người.”

Thảm Thanh Thu vội ho một tiếng, nói: “Không cần. Người đi ra ngoài chơi đi.”

Ninh Anh Anh giậm chân nói: “Sư tôn! Cho dù mất A Lạc, nhưng người... nhưng người còn có các đệ tử chúng ta a. Người... hồn bay phách tán như vậy, các, các đệ tử thực sắp nóng ruột chết rồi!”

Hồn bay phách tán cái từ này có thể sử dụng trên người mình, Thảm Thanh Thu thực nửa đời người cũng chưa nghĩ tới, kỳ thật đến tu vi của Thảm Thanh Thu, có ăn hay không thật không có vấn đề gì, hần chỉ là nhạt miệng, bỗng nhiên muốn ăn điểm tâm, hơn nữa vừa vặn không cẩn thận đã quên Lạc Băng Hà đã bị hần đá xuống vực thăm Vô Gian mà thôi, sao đã bị cộp mác “Hồn bay phách tán” rồi?!

Thảm Thanh Thu há mồm, hết đường chối cãi, thấy Ninh Anh Anh gấp đến độ sắp khóc, vội quay ngược ra an ủi nàng, thề thốt vừa rồi chỉ là lỡ miệng, vậy mới yên ổn.

Sau khi nịnh người rồi khỏi, Thảm Thanh Thu thở phào một cái, bỗng nhiên cảm thấy, tiểu cô nương ở trong sách vẫn ương ương bướng bướng, chỉ biết tạo rắc rối gây cản trở, cứ nhiên trưởng thành không ít.

Phải biết rằng, nàng chính là hậu cung của Lạc Băng Hà, hử, rõ ràng nàng mới là người nên khóc trời khóc đất, kết quả lại còn biết đường tới an ủi sư phụ.

Đây có tính là hần giáo dục có chút hiệu quả không?

Tóm lại, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Rõ ràng là hần nuôi lớn cừu nhỏ nam chính, sao hiện tại giống như nam chính nuôi hần vậy. Mới vài ngày không gặp liền cả ngày bày cái mặt quả phụ chết chồng, hử dọa ai đó!

Không đúng, ta nhỏ! Thắm Thanh Thu trong lòng vả cho mình một cái.

Nói ai mặt quả phụ! Ai chết chồng! Lời này đậu má cũng có thể nói lung tung, thật sự là càng sống càng thụt lùi, miệng chó không thể khạc ra nga voi, nên đánh!

Có điều, đại khái Lạc Băng Hà đi rồi, hẳn thật là có chút tịch mịch. Nhất là nghĩ đến, năm năm sau, lúc gặp lại, thầy hiền trò hiểu (...) dĩ vãng sẽ biến thành nói cười sang sảng, sát khí ẩn giấu.

Hài cốt Chính Dương kiếm được Thắm Thanh Thu mang về, đào cái hố đất lung tung ở sau trúc xá Thanh Tĩnh Phong, dựng thẳng một cái biển, lập cái mộ kiếm. Người bên cạnh thấy hẳn sững sờ với khoảng không, cho đó là tưởng niệm ái đồ, không khỏi thổn thức thầy trò tình thâm, tạo hóa trêu người. Chỉ có chính hẳn mới biết được, thổn thức cảm khái chính là bên trong mộ kiếm, mai táng thiếu niên ẩm áp như mặt trời, không bao giờ trở về nữa.

Còn có, chân chính khiến hẳn hóa thành một khối hoá thạch hỗn độn trong gió, là hệ thống yên lặng mấy ngày xong, gửi ra một tin tức thông báo mất hết nhân tính.

chúc mừng! Quý khách thành công hoàn thành nhiệm vụ mấu chốt “Truyền kỳ mở ra: Lạc Băng Hà truy lạc và tái sinh”. Thưởng cho nhân vật chính độ sướng 10000.

Thắm Thanh Thu vừa nghe, mừng rỡ: lần này khá có lương tâm đó chứ.

Sau đó.

nhưng đồng thời bởi vì tình huống đặc thù, kích hoạt chỉ số mới: Độ tan nát cõi lòng của Lạc Băng Hà. Bởi vì độ tan nát cõi lòng quá cao, độ sướng nhân vật chính về không. Xin không ngừng cố gắng!

... Về không... Về không... Về không...

Hai chữ to đùng ở trong đầu Thắm Thanh Thu tuần hoàn vô hạn...

Cho nên độ tan nát cõi lòng rốt cuộc là cái quái quỷ gì! Không phải đã nói với mày đừng có tùy tiện kích hoạt số liệu kỳ lạ sao?! Cút đi, Lạc Băng Hà quả nhiên là con ruột, ngay cả tan nát cõi lòng cũng có thể một mình cày ra chỉ số!

Làm trâu làm ngựa ba mươi năm, trong một đêm trở về trước giải phóng. Thắm Thanh Thu lòng như Thái Bình Dương.

Nếu chính hẳn đã không thoải mái, vậy đương nhiên muốn khiến người khác không thoải mái.

Vì thế, Thảm Thanh Thu kêu phụ phòng chạy việc làm một cái thiệp, mời Thượng Thanh Hoa tới trúc xá.

Thượng Thanh Hoa buông chén trà sứ trắng tuyết, cười nói: “Thanh Tĩnh Phong của Thảm sư huynh thật sự là thanh tĩnh ưu nhã. Ngay cả chén trà nho nhỏ cũng tinh xảo như vậy. Sự phong nhã này thật làm cho Thanh Hoa mặc cảm.”

Thanh Tĩnh Phong và An Định Phong dĩ vãng nước sông không phạm nước giếng, không nóng không lạnh, càng bởi vì Thảm Thanh Thu cao lãnh, chưa bao giờ chủ động tìm khách, lần này cư nhiên phái đồ đệ lên An Định Phong đệ thiệp mời người, Thượng Thanh Hoa khó tránh khỏi lòng không mò thấy đáy. Đánh người chạy đi chứ không đánh kẻ chạy lại, trước tiên hấn cứ tặng lời hay, chắc sẽ không sai.

Thảm Thanh Thu cho lui các đồ đệ môn hạ, đóng cửa, thở dài: “Sư đệ nói như thế, ta lại tức cảnh sinh tình. Thanh Tĩnh xá này từng cọng cây ngọn cỏ, từng cái chén cái đĩa, đều là đồ nhi kia của ta tự tay bố trí.”

“...” Thượng Thanh Hoa cũng thở dài theo: “Hầy, Lạc sư diệt thiếu niên anh tài, thật sự đáng tiếc. Ma tộc kia làm chúng ta hao tổn nặng nề, thật sự đáng hận, ông trời cũng buồn, Thảm sư huynh nén bi thương.”

Thảm Thanh Thu sâu kín nói: “Nếu Thượng sư đệ thực cảm thấy đáng tiếc, sẽ không gây ra thảm sự này.”

Nghe vậy, Thượng Thanh Hoa cứng đờ.

Một lát qua đi, hấn không dấu vết mà làm tròn nụ cười: “Lời này của Thảm sư huynh là có ý gì? Chẳng lẽ là trách cứ An Định Phong ta đốc thúc bất lực? Nếu như thế, sư đệ quả thật nên chịu tội.”

Thảm Thanh Thu rót cho hấn một ly trà, nói: “Chỗ nào là bất lực, rõ ràng chính là dùng lực quá mức. Ngay cả những sinh vật Ma tộc như Nhện đầu quỷ, Nữ Oán Triền, Cốt ưng chưa bao giờ chủ động vào nhân giới cũng đều tìm tới, sư huynh sao nhẫn tâm trách cứ người đốc thúc bất lực?”

Thượng Thanh Hoa bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt trắng đen xanh đỏ lần lượt thay đổi: “Thảm phong chủ, lời cũng không thể nói quá đáng!”

Thảm Thanh Thu đặt tay lên vai Thượng Thanh Hoa, nghiêm túc hỏi han: “Thượng sư đệ vì sao kích động như thế, chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Ta gọi người một tiếng, người dám đáp không?”

Thượng Thanh Hoa cười lạnh đẩy tay hấn ra nói: “Có cái gì không dám? Thượng môn tử hỏi không thẹn với lương tâm, chẳng lẽ sợ người áp đặt tội danh?”

Thảm Thanh Thu: “Đâm Máy Bay Lên Giời?”

Trong phút chốc, tựa như có một tia sét từ chín tầng trời, đánh thẳng lên đầu Thượng Thanh Hoa, đánh đến mức hấn nói không nên tiếng.

Một lúc lâu sau, hắn mới run rẩy nói: “Người... Làm sao người biết ID này?”

Thẩm Thanh Thu nhìn phản ứng của hắn, giống như cũng bị sét đánh lây.

Ba giây sau, Thẩm Thanh Thu vỗ bả vai hắn, tay dùng sức, mỉm cười nói: “Thật là người a? Ông đây đọc hết quyển sách này của người, có thể không biết ID này của người sao? Nếu không phải lúc ấy Mạc Bắc Quân đi ra nghe người không cẩn thận nói lỡ miệng một câu, còn thật không biết chính là người a đại thần!”

Lúc đó, trong giây phút Thượng Thanh Hoa thấy Mạc Bắc Quân đột nhiên xuất hiện, vô tình thốt lên một câu “WTF!”

Lúc ấy Thẩm Thanh Thu nghe không rõ ràng lắm, cho nên không để ý, sau càng nghĩ càng hoài nghi.

Thượng Thanh Hoa là (hậu cần của) độc thủ sau bức màn, lại không thả Hắc nguyệt măng tê vốn nhiều đất diễn, đã là một điểm đáng ngờ lớn, mà nếu giải thích đó là cố ý ngăn cản tình tiết phát triển, chặt đứt căn nguyên bị kịch Lạc Băng Hà bị đánh xuống vực thăm Vô Gian, thì liền thông suốt rồi.

Về phần tại sao hắn đoán là Đâm Máy Bay Lên Giời... Đương nhiên nguyên nhân vẫn chỉ có một — biết tình tiết ngoài hắn ra, người hắn biết đến, chỉ có nguyên tác giả, cho nên đương nhiên chỉ có thể đoán lựa chọn này!

Cách đoán cực ngu xuẩn mà lần nào cũng đoán trúng cũng đâu phải lỗi của hắn!

Hai người nhìn nhau không nói gì, người này xót người kia.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu nói: “Đào hồ không lấp! Phục bút phế thải! Lôi điểm khắp nơi! Hành văn như học sinh tiểu học! Viết văn ngựa đực người cứ yên ổn viết ngựa đực, chơi cái gì mà trào lưu ngược tâm ngược thân?!”

Thượng Thanh Hoa: “... Ta cũng là người bị hại, ta là tác giả, tốt xấu coi như là thần sáng tạo thế giới đi? Cho dù muốn xuyên cũng nên xuyên thành nhân vật chính, ai biết cấm cấm cái ổ điện, hệ thống tùy ý phân phối nhân vật, liền cho thành vật hi sinh.”

Thẩm Thanh Thu cười lạnh: “Còn mạnh hơn ta, thân phận người nằm vùng bại lộ trực tiếp bị Mạc Bắc Quân diệt khẩu, tốt xấu được chết một cách thống khoái. Còn ta bị Lạc Băng Hà đích thân tước, thành, nhân, côn.” Từng chữ từng tiếng, pha lẫn oán niệm sâu sắc.

Thượng Thanh Hoa: “Người mới sống lại mấy năm a? Vừa sống lại tới đây đã là cấp bậc tông sư đi? Còn ta đã xuyên tới từ lúc còn là trẻ con. Thời thơ ấu bần hàn thất vọng, thời kì ngoại môn đệ tử không được coi trọng, người có trải qua nhiều hơn ta sao?”

Hai người so thăm so không ra kết quả, kết luận là, mọi người kẻ tám lạng người nửa cân. Thượng Thanh Hoa cảm khái nói: “Không ngờ gặp độc giả. Coi như là duyên phận đi. ID của người ở trang truyện Chung điểm văn học là gì? Nói không chừng còn là người quen cũ.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Tuyệt thế đưa leo.”

Thượng Thanh Hoa suy tư một trận, nói: “Có chút ấn tượng. Có phải có lần ở trong thread cầu thiện phản diện người kêu gào đặc biệt hung? Chính là sau khi người, khụ khụ, Thẩm Thanh Thu chính gốc, cường Ninh Anh Anh bất thành.”

“...” Thẩm Thanh Thu: “Chuyện cũ khỏi nhắc.”

Hắn nghiêm mặt nói: “Nhận thân chấm dứt, lời vô nghĩa đừng ở đây. Hôm nay sở dĩ muốn tìm người thẳng thắn mà nói là bởi vì sau Tiên Minh Đại Hội, ta đột nhiên nghĩ tới một biện pháp có thể giải quyết nan đề chúng ta cùng gặp phải.”

Thượng Thanh Hoa sững sốt: “Thật sao?”

Thẩm Thanh Thu lay động quạt: “Nói đùa với loại chuyện này, buồn cười lắm à? Biện pháp này của ta, có thể nói bảo trì căn bản, chỉ cần không lộ gió, vĩnh viễn không có hậu hoạn.”

Chỉ là, còn một hai điều kiện nho nhỏ.

Thành bại chính ở chỗ này. Để xem đồng hương Thượng Thanh Hoa này, có thể giúp được hay không.

29. Chương 29: Hệ Thống Không Nhờ Vả Được

Thẩm Thanh Thu nói: “Người còn nhớ rõ mình đặt ra một loại thực vật ngàn năm xuất thế một lần không?”

“...” Thượng Thanh Hoa vô ngôn: “Phạm vi này của người cũng lớn quá. Thứ đồ như thế ta đặt ra không có một ngàn cũng có tám trăm được không.”

Chính người cũng biết!

Thẩm Thanh Thu thở dài, bên tai hắn nói năm chữ.

Thượng Thanh Hoa nghe vậy sợ hãi, sau một lát, ý vị thâm trường mà đánh giá Thẩm Thanh Thu một

phen.

Thẩm Thanh Thu: “... Người nhìn ta làm gì?”

“Không có gì.” Thượng Thanh Hoa nói: “Chính là cảm thấy, người quả nhiên là độc giả trung thành của ta. Đặc điểm ta dùng xong liền vứt, người cư nhiên có thể từ góc trong đào ra, có chút cảm động.”

“...” Thẩm Thanh Thu nói: “Ngày mai người theo ta xuống núi đi nơi nó xuất thế tìm một chuyến đi.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Ngày mai? Cái này... có phải có chút vội vàng không?” Hắc lập bắp nói: “Kỳ thật ta... nghĩ không ra vị trí cụ thể và hình dáng của nó. Toàn bộ văn gần hai ngàn vạn chữ, nhắc tới nó chỉ có một đoạn tự nhiên. Người để ta từ từ nghĩ, nghĩ ra sẽ nói cho người biết.”

Thẩm Thanh Thu nói lời sâu sắc: “Vây đợi cho Lạc Băng Hà giết trở về, Mạc Bắc Quân bị y thu phục, đến lúc đó một giết ta, một giết người, người mới nhớ cũng không muộn.”

Thượng Thanh Hoa: “... Được. Ngày mai ta nhất định nhớ ra!”

Dù sao trên An Định Phong, chuyện lông gà vỏ tỏi như phân phối phòng và định chế giáo phục cho đám đệ tử mới nhập môn cũng không nhất định phải phong chủ mới có thể làm.

Thượng Thanh Hoa trở về, đau khổ suy tư một đêm, vắt hết óc, trong đầu sóng cuộn biển gầm, rốt cuộc trước bình minh linh quang chợt lóe, ở trên bản đồ nhất ra được một nơi.

Thẩm Thanh Thu thấy bản đồ, vỗ cái bàn, mang theo hắc xuất phát xuống núi. Một đoạn đường ăn uống, một đoạn đường vui đùa, một đoạn đường ngự kiếm, một đoạn đường đi xe. Vốn là rất khoái trá.

Duy nhất có điểm nhỏ nhỏ không thoải mái chính là, Thượng Thanh Hoa ngồi ở vị trí lái xe, thở ngắn than dài.

“Tại sao ăn uống dừng chân, chi tiền đều là ta? Tại sao ngồi xe ngựa, đánh xe vẫn là ta?”

Thẩm Thanh Thu ở trong thùng xe nói: “Cũng không biết xấu hổ. Kinh phí là phí công, chương môn sư huynh cho, người chỉ là đem tiền từ trong hầu bao móc ra mà thôi.”

Nghĩ đến trước khi xuất phát, Nhạc Thanh Nguyên dặn dò hắc một phen tha thiết, Thượng Thanh Hoa liền chạnh lòng đến cực điểm.

Cái gì gọi là “Thượng sư đệ, thời điểm du lịch, Thanh Thu liền nhờ vả người. Đệ ấy có độc trong người, vẫn mong người chiếu cố cho tốt.”

Sao có thể đến cả xưng hô mà cũng phân biệt xa gần vậy! Chẳng qua là nơi tu hành khi còn bé cách khá xa, không trở thành trúc mã trúc mã mà thôi!

So với loại đệ tử quan môn ngay từ đầu có phong chủ dốc lòng bồi dưỡng như bọn họ, ngoại môn đệ tử chơi trò cung tâm kế bỏ lên chính là không có nhân quyền a.

Cho nên mới nói làm hậu cần thật sự không tiền đồ.

Thân là tác giả, ban đầu liệu mạng đắp nặn Thượng Thanh Hoa theo hướng cực phẩm tiện nhân, đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, rốt cuộc cảm nhận được nỗi đau của nhân vật.

Thượng Thanh Hoa nói: “Người có tay có chân, tại sao không tự mình... Dù má dù má!”

Thẩm Thanh Thu cảm giác thùng xe nghiêng mạnh về phía trước, dường như là Thượng Thanh Hoa đột nhiên ghìm ngựa, rèm nhấc lên, cảnh giác nói: “Có chuyện gì thế?”

Xe ngựa đang xuyên qua một rừng cây rậm rạp.

Bốn phía cổ thụ cao ngang trời, lá rụng tứ tung, ánh mặt trời đều bị tầng tầng cành lá che đi, đến vài điểm sáng lốm đốm cũng khó có thể nhìn thấy.

Thẩm Thanh Thu thấy không dị trạng gì, cũng không thả lỏng cảnh giác, nói: “Vừa rồi người kêu linh tinh cái gì.”

Thượng Thanh Hoa hoảng hồn chưa định: “Vừa rồi ta thấy một phụ nữ bò qua lượn lại như rắn ở trên mặt đất! Xe ngựa không dừng thiếu chút nữa trực tiếp nghiêng qua!”

Nghe có điểm quỷ dị. Thẩm Thanh Thu nói: “Vây quả thật đáng kêu.”

Trong rừng yên tĩnh, tạm thời cũng không dị trạng. Thẩm Thanh Thu không dám phớt lờ, không ngồi vào thùng xe, mà là ngồi ở vị trí đánh xe cùng Thượng Thanh Hoa, một tay xử kiếm quyết, âm thầm quan sát, một tay kia bốc một nắm hạt dưa từ trong túi đồ ăn vặt, đưa cho Thượng Thanh Hoa: “Ngoan, cắn cho vui.”

Thượng Thanh Hoa lấy đề sai khiến làm tạp dịch còn có thể, lấy đề đánh quái thì không có gì đáng trọng dụng. Hắn cũng biết trình độ mình thế nào, thành thành thật thật nhận hạt dưa mà cắn. Xe ngựa đi một bước, hắn liền cắn một hạt. Vì thế, sau một nén nhang, họ rốt cuộc... phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng.

Hai người không nói gì mà nhìn vỏ hạt dưa quen thuộc trên mặt đất kia.

Thượng Thanh Hoa nói: “Ừ, không cần hoài nghi, dưa hấu hương long cốt do Thương Khung Sơn phái Thiên Thảo Phong sản xuất, màu sắc đỏ chín, bên trong vàng kim, nhất định là một đồng ta vừa cần.”

Thẩm Thanh Thu: “Biết chào hàng hạt dưa là nghề phụ của An Định Phong các người, đủ rồi.”

Vậy, vấn đề đến rồi. Sao họ lại quay lại chỗ ban đầu?

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quý tử tường, một kiều đoạn cực xưa cực cổ, chân chính xảy ra trước mặt họ.

(Quý tử tường: một hiện tượng cổ giới trộm mộ hay gặp phải, đi kiểu gì cũng vòng lại điểm khởi đầu)

Thượng Thanh Hoa nghĩ ra một cái tục: “Hay là ta dùng nước tiểu đồng tử rửa mắt ngựa thử xem?”

Thẩm Thanh Thu nói: “... Ngựa cũng có tôn nghiêm đó được không, tại sao phải dùng chất bài tiết rửa mắt của nó. Hơn nữa hoang sơn dã lĩnh, người kêu ta ở đâu tìm nước tiểu đồng tử?”

Lời này vừa nói ra, hấn phát hiện Thượng Thanh Hoa đang chân thành nhìn chăm chú vào hấn.

Thẩm Thanh Thu: “Người nhìn ta làm gì? Bản thân của ta... tạm thời không đề cập tới. Nhân vật Thẩm Thanh Thu nguyên bản, chính người viết, bề ngoài cao thượng nội tâm hoang dã, cả ngày dục hỏa đốt người, thiếu niên thâm tình, thanh niên tìm gà, người cảm thấy ta bây giờ còn là đồng tử?”

Nhân vật Thượng Thanh Hoa này hình như cũng không sai biệt lắm.

Thẩm Thanh Thu nhú mày ngưng thần nghĩ kỹ, bỗng nhiên vỗ đùi.

Hấn xoay người tiến vào thùng xe, đột nhiên lại nghe Thượng Thanh Hoa ngoài xe ngựa gào khóc thảm thiết.

Thẩm Thanh Thu cầm đồ vật cần tìm chui ra hét: “Thứ gì đó?!”

Thượng Thanh Hoa sợ tới mức nói chuyện ngay cả dấu chấm câu cũng không dẫn theo: “Người đi vào ta cảm thấy có đồ vật lông xù cọ cổ ta ngẩng đầu nhìn một cái là một đoàn tóc mặt sau tóc còn có khuôn mặt trắng nhìn không rõ a đầu má!”

Thẩm Thanh Thu ngẩng đầu, tất nhiên nhìn không thấy bất cứ đồ vật gì, hấn nghĩ thầm, mặc kệ thứ này là cái gì, nó còn khá tinh, biết chọn quả hồng mềm, chỉ dám đùa Thượng Thanh Hoa mang về tống quần

một chút, không dám trêu hấn. Lại vỗ vỗ bả vai hấn: “Đồ vật khủng bố nữa cũng là chính người viết, sợ cái gì!”

Hấn mở ra vật trong tay, thì ra là lấy một tấm bản đồ ra.

Thượng Thanh Hoa nói: “Đại ca, ta còn tưởng rằng người trâu như vậy có thể kiếm một tấm bản đồ của rừng Bạch Lộ chứ, người nhìn cho rõ, đây là bản đồ đại lục, toàn bộ đại lục đều ở trên đó, cho dù có mò ra được rừng Bạch Lộ thì cũng chỉ có một chấm lớn nhường này. Người cầm nó không tìm được đường đâu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Người tự xem đi, chỗ này này.”

Hấn chỉ chỉ phía dưới bản đồ.

Thương Khung Sơn phái hùng cứ phương đông, Thiên Nhất Quan an cư trung bộ, còn phía nam, dư lại địa bàn của Huyền Hoa Cung.

Cái chấm rừng rậm Bạch Lộ, vừa vặn chấm trên biên giới màu tím nhạt của Huyền Hoa Cung.

Thượng Thanh Hoa bưng tỉnh đại ngộ: “Huyền Hoa Cung đem rừng rậm Bạch Lộ vào phạm vi thế lực của mình? Cho nên chúng ta hiện tại không phải vào quỹ đả tường, mà là vào trận pháp cung của họ?”

Các đại môn phái vì phòng ngừa người không phận sự quấy rối, đều có trận pháp của mình. Chẳng hạn như thang lên trời của Thương Khung Sơn phái, nếu như là phạm phu tục tử không biết phương pháp thì dù có đi đến thừa sống thiếu chết trên một vạn ba nghìn bậc đá cũng vĩnh viễn không đến đỉnh, chỉ có thể chờ đệ tử họ sơn đưa họ đi xuống.

Kẹt ở chỗ này, không ai chỉ dẫn, e là chỉ có thể xoay quanh tại chỗ.

Thẩm Thanh Thu gõ cửa: “Hệ thống? Có đó không?”

Dừng một chút, không có hồi đáp, hấn lại gõ: “Không phải nói 24 giờ phục vụ trực tuyến sao? Không ra cho một sao!”

Hệ thống: Xin chào, hệ thống đã tiến vào hình thức hôn mê, bây giờ là trí thông minh cơ năng, nếu cần phục vụ thỉnh tự giúp mình.

Thẩm Thanh Thu: “... Gì, hôn mê?”

Hấn kịch liệt nhớ lại, mấy ngày nay đúng là hệ thống cũng chưa tính toán chỉ số ngẫu với các loại chỉ số dở hơi mới mở cho hấn.

Trí thông minh cơ năng: Tổng nguồn sinh lực của hệ thống “Lạc Băng Hà” đã chặt đứt liên hệ, đang rút về bảo trì update, khi liên lạc lại được hệ thống sẽ được kích hoạt, chúc ngài đạt được niềm vui khi tự mình phục vụ. Cảm ơn.

Hiện tại đã đau trứng như vậy người update bản cũ xong có khi nào trực tiếp khiến ta vỡ trứng không — không đúng, trọng điểm là thì ra Lạc Băng Hà vẫn luôn là nguồn sinh lực á đù!

Thẩm Thanh Thu còn muốn truy vấn thêm, phát hiện cơ năng trả lời lặp lại đều là hai câu trên.

Trí thông minh cơ năng cái quỷ gì, đây không phải giống QQ trả lời tự động sao? Người cũng không biết xấu hổ ở phía trước thêm hai chữ “thông minh”!

Thẩm Thanh Thu vỗ Thượng Thanh Hoa: “Gõ hệ thống nhà người, nhìn xem còn trực tuyến không?”

Thượng Thanh Hoa nháy mắt mấy cái, sau một lát: “Nói đang bảo trì.”

Thì ra Lạc Băng Hà không chỉ là nguồn sinh lực của một hệ thống! Y offline thì toàn bộ hệ thống cũng tê liệt theo! Tạch kiểu này cũng hoành tráng quá!

Việc này nói nghiêm trọng, kỳ thật cũng không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua là trong lúc dưới địa ngục Vô Gian luyện cấp không thể cày chỉ số ngẫu. Ngắm lại cũng rất tốt, không thể cày tất nhiên cũng không thể giảm, tương đương với không gì phải kiêng kỵ!

Thẩm Thanh Thu đang trấn an mình, bỗng nhiên cảm thấy lùm cây một bên soạt soạt dị động.

Thẩm Thanh Thu chỉ ngón tay, “Đi ra!” Tu Nhã Kiếm bên hông lập tức ra khỏi vỏ, theo hiệu lệnh kiếm quyết thao túng trong tay Thẩm Thanh Thu, tung bay đâm chém, có điều đồ vật kia giống như cá lội, tránh ở trong lùm cây lợi hại như cá chạch trơn trượt, trăm đâm không trúng.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng chói mắt hiện lên trước mắt Thẩm Thanh Thu. Vật kia kêu một tiếng bèn nhón, sau phút chốc nhảy lên mấy trượng, lùm cây đã bị chém tứ tung, không giấu được đồ vật, trò vui kia sớm chạy, không còn động tĩnh gì.

Vừa rồi hần không phát đại chiêu a? Hình như chỉ là dương quang phản xạ trong nháy mắt.

Thượng Thanh Hoa đưa đầu qua: “Chẳng lẽ nó sợ ánh sáng?”

Thẩm Thanh Thu: “Dờ phắc thật là nữ quỷ a!”

Hai người đang muốn thảo luận một chút, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân rất khê. Thân pháp

người này rất tốt, nếu không phải Thẩm Thanh Thu tu vi không tệ thì cũng suýt nghe không ra. Giữa rừng cây rậm rạp, một bạch y thiếu niên xuất hiện.

Thiếu niên kia nguyên bản kiếm đã xuất vỏ, vẽ mặt cảnh giác, mà thấy rõ người tới xong, chuyển thành kinh ngạc, bận thu kiếm thì lễ.

“Văn bối cảm thấy chung quanh kết giới có dao động khác thường nên mới vội tới, không biết Thẩm tiên sư, Thượng tiên sư ở đây, không tiếp đón từ xa.”

Thẩm Thanh Thu thấy y bộ dạng khá soái, chính là có điểm lạ mắt, khách khí nói: “Thiếu hiệp là?”

Thiếu niên kia lòng bàn chân hơi trượt.

Thượng Thanh Hoa bên tai hần thấp giọng nói: “... Người rất không cho người ta mặt mũi, đây là Công Nghi Tiêu.”

Công Nghi Tiêu hơi có chút buồn bực. Tuy rằng y bị Lạc Băng Hà đá xuống khỏi đầu bảng vàng, nhưng dù gì cũng là cái tên thứ hai, thành tích nổi bật, hơn nữa trước đây đoạt giải quán quân tiếng hô cao nhất, cũng thường theo lão cung chủ báỉ phỏng tăng cao các phái, Thẩm Thanh Thu không nhận ra y, thật sự khá ngoài dự liệu của y.

Thẩm Thanh Thu khen: “Quả nhiên là thiếu niên xuất anh hùng.”

Công Nghi Tiêu nói: “Không dám nhận. Hai vị phong chủ đi vào địa giới Huyền Hoa Cung, vì sao trước đây chưa từng thông tri? Thất lễ tiên bối, thật sự dư tâm khó an.”

Đây thật đúng là coi rừng Bạch Lộ là địa bàn nhà họ.

Thẩm Thanh Thu nói: “Cũng không có ý định báỉ phỏng Huyền Hoa Cung, chỉ là phải xử lý một sự kiện ở rừng Bạch Lộ mà thôi.”

Công Nghi Tiêu sững sốt, theo bản năng muốn hỏi là chuyện gì, nhưng cuối cùng đầu óc xoay chuyển mau, mạnh mẽ nhin xuống.

Thẩm Thanh Thu giành trước chọn nói rõ mình là đến rừng Bạch Lộ làm việc, lại không nói rõ mục đích việc này, bỏ qua không muốn nói chuyện nhiều, Công Nghi Tiêu chỉ cần không quá cứng nhắc, tò mò thêm nữa, cũng sẽ niệm thân phận văn bối của mình, không dám tùy ý đặt câu hỏi. Dù sao cũng là đệ tử đắc ý nhiều năm của lão cung chủ, không đến mức để bụng đến vậy. Văn bối chất vấn tiên bối làm việc, vậy cũng rất kỳ cục.

Nếu đổi người khác, tất nhiên sẽ cân nhắc Thương Khung Sơn phái một lúc đến hai vị phong chủ, lén lút

ở biên giới phạm vi thế lực của họ đến tột cùng là có ý gì. Lại hoặc là cảm thấy, sinh trưởng ở trong viện nhà ta, đương nhiên là đồ của nhà ta. Sinh trưởng ở trên bờ rào mép tường nhà ta, đó cũng là đồ của nhà ta. Logic, chính là đơn giản như vậy.

Thẩm Thanh Thu vốn định nói ba xạo đuổi y đi, Công Nghi Tiêu lại do dự một chút, nói: “Mặc dù không biết hai vị tiền bối muốn làm chuyện gì, văn bối bất tài, cả gan thỉnh cầu đến phía trước tương trợ.”

Thẩm Thanh Thu mặt mang mỉm cười, môi gần như không động, nói thầm với đồng đội: “Chi bằng đem theo y, tốt xấu gì cũng là một người biết đánh.”

Thượng Thanh Hoa không biết đánh cũng nói thầm: “Ngộ nhỡ y không cho chúng ta lấy Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi thì làm sao.”

Thẩm Thanh Thu thập phần vô lại: “Người ngốc à. Đến lúc đó người lấy rồi đi, y còn có thể đòi lại chắc, trở về mách nhỏ với thầy y cũng là chuyện sau đó, khi đó chúng ta sớm chạy vắt chân lên cổ, còn chờ họ tới bắt sao?”

Thượng Thanh Hoa: “Hai phái trở mặt thì làm sao.”

“Chuyện nhỏ như lỗ phao câu mà cũng đáng để trở mặt. Hơn nữa Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi là dùng để giữ mạng. Mạng già với quan hệ ngoại giao, người chọn cái nào?”

Thượng Thanh Hoa không chút do dự nói: “Mạng theo y đi thôi!”

Thẩm Thanh Thu ngắc đầu, quyết đoán nói với Công Nghi Tiêu: “Đi thôi!”

Vì thế, cu li lái xe liền giao cho văn bối.

Y vừa khống chế dây cương vừa hiếu kỳ nói: “Thẩm tiền bối, văn bối có một chuyện khó hiểu.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Cứ nói.”

Công Nghi Tiêu nói: “Dựa vào tu vi của tiền bối, phá vỡ trận pháp bốn phái, chẳng mất bao lâu, hơn nữa có thể làm thần không biết quỷ không hay, tại sao lại tạo thành linh lực dao động lớn như thế?”

Khụ khụ. Đạo lý rất đơn giản, cái này giống như người học thuộc lòng công thức, lại không nhất định sẽ biết làm bài đó thôi.

Thẩm Thanh Thu nửa thật nửa giả nói: “Trận dao động kia vốn không phải là sinh ra khi bài trừ trận pháp, mà là sinh ra khi ứng phó một ma vật kỳ dị.”

Công Nghi Tiêu ngậy người một chút: “Ma vật kỳ dị?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Kỳ thật cũng khó phán đoán có phải ma vật không, nhưng tướng mạo tà dị, không giống sinh vật nhân giới bình thường.”

Công Nghi Tiêu nói: “Phụ cận rừng Bạch Lộ, phạm vi mười dặm có dân cư phân bố, lại chưa bao giờ nghe nói bị ma vật quấy nhiễu qua. Ngay cả mãnh hổ dã thú cũng chưa từng có.”

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Vậy đó rốt cuộc là thứ gì? Da mặt tróc ra, xương cốt mềm, gương mặt phù nổi giống như cái xác chết trôi.”

Công Nghi Tiêu thành khẩn nói: “Bất luận là cái gì, không xuất hiện nữa là tốt nhất, nếu xuất hiện, không cần làm phiền hai vị tiên bối động thủ, giao do vân bối là được.”

Kính ý trong lời này cũng không phải giả. Tuy rằng y đối với vị tiên bối Tu Nhã Kiếm này hiểu biết không nhiều lắm, từ trước chỉ là xa xa gặp qua một hai lần, nhưng Tiên Minh Đại Hội lần trước, đệ tử thân truyền của Thẩm Thanh Thu lướt qua y đứng đầu bảng, bản thân cũng cứu trợ không ít đệ tử Huyền Hoa Cung, ăn ngay nói thật, là đặc biệt tôn kính.

Thẩm Thanh Thu thấy hần cử chỉ khéo, sự khiêm nhường nên có lại vừa vặn, thêm tướng mạo cùng một phong cách với Lạc Băng Hà, thuộc loại tuần mỹ ôn nhu đa tình, mặt mày mỉm cười, rất khó để lòng không sinh hảo cảm.

Đương nhiên, y hoàn toàn không chú ý tới loại cảm xúc này, có thể dùng một từ để hình dung: yêu ai yêu cả đường đi.

Hần đang thốn thức chỉ có: Lạc Băng Hà, haiz, Lạc Băng Hà. Giờ này ngày này, chạy ngược chạy xuôi, đều là bởi vì sợ một Lạc Băng Hà!

30. Chương 30: Cày Thần Khí Giả Chết

Có Công Nghi Tiêu chỉ dẫn, ba người rất nhanh phá trận pháp Huyền Hoa Cung, tìm được mục tiêu phương vị.

Nguyên tác miêu tả địa điểm sinh trưởng của Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi cũng không nhiều, chỉ là đề cập sơ lược “đó là một hang đá bị cây xanh lá biếc bao trùm”. Dù sao đồ vật này không liên hệ mật thiết đến nam chính (cùng dàn hậu cung của y), ngược lại là một trong những đạo cụ an bài cho kẻ đối đầu Lạc Băng Hà dùng để đối phó nam chính. Vì nhớ tới chút nội dung như vậy, Thượng Thanh Hoa thật sự là liều cả cái mạng già.

Mà nguyên nhân chính là như thế, Thẩm Thanh Thu mới dám hành động. Nếu như là quan hệ đến tình tiết chính, là kỳ hoa tiên thảo dùng luyện cấp cho Lạc Bằng Hà, hắn còn lâu mới có gan đi cướp. Đồ của kẻ địch nam chính, tùy tiện giành có lẽ không sao!

Kết cục giành tài nguyên với nam chính còn không phải là trộm gà không thành còn mất đầu gạo sao!

Cho dù phương vị cụ thể không rõ ràng lắm, cũng may tuy rừng rậm Bạch Lộ lớn, hang đá cũng chỉ có một.

Thẩm Thanh Thu búng ngón tay, đầu ngón tay hiện lên một ngọn lửa sáng vàng. Sau đó bắn ra, ngọn lửa lách lư cái đuôi bơi tới chỗ sâu trong hang đá tối đen ẩm ướt, ở phía trước mở đường.

Vừa mới đầu, đường đá còn có thể vừa ba người đi song song, càng về sau, càng hẹp lại, phải nghiêng thân mình mới có thể thông qua. Hơn nữa, tám khúc chín lượn, loạn giống như ruột của cự thú.

Ánh sáng âm đạm, ngay cả ngọn lửa Thẩm Thanh Thu hóa ra cũng lúc sáng lúc tối, hắn bắn thêm mấy ngọn nữa ra, mấy quả cầu lửa truy đuổi lẫn nhau. Công Nghi Tiêu cẩn phía sau, Thượng Thanh Hoa vốn định ở bên ngoài hang đá chờ, bị Thẩm Thanh Thu lôi vào. Không biết hắn sợ hãi hay là sao, thỉnh thoảng sờ sờ cánh tay của Thẩm Thanh Thu, sờ đến hắn cánh tay nổi da gà.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Thu rốt cuộc không nhận được, e ngại còn có người ngoài, thấp giọng nói: “Có thể đừng bóp ta không?”

Không thấy trả lời. Có điều không sờ nữa. Thẩm Thanh Thu tiếp tục mò mẫm phía trước, ai biết Thượng Thanh Hoa lại đá chân hắn một cái.

Thẩm Thanh Thu không nhận được thốt ra: “Đệch!”

Âm thanh của Thượng Thanh Hoa xa xa từ phía sau truyền đến: “Thẩm — sư — huynh! Người — nói — cái — gì?”

Thanh âm của hắn quanh quẩn trong đường đá quanh co khúc khuỷu, tựa hồ bị kéo dài không ít.

Thì ra bất tri bất giác, Thẩm Thanh Thu càng đi càng nhanh, Thượng Thanh Hoa lại lè mà lè mè, liên lụy cả Công Nghi Tiêu ở phía sau cũng đi không nhanh, hắn đã bỏ hai người còn lại một đoạn xa.

Không phải Thượng Thanh Hoa, vậy vừa rồi vẫn sờ người hắn là ai?

Hoặc là nói, thứ sờ hắn, là cái gì?

Thẩm Thanh Thu đột nhiên dừng lại.

Hắn mặt không biểu cảm vỗ vỗ cánh tay, muốn làm nguôi gai ốc sờn trên da.

Mấy ngọn lửa còn treo trên không trung, âm thầm thiêu đốt.

Dịch trong tối, ta ngoài sáng.

Thẩm Thanh Thu tay trái lật một cái, từ trong tay áo lật ra mấy miếng phù chú, tay phải dần dần rút ra Tu Nhã Kiếm.

Kiểm quang dần dần sáng rõ, bất luận phía trước hay là phía sau, đều là nham thạch đen nhánh, tản ra mùi ẩm ướt.

Hắn chợt nhớ tới, vừa rồi chân bị đập trúng, cảm giác tựa hồ không phải dùng chân đá. Ngược lại như là... đụng đầu!

Thẩm Thanh Thu cúi đầu thật mạnh, vừa vặn đụng chính diện một khuôn mặt trắng bệch sưng vù trên mặt đất.

Thẩm Thanh Thu tay trái tung bùa chú về phía khuôn mặt kia, trong phút chốc ánh lửa sáng như điện cháy thành một đoàn trong đường đá chật hẹp. Tay phải hắn vốn định rút kiếm, kết quả không gian quá nhỏ, còn chưa rút hết một nửa cánh tay đã đập phải vách đá, chuỗi kiếm cũng đụng phải nham thạch, phát ra một tiếng choang.

Vật kia mềm mại không xương, giống con cự xà trườn trên mặt đất, né tránh cực nhanh, phù chú khoảng cách gần như vậy cự nhiên cũng không bắn trúng, ngược lại so với hắn hành động càng linh hoạt hơn. Thẩm Thanh Thu rút hai lần mới rút được kiếm ra, chỉ trễ một bước đã thấy nó vù vù quay đầu bỏ đi. Bên kia đúng là phương hướng Thượng Thanh Hoa và Công Nghi Tiêu theo tới. Hắn quát to: “Có cái gì đang qua đó! Để ý!”

Thượng Thanh Hoa vừa nghe, lập tức quay đầu nói: “Thiếu hiệp, mau! Chúng ta đổi vị trí!” Làm công tác hậu cần, sao có thể đủ sức đứng ở đầu mũi thuyền đấu tranh anh dũng!

Công Nghi Tiêu làm theo lời, có điều đường đá chật khiến người phát bực, sau khi nghiêng người chỉ để lại khoảng trống một nắm tay, y căn bản qua không nổi. Thượng Thanh Hoa lại nghe Thẩm Thanh Thu ở bên kia rống: “Trên mặt đất! Nhìn trên mặt đất! Nó bò trên mặt đất!” Vừa quay đầu một cái, đã thấy một con xà nhân oạch oạch trượt lại đây.

Thượng Thanh Hoa quyết định thật nhanh, lập tức nằm vật xuống!

Công Nghi Tiêu cũng chưa từng thấy qua quái vật quỷ dị như vậy, ngay người một chút, bỗng nhiên thấy Thượng tiên bối ngã sấp, hoảng sợ, kịp phản ứng, nói tiếng: “Đắc tội!” rồi nhảy qua...

Bất luận khó coi như thế nào, hậu cần và quân tiên phong cuối cùng đã trao đổi vị trí...

Thẩm Thanh Thu lại bảo: “Đừng rút kiếm...” Cái chữ “kiếm” còn chưa nói xong, Công Nghi Tiêu liền hồ đồ rút kiếm, kết quả đương nhiên là giẫm lên vết xe đổ, kiếm rút đến một nửa, chuôi kiếm liền đánh lên vách tường đá.

Thẩm Thanh Thu rút kiếm đuối tới, trong lòng kêu lên: “Haiz, ngốc quá!”

Công Nghi Tiêu oan uổng lắm.

Kỳ thật Thẩm Thanh Thu cũng rõ ràng, chỉ có thể nói y phản ứng quá nhanh, chưa nghe hò xong đã hành động rồi, đổi là ai cũng sẽ là kết quả này. Nhưng mà, bởi vì dĩ vãng phàm là thời điểm thỉnh thoảng liên thủ với Lạc Băng Hà, thường thường mình có những lời không cần phải nói ra, Lạc Băng Hà có thể ngầm hiểu, ứng đối hoàn mỹ, so sánh hai người, Thẩm Thanh Thu lại nhớ tới đồ đệ đỡ phải lo kia.

Đường đá này vặn vẹo uốn khúc, lại rất u ám, cực lợi cho vật kia hành động, Thẩm Thanh Thu lại tung phù chú, nó đã sớm bò đi không thấy bóng dáng.

Công Nghi Tiêu khó tin nói: “Thẩm tiên bối, vừa rồi cái kia, có phải là ma vật trước đó các người gặp ở rừng Bạch Lộ?”

Thẩm Thanh Thu gật đầu, nói: “Chính là nó. Cũng không biết, hai bên giáp công, thứ này làm sao trốn đi được.”

Thượng Thanh Hoa mặt không đổi sắc, từ trên mặt đất bò lên, phủi phủi bụi trên quần áo, nói: “Bò lên người ta mà đi đó”.

Công Nghi Tiêu: “...”

Thẩm Thanh Thu: “... Đi thôi. Lần này đều theo sát nhau.”

Không cần hắn nói, lần này, Thượng Thanh Hoa chết cũng không chịu cách hắn quá khoảng cách hai thước!

Rẽ đến mức đầu cũng vầng, ba người rút cuộc rẽ ra khỏi đường đá. Đi vào chỗ sâu nhất trong hang đá, trước mặt rộng mở trong sáng.

Trước đó Thẩm Thanh Thu vẫn nghĩ không hiểu, chỗ sâu của nhất hang đá này, phải là nhật nguyệt thời chiều, vì sao còn có thể mọc ra thứ như “Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi” vừa nghe đã biết là tụ tập linh khí thiên địa tinh hoa nhật nguyệt, điều này rốt cuộc đã thông suốt.

Thì ra, đỉnh cao nhất của cái động này, có một lỗ hổng lớn thông với trời. Ánh sáng nhật nguyệt trực tiếp thông qua lỗ hổng này chiếu xuống, giống như ánh đèn sân khấu, điểm lên giữa hồ trong động. Mà điểm kia, tất nhiên chính là thổ địa sinh dưỡng ra Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi.

Khối thổ địa nho nhỏ kia được một cái hồ nhỏ phản tinh quang ánh sáng ngọc vây quanh.

Thượng Thanh Hoa “ô” một tiếng, khẳng định nói: “Lộ Thủy hồ. Không sai.”

Bối cảnh do hắn đặt ra, mới có thể kết luận chặt chẽ. Cho dù là cây cỏ, thân làm tác giả, cũng sẽ không lầm. Thẩm Thanh Thu nhận được xác nhận, lúc này mới thở ra một hơi. Xem ra là tìm đúng nơi rồi.

Đây cũng không phải là hồ nước bình thường. Mà là sương mai vô hạn. Nước + sương sớm vô hạn, linh khí sung mãn, tắm bổ Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi. Mà thịt chi chín xong, được ngâm trong nước và đất, có năng lực tắm bổ ngược sương sớm, tuần hoàn như thế, linh khí sinh sôi không thôi, vĩnh viễn không có lúc khô kiệt.

(Chi ở đây là một loại nấm, kiểu như linh chi)

Công Nghi Tiêu tán thưởng rất nhiều, cũng rốt cuộc hiểu được mục đích chuyển đi của hai vị phong chủ Thương Khung Sơn phái.

Có điều y cũng không hiểu ý nghĩa vật này đối với họ, ngược lại kỳ lạ, Thương Khung Sơn phái cũng là đại phái số một số hai, kỳ trân dị hoa mỗi ngày thu thập được, chỉ nhiều không ít, Lộ Hoa Chi tuy là hiếm thấy tinh xảo, nhưng cũng không đến mức quan trọng như vậy, vất vả hai vị phong chủ ngàn dặm xa xôi tự mình đến hái.

Hiện tại trong mắt Thẩm Thanh Thu chỉ còn lại đám thịt chi trắng trắng trên mảnh đất giữa hồ kia.

Đây là hy vọng để sống đó đúng hông nêo!

Hắn vung vạt áo, dứt khoát bước vào trong hồ. Nước hồ Lộ Thủy đều là thứ tốt, ngâm chút càng khỏe mạnh!

Đi vài chục bước, nước sương dâng quá eo, không nóng không lạnh, thấm vào da, giống như có thể làm dịu lòng người, khiến người ta vui vẻ thoải mái. Thẩm Thanh Thu nhìn mấy chục tiểu lộ chi trắng trắng như đậu trước mắt, hít sâu một hơi, vươn tay. Thật cẩn thận, mỗi một cái đều mang theo một chút đất rút lên, trực tiếp thu vào trong tay áo.

Tay áo Càn Khôn không gian vô hạn, là lương phẩm tất phải chuẩn bị ở nhà tu tiên hữu nhân, chương môn Thương Khung Sơn phái Nhạc Thanh Nguyên thân tặng, người bình thường còn lâu ta mới nói!

Tuy rằng hiện tại những lộ chi này còn nhỏ, hình dạng giống như mầm đậu, nhưng đợi hần tìm một nơi linh khí dư thừa phong thủy cực tốt để trồng, cộng thêm nuôi lớn có kế hoạch, chúng nó chính là cọng cỏ cứu mạng a!

Thẩm Thanh Thu đối với mấy vật nhỏ này, thật sự là nâng trong tay sợ bay, ngậm trong miệng sợ tan.

Thời điểm hần nhỏ có do dự một chút. Dù sao lộ chi sinh trưởng ở chỗ này, coi như là trụ cột của kỳ quan, nhỏ hết, giống như có chút không phúc hậu. Bối rối một phen, lại nghĩ nghĩ, còn không biết biện pháp này có được hay không, ngộ nhỡ trồng hỏng, thêm mấy nhánh còn có thể bổ cứu, chỉ có thể cầu không sai sót gì. Bảo hiểm trên hết.

Nhánh lộ chi cuối cùng nắm ở trong tay, còn chưa có ném vào trong tay áo, Thẩm Thanh Thu đột nhiên nghe được phía sau truyền đến tiếng động rút kiếm.

Hần vừa quay đầu lại, Công Nghi Tiêu đã cầm kiếm nơi tay, cùng Thượng Thanh Hoa đều như gặp đại địch, chăm chú nhìn theo hần.

Thẩm Thanh Thu ngừng thở, đột nhiên, mặt hồ nhảy ra một đồ vật dài còn cực lớn, giống như một con cá lớn, trực diện đánh về phía Thẩm Thanh Thu. Một gương mặt trắng đờ dẫn nghênh diện bay tới. Đúng là thứ một đường bám theo họ!

Đồng thời, kiếm quyết trong tay Công Nghi Tiêu đã thành, trường kiếm nhanh như chớp bay về phía vật kia. Nhưng nó giảo hoạt lại linh mãnh, nhào vào Thẩm Thanh Thu không trúng, chìm vào trong hồ, không còn hiện lên, quấy đến mức đất cát lắng đọng nhiều năm dưới đáy hồ đều bay lên, đục ngầu không chịu nổi. Công Nghi Tiêu triệu hồi kiếm tiên, nói: “Thẩm tiên bối mau lên đây!”

Thẩm Thanh Thu lại cười nói: “Đừng hoảng hốt. Ta bắt cá đùa vui một chút.”

Hần đứng ở tại chỗ bất động, chậm rãi lấy ra từ trong lồng ngực một tấm phù chú.

Công Nghi Tiêu nói: “Đối phó thứ này một tấm bùa chỉ sợ không...”

Từ “đủ” còn chưa nói ra, đã thấy Thẩm Thanh Thu sờ tay, một tấm bùa nháy mắt biến thành một tá.

Công Nghi Tiêu: “...”

Thẩm Thanh Thu cầm lấy một tá phù chú kia, một quyền đánh vào trong nước. Một, hai, ba.

Vài tiếng nổ lớn!

Mặt hồ nổ tung mười hai cột nước cao mấy trượng!

Xà nhân vốn nấp dưới đáy hồ cũng bị nổ cho bay khỏi mặt nước, tung lên cao, rơi thật mạnh xuống mặt đất cạnh chân của Thượng Thanh Hoa.

Thẩm Thanh Thu lên bờ. Tắm nước sương tắm đến mức chẳng vội lau khô người. Hắn ôm tay nói: “Nhìn xem, đây rốt cuộc là trò vui gì?”

Công Nghi Tiêu lật vật kia lên.

Vừa lật lại, ba người kinh hãi.

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu mới quay đầu, hỏi Thượng Thanh Hoa: “Đây là gì?”

Thượng Thanh Hoa rặn ra ba chữ: “... Không có biết!”

Đúng thật không biết. Sinh vật này lơ mơ là dáng vẻ một người, đầu đầy tóc dài, cả người xương sụn, làn da vừa thô ráp vừa cứng, hơn nữa đây một khối kia một khối, trải rộng vậy, giống con mãng xà lột da lột chưa sạch.

Tuy rằng trước đó Thẩm Thanh Thu cho rằng nó là nữ quỷ, nhưng cẩn thận xem khuôn mặt của nó, tuy rằng sưng vù, vẫn miễn cưỡng có thể nhìn ra, bộ dạng là một gương mặt nam nhân.

Thượng Thanh Hoa khoát tay nói: “Ta tuyệt đối không...” viết ra quái vật thể này.

Thẩm Thanh Thu nói: “... Ta tin.”

Nếu nguyên tác số lượng từ miêu tả trò vui này vượt quá 50, không lý do nào hắn không nhớ rõ!

Công Nghi Tiêu nghe không hiểu các tiền bối đang nói cái gì, nói ra suy đoán của bản thân: “Theo văn bối thấy, quái vật kia, chưa chắc trời sinh là hình dạng như vậy.”

Thẩm Thanh Thu cảm thấy có chút đạo lý. Nhìn nó hình thù kỳ quái, sao cũng không giống như là một loài, mà giống một loài dị dạng, hoặc là vật lai tạp.

Hắn trầm ngâm nói: “Thiên phạt, lời nguyên, hoặc là tu giả tu luyện cấm thuật thất bại.”

Ba loại trên, vô cùng có khả năng tạo ra quái vật loại này.

Nó vẫn gắt gao nhìn chằm chằm tay áo của Thẩm Thanh Thu. Tuy rằng thứ này tướng mạo dữ tợn đáng sợ, khiến người ta buồn nôn, ánh mắt trong đồng tóc rối, lại vô cùng trong suốt, giống hệt như nước hồ Lô Thủy.

Thẩm Thanh Thu bưng tỉnh đại ngộ nói: “Thảo nào nó muốn công kích chúng ta.”

Hai người còn lại sửng sốt. Thẩm Thanh Thu nói: “Thứ này, là sống nhờ nước sương của hồ Lô Thủy. Các người xem.” Hắn chỉ nói: “Ánh mắt nó tuyệt đối là mỗi ngày uống sương sớm mới dưỡng thành như vậy. Bên trong vậy còn có một ít rêu xanh hơi đỏ, cùng màu trên vách đá không sai biệt lắm, nhất định là trường kỳ ẩn núp trong lối ra vào của hang đá này.”

Như thế liền nói thông rồi. Nếu để đoàn người Thẩm Thanh Thu hái hết Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi, tương đương với hủy hoại động lực linh khí tuần hoàn, hồ Lô Thủy thời gian dài không thể đi vào tuần hoàn, sẽ dần dần hao hết linh khí, trở thành một cái đầm nước thải, thậm chí khô kiệt. Cho nên thứ này mới một đường theo đuôi, thời cơ công kích.

Trong tay của hắn giữ nhành lộ chi non nớt, lúc này để nghiệm chứng, lấy ra quơ quơ, quả nhiên, mắt quái vật kia tỏa ánh sáng, vội vàng ngẩng đầu, nhe ra một miệng đầy răng trắng.

Công Nghi Tiêu quát: “Muốn chết!” Phản thủ cầm chuôi kiếm, động tác có vài phần sát ý.

Xà nam kia gian nan bò trên mặt đất. Thẩm Thanh Thu nhìn, có chút đáng thương, thấy thế vội nói: “Chậm đã.”

Công Nghi Tiêu quả nhiên ngừng, khó hiểu nói: “Tiền bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Dân cư phụ cận rừng Bạch Lộ qua nhiều năm như vậy đều bình yên vô sự, nói rõ... xà nam này, cho tới bây giờ chưa từng làm điều ác, không cần đuổi cùng giết tận.”

Lời này không giả. Nếu thứ này thật sự sát thương nhân mạng, Huyền Hoa Cung đã sớm phát hiện nó hơn nữa diệt trừ tận gốc. Nguyên nhân chính là chưa từng tác quái, cho nên mới không chết. Lại nói tiếp, nó mỗi ngày đều đến hang đá này dẫn sương sớm, ngược lại là đoàn người Thẩm Thanh Thu xâm nhập, quấy rầy công việc hàng ngày của nó.

Nếu hắn đã mở miệng, Công Nghi Tiêu nghĩ nghĩ, cũng thu kiếm vào vỏ. Chỉ nhìn Thẩm Thanh Thu một bộ từ bi giống như các đại sư của Chiêu Hoa Tự, y nào biết, Thẩm Thanh Thu cho tới bây giờ luôn chú ý tới mấy dị thú dữ hơi, đã sớm nói rồi, hứng thú của hắn với sinh vật bất minh, luôn xa hơn nhiều các em gái muôn hoa khoe sắc. Nghĩ là biết, hắn dùng một loại ánh mắt tràn đầy tình yêu (...), nhìn vào sinh vật mềm nhũn nằm úp sấp trên mặt đất.

Nhưng ai cũng không chú ý tới, sinh vật trên mặt đất đang hơi hơi phát run.

Thân hình dị dạng âm thầm ngậm lấy một mầm non lộ chi nhỏ bé yếu ớt. Hai tròng mắt sáng ngời không hài hòa, ngập tràn sóng ngầm mãnh liệt vui mừng như điên.

Sau khi rời hang đá, Công Nghi Tiêu tự giác ngồi xuống vị trí lái xe.

Y hỏi: “Thẩm tiên bối, văn bối có một chuyện không rõ, vì sao... xà nam kia, lúc trước không hái đi những lộ chi này, mà chỉ uống nước sương trong hồ?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lúc người mới tiến vào, có thấy chùm tia sáng từ khung đỉnh sơn động chiếu tới không? Trước đó trong rừng Bạch Lộ, bọn ta bị nó một đường dây dưa, trong đó một lần, nó bị dương quang thân kiếm phản xạ tổn thương, lúc này mới lui. Ta đoán, chỉ sợ thứ này không thể ra sáng, nhất là ánh nắng ánh trăng. Cho nên nó chỉ có thể hành động ở bóng cây trong rừng và hang đá, đáy nước. Lộ chi suốt ngày được ánh sáng nhật nguyệt bao phủ, đương nhiên nó không thể tới gần.”

So với lý luận giáo dục bách khoa, Huyền Hoa Cung càng chú trọng thực chiến, Công Nghi Tiêu không hiểu lắm, tán dương nói: “Thì ra là thế. Thẩm tiên bối không những từ bi, còn hiểu rộng biết nhiều, văn bối quả nhiên còn có rất nhiều chỗ phải học tập.”

Thẩm Thanh Thu cười gượng vài tiếng, coi như tỏ vẻ khiêm tốn. Rõ ràng người nói chuyện không nói lời thoai có tính thu nhận kiến thức gì, lại bắt giặc tỏ vẻ khâm phục nhân vật khác, với nhân vật chỉ số thông minh cao lại có tài ăn nói như thế này, cảnh tượng này thật làm cho người ta đau trứng. Muốn vinh dự cũng vinh dự không nổi, chỉ có một cảm giác vô lực rất sâu sắc =. =

Ra khỏi rừng Bạch Lộ, Công Nghi Tiêu còn muốn giữ lại, mời hai người lên Huyền Hoa Cung ngồi, báo cáo lão cung chủ. Thẩm Thanh Thu chối từ nói: “Việc đã xong, đã được người tương trợ, không nên quấy rầy thêm nữa.”

Đùa à, lên Huyền Hoa Cung làm gì? Cho các người xem chúng ta vừa mới lấy được Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi? Ngộ nhớ cấp cao các người nghĩ không thông, nhất định phải thảo luận một chút quyền sở hữu của nó thì sao?

Thẩm Thanh Thu cười nói: “Tuy rằng việc này vội vàng, có điều ngày sau Công Nghi quân nhất định phải tới Thương Khung Sơn một chuyến, Thanh Tĩnh Phong tĩnh hậu.”

Thượng Thanh Hoa nói: “Đúng. An Định Phong không có gì hay để chơi, lên Thanh Tĩnh Phong đi, Thẩm tiên bối của người nhất định chiếu cố người tử tế.”

Công Nghi Tiêu mừng rỡ. Y biết Thanh Tĩnh Phong cũng giống như tên, ưa thanh tĩnh, không thích khách lạ quấy rầy, tươi cười rạng rỡ nói: “Những lời này của Thẩm tiên bối ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau chắc chắn có lúc quấy rầy.”

Khi y nói lời này, ý cười trong ánh mắt thực sự có chun chút giống Lạc Băng Hà, Thẩm Thanh Thu không khỏi sững sốt, vội nói: “Đó là tất nhiên.”

Cùng Công Nghi Tiêu mỗi người một ngã xong, Thượng Thanh Hoa ở một bên chặc chặc cảm thán nói: “Giống a, thật là có chút giống.”

Thẩm Thanh Thu không nặng không nhẹ đá hấn một cước: “Giống méo gì?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Trong lòng bản thân người biết rõ, ta nói giống ai. Ta quan sát người đã lâu rồi, có câu giấu ở trong lòng không nói không thoải mái. Ta cảm thấy, người có phải là thật sự thương Lạc Băng Hà như bảo bối ngoan ngoãn đồ đệ tâm can không?”

Thẩm Thanh Thu đảo mắt trắng một cái, ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

Thượng Thanh Hoa còn không biết sống chết, phân tích có đạo lý nói: “Nghe đệ tử Thanh Tĩnh Phong các người nói, những ngày này trở về từ Tiên Minh Đại Hội, Thẩm sư huynh mỗi ngày đều hồn bay phách tán, tận chín tầng mây. Nhiều lần gọi Lạc Băng Hà thành tiếng, còn lập cái mộ kiếm thờ ngắn than dài. Người... kỳ thật có phải khuynh hướng M không a?”

Ta chờ mờ lại là “Hồn bay phách tán”! Cái từ này là muốn trở thành vết nhơ trong đời ông đây sao!

Đệ tử Thanh Tĩnh Phong ta mỗi người đi đều là lộ tuyến bụng chứa thơ sách tỏa hương hoa, khi nào thì biến thành thích tám nhảm như vậy, chuyện quái quỷ thế này cũng có thể nói lung tung khắp nơi, để hình tượng sư tôn đặt ở chỗ nào?!

Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên cảm thấy một trận lạnh sống lưng.

Màn truy vấn lẫn nhà lẫn nhai của đại thần Đâm Máy Bay Lên Giời, quả thực giống như là cảnh tượng hưởng phần khi nữ sinh trung học cùng ký túc xá tám nhảm với nhau kiểu: “Nói! Có phải mày thâm mến XXX không” “Không có thật đáng ghét người ta còn lâu mới thâm mến XXX ấy” “Nói xạo ~ Đừng có xấu hổ mà O(_)O ha ha ~” ... Lôi diên rồi!

Đặt ở trên người hai đại nam nhân thật sự vô cùng ghê tởm!

Thượng Thanh Hoa thập phần vô tội, hấn kỳ thật là rất chính trực tỏ vẻ nghi hoặc, rõ ràng là trong lòng Thẩm Thanh Thu có tật, nghĩ quá nhiều.

Thẩm Thanh Thu không kiên nhẫn cắt ngang: “Sao người còn không hành động?”

Thượng Thanh Hoa ngây ngẩn cả người: “Cái gì?”

Thẩm Thanh Thu nhìn hấn, đưa dây ngựa qua: “Công Nghi Tiêu đi rồi, dù sao cũng phải có một xa phu.”

“... Tại sao người một lần cũng không làm?”

“Người phải thông cảm một người bệnh trúng độc.”

Người bệnh cái đêch!

Là ai vừa rồi tay xé bùa quái vật làm nổ linh hồ chơi vui vẻ vậy a!

Cho xin chút mặt mũi!

Thẩm Thanh Thu nằm ở bên trong thùng xe, vung vẩy tay áo.

Thứ này chính là bùa bảo mệnh cuối cùng của hắn. Tính toán thời gian, cách thời điểm Lạc Băng Hà từ địa ngục Vô Gian trở về nhân giới, còn có thời gian năm năm, cũng đủ hắn hoàn thành một kiệt tác.

Hắn duy nhất tính sai, chỉ có một việc.

Đó chính là Lạc Băng Hà cư nhiên trở về nhanh như vậy.

31. Chương 31: Đêm Ngược Đến Lúc Nam Chính Trở Về

Ba năm chớp mắt đã qua.

Trong ba năm này, ngoại trừ thỉnh thoảng cầu Liễu Thanh Ca giúp hắn thông mạch liệu độc, nhờ vả Mộc Thanh Phương giúp hắn phối bốn vị thuốc, lên Thanh Tinh Phong bố trí một chút nhiệm vụ luyện cấp cho các đệ tử, Thẩm Thanh Thu phần lớn thời gian đều ở ngoài dạo chơi.

Đời trước chết dí ở nhà, chơi game xem tiểu thuyết, sau khi sống lại đến nơi đây, giải trí tiêu khiển liên quan đến mấy tính đều không có, hứng thú của hắn với du lịch lại nhen nhóm lên. Ngày qua quá mức nhàn nhã, mãi đến khi Nhạc Thanh Nguyên gửi một bức thư, đột nhiên gọi hắn quay về Thương Khung Sơn.

Lúc này, đã một thời gian dài cái bóng của hắn cũng không thấy, bỗng nhiên trở về núi, các đệ tử Thanh Tinh Phong sớm tụ ở dưới sơn môn, nghênh đón sư tôn. Vừa thấy Thẩm Thanh Thu chậm rãi từ dưới sườn núi bò lên, đều phản phật vẩy qua.

Minh Phàm dẫn đầu đã là thanh niên cao lớn, tuy rằng không thể nói anh tuấn phi phàm, nhưng tốt xấu không xấu xí, nhìn một cái đã thấy cái mặt lòng dạ hẹp hòi của vật hi sinh giống như thời kì thiếu niên. Ninh Anh Anh càng trở thành một thiếu nữ đáng người nổi bật chính tề, cũng từ Vạn Kiếm Phong chọn lựa

kiếm tiên thuộc về mình, vừa thấy Thắm Thanh Thu liền bỏ nhào qua, ôm cánh tay hắn kéo lên thang trời.

Tuy rằng tiểu cô nương thơm ngào ngạt thích lôi kéo hắn, nhưng Thắm Thanh Thu lại chịu không nổi, nhất là Ninh Anh Anh dậy thì không kém, đã không còn là loli khéo léo lả lướt ngày trước, bộ ngực thỉnh thoảng sẽ không cẩn thận cọ đến hắn, cọ đến mức Thắm Thanh Thu mặt không biểu cảm mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bà xã của Lạc Băng Hà ta thật sự không dám nghĩ bậy a!

Ninh Anh Anh làm nũng nói: “Sư tôn người luôn không ở trên núi, các đồ nhi đều nhớ người muốn chết.”

Thắm Thanh Thu từ ái nói: “Vi sư cũng nhớ người... và họ.”

Không đúng a. Người nhớ đáng lẽ là Lạc Băng Hà, nhớ một phản diện cặn bã làm gì!

Nguyên tác Thắm Thanh Thu với Ninh Anh Anh có thân như vậy sao? Hình như sau khi Ninh Anh Anh lớn lên hiểu chuyện, cũng chỉ là Thắm Thanh Thu đơn phương thêm thường đối với nàng đi.

Hơn nữa người là một trong những bà xã của Lạc Băng Hà, đáng ra phải năm năm liền đều ăn không ngon ngủ không yên, gầy như que củi, đứt từng khúc ruột chứ?

Thế mà hiện tại lại còn béo ra là sao!!

Các đệ tử vây quanh Thắm Thanh Thu đến Khung Đỉnh Phong. Nhạc Thanh Nguyên như trước là ở ngoài điện nghênh đón, sư huynh đệ hai người dắt tay nhập điện.

Trong Khung Đỉnh điện, đứng đầu mười hai đỉnh đều đã ngồi xuống, trên cơ bản phía sau chỗ ngồi đều có đứng một hai đệ tử tâm phúc của phong chủ. Chỉ có Liễu Thanh Ca ngoại lệ.

Phong cách truyền thống của Bách Chiến Phong chính là giáo dục kiểu chăn dê, tự mình luyện mình, phong chủ ngoại trừ thỉnh thoảng nhặt về một đám đệ tử đánh một chút, căn bản không dạy cái gì khác, mãi đến khi đệ tử có thể đánh lại sư phụ, vị trí phong chủ có thể chuyển giao ✓. Cho nên đương nhiên không có đệ tử tâm phúc gì.

Thắm Thanh Thu lần lượt chào hỏi qua, ngồi xuống vị trí Thanh Tĩnh Phong, Minh Phàm cùng Ninh Anh Anh đứng ở phía sau hắn. Đối diện hắn chính là Tề Thanh Thê và Liễu Minh Yên của Tiên Xu Phong.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Thắm Thanh Thu toát ra một ý niệm: Nếu Lạc Băng Hà còn, đứng ở phía sau hắn, chỉ sợ cũng không có người khác.

Đình chỉ đình chỉ!

Phiền quá a đừng có lúc nào cũng nhảy ra tạo cảm giác tồn tại được không nam chính [tay vẫy bye bye]

Nhạc Thanh Nguyên ngồi trên thủ tọa nói: “Lần này vội triệu chư vị đồng môn trở về, chỉ vì một chuyện. Mọi người cũng biết Kim Lan Thành chứ?”

Thượng Thanh Hoa nói: “Kim Lan Thành? Có nghe qua, chỗ Trung Nguyên, chính là nơi giao tiếp giữa hai con sông lớn Lạc Xuyên và Hành Xuyên, thành chủ coi trọng thương mại, nghe nói thập phần phồn hoa.”

Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Không sai. Kim Lan Thành thủy bộ qua lại bốn phương thông suốt, từ trước đến nay là nơi thương nhân tứ phương tụ tập, nhưng hai tháng trước, Kim Lan Thành bế thành.” Dừng một chút, bổ sung nói: “Chẳng những cửa thành đóng chặt, nội bất xuất, ngoại bất nhập, thư cũng không được đệ truyền.”

Một tòa thành thị buôn bán êm đẹp, bỗng nhiên bế thành, giống như trung tâm tài chính bỗng nhiên cắt đứt liên lạc với những nơi khác, không thể lý giải. Tuyệt đối còn có phần kể.

Thẩm Thanh Thu bưng lên chén trà trong tay, thổi thổi lá trà trên bề mặt, nói: “Kim Lan Thành cách Chiêu Hoa Tự gần nhất, nhớ là qua lại cũng rất chặt chẽ, nếu thực xảy ra chuyện gì, các vị đại sư trong chùa có lẽ sẽ phát hiện dị thường.”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Không sai, hai mươi ngày trước, có một thương nhân Kim Lan Thành trốn ra từ trong thành qua đường thủy, chạy tới Chiêu Hoa Tự cầu cứu.”

Y dùng từ “trốn”, xem ra tình thế thật sự thập phần nghiêm trọng. Tất cả mọi người nghiêm túc hẳn lên.

Nhạc Thanh Nguyên tiếp tục nói: “Nam tử trung niên kia ban đầu là chủ tiệm binh khí số một trong Kim Lan Thành, hàng năm cung phụng hương khói ở Chiêu Hoa Tự, trong chùa tăng nhân không ít người đều biết. Lúc ấy cả người gã bọc vải đen nghiêm ngặt, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt. Khi đi vào Chiêu Hoa Tự đã sức cùng lực kiệt, trước khi ngã ở bậc núi, nói đi nói lại, trong thành có ôn dịch rất đáng sợ. Tăng nhân hộ sơn lập tức khiêng gã vào đại điện, báo cáo chủ trì. Mà chờ chủ trì và các vị đại sư đuổi đến nơi, đã muộn rồi.”

Chết?

Nhạc Thanh Nguyên chậm chậm nói: “Thương nhân kia đã hóa thành một bộ xương trắng.”

Thẩm Thanh Thu tỏ vẻ sợ hãi.

Vừa mới nói liệu chết chạy trốn tới cửa miếu, sao có thể đảo mắt liền hóa thành một bộ xương trắng?

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Sư huynh mới nói, trên người thương nhân kia bọc vải đen? Từ đầu

đến chân?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Đúng vậy. Khi đó có tăng nhân muốn giúp gỡ bỏ vải đen, nhưng vừa đụng vào gã liền kêu rống lên, thống khổ không chịu nổi, vì thế không dám cưỡng ép kéo gỡ nữa.”

Nghe hình dung, giống như đang xé da của gã.

Nhạc Thanh Nguyên nói tiếp: “Chư vị phương trượng Chiêu Hoa Tự cảm thấy rất bất an, thương nghị xong, phái ra các vị đại sư Vô Trần, Vô Huyền, Vô Niệm đi suốt đêm điều tra. Đến nay không thấy trở về.”

Các đại sư cấp tự Vô so với đám Thảm Thanh Thu mà nói, bối phận chỉ cao hơn chứ không thấp hơn, luận tu vi, cũng sẽ không kém chỗ nào. Thảm Thanh Thu hơi hơi kinh ngạc nói: “Một vị cũng chưa có trở về?”

Nhạc Thanh Nguyên nặng nề gật đầu, nói: “Huyền Hoa Cung và Thiên Nhất Quan cũng phái đi hơn mười đệ tử, đồng dạng, có đi không có về.”

Tứ đại phái đã có tam đại phái bị kéo xuống nước, Thảm Thanh Thu nhất thời hiểu được, hôm nay phen này, rốt cuộc là quay về làm gì.

Quả nhiên, Nhạc Thanh Nguyên nói: “Chư vị đạo hữu phái khác rơi vào đường cùng, phi thư và cả sứ giả đều đến Thương Khung Sơn thỉnh cầu trợ giúp. Trợ giúp là nhất định, chỉ là sự việc trọng đại, chỉ e có kẻ xấu dị tộc ở sau lưng trợ giúp, gây sóng gió. Có người đi, cũng phải có người ở lại.”

“Dị tộc” này, không cần nói, tuyệt đối chỉ có Ma tộc. Liễu Thanh Ca là người thứ nhất nói: “Bách Chiến Phong nghĩa bất dung từ. Nguyên hộ tổng Mộc sư đệ đi trước.”

Nếu trong thành đã xuất hiện ôn dịch, Mộc Thanh Phương của Thiên Thảo Phong nhất định phải xuất động. Thảm Thanh Thu nhìn một cái, hai vị muốn đi đây, một phụ trách sắc thuốc cho hấn, một phụ trách giúp hấn dẫn thông linh mạch, đều đi, lại không có hào quang nhân vật chính hộ thể, liệu có cái gì không hay xảy ra không, thật đúng là làm cho người ta lo lắng, không trông coi chút sao được, vội tiếp lời: “Thanh Thu nguyện cùng đi trước.”

Nhạc Thanh Nguyên do dự nói: “Ý nguyện ban đầu của ta là an bài cho đệ thủ sơn.”

Đối phó y thế nào, Thảm Thanh Thu còn chưa biết, cứ đây đưa không ngừng là được: “Chưởng môn sư huynh hà tất coi ta yếu ớt như vậy. Cho dù Thanh Thu bất tài, đối với các loại Ma tộc lại có biết một phần, nếu quả thật là chúng phá rối, ít nhiều cũng có thể giúp ích.”

Bách khoa toàn thư di động về Ma tộc tương quan, bất luận hàng nguyên bản hay là hàng hiện có đều tuyệt đối có thể đảm đương danh hiệu này. Đám sách tư liệu tích lũy mấy trăm năm lịch đại phong chủ Thanh Tinh Phong đọc không xong không được kể vị kia đều chất đống ở mặt sau trúc xá... Nhạc Thanh Nguyên nghĩ, để hấn hành động cùng Liễu Thanh Ca Mộc Thanh Phương, tiện đường áp chế Ma tộc kỳ

độc trên người hần, lúc đánh nhau phong chủ Bách Chiến Phong cũng có thể che chở, vì thế, cuối cùng quyết định chia làm ba đợt người, ba người Liễu Mộc Thắm làm tiên phong mở đường, tiến đến Kim Lan Thành tra xét một phen trước. Nhóm thứ hai ở bên ngoài, theo tình huống mà hành động. Nhóm thứ ba ở lại giữ Thương Khung Sơn.

Chuyện quá khẩn cấp, không có thời gian mà chậm chạp xe ngựa thuyền bè, Thắm Thanh Thu không có thói quen một mình ngự kiếm, thậm chí có chút sợ độ cao, nhưng biết lúc này phải đi theo đại đội. Ba người ngự kiếm xuất phát, nửa ngày không đến, Thắm Thanh Thu xốc lên vạt áo tung bay phần phật, nhìn xuống từ đám mây, đề khí hô hai đồng môn: “Phía dưới chính là chỗ giao giữa Lạc Xuyên và Hành Xuyên!”

Từ trên cao quan sát, quả nhiên có hai con sông giao nhau. Giống như hai dải lụa bạc dài mảnh uốn lượn, dưới ánh mặt trời sáng lấp lánh, giống như kỳ lân bạc đang múa.

Trong đó một cái, chính là Lạc Xuyên năm đó Lạc Băng Hà mới sinh ra bị đưa lên xuôi dòng, cũng lấy đó làm họ.

Ba người lựa chọn một đỉnh núi trống trải bằng phẳng làm điểm chạm đất. Từ nơi này thấp thoáng có thể nhìn thấy mái cong góc vuốt của Kim Lan Thành ở xa, còn có cửa thành đóng chặt và cây cầu ngang sông cong lên.

Thắm Thanh Thu buông tay che nắng ngang mày xuống: “Tại sao chúng ta không trực tiếp phi vào trong thành?”

Mộc Thanh Phương giải thích: “Chiêu Hoa Tự từng nhận lời thành chủ Kim Lan Thành, vì họ dựng một kết giới cực lớn bao trùm trên không, cấm kiếm tiên hoặc bất cứ đồ vật mang linh khí ma khí nào bay qua phía trên, nếu không đều sẽ bị đánh lệch quỹ đạo.”

Bản lĩnh bày kết giới của Chiêu Hoa Tự, Thắm Thanh Thu đã được thưởng thức qua, thiên đoàn ngự dụng kết giới Tiên Minh Đại Hội. Nếu họ xếp thứ hai, không nhà ai dám đứng nhất. Thắm Thanh Thu liền không đặt câu hỏi nữa, trong lòng nghĩ, nếu trận ôn dịch trận này cũng không phải ôn dịch bình thường, mà là kẻ dụng tâm kín đáo cố ý giở trò quỷ, hẳn nhất định là từ cửa thành thoát mái đi vào.

Nếu đã không thể đi trên không, cũng không thể từ đại môn đi vào, nhất định có con đường khác. Quả nhiên, Mộc Thanh Phương đã được Nhạc Thanh Nguyên bàn giao hạng mục công việc dẫn hai người vào một rừng cây, trong bóng xanh thấp thoáng, truyền đến tiếng động róc rách của dòng nước.

Âm thanh đó phát ra từ một huyệt động thấp bé. Mộc Thanh Phương gọi hai người lại đây, nói: “Nơi này có một sông ngầm. Sông ngầm có thể thông đến bên trong thành.”

Thắm Thanh Thu hiểu rõ: “Thương nhân phố buôn binh khí kia, chính là từ nơi này trốn ra?”

Mộc Thanh Phương gật đầu: “Có vài thương nhân buôn bán ngầm sẽ gặp nhau ở đây, hoặc là vận chuyển hàng hóa. Người biết con đường này kỳ thật không nhiều lắm, nhưng thương nhân binh khí này và vài vị

phương trượng Chiêu Hoa Tự giao hảo, từng thổ lộ một ít.”

Miệng huyết động giăng đầy dây leo, chỉ cao đến ngực, ba người cong lưng mới có thể đi vào, đi một đoạn, thất lưng Thảm Thanh Thu tê hết, rốt cuộc cảm giác trên đầu rộng mở. Dòng nước biến thành tiếng ào ào. Cạnh lòng sông, trôi nổi mấy chiếc thuyền đơn rách rưới.

Thảm Thanh Thu chọn một con thuyền tốt chút, không đến mức lọt nước, đầu ngón tay bắn ra, ngọn đèn hết dầu ở đầu thuyền dấy lên một ngọn lửa.

Mái chèo chỉ có một. Thảm Thanh Thu làm tư thế “Mời”, nhìn Liễu Thanh Ca nói: “Đây là đi ngược dòng. Chèo vào thành, khẳng định cần người lực cánh tay mạnh nhất trong chúng ta. Sư đệ mời?”

Liễu Thanh Ca đen mặt cầm lấy sào thuyền dài nhỏ kia, chịu một nhọc bắt đầu chèo thuyền. Mỗi lần chèo xuống, thân thuyền liền đi lên phía trước thật xa. Cây đèn đầu thuyền lập lòe đung đưa.

Thảm Thanh Thu thoải mái thư thái kéo Mộc Thanh Phương ngồi xuống, thoáng nhìn ánh nước bên thuyền, cứ nhiên có thể nhìn thấy mấy con cá quẫy đuôi bơi qua, thuận miệng nói: “Nước này trong thật.”

Vừa mới nói xong câu đó, phía sau đám cá, một thứ càng lớn hơn nữa đã trôi tới.

Một cổ thi thể vùi mặt trong nước.

32. Chương 32: Trùng Phùng

Thảm Thanh Thu bật lên ngồi thẳng.

Xác chết trôi a đêch đêch đêch!

Vừa mới nói xong một câu “Nước trong thật a” người liền đẩy đến cho ta một xác chết trôi, tạt vào mặt pa cũng không cần nặng như vậy được không!

Liễu Thanh Ca dùng sào thuyền móc vào xác chết trôi kia, lật gã trở lại, cứ nhiên lại là một bộ xương trắng.

Bởi vì toàn thân bao gồm cả đầu đều dùng vải đen cuốn lấy, mặt lại úp xuống, vừa rồi mới không phát giác ra.

Thảm Thanh Thu hỏi: “Mộc sư đệ, người có biết trên đời này, có loại ôn dịch nào, có thể khiến toàn thân

người ta nháy mắt hóa thành bộ xương trắng không?”

Mộc Thanh Phương chậm chậm lắc đầu nói: “Chưa từng nghe qua.”

Đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi, đứng yên một hồi, thuyền nhỏ đã lui về phía sau một khoảng cách, Liễu Thanh Ca lại khởi động sào, sau một lát nói: “Phía trước còn có.”

Quả nhiên, từ tiền phương lục đục trôi tới năm sáu xác chết trôi, đều là xương trắng bọc vải đen, cùng cỡ thứ nhất không khác biệt.

Thẩm Thanh Thu đang ngưng thần suy nghĩ, bỗng nhiên, Liễu Thanh Ca cầm mái chèo dài xuống thạch bích bên cạnh. Sào trúc vừa mảnh vừa giòn, vậy mà trực tiếp sáp nhập vào hòn đá cứng rắn không khe hở. Thân thuyền được cố định, đứng tại chỗ bất động. Thẩm Thanh Thu cũng thấy khác thường, bỗng nhiên đứng dậy: “Ai?”

Sâu trong hắc ám phía trước, thuyền đến một hồi hô hấp dồn dập, ngọn đèn dầu đầu thuyền ầm ầm chiếu ra hình dáng của một người. Chỉ nghe âm thanh một thiếu niên nói: “Các người là ai? Lén lút từ sông ngầm vào thành muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Lời này ta cũng muốn hỏi người.”

Mặc dù là hắc đứng ở trên một con thuyền rách nát, nhưng phong mạo hơn người, áo xanh tóc đen, lưng đeo trường kiếm, khi nhấc tay động chân cũng thần khí nhàn nhã, xem ra cũng tiên phong đạo cốt. Hơn nữa hiện tại Thẩm Thanh Thu giả ngẫu đã có kinh nghiệm, phong cách, hình tượng mà mình giả bộ này, vẫn rất có thể hù người.

Thiếu niên kia sững sốt một chút, có lẽ cũng bị bộ dạng xàm của hắc dọa chấn động, một lúc lâu sau, mới quát: “Các người đi đi! Hiện tại không được vào thành!”

Liễu Thanh Ca hừ nói: “Chỉ bằng người? Ngăn được ai?”

Thiếu niên kia nói: “Trong thành có ôn dịch, không muốn chết thì rút!”

Mộc Thanh Phương từ tốn nói: “Tiểu huynh đệ, bọn ta đúng là vì thế mà đến...”

Thiếu niên kia thấy nói không xong, cả giận nói: “Nghe không hiểu tiếng người phải không? Các người mau rút rút rút! Bằng không ta không khách khí!” Lời còn chưa dứt, một cây thương mâu đâm tới, uy vũ sinh phong cũng khá dọa người. Liễu Thanh Ca cười lạnh một tiếng.

Năm giây sau, thiếu niên bị thua, thân mình chìm ở trong nước lạch bạch.

Liều Thanh Ca nhấc một ngón tay đã đứt xách y lên ném vào trong nước. Thắm Thanh Thu nghe thiếu niên kia còn ở trong nước chửi ầm lên, hỏi: “Vớt hay không vớt?”

Liều Thanh Ca: “Khí sức còn dồi dào lắm, vớt gì mà vớt. Vào thành.” Rút ra sào trúc, tiếp tục chèo thuyền.

Ba người từ sông ngầm đi ra, không đem con thuyền phi pháp này lên bờ, nó liền tự xuôi dòng trôi về trong bóng đêm. Nơi vừa ra này ở một nơi chật hẹp hoang vu nhất trong thành, không thấy một ai, ba người đi hướng trung tâm thành được một lát, bỗng nhiên phía sau có người bạch bạch bạch đuổi theo.

Thiếu niên ướt sũng kia xông lên, hổn hển nói: “Kêu các người chớ vào thành! Tiến vào có ích lợi gì? Trước đó nói đến cứu ôn dịch đây ra đó, cái gì đại hòa thượng lỗ mũi trâu, cái gì cái gì hoa cung, còn không phải một người cũng không ra được! Tự mình tìm đến cái chết, hầy!”

Thì ra thiếu niên này phục kích trong bóng tối, thật ra là nghĩ cho bọn họ. Thắm Thanh Thu nhin cười nói: “Bọn ta đều đã vào rồi, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Thiếu niên nói: “Còn có thể làm sao? Đi theo ta đừng có chạy lung tung! Ta đưa các người đi tìm đám đại hòa thượng.”

Thắm Thanh Thu thấy hai người còn lại cũng không dị nghị, họ đều không quen Kim Lan Thành, thêm người chỉ dẫn không đi đường vòng đương nhiên tốt nhất, liền gật gật đầu một cái, hỏi: “Tiểu huynh đệ, người tên là gì?”

Thiếu niên kia ưỡn ngực nói: “Ta tên Dương Nhất Huyền, là con trai của tiệm binh khí chữ vàng trong thành.”

Không phải chính là thương nhân tiệm binh khí liền chết đi Chiêu Hoa Tự báo tin cầu viện đấy chứ?

Liều Thanh Ca thấy Thắm Thanh Thu vẫn đánh giá thiếu niên kia, hỏi: “Người nhìn cái gì?”

Thắm Thanh Thu thấp giọng nói: “Ta thấy, đứa nhỏ này có thể đỡ mấy chiêu dưới tay người, hơn nữa tâm tính không tệ, hai điều này đều hiếm, thật ra tài năng đáng được bồi dưỡng.”

Đi vào thành chính, người đi đường cũng dần dần nhiều hơn.

Nhưng cái “nhiều” này, chỉ là so với không một bóng người vừa rồi mà thôi, một con đường nhiều lắm ba bốn bóng người, hơn nữa từ đầu đến chân đều chôn ở trong vải đen, cảnh tượng vội vàng, giống như chim sợ cành cong, cá lọt lưới. Dương Nhất Huyền đưa ba người bọn họ đến nhà y. Tiệm binh khí này quy mô không nhỏ, trên con đường trụ cột rộng nhất chiếm hết bốn cửa hàng mặt tiền, liên thông nhau làm thành nhà ở, còn có cả nội viện, nội sảnh, hầm.

Vô Trần đại sư ở ngay trong hầm. Ông nằm ở trên giường, chăn đắp dưới thân, vừa thấy viện quân của Thương Khung Sơn phái liền “A di đà phật”.

Thẩm Thanh Thu nói: “Đại sư, tình thế nguy cấp, những cái khác không nói nhiều nữa. Hoàn hành trong Kim Lan Thành này đến tốt cùng là ôn dịch gì? Đại sư lại vì sao vào thành không ra, tin tức hoàn toàn không có? Còn có tại sao ai ai cũng phải bọc vải đen?”

Vô Trần cười khở nói: “Thẩm tiên sư hỏi, kỳ thật đều là một vấn đề.”

Nói xong, ông xốc lên chăn dưới thân. Thẩm Thanh Thu cứng đờ.

Phía dưới chăn, chỉ có một cặp đùi, dưới đầu gối, rỗng tuếch. Nơi vốn nên có cẳng chân, tất cả đều biến mất.

Liễu Thanh Ca âm thanh lạnh lùng nói: “Ai làm?”

Vô Trần lắc đầu: “Không phải ai làm.”

Thẩm Thanh Thu liền ngó ra: “Không phải ai làm, chẳng lẽ tự nó biến mất?”

Ai ngờ Vô Trần gật đầu nói: “Đúng là hai chân này tự mình biến mất.”

Trên đầu gối của ông còn quần vải đen, Vô Trần vươn tay, cố sức muốn cởi bỏ, Mộc Thanh Phương vội vàng tương trợ. Vô Trần nói: “Thứ này có thể sẽ làm chur vị đạo hữu cảm thấy chút không khoẻ.”

Vải đen cởi bỏ từng lớp từng lớp, thấy rõ đồ vật bên trong cái bọc xong, hô hấp Thẩm Thanh Thu ngừng lại một chút.

Đại sư ngài kêu cái này gọi là “cảm thấy chút không khoẻ”?!!

Nơi vốn là chân của ông, đều đã thối rửa hết, làn da hoại tử, thịt thối lan tràn. Vải đen buông ra, mùi tanh từng trận.

Thẩm Thanh Thu: “... Đây là ôn dịch của Kim Lan Thành?”

Vô Trần nói: “Không sai. Bệnh này mới phát, đầu tiên là xuất hiện hồng ban diện tích nhỏ, ngứa thì ba năm ngày, lâu là nửa tháng, hồng ban sẽ mở rộng và hư thối. Một tháng tiếp nữa, thối rửa lộ cả xương. Phải dùng vải đen quần thân, ít gặp gió gặp sáng, sẽ chậm phát tác.”

Thảo nào, mọi người trong thành đều biến mình thành xác ướp đen sì.

Thẩm Thanh Thu nói: “Kỳ hạn phát tác là một tháng, nhưng tại sao Dương tiên sinh khi đó đến Chiêu Hoa Tự báo tin, nháy mắt đã hóa thành xương trắng?”

Vô Trần mặt hiện vẻ bi thống nói: “Hổ thẹn, lão nạp cũng là sau đó mới biết, người nhiễm bệnh này, nếu ở trong Kim Lan Thành, có thể duy trì một tháng. Nhưng nếu sau khi nhiễm bệnh, cách Kim Lan Thành quá xa, sẽ tăng tốc độ phát tác. Hai vị sư đệ của ta, chính là tùy tiện ra khỏi thành trở về chùa, phát tác tại chỗ.”

Thảo nào không thể vào, cũng không thể ra!

Liễu Thanh Ca nói: “Nguyên nhân phát bệnh là gì? Làm sao nhiễm phải?”

Vô Trần chỉ thở dài: “Lão nạp hổ thẹn. Lần này vào thành, do dự nhiều ngày, cũng hết đường xoay sở với nền tảng ôn dịch này, vừa không biết nguyên nhân ở đâu, cũng không biết lây bệnh như thế nào. Thậm chí không biết nó rốt cuộc có thể lây bệnh hay không.”

Mộc Thanh Phương bối rối nói: “Lời này ý gì?”

Thẩm Thanh Thu lại có chút hiểu ra: “Mọi người coi con của cửa hiệu binh khí, y kẻ cận chiếu cố Vô Trần đại sư lâu như vậy, quanh thân không quần vải đen, có thể thấy làn da hoàn hảo, khỏe mạnh lắm. Nếu như nói đây thật là ôn dịch, Vô Trần đại sư lại không lây bệnh cho y, đích xác kỳ quái.”

Vô Trần nói: “Đúng là ý này. Xuất sư không thắng, lại còn làm phiền chư vị, trong lòng thật sự băn khoăn.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ý muốn ban đầu của đại sư là cứu người hơn cứu hỏa, ngàn vạn lần đừng nói như vậy.” Hắn thấy Mộc Thanh Phương ngưng thần nghiên cứu phần thối rữa trên đùi của Vô Trần, giống như một tẹo mùi hôi cũng không ngửi thấy, hỏi: “Mộc sư đệ có phát hiện gì? Có phối được phương thuốc trị liệu không?”

Mộc Thanh Phương lắc đầu: “Đây tựa hồ... không giống ôn dịch.” Y nhìn nhìn mấy người: “Tại hạ cần coi nhiều người bệnh hơn, mới dám kết luận.”

Thẩm Thanh Thu ra hầm, thấy con của cửa hiệu binh khí lại nổi giận đùng đùng khiêng một thanh trường đao trở về, cười hỏi: “Ông chủ nhỏ, sao vậy?”

Dương Nhất Huyền tức giận nói: “Lại có người vào thành... Đều là vôi vàng chịu chết!”

Phổng chừng là phái khác lại đưa viện thủ đến đây. Thẩm Thanh Thu thấy mặt y trương ra như cái bánh bao, có tâm đùa: “Tiểu huynh đệ, ta thấy công phu của ngươi không tệ, có người dạy sao?”

Dương Nhất Huyền không để ý tới hắn. Thẩm Thanh Thu lại nói: “Ta cho người biết, người đi tìm ca ca hôm nay đánh người rớt xuống nước. Hắn lợi hại lắm, người đánh với hắn thêm vài lần, có tác dụng hơn học bất cứ ai.”

Vừa nghe lời này, trong mắt Dương Nhất Huyền đúng là có tia sáng nóng lòng muốn thử, bỏ lại Thẩm Thanh Thu chạy đi. Thẩm Thanh Thu tìm được cho Liễu Thanh Ca một phiên toái bám riết, trong lòng mừng rỡ, đi vài bước chuyển qua góc đường, nhìn thấy quang cảnh phía trước, ngừng cước bộ.

Trong thành không khí trầm lặng, đại môn từng nhà đóng chặt, cũng có không ít người ban đầu đã không nhà để về, không tìm được nơi đi, tụ tập ở đầu đường. Đường cái dĩ vãng ngựa xe như nước, người đến người đi, không dám xuất đầu lộ diện, nhưng hôm nay trống rỗng, họ cũng không kiêng nể gì, treo một cái nồi sắt lớn, dưới chất củi, hơi hổi nấu nước, có mấy người không biết chỗ nào trộm được con gà đang vặt lông. Ai ai cũng bọc kín trong vải đen không kẻ hở, nhìn thấy Thẩm Thanh Thu có phong cách không giống họ, một chút cũng không kinh ngạc, ánh mắt nhìn hắn tựa như nhìn người chết. Dù sao mấy ngày này, bao nhiêu tu sĩ uy phong lẫm liệt vào thành nói muốn giải cứu họ đều đã gặp qua. Chết còn nhanh hơn họ!

Thìa cả gõ gõ vào nồi sắt: “Canh được rồi! Đến mức đi đến mức đi!” Nhất thời, không ít kẻ lưu lạc đang nằm cạnh đó bắt rận lẩm nhẩm bò lên, bưng bát đi tới. Hình ảnh giống như cứu tế dân đói.

Trận ôn dịch này làm loạn tiết tấu cuộc sống của cả tòa thành thị, tổ chức phát cơm tập thể tự phát thể này kỳ thật có thể cứu mạng.

Nhất định phải mau chóng tìm ra căn nguyên dịch bệnh, để Kim Lan Thành sớm khôi phục cảnh tượng ngày xưa. Thẩm Thanh Thu âm thầm hạ quyết tâm, xoay người muốn đi, nghênh diện một người đi tới, chống gậy, thân hình lom khom, tay run rẩy đến mức bát cũng sắp rớt, dường như là một bà già.

Hắn thấy thế vội nhường đường cho bà, kết quả không biết bà tuổi già sức yếu hay là đói bụng đến sắp ngất, lòng bàn chân nghiêng một cái, đụng vào người Thẩm Thanh Thu.

Thẩm Thanh Thu giúp đỡ bà, bà già kia thái âm thanh mơ hồ nói: “Xin lỗi... Xin lỗi... Người già hồ đồ rồi...” Nói xong vội lướt qua phía trước hắn, phỏng chừng là sợ canh bị giành mất.

Thẩm Thanh Thu đi hai bước, đột nhiên dừng lại, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Không đúng.

Bà già kia nhìn qua dáng vẻ giống như ánh nến bị gió thổi tắt, vừa rồi ngã vào người tại sao lại cảm giác nặng như vậy?!

Hắn quay đầu lại thật mạnh, trong đám người tranh nhau canh nóng, căn bản không thấy được bóng dáng “bà già” vừa rồi.

Bên trái có một lối vào con hẻm, Thẩm Thanh Thu đuổi theo, vừa vặn nhìn thấy một bóng dáng khom lưng chột lóe cuối hẻm.

Đù má tốc độ này so với chạy vượt rào một trăm mét cũng không kém đi?! Còn “bà già”! Vừa này mắt mù rồi!

Thẩm Thanh Thu liền chạy đuổi theo. Tuy nói hiện tại ngẫm lại hình tượng bà già này đúng là khả nghi, không phát hiện dị thường sớm một chút thì có thể trách hần sao, hiện tại cả tòa Kim Lan Thành, tất cả mọi người toàn thân vải đen đều là hình tượng khả nghi!

Trên đường đuổi theo, hần bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay có chút ngứa, giơ lên nhìn một cái.

... Bàn tay này thật đúng là nhiều tai nạn. Lúc trước bị Thiên Chùy trưởng lão đâm đầy lỗ thủng chính là nó, hiện tại bắt đầu nổi hồng ban cũng là nó!

Lại nói tiếp lúc trước cái tay mở ra bản kỳ thư Cuồng ngạo tiên ma đồ cũng là nó. A a a rất muốn chặt cái tay này a a!!!

Đang thất thần, dưới chân Thẩm Thanh Thu chậm một bước, lại bỗng nhiên cảm thấy đỉnh đầu có người dùng kiếm khí đánh tới, chiết phiến mở ra, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chém cái phong đao ra ngoài, quát: “Ai?!”

Người đó phút chốc từ một bên mái hiên hạ xuống đất. Hai người đối mặt, Thẩm Thanh Thu thốt ra: “Công Nghi Tiêu?”

Thanh niên kia lập tức cất kiếm, vừa mừng vừa sợ: “Thẩm tiên bối?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Là ta. Sao ngươi cũng tới?” Chợt nhớ tới vừa rồi Dương Nhất Huyền nói lại có người từ sông ngầm vào thành, chắc hẳn chính là nhóm người Công Nghi Tiêu, hỏi: “Huyền Hoa Cung phái người dẫn người vào thành điều tra?”

Công Nghi Tiêu nói: “Vãn bối đích thực là vãng mệnh vào thành điều tra, nhưng... dẫn đầu không phải ta.”

Thẩm Thanh Thu thấy kỳ lạ. Công Nghi Tiêu chính là tiểu đệ tử được sủng ái nhất của lão cung chủ Huyền Hoa Cung, trước khi Lạc Băng Hà xuất hiện, cơ bản mặc nhận y chính là lãnh đạo đời kế tiếp, ái nữ duy nhất của lão cung chủ cũng ái mộ y, phàm là bậc đệ tử có chuyện gì, đều là y dẫn đội, ngoại trừ Lạc Băng Hà có thể sử dụng hào quang nam chính để đánh bại y, còn ai có thể giành vị trí của y?

Có điều trước mắt không kịp ngẫm nghĩ nữa, các loại ý niệm trong đầu một cái chớp mắt liền qua, Thẩm Thanh Thu nói: “Cùng nhau đuổi!”

Công Nghi Tiêu sang sảng đáp ứng, hai người nhất tề nhảy ra.

Thân ảnh lom khom kia lao vào một ban công năm tầng. Kiến trúc này đứng ở bên ngoài cũng có thể cảm giác hương phấn xông vào mũi, trên đài trang điểm lộng lẫy, xem ra dĩ vãng là nơi ăn chơi. Chỉ là hiện giờ sớm mất đi hoan thanh tiểu nữ, oanh ca yến hót, chỉ có đại môn rộng mở, đại sảnh lầu một trống trải lạnh lạnh.

Hai người nín thở ngưng thần, rào bước tiến lên cánh cửa.

Cái bàn ở đại sảnh lật ngược, một mảnh hỗn độn. Thẩm Thanh Thu nhìn Công Nghi Tiêu một cái, thấp giọng nói: “Phân công tìm kiếm. Người xem nhà các bên trái, ta phụ trách bên phải.”

Hắn dùng chiết phiến đẩy ra cánh cửa gần nhất. Trên giường lờ mờ có thể thấy một người đang nằm, đầu tiên là hắn đề phòng, sau đó rất nhanh buông lỏng.

Đây chẳng qua là một bộ xương trắng, mặc áo lụa màu sắc và hoa văn cầu kỳ, đầu đầy châu ngọc, tư thế nằm rất an tường. Đại khái là nữ tử trong lâu, trong lòng biết ngày chết đã đến, trang điểm ăn vận, mặc vào quần áo tốt nhất, ngủ yên chịu chết. Ngay cả tử vong cũng muốn dùng tư thái đẹp nhất, đại khái thiên tính của nữ tử. Thẩm Thanh Thu thốt thức một giây, rời khỏi phòng, đóng kỹ cửa lại như cũ.

Liên tiếp vài gian, đều có thi cốt nữ tử chỉnh trang. Xem ra chốn ăn chơi nay gần như là bị diệt toàn quân. Thẩm Thanh Thu đang muốn đẩy ra gian thứ sáu, từ lầu hai truyền đến động tĩnh cùng tiếng người.

Hai người phi thân lên lầu. Thẩm Thanh Thu giành phía trước, người còn ở trên bậc thang. Bỗng nhiên, có một âm thanh ôn nhuận của thanh niên truyền đến: “Không sao. Chư vị không cần lo lắng cho ta.”

Vừa nghe đến giọng nói này, Thẩm Thanh Thu như bị sét đánh, chiết phiến trong tay bị hắn nắm đến mức phát ra tiếng răng rắc.

Trong phút chốc, ngay cả hô hấp cũng giống như đình chỉ.

Hắn cứng ngắc đứng ở trên cầu thang, nhưng có thể nhìn thấy nhà cuối hành lang lầu hai. Một đám đệ tử phục sức Huyền Hoa Cung đang vây quanh một người ở giữa.

Đó là một thanh niên tuấn mỹ mặc áo đen. Dây cột tóc phiêu động theo làn tóc đen, lưng đeo một trường kiếm cổ xưa. Mặt như quan ngọc, hai tròng mắt sáng như sao mai, đang lơ đãng nhìn qua bên này.

Tuy rằng trưởng thành không ít, khí chất cũng khác rất lớn so với dĩ vãng, nhưng khuôn mặt ở góc độ nào cũng có thể chọn làm bìa của tiểu thuyết ngôn tình kia, Thẩm Thanh Thu đánh chết cũng sẽ không nhận sai!

Đồng thời, một âm thanh quen thuộc như cũ vang lên, ngữ điệu cứng nhắc như Google Translate, một chuỗi dài tin tức thông báo ở trong đầu hần hết cái này đến cái kia nổ tung như pháo:

Xin chào. Hệ thống đã kích hoạt thành công.

mã kích hoạt thông dụng: Lạc Băng Hà.

tự thân kiểm tra đo lường: nguồn sinh lực vận hành bình thường, trạng thái tốt.

hình thức hôn mê đình chỉ. Hình thức tiêu chuẩn khởi động.

gói update đã được cài đặt xong

Chờ một chút đậu xanh rau má người thật đúng là update?!

cảm tạ ngài lại lần nữa sử dụng.

Có thể trả hàng không?

33. Chương 33: Trùng Phùng 2.0

Thẩm Thanh Thu nhìn thanh niên vô cùng quen thuộc lại giống như xa lạ kia, tứ chi cứng ngắc, yết hầu co lại.

Không phải đã nói rõ, năm năm sau mới có thể ngóc đầu trở lại sao?

Chẳng lẽ Lạc Băng Hà hiện tại, không phải nên ở địa ngục Vô Gian vượt mọi chông gai, luyện kiếm đánh quái sao? Tại sao bây giờ lại xuất hiện ở trong vòng vây của Huyền Hoa Cung?

Tại sao sớm hơn hai năm!

Tại sao phải nóng lòng cầu thành! Luyện cấp quá nhanh không có bảo đảm a Lạc ca!

Thẩm Thanh Thu có xúc động muốn xoay người lao xuống lầu, lao ra Kim Lan Thành, lao ra thế giới quỷ quái này, nhưng lui về phía sau bước đầu tiên, đã bị Công Nghi Tiêu cản chính diện, có chết hay không hẳn còn hỏi một câu: “Thẩm tiên bối? Vì sao bỗng nhiên lui về phía sau?”

... Người cũng quá không biết nhìn trường hợp nhìn thời gian nhìn sắc mặt nói chuyện đi Công Nghi công tử!

Phía sau, một âm thanh thấp mà lại nhu hòa truyền đến: “Sư tôn?”

Thẩm Thanh Thu cứng cổ, dần dần quay đầu.

Chỉ là một động tác, nhưng hiện tại hắn làm, cảm thấy trên đầu có mấy ngàn cân nặng. Gương mặt có thể nói là hoàn mỹ của Lạc Băng Hà, lúc này ở trong mắt hắn, so với cái gì cũng khủng bố hơn.

Càng khủng bố chính là, hiện tại biểu cảm trên khuôn mặt này, không phải lạnh băng, không phải tiêu li tàng đao, mà là một loại ôn nhu dễ gần thấm đến tận xương tủy.

Á đù người không cần như vậy a dọa người ghê lắm!

Lạc Băng Hà cười càng nhu tình như nước, đối thủ kết cục càng hồn nát thân tan, điểm ấy tuyệt đối không phải nói giỡn.

Cả người Thẩm Thanh Thu kẹt ở lối thang lầu, không lên không xuống, lưng dựng lên một tầng lông tơ.

Lạc Băng Hà dần dần đến gần, nhẹ giọng nói: “Quả thật là sư tôn.”

Giọng của y nhẹ phiêu phiêu, nhưng mỗi một chữ từ miệng y phát ra, tựa như mỗi một tiếng bước chân y bước trên lầu các, khiến tim Thẩm Thanh Thu cũng cùng chơi trò khiêu chiến từ trời cao rơi xuống hồ băng.

Hồ đầu trăm đã đặt trên cổ, không lên cũng phải lên! Thẩm Thanh Thu định thần, kiên trì, tay phải nắm quạt gân xanh đột nhiên hơi hơi hiện lên, tay trái vung vạt áo thanh sam, nhắc chân từng bước, rút cuộc bước lên lầu hai.

Mới vừa bước lên, hắn liền muốn rơi lệ.

Năm đó thời điểm Lạc Băng Hà tham gia Tiên Minh Đại Hội, vẫn là cao ngang bằng hắn, còn hiện tại, Thẩm Thanh Thu phải hơi ngẩng đầu, mới có thể nhìn thẳng vào y, riêng khí thế đã áp đảo một mảng lớn!

Cũng may Thẩm Thanh Thu giả bộ ngẫu nhiên năm, kinh nghiệm phong phú, mặc kệ bên trong như thế nào, ít nhất biểu cảm trấn định tự nhiên đã cắm rễ trên da mặt. Một lúc lâu sau, hắn từ trong cổ họng nặn ra một câu tối nghĩa “... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Lạc Băng Hà mỉm cười, tựa hồ cũng không tính trả lời.

Ngược lại một đám đệ tử Huyền Hoa Cung phía sau y, phần phật đổ xô lên.

Thẩm Thanh Thu vậy mới phát hiện, thái độ của đám đệ tử này rất không đúng.

Thẩm Thanh Thu từ sớm cũng coi như nhân vật cấp tông sư quét ngang đại giang nam bắc, không hề gặp tới văn bối phái khác, cho dù là ngang hàng gặp, cũng rất ít người không cố ý cung nghênh. Nhưng mà, các đệ tử Huyền Hoa Cung này tựa hồ đối với hắn tràn đầy địch ý, ai ai cũng có ánh mắt bất thiện, có binh khí đã sáng lên. Hơn nữa Lạc Băng Hà không nói lời nào đứng ở nơi đó, một đám thanh thiếu niên danh môn chính phái yên lành, nhìn qua tựa như một đám tay chân chuẩn bị lập tức ủa lên liều mạng vì lão đại, hoặc là chó săn ma giới bất cứ lúc nào cũng muốn đi giết người phóng hỏa...

Có làm không a các thiếu niên, không cần vội vàng làm bảo tiêu cho người ta được không, kẻ phía sau các người cần bảo vệ sao?! Hắn không hại người đã là không tệ rồi, người chân chính cần bảo vệ là ta a là ta a!

Công Nghi Tiêu thấy không khí không đúng, chen vào giữa, thấp giọng trách mắng: “Thu hồi kiếm, còn ra thể thống gì!”

Mọi người giữ chừng mực, kiếm rút ra đều không tình nguyện mà đặt vào trong vỏ, nhưng địch ý đối với Thẩm Thanh Thu lại không vơi được mấy phần.

Thảo nào. Thảo nào lần này dẫn quân không phải Công Nghi Tiêu. Nếu là trước kia, đệ tử được coi trọng nhất đã mở lời, đám đồng môn nào dám bày ra cái mặt này. Nhưng hiện tại có Lạc Băng Hà sau hắc hóa công phu tẩy não nhất đẳng ở đây, y chính là trung tâm tuyệt đối. Một vạn năm cũng không đến lượt người khác làm lãnh đạo.

Nhưng Thẩm Thanh Thu cũng mau chán động bộ não, vẫn là nghĩ không hiểu, rốt cuộc từ khi nào thì Lạc Băng Hà trà trộn vào Huyền Hoa Cung? Theo tiến độ nguyên tác đều là chuyện sau đó ít nhất hai năm!

Song phương đứng thẳng bất động một trận, bỗng nhiên, bên cạnh xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp áo màu vàng nhạt, rơi lệ nói: “Các người bây giờ còn có tâm tư như vậy, Lạc công tử y... Lạc công tử y đều bị gian nhân kia hại, không thể yên ổn nghĩ cách sao!”

Thẩm Thanh Thu mới chú ý tới, trong góc phòng có một bóng người nằm sấp, đúng là bà lão giả vừa nãy.

Hắn lại nhìn Lạc Băng Hà, chỉ thấy ống tay áo người kia tựa hồ bị kiếm khí lột bỏ một góc, lộ ra non nửa cổ tay. Lạc Băng Hà màu da rất trắng, hiện ra vài chấm hồng ban càng chói mắt.

Hắn theo bản năng thốt ra: “Người bị lây bệnh?”

Lạc Băng Hà liếc hắn một cái, lắc đầu thành khẩn nói: “Không có gì đáng ngại. Mọi người không có việc gì là tốt rồi.”

Dáng vẻ vô tư sẵn sàng như vậy, trong nháy mắt, Thẩm Thanh Thu suýt nữa cho rằng trước mắt này vẫn là cừu nhỏ quý dưới gối mình kêu be be thích ăn cỏ.

Tuy nhiên, các đệ tử Huyền Hoa Cung thật sự là rất biết tạ nước lạnh hân, kỳ quái nói: “Lạc công tử nhiệm ôn dịch, Thẩm tiên bối trong lòng phỏng chừng vui mừng cực kỳ đi?”

... Thẩm Thanh Thu bắt đầu nghiêm túc cân nhắc mình rốt cuộc thì khi nào đắc tội toàn bộ Huyền Hoa Cung.

Công Nghi Tiêu nhìn sắc mặt Thẩm Thanh Thu, hết sức khó xử, quay đầu lại trách cứ nói: “Đều im hết cho ta!”

Thẩm Thanh Thu vẻ mặt đậm mạc. Làm trưởng bối thành danh nhiều năm, không đến mức dây dưa cùng tiểu thanh niên bị nam chính tẩy não. Hân chỉ rũ tay áo xuống che đi hồng ban trên mu bàn tay mọc lên sau khi đụng phải bà lão giả kia.

Tên đệ tử mặt rỗ vừa mở miệng kia bị giáo huấn, phần nộ câm miệng, vẻ mặt vẫn không phục. Tần Uyển Ước buồn bã nói: “Đều là bọn ta không tốt. Vừa rồi nếu không phải vì bảo vệ bọn ta, Lạc công tử người cũng sẽ không...”

Thẩm Thanh Thu đại khái đã có phỏng đoán với cái thứ đang hoành hành trong thành, hân thật muốn lấy cái loa ở bên tai nàng rống: thiếu nữ người tỉnh tỉnh! Kia căn bản không phải ôn dịch!

Thẩm Thanh Thu dám dùng thanh xuân mấy năm theo hết hai ngàn vạn chữ cập nhật đau trứng để bảo đảm: Thứ nhất! Thứ này đối với Lạc Băng Hà thiên ma hỗn máu mà nói hơn phân nửa giống nước muối sinh lý hoặc là đường glu-cô không đau không ngứa!

Thứ hai! Nếu Lạc Băng Hà bị người khác làm vướng chân, hoặc là vì cứu ai bị thương, không cần cân nhắc, đây tuyệt đối là y cố ý! Có biết cái gì là phương thức nhanh nhất để cày hình tượng chính diện và độ hảo cảm không?

Thẩm Thanh Thu không nhìn tiếp được không khí của Huyền Hoa Cung như bên phải đó có ai sắp chết đến nơi. Đương nhiên, hân càng chịu không nổi chính là cùng Lạc Băng Hà yên lặng nhìn đối diện, giống như cảm giác đều đang chờ đối phương mở miệng trước.

Hân kiên trì chuẩn bị làm chút chính sự, không chớp mắt, đi đến bên thi thể của bà lão giả kia, rút ra Tu Nhã Kiếm, xì xì vài cái, rách vải đen thành mảnh nhỏ, lộ ra thân thể bên trong.

Quả nhiên.

“Người” này nhìn đơn thuần, tướng mạo bình thường, phân không ra nam nữ. Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm làm cho người ta sợ hãi ở chỗ, toàn thể màu da nó màu đỏ tươi, tựa như từ đầu đến chân đều bị ném vào nước sôi nấu chín thấu đến tim, thân thể lại hoàn hảo, không hề chín nát.

Thẩm Thanh Thu nói: “Là người Tát Chủng.”

Người Tát Chủng là một loại nghề nghiệp của là ma tộc. Bình thường mà nói, Thẩm Thanh Thu lý giải đó là nông phu của ma giới, chủ nông trường, hoặc là thương nhân bán sỉ thức ăn gia súc.

Bởi vì nguyên nhân địa lý và chủng tộc, rất nhiều sinh vật ma giới, chính là bộ phận nhân sĩ Ma tộc khẩu vị hơi nặng, đều có nhu cầu sinh lý kỳ lạ. Cụ thể mà nói, chính là thích ăn đồ vật hư thối, càng thối càng tốt, giòi bọ càng là tuyệt phẩm mỹ vị, dinh dưỡng phong phú.

Thế nhưng ở đâu ra nhiều đồ vật hư thối nhiều như vậy?

Tác dụng của Người Tát Chủng chính là ở chỗ này.

Phàm là sinh vật không phải Ma tộc mà họ tới gần hoặc đụng vào, đều sẽ trong thời gian ngắn xuất hiện tình trạng tứ chi thối rữa. Ma giới từng có lần lưu hành kiểu cơm tập thể trang viên kiểu này: chủ trang viên và từ nhân giới bắt hơn trăm người sống, giống nhốt gia súc nhốt đến một chỗ, thả người Tát Chủng đi vào. Không tới bảy ngày, đợi cho thối rữa đến lúc gần đủ, vào lúc này, là có thể mở cửa. Người có thể lựa chọn thả người ra để ăn, hoặc là tự mình đi vào ăn.

Thói quen ẩm thực dở hơi này vô cùng ghê tởm. Thế nhưng may mắn, hệ thượng cổ thiên ma, thuộc loại huyết mạch tao nhã nhất, truyền thống nhất của Ma tộc, tương đương với quý tộc từ xưa của ma giới, chỉ số ngẫu các phương diện cũng không phải công dân ma giới bình thường có thể so sánh được, vô duyên với khẩu vị tìm kiếm cái lạ kiểu này. Bằng không, cho dù Lạc Băng Hà có soái cỡ nào nghịch thiên cỡ nào e rằng cũng không đỡ được đặc điểm dở hơi dù sinh lý hay tâm lý cũng không thể chấp nhận được kia, ngấm lại đi, đám em gái mà hôn môi y xót ruột đến mức nào ha ha ha!

Bởi vì nghề nghiệp này quá mức phản nhân loại, khơi dậy phần nộ ngập trời của đám tu sĩ nhân giới năm đó, triển khai tiêu diệt người Tát Chủng, thậm chí không ít anh hùng vô danh mạo hiểm bị hủ hóa, đồng quy vu tận. Chưa đầy mười năm, người Tát Chủng gần như diệt sạch tung tích, ngay cả ma giới cũng rất khó gặp được, tu sĩ tầm thường chưa từng nghe qua, cũng là rất bình thường. Thẩm Thanh Thu nhân không có việc gì mượn sách cũ linh tinh này nọ trên Thanh Tĩnh Phong coi như tiểu thuyết đánh quái để xem, nên mới rõ ràng.

Rõ ràng hắn đưa ra phán đoán rất có tính kiến thức, đáng tiếc, cũng không được coi trọng. Chỉ có Tần Uyển Ước khách khí nói: “Việc tiền bối nói, Lạc công tử đã sớm đoán được, vừa rồi, y đã kể lại cho bọn ta biết việc liên quan đến người Tát Chủng.” Nói xong, theo đệ tử Huyền Hoa Cung bốn phía dùng ánh mắt khát khao ngưỡng mộ nhìn Lạc Băng Hà, giống như trên mặt y kim quang vạn trượng.

Xuất hiện rồi! Đây chẳng lẽ chính là ánh hào quang cơ trí “Bất luận nam chính nói cái gì, người bên cạnh đều sẽ từ trong giọng nói cảm nhận được sự áp đảo tuyệt đối với chỉ số thông minh và trải nghiệm của mình” trong truyền thuyết!

Lạc Băng Hà nhìn về phía Thảm Thanh Thu, ôn nhu nói: “Sự vật ta biết, đều là sư tôn dạy.”

... Đáng sợ chính là, Thảm Thanh Thu thật sự cảm giác khuôn mặt y tự mang ánh sáng nhu hòa!

Má nó. Rốt cuộc tới cái ngày phản diện ngay cả chỉ số ngẫu cũng không cho cày nữa, chỉ cho một mình nam chính thể hiện [tay vẫy bái bại]

Thảm Thanh Thu thật sự hết cách ở trong không khí quỷ dị này lãng phí nhân sinh. Theo lý, người Tắt Chủng là Huyền Hoa Cung giết chết, quyền xử trí thi thể là ở họ, Thảm Thanh Thu nói: “Một khi đã như vậy, cỗ thi thể này có thể nào mượn để đánh giá. Nói không chừng Mộc sư đệ sẽ có phát hiện, cũng dễ nhanh chóng nghiên cứu ra phương pháp chống đỡ tình hình bệnh dịch.”

Lạc Băng Hà gật đầu nói: “Tất cả nghe sư tôn. lát sau đệ tử sẽ đưa xác chết đến.”

Thảm Thanh Thu bị một tiếng sư tôn của y kêu đến mức lông tóc dựng đứng. Cuối cùng hẩn tha thiết cảm nhận được tâm tình của người nguyên tác đối mặt với Lạc Băng Hà tiểu lí tàng đao, bởi vì căn bản không biết Lạc Băng Hà rốt cuộc muốn làm gì!

Dứt tay áo, nói đi là đi. Ra khỏi tòa lầu bỏ hoang, Thảm Thanh Thu vẫn còn trong trạng thái đả kích mang tính hủy diệt, đi đường đầu óc choáng váng, bàn chân nghiêng ngả. Công Nghi Tiêu đuổi theo, thấy sắc mặt Thảm Thanh Thu tái nhợt, vẻ mặt hoảng hốt, không yên lòng nói: “Thảm tiên bối, thập phần có lỗi. Kỳ thật ta vẫn biết, nhưng gia sư có lệnh, chuyện Lạc công tử ở Huyền Hoa Cung phải nghiêm khắc giữ bí mật, không được truyền ra ngoài, người vi phạm bị trục xuất, cho nên không dám bẩm báo sự thực.”

Thảm Thanh Thu: “Ta chỉ hỏi người, làm sao y đến được chỗ của các người?”

Công Nghi Tiêu nói: “Là Tần sư muội, năm ngoái đã cứu được Lạc công tử trọng thương hôn mê ở bên bờ Lạc Xuyên.”

Năm ngoái. Ngắn ngủi một năm liền đập Công Nghi Tiêu khỏi địa vị tâm phúc, xem ra Lạc Băng Hà lẩn vào Huyền Hoa Cung không chỉ chạy trước thời gian nguyên tác, ngay cả hiệu suất cũng tăng cao. Thuận tiện Công Nghi Tiêu quả nhiên chính là số mệnh vật hi sinh không ngừng bị nam chính đá khỏi các loại vị trí đệ nhất!

Thảm Thanh Thu nói: “Nếu y đã được các người cứu, vì sao không quay về Thương Khung Sơn?”

Công Nghi Tiêu lưu ý sắc mặt của Thảm Thanh Thu, thật cẩn thận nói: “Sau khi được cứu trị tỉnh lại, Lạc công tử tựa hồ, không muốn đề cập chuyện cũ, khi cáo biệt cũng thổ lộ... sẽ không quay về Thương Khung Sơn phái, hy vọng Huyền Hoa Cung có thể giữ bí mật hành tung của y, tựa hồ tính lưu lạc chân trời. Gia sư thập phần thích y, liền tiếp tục giữ y lại, tuy rằng cũng không xưng hô thầy trò, nhưng đối đãi với y, không khác gì với đệ tử thân truyền.”

Thì ra là thế.

Biểu hiện loại này của Lạc Băng Hà, đúng là tiêu chuẩn của một đóa tiểu bạch hoa chịu đủ ngược, lại yên lặng nhẫn nhịn. Mọi người rất dễ dàng đoán, đang yên lành tại sao không chịu trở về? Dễ chừng là Thương Khung Sơn phái, nhất là Thảm Thanh Thu thực có lỗi với y, lúc trước Tiên Minh Đại Hội truyền lầm tin người đã chết, cũng tất nhiên có bí mật không thể nói.

Thảo nào vừa rồi các đệ tử Huyền Hoa Cung đều thái độ căm thù hằn. Công phu tẩy não của Lạc Băng Hà cũng không phải che trời, nhìn trạng thái họ vừa rồi nghiêm nhiên coi y như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, liền biết hiện tại Lạc Băng Hà trong cung địa vị như thế nào.

Một đệ tử của phái A đến phái B đi một chuyến, phái B từ tầng cao đến tầng thấp toàn bộ đều khóc lóc muốn giữ y lại hơn nữa cất giấu không cho phái khác biết — chuyện không khoa học không hợp với lẽ thường cỡ nào. Nhưng mà loại chuyện này dưới ánh hào quang nam chính chiếu rọi, hoàn toàn phù hợp ăn khớp!

Thảm Thanh Thu trầm mặc không nói, Công Nghi Tiêu cho rằng hắn đang thương tâm thất vọng, ái đồ chưa chết, lại thà rằng lưu lạc bên ngoài cũng không chịu trở về gặp hắn, nói: “Thảm tiên bối không cần quá mức để ý, Lạc công tử có lẽ chỉ là nhất thời có khúc mắc gì đó còn chưa cởi bỏ. Trước đó y chưa từng rời khỏi phạm vi Huyền Hoa Cung, lần này lại chủ động yêu cầu tiến đến, có thể thấy được đã có chuyển biến. Có điều, các sư đệ sư muội... Khụ, về chuyện này, có chút hiểu lầm với tiên bối, hy vọng ngài đừng so đo với họ.”

Thảm Thanh Thu lòng đau như biển lớn.

Uy danh chính diện nhiều năm vất vả khổ sở, quả nhiên vẫn không chống được nam chính, muốn anti liên anti, anti hay lắm.

Không đúng! Kỳ thật đây căn bản không tính anti a. Bởi vì hắn một chút cũng không oan uổng, hắn đích xác đá người ta vào vực thẳm Vô Gian không sai!

Quả thực không tìm được lý do biện giải thoát tội cho mình!

Thảm Thanh Thu nói: “Vậy còn ngươi? Tại sao ngươi không hiểu lầm?”

Công Nghi Tiêu khẽ giạt mình, lập tức nói: “Tuy rằng không biết lúc trước ở Tuyệt Địa Cốc, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng ta tin tưởng, tiên bối cũng không phải người sẽ giết hại đệ tử.”

Được rồi, để ta tới nói cho ngươi biết tại sao... Bởi vì ngươi với ta đều là vật hi sinh đối lập với nam chính, cho nên càng có thể hiểu được và đồng cảm tình cảnh của nhau.

Phía sau đoàn người Huyền Hoa Cung cũng theo kịp, Thảm Thanh Thu lơ đãng quay đầu lại thoáng nhìn,

chỉ thấy Lạc Băng Hà đang nhìn bên này. Y ôm tay mà đứng, thờ ơ lạnh nhạt.

Thẩm Thanh Thu hiện tại thấy y, cảm giác trái tim mình yếu đi không ít, thường xuyên giống như một chiếc thuyền lá rơi vào sóng to biển lớn, gió tạt mưa sa. Chẳng hạn như hiện tại, tuy rằng Lạc Băng Hà cách hắn cũng không gần, trên mặt cũng vẫn duy trì mỉm cười, nhưng ánh mắt tối như mực kia, lực xuyên thấu rất mạnh, nhìn Thẩm Thanh Thu đến mức bỗng nhiên trong lòng phát lạnh.

Đại ca, đại gia! Người lại làm sao vậy — hai vật hi sinh nói chuyện ôm nhau sưởi ấm chút cũng đắc tội người?!

Vừa đến cửa tiệm binh khí chữ vàng, chợt nghe bên trong ồn đến mức muốn lật nóc nhà. Đây đều là chuyện tốt Liễu Thanh Ca làm. Hắn phụ trách cu li, phân công xong liền ra ngoài đi tìm đối tượng cho Mộc Thanh Phương thí nghiệm. Trong thành lòng người hoảng sợ, không ai nguyện ý phối hợp, lúc này cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể dùng võ lực giải quyết vấn đề. Huống chi, Liễu Thanh Ca căn bản không phải người có kiên nhẫn giảng đạo lý. Tác phong của hắn thập phần phù hợp truyền thống Bách Chiến Phong, trực tiếp xuất môn một chuyến, thuận tay bắt đến mười mấy người vạm vỡ, cột vào bên lò rèn ở đại đường. Nơi đó hiện tại đã trở thành lò nghiên cứu thử nghiệm của Mộc Thanh Phương. Một đám đại nam nhân, chửi bậy khóc lóc, cư nhiên không thua đàn bà.

Thẩm Thanh Thu đến kho ngầm dưới đất, nói rõ biến cố liên tiếp mới vừa rồi cho những người khác. Việc mình bị nhiễm tạm thời áp chế không đề cập tới.

Vô Trần đại sư lại một trận A di đà phật: “Đều nhờ các vị đạo hữu Thương Khung Sơn, sự tình rốt cuộc có tiến triển.”

Thẩm Thanh Thu nói: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy. Giữa những người bị nhiễm, không thể lây bệnh cho nhau, mà trong sách thượng cổ Thanh Tĩnh Phong ghi lại, phạm vi nuôi giống lớn nhất của người Tất Chung, chỉ có hơn ba trăm người. Nếu như là phạm vi phức tạp như cả tòa thành thị lớn thế này, người Tất Chung khẳng định không chỉ có một.”

Liễu Thanh Ca đặt tay lên chuôi kiếm, đứng lên. Thẩm Thanh Thu biết hắn là phái hành động, nói đi là đi, hiện tại muốn đi ra tìm người Tất Chung khác, vội nói: “Chậm đã! Ta còn có một việc muốn nói.”

Mộc Thanh Phương: “Sư huynh xin cứ nói?”

Thẩm Thanh Thu không biết mở miệng thế nào, chần chờ một lát mới nói: “Lạc Băng Hà đã trở lại.”

Phản ứng của mọi người cũng không lớn. Vốn là, trong ba người, Vô Trần đại sư Chiêu Hoa Tự, không biết Lạc Băng Hà là ai, Mộc Thanh Phương trừ y đạo được lý ít quan tâm mặt khác, cũng chỉ có Liễu Thanh Ca nhú nhú mày, ngạc nhiên nói: “Đồ đệ kia của ngươi? Không phải y ở Tiên Minh Đại Hội đã chết trong tay Ma tộc?”

Thẩm Thanh Thu càng cảm thấy khó giải thích: “... Không chết hẳn. Còn sống trở lại. Ấy.” Hắn phiền não

nói: “Người với ta đi tuần thành trước. Lời này trở về nói chi tiết sau.”

Mộc Thanh Phương nói: “Cũng tốt. Sớm chút xử lý xong người Tát Chủng còn sót lại, bớt chút sinh linh đồ thần. Ta cũng nên đi coi coi những người bệnh này.”

Y vừa nói, Thẩm Thanh Thu liền nhớ đến, bộ dụng cụ giải phẫu ngân quang sáng như tuyết của Mộc Thanh Phương tùy thân chuẩn bị, đao châm đầy đủ, bày ra toàn bộ, giống như hiện trường pháp y khám nghiệm tử thi, còn có hàng trăm hàng ngàn chai chai lọ lọ dán nhãn khác nhau bên trong là không gian vô hạn, chữ trên nhãn và ghi chú có cũng y như mùi vị và công hiệu của đồ vật trong chai lọ, khiến người ta nghe thấy liên biến sắc, thấy mà phát sợ. Phóng chừng đám đại hán bên cạnh lò rèn kia lát nữa thật sự sẽ dờ dạc nhà ra mắt.

Thẩm Thanh Thu cười khan một tiếng, đang muốn theo Liễu Thanh Ca ra hầm, đột nhiên, không hề dấu hiệu, tiếng tim đập bỗng nhiên giống như phóng đại gấp mấy trăm lần, động tác cũng bị kiềm hãm theo.

Liễu Thanh Ca cảm thấy dị trạng, lập tức hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Thu không trả lời, tay phải thử muốn bạo kích linh lực, linh lưu mỏng manh đứt quãng nhảy lên, không kéo ra được một tia lửa.

Dờ phắc, phát tác vào lúc quan trọng thế này, người đùa ta đấy à?!

Mộc Thanh Phương thấp giọng nói: ” ‘Không thể giải’”

Liễu Thanh Ca ấn mạch môn của hấn, tạm dừng một khắc, quyết đoán ấn hấn trở về: “Ngồi xuống. Chờ.”

Chờ cái gì?! Chờ Lạc Băng Hà tìm tới cửa sao?! Thẩm Thanh Thu bỗng nhiên đứng lên: “Ta theo người đi ra ngoài.”

Liễu Thanh Ca: “Đừng làm chướng ngại.”

Đại thần người chính là chủ nhân Bách Chiến Phong một kẻ làm quan cả họ được nhờ! Đưa ta bay một cái thì chướng với ngại cái gì!

Mộc Thanh Phương nói: “Thẩm sư huynh người hôm nay uống thuốc chưa?”

Thẩm Thanh Thu thật muốn ngứa mặt lên trời kêu dài: “Ta không có từ bỏ trị liệu!!!”

Tháng này rõ ràng ta có uống thuốc đúng hạn! Cũng có nhờ Liễu đại thần hỗ trợ vận công đã thông linh mạch đúng hạn! Rốt cuộc tại sao lại chẳng biết vì đâu phát tác, quả thực sấm giữa trời quang không hiểu

gì cả!

Lúc này, hệ thống bỗng nhiên chẳng chịu chết mà thông báo: độ sống nhân vật chính +100

Mày cút!

Ý mày đây là “Thẩm Thanh Thu không may, nam chính cũng rất sướng” sao?!

Có dám đừng hàm hồ bớt từ như vậy không, có gan hệ thống nói rõ coi tại sao bỗng nhiên thêm điểm!

Mộc Thanh Phương lại nói: “Thẩm sư huynh ngàn vạn lần đừng cậy mạnh. Liễu sư huynh cũng là vì tốt cho người. Trong lúc phát tác nỗ lực vận công, tổn hại cực lớn. Người ở chỗ này nghỉ ngơi hồi phục, ta đi chế được, đợi Liễu sư huynh trở về, lại giúp người đả thông linh mạch.”

Thẩm Thanh Thu đứng lên ba lượt, đều bị Liễu Thanh Ca ấn trở về, ngữ khí của Mộc Thanh Phương lại giống như giáo dục trẻ nhỏ, đành bất đắc dĩ nói: “Được rồi. Liễu sư đệ người hãy nghe ta nói, người Tát Chủng làn da cả vật thể màu đỏ tươi, sức lay nhiễm rất mạnh, gặp được đối tượng khả nghi đừng tùy tiện tiến lên, công kích cự ly xa. Khi trở về nhất định đến phòng ta một chuyến, ta có lời rất quan trọng muốn thương lượng với người.”

Cuối cùng một câu quan trọng nhất, Thẩm Thanh Thu cố ý nhấn chữ nhấn mạnh.

Nuôi binh ngàn ngày dùng một giờ, Liễu đại thần người ngàn vạn lần phải phải che chở ta a!

Hai người Liễu Mộc rời khỏi hầm xong, Vô Trần suy ngẫm nói: “Thẩm tiên sư, người không cảm thấy kỳ lạ? Ma giới yên lặng đã lâu, mà những năm gần đây, lại có thể ngóc đầu trở lại. Tiên Minh Đại Hội lần trước, không ít ma vật hiếm gặp xuất hiện lại ở nhân thế. Còn lần này Kim Lan Thành lại xuất hiện người Tát Chủng tuyệt tích trăm năm, lão nạp lo lắng, đây... chỉ sợ không phải dấu hiệu tốt gì.”

Huống chi, những người Tát Chủng này rõ ràng là bản mạnh hơn. Người Tát Chủng ban đầu, tuyệt đối không có quy định người bị nhiễm và chúng không thể cách nhau quá bao xa. Thẩm Thanh Thu tràn đầy đồng cảm: “Điều đại sư bản khoản, cũng chính là điều ta không thể yên tâm.”

Đúng vậy. Lạc Băng Hà vốn nên ở dưới vực thẩm Vô Gian thêm hai năm, cứ nhiên ra tù trước hạn. Điều này có thể là cmn dấu hiệu tốt gì được!

Sau khi Vô Trần đại sư bị nhiễm, công lực và sức khỏe bị tổn hao nhiều, tinh lực tiêu hao cực lớn, ngồi nói chuyện không lâu liền sinh ra ỉ ỉ, Thẩm Thanh Thu liền an trí ông nằm xuống, tận lực khê tiếng rời khỏi hầm. Vô Trần trốn ở hầm, là bởi vì không thể gặp nắng gặp gió, phòng của Thẩm Thanh Thu lại ở nội đường hai tầng của tiệm binh khí. Liễu Thanh Ca còn chưa trở về, lúc này muốn ngủ cũng ngủ không được, hần liền ngồi ở cạnh bàn gần người. Một lát thì nghĩ tới Lạc Băng Hà cừu nhỏ đi theo phía sau mình cả ngày kêu sư tôn, lát thì nghĩ tới Lạc Băng Hà hắc liên hoa mới nảy như một tảng xa cách, làm cho người

ta toàn thân đều không được tự nhiên, hận không thể nhổ sạch tóc mình mới đã.

Ngây người trong chốc lát, có người gõ cánh cửa hai cái. Không nặng không nhẹ.

Thẩm Thanh Thu từ bên cạnh bàn bỗng nhiên đứng lên: “Liễu sư đệ? Chờ người hơn nửa đêm, mau vào đi!”

Cửa phòng đột nhiên mở mạnh sang hai bên.

Lạc Băng Hà đứng ở cửa phòng, lưng tựa vào màn đêm vô biên, khoanh tay mà đứng, khoe môi khê cong, đáy mắt đáy mắt lại hình như có hồ lạnh ngàn thước.

Y cong cong nheo lại con mắt, nói: “Sư tôn, chào người a.”

34. Chương 34: Hắc Hóa Đại Pháp Hảo (hảo Cái Đầu Ý)

Á đù tới rồi!

Thẩm Thanh Thu trong phút chốc giống như ốc bị sôi trào, ù một cái cháy lên. Đây cmn chính là chuyện ma đêm khuya hung linh trình diễn trước mắt! Hắc nắm chiết phiến, lưu loát xoay người, từ cửa sổ gỗ lặn ra ngoài.

Rốt cuộc bỏ xuống lớp ngực trang làm cho người ta nổi da gà ban ngày, bộc lộ bản tính đến tìm hắc tính số!

Chạy trốn hoàn toàn là theo bản năng. Nhiều năm đã thành quen, khiến hắc kiên trì cho dù là chạy trốn, cũng phải chạy trốn tiêu sái phiêu dật. Sau khi rơi xuống đất vững vàng, lòng bàn chân nhón một chút, thân mình lao ra ngoài.

Âm thanh trong trẻo của Lạc Băng Hà có lực xuyên thấu rất mạnh, mang theo ý cười lạnh lẽo rơi vào bên tai hắc: “Ban ngày thấy sư tôn thân cận ôn nhu với Công Nghi Tiêu, buổi tối lại chong đèn chờ Liễu sư thúc cho đến đêm khuya, tình ý nồng nàn, sao đến phiên đệ tử, liền xa cách như vậy rồi?”

Đù má mỗi một câu cảm giác khoảng cách kéo gần N lần tốc độ này không khoa học!

Thẩm Thanh Thu hít sâu một hơi, nghĩ thầm rằng mặc kệ thế nào trước tiên tìm giúp đỡ rồi nói, từ đan điền phát ra tiếng hét: “Liễu Thanh Ca!”

Âm thanh của Lạc Băng Hà lại tới gần, lần này không ôn hòa như vậy nữa, mà là dẫn theo cười lạnh: “Liễu sư thúc đang cùng người ta chiến đấu lâu dài, chỉ sợ là không rảnh đến đây. Nếu sư tôn người có gì phân phó, không bằng nói với ta?”

Thế thì không dám!

Thẩm Thanh Thu trong lòng biết Liễu Thanh Ca hơn phân nửa bị Lạc Băng Hà gỡ biện pháp gì trói chân rồi, trông cậy không được, lập tức đem toàn thân linh lực dồn xuống chân, trông mong bùng nổ tốc độ.

Nhưng có chết hay không hắn đã quên, hiện tại đúng là lúc độc tính Không thể giải phát tác!

Khi phản ứng lại đã không còn kịp rồi, trong nháy mắt đó máu toàn thân giống như là ngưng kết, thân thể Thẩm Thanh Thu đột nhiên trầm xuống.

Ngay sau đó, yết hầu bị chế trụ mạnh mẽ, lưng đánh thật mạnh lên vách tường đá lạnh lẽo cứng rắn, xương sống đến da thịt đều bị đụng đau, đầu ong ong chấn động.

Lạc Băng Hà đã gần trong gang tấc.

Thẩm Thanh Thu bị y một tay dồn lên tường, gáy đụng muốn ngất, tầm mắt một lúc lâu sau mới trở lại rõ ràng.

Ánh trăng lưu chiếu, càng làm rõ hình dáng giống như băng khắc ngọc tạc, tuần mỹ vô song của Lạc Băng Hà.

Y dựa cực gần, nhẹ giọng nói chậm: “Nhiều năm không gặp, sư tôn lại không ngừng kêu tên người khác, để tử thật sự là đau lòng.”

Y luôn miệng nói thương tâm đau buồn, nhưng môi mang ý cười mắt mang sát khí, thấy thế nào cũng là nói dối không chớp mắt!

Thẩm Thanh Thu chỉ cảm thấy yết hầu giống như bị một cái vòng sắt bóp chặt, cổ họng gian nan vùng vẫy, nín thở còn khó khăn, huống chi mở miệng nói chuyện.

Ngón tay thật ra có thể miễn cưỡng kết thành kiếm quyết, nhưng hắn hiện tại linh lực trì trệ, kết xong cũng vô dụng, thành quyết có tiêu chuẩn mấy cũng không triệu được Tu Nhã Kiếm.

Hơn nữa, tay của Lạc Băng Hà đang dần dần dùng sức, dần dần ép chặt.

Đột nhiên, trước mắt Thẩm Thanh Thu sáng ngời, một khung hội thoại cực đại bắn ra.

Khung hội thoại này hoàn toàn không giống trước kia. Trước đó thông báo tin tức tựa như hệ điều hành XP, hiện tại giản lược tiết chế xa hoa có nội hàm... Trọng điểm là nội dung! Hệ thống nêu lên: Có muốn tiếp thu nhắc nhở ôn hòa của hệ thống để giải quyết vướng mắc nhỏ trước mắt của quý khách?

Mày gọi cái này là “vướng mắc nhỏ”?!

Thẩm Thanh Thu ở trong ý thức khàn giọng rít gào: “Đến! Còn có mode đơn giản không! Cầu mode đơn giản!”

Hệ thống: kích hoạt quyền hạn. Có phải bắt đầu dùng đạo cụ mấu chốt bảo trì trạng thái sinh tồn? ánh mắt Thẩm Thanh Thu đã nghẹn đến xám ngắt: “Còn có đạo cụ mấu chốt?! Phải tốn bao nhiêu chỉ số ngẫu độ sướng để mua, mày nói đi!”

Hệ thống: đạo cụ đã ở trong rương trang bị của ngài. Có muốn sử dụng đạo cụ “Ngọc Quan Âm giả”, tiêu hao 100 điểm tức giận của Lạc Băng Hà?

Á đù, di vật duy nhất dưỡng mẫu Lạc Băng Hà để lại Ngọc Quan Âm giả!

Đạo cụ bảo mệnh lấy được khi mới đi vào thế giới này, trang bị cao cấp, sao hắn vẫn luôn quên mất, ôm chén vàng xin cơm, hệ thống cuối cùng mày đã nhắc nhở đúng một việc!

Thẩm Thanh Thu: “Dùng dùng dùng!” Yết hầu hần sắp bị bóp thành hai rồi!

Hệ thống: nhắc nhở nhẹ nhàng: Đạo cụ này chỉ được sử dụng một lần, cao nhất có thể tiêu hao 5000 điểm tức giận của Lạc Băng Hà.

Thẩm Thanh Thu dùng cương trước bờ vực: “Đợi đã –!!!”

Hiện tại trạng thái tức giận của Lạc Băng Hà mới 100 điểm?! Mày đùa tao đấy à?! 100 điểm liền tà mị cuồng điên như vậy thế thời điểm giá trị tức giận của y lên 5000 là cái dạng gì, hình ảnh kia quả thực quá đẹp ta không dám tưởng tượng! Trọng điểm là — dùng đạo cụ cao nhất có thể trừ 5000 để đối phó tình huống chỉ có 100, hơn nữa từ nay về sau mất đi cơ hội sử dụng, cho dù hiện tại tính mạng khó giữ, Thẩm Thanh Thu vẫn cần chút thời gian để xót ruột với đấng đo!

Cứ như vậy, không phải hít thở không thông mà bỏ mình, thì chính là yết hầu đập nát mà chết.

Ngay khi Thẩm Thanh Thu dứt lòng chuẩn bị cắn răng sử dụng đạo cụ bảo mệnh, cần cổ chợt buông lỏng.

Thẩm Thanh Thu chống đỡ vách tường, miễn cưỡng đứng vững, cuối cùng vẫn không chống được bụm một tiếng quỷ xuống tại chỗ. Chạy cũng chạy không thoát, thẳng thừng trực diện BOSS.

Lạc Băng Hà vừa mới thiếu chút nữa bóp chết hấn, hiện tại lại cười tủm tỉm mà qua diu hấn, biểu cảm như dĩ vãng diu hấn xuống xe ngựa hoặc là đưa điểm tâm. Thắm Thanh Thu nhất thời cư nhiên quên vùng vẫy, chỉ cảm thấy hành vi cử chỉ như tinh thần phân liệt này làm cho người ta sờn tóc gáy.

Lạc Băng Hà thở dài: “Sư tôn chạy nhanh như vậy làm gì? Đệ tử suýt nữa đuổi không kịp.”

Ha ha, đuổi không kịp cái rắm. Là ai vừa rồi dù bận vẫn ung dung một hơi cũng không hụt theo sát ở phía sau nửa ngày chơi trò mèo vờn chuột?

Thắm Thanh Thu thở hổn hển mấy hơi, dần dần mở miệng, âm thanh có chút run: “Lá gan người không nhỏ. Đường hoàng trở về, không sợ người khác phát hiện thân phận thật của người?”

Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, nói: “Sư tôn là quan tâm cái này, hay là lo lắng cái này?”

Thắm Thanh Thu cảm thấy lời này của y khá có ý tứ. “Quan tâm” với “lo lắng”, dùng ở chỗ này có gì khác nhau sao?

Hấn không nhịn được hỏi: “Chẳng lẽ người cảm thấy, ta sẽ không nói cho người khác biết?”

Lạc Băng Hà nhìn hấn, khẩu khí thương tiếc nói: “Sư tôn, vậy thì cũng phải muốn người khác tin tưởng người.”

Thắm Thanh Thu đáy lòng lộp bộp một tiếng.

Ý này của y, là tính giống nguyên tác, đầu tiên làm cho mình thân bại danh liệt, sau đó chậm chậm từng bước một, bức đến tuyệt lộ, chậm chậm đùa chết?

Thắm Thanh Thu nguyên tác có hai điểm cực cận bã: 1, dâm loạn nhiều thiếu nữ và phụ nữ; 2, tàn sát nhiều đồng môn và phi đồng môn.

Nhưng Thắm Thanh Thu tự hỏi, từ sau khi dùng cái xác này, tuyệt đối không kế thừa ham muốn và chí hướng này của nguyên chủ. Lạc Băng Hà còn có thể khiến thanh danh uy vọng địa vị xã hội của hấn đều hủy sạch sao?

Hệ thống: hữu tình giải đáp: đương nhiên có thể.

Thắm Thanh Thu: “Câm miệng được không. Chỉ có nam chính không ngờ được, không có y không làm không được. Tao đương nhiên biết y có thể, cảm ơn.”

Hệ thống: không cần khách khí. Lần giải đáp này không thu chỉ số ngẫu.

Thẩm Thanh Thu trực tiếp đóng rút khung đối thoại.

Hắn day day yết hầu, đứng một hồi, phát hiện Lạc Băng Hà cứ nhiên cứ như vậy mở to đôi mắt nhìn hắn, không có ý tiếp tục động thủ.

Còn nhìn?

Chắc không phải là cảm thấy cách biệt vài năm, muốn đem những gì không nhìn đủ bù đắp lại?

Hệ thống: độ sướng nhân vật chính +50.

Thẩm Thanh Thu: “Mày thẳng cấp, sao ngay cả lý do thêm điểm cũng tính lược rồi? Quay đầu đừng kêu tao cày điểm. Tao cái gì cũng chưa làm, ở đâu ra thêm độ sướng. Còn nữa mày có thể tạm thời đừng xuất hiện không!”

Một lúc lâu sau, Thẩm Thanh Thu nói: “Người trở về, đến tốt cùng là muốn làm cái gì?”

Lạc Băng Hà nói: “Đơn giản nhớ sư tôn đối tốt với ta, quay về để xem thôi.”

Thẩm Thanh Thu tự động lý giải là trở về tìm hắn thanh toán nợ cũ năm xưa.

Cùng Lạc Băng Hà một hỏi một đáp, vậy mà coi như hài hòa, Thẩm Thanh Thu nói chuyện cũng dần dần phỉ lá gan, bất động thanh sắc, ngón tay chuyển qua trên chuôi kiếm: “Chỉ vì giết ta? Vậy ôn dịch trong Kim Lan Thành lại tính là chuyện gì? Lẽ nào cư dân trong thành, đều ‘đối tốt với người’?”

Ai ngờ, những lời này vừa ra, không biết chạm vào phiền nghịch lân nào của Lạc Băng Hà, trong mắt của y phút chốc giống như hàn tinh sa xuống, ý cười như có như không vừa nãy cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Một lúc lâu sau, Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn đối với Ma tộc quả thật là căm thù đến tận xương tủy.” Trong giọng nói, có dấu vết cương chế tức giận.

Không có đâu thật đó.

Lạc Băng Hà cắn răng: “Không, phải nói là đối với ta căm thù đến tận xương tủy.”

Người xem, người không phải là khá hiểu sao... Gì gì gì?

Ta cũng đâu có nói như vậy. Căm thù đến tận xương tủy còn chưa đến mức, chỉ là có chút chướng ngại tâm

lý mà thôi. Nào bỏ không cần quá đáng, cảm ơn!

Lạc Băng Hà tiến mạnh về phía hấn từng bước, Thẩm Thanh Thu thần sắc cảnh giác mạnh, cũng lui về phía sau từng bước.

Ánh mắt hai người va chạm trong không khí, Lạc Băng Hà lại giống như cảm thấy được sự táo bạo của mình, mở miệng âm thanh càng lạnh như băng.

“Sự tôn có phải thật sự cảm thấy, những việc như giết người phóng hỏa đồ thành diệt quốc, đơn giản là vì một nửa huyết thống trong thân thể ta, sớm hay muộn đều sẽ làm hết?”

Thẩm Thanh Thu chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Nếu trong tay hấn có một bản thực thể của Cuồng ngạo tiên ma đồ , phỏng chừng đã sớm dùng nó tát vào mặt y rồi.

Có búa thì lên! Đại trường thiên hai ngàn vạn chữ mặt sau đều là dấu vết búa của ngươi! Nào chỉ giết người phóng hỏa đồ thành diệt quốc, ngươi chích ma giới tiên giới ngắt trời, chó gà không tha dùng để hình dung việc ngươi làm đã mất đi ý nghĩa của thủ pháp phóng đại!

Lạc Băng Hà thấy Thẩm Thanh Thu buông mí mắt, một tiếng không nói, coi như hấn mặc nhận, cười lạnh nói: “Một khi đã như vậy, lúc trước tại sao lại nói những lời hoang đường như bất luận chủng tộc, chỉ phân thiện ác?”

Y bỗng nhiên sắc mặt âm trầm, mi gian lệ khí lan tràn, ra tay mạnh, quát: “Đối trá cực điểm!”

Thẩm Thanh Thu sớm có phòng bị, lúc này vội vàng lui về phía sau, nhích nhích tránh qua. Nhìn lại, vách tường vừa rồi tựa đã đập nát một mảnh.

Tuy rằng hấn sớm biết, sau khi từ nơi như vực thẳm Vô Gian đi ra, tính tình Lạc Băng Hà sẽ đại biến, nhưng không ngờ thật sự nghiêng trời lệch đất đến tình trạng này. Nói hỉ nộ vô thường cũng còn nhẹ.

Biết trước kết quả trong sách là một chuyện, nhìn một người từng rất quen thuộc biến thành như vậy, lại là một chuyện khác. Nhất là kết quả này cơ bản có thể tính là một tay hấn tạo thành.

Lạc Băng Hà giống như vốn không muốn thật sự đánh trúng hấn, bạo đánh một lần phát tiết xong, tiêu chút khí, hơi nghiêng đầu, vươn tay tựa hồ muốn tóm lấy hấn. Thẩm Thanh Thu rút mạnh Tu Nhã Kiếm.

Hấn đã thật lâu không động tay rút kiếm, từ trước hơn phân nửa là dùng kiếm quyết triệu hoán, hiện tại mất linh lực chỉ có thể thao tác thủ công. Hết cách, hấn không thể thúc thủ chịu trời, ít nhất vào lúc này, hấn tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Đây thật sự là tính sai cực đại. Vốn tưởng rằng Lạc Băng Hà phải luyện đủ năm năm, mới có thể từ vực thẳm Vô Gian bò lên, ai biết y trâu bò ngày càng khủng, dám chạy trước một nửa thời gian. Mà tính tính ngày, Nhật Nguyệt Lộ Hoa Chi vương bài bảo mệnh Thẩm Thanh Thu nuôi, còn chưa có đường đến thời điểm có tác dụng.

Lạc Băng Hà thấy thế, chậm chậm giơ lên một tay, khiến Thẩm Thanh Thu thấy rõ giữa chưởng cuộn cuộn bốc lên ma tức tím đen lưu chuyển, chậm rãi nói: “Sư tôn. Người đoán xem, nếu Tu Nhã Kiếm bị ta bắt được, phải mấy lần mới có thể bị ăn mòn hầu như không còn?”

Không cần đoán, ta cá năm xu nhiều nhất một lần! Thẩm Thanh Thu trong lòng bội cảm thê lương.

Lạc Băng Hà tới gần từng bước, Thẩm Thanh Thu chỉ đành giơ kiếm đón đánh.

Hắn vốn chuẩn bị tâm lý Tu Nhã Kiếm sẽ bị hỏng, ai ngờ Lạc Băng Hà giống như chợt thấy cái gì, run lên một chút, mạnh mẽ thu lại ma khí giữa chưởng, trực tiếp lấy tay chặn đứng lưỡi kiếm.

Thẩm Thanh Thu không ngờ thật sự sẽ đâm y. Đây đã là lần thứ hai! Công phu vững sỏi như vậy, Lạc Băng Hà chém một cái lên cổ tay hắn, bàn tay buông lỏng, trường kiếm rơi xuống đất, bị Lạc Băng Hà đá bay.

Lạc Băng Hà một bàn tay gắt gao siết cổ tay Thẩm Thanh Thu, lòng bàn tay có máu tươi chảy ra, ướt sũng tay áo Thẩm Thanh Thu, máu cứ chảy a chảy a chảy, khiến trong lòng hắn không lý do hoảng sợ. Vào lúc như lọt vào sương mù, Lạc Băng Hà lật tay hắn lại: “Bị nhiễm rồi?”

Vài hồng ban nho nhỏ rải rác phân bố trên cánh tay Thẩm Thanh Thu, so với ban ngày hơi gia tăng.

Ngón tay thon dài của Lạc Băng Hà ở trên mặt như có như không xẹt qua, vài chấm hồng ban kia tán loạn ở đầu ngón tay y.

Quả nhiên, với Lạc Băng Hà mà nói, vật nhỏ này căn bản không tạo thành uy hiếp.

Lạc Băng Hà tựa hồ đi đi sắc mặt, nói: “Cánh tay này của sư tôn, cũng nhiều tai nạn.”

...Hai người họ vậy mà nghĩ đến cùng một nơi. Thẩm Thanh Thu nhìn mu bàn tay trơn bóng như lúc ban đầu của mình, càng không hiểu lối đi nào bộ của Lạc Băng Hà. Nhìn trước mắt, có lẽ là nhớ tới cánh tay kia cũng giúp y chắn qua gai trên áo giáp độc, còn có mấy phần nhớ tình xưa?

Hắn đang đoán như vậy, đột nhiên, bụng bị người ta tưng một quyền.

Lạc Băng Hà mỉm cười nói: “Cái nào về cái đó, nếu đã là sư tôn khơi mào, vậy thì tự mình nuốt xuống trái đắng. Miệng vết thương sư tôn để lại, thì tự mình bù đắp tử tế.”

Thẩm Thanh Thu còn tưởng rằng y đang dùng thủ pháp tượng trưng so sánh biểu đạt vết thương tinh thần năm đó mình để lại cho y, ai ngờ da đầu chợt đau, bị ngoan cường bức ngựa cổ, tay của Lạc Băng Hà đưa đến bên môi, một cổ máu tươi chảy vào trong miệng.

Thẩm Thanh Thu thốt nhiên trợn to hai mắt.

Hắn mới tỉnh ngộ, “miệng vết thương” Lạc Băng Hà chỉ, là miệng vết thương vừa rồi mình dùng Tu Nhã Kiếm để lại trên tay y!

Đậu xanh rau má — không thể uống không thể uống trò vui này tuyệt đối không thể uống!

Hắn đẩy mạnh cái tay kia ra, cúi đầu muốn nôn ra vài hớp máu tươi mới nuốt xuống, bị Lạc Băng Hà mạnh mẽ ghì chặt, tiếp tục rút máu. Lạc Băng Hà làm vỡ miệng vết thương trên tay mình, máu nóng cuộn cuộn không dứt, y ngược lại càng phát ra bộ dạng vui vẻ: “Sư tôn, đừng nôn a, máu thiên ma tuy rằng dơ bẩn, nhưng uống cũng không nhất định sẽ chết, đúng không?”

Sẽ không chết, thế nhưng sẽ sống không bằng chết a!

35. Chương 35: Thanh Toán Nợ Nần Bước Đầu Tiên

Thẩm Thanh Thu không biết làm sao về đến tiệm binh khí chữ vàng, lên lầu, vào phòng vẫn còn ngầy dại, một đầu ngã xuống giường, chỉ cảm thấy óc, dịch dạ dày, huyết lưu đều đang sống cuộn biển gầm, có thứ gì đó theo chúng nó bò đến bò đi, trở mình trần trọc.

Máu thượng cổ thiên ma, rời cơ thể xong, vẫn có thể chịu thao túng của người thừa kế huyết thống, nếu người bên cạnh uống vào, đích xác hậu quả không nhất định chỉ có chết, càng tệ hơn, khả năng có rất nhiều loại.

Chẳng hạn như trong nguyên tác, Lạc Băng Hà thao túng tự nhiên máu của mình xong, tác dụng chính là độc được, cổ trùng máu ký sinh cơ thể người, truy tung tích định vị, công cụ tẩy não vật lý, công cụ tình thú... vân vân.

Thẩm Thanh Thu cả người mồ hôi lạnh, nửa mê nửa tỉnh, đến sáng sớm mới ngủ thật say. Còn chưa ngủ bao lâu, đã bị một trận hoan hô rung chuyển trời đất đánh thức.

Hắn nghiêng ngả lão đảo lặn xuống giường. Bởi vì buổi tối nằm xuống nguyên bộ, cũng không cần mặc quần áo. Vừa muốn mở cửa, đột nhiên cánh cửa tự mình văng ra, một thiếu niên sôi nổi xông tới.

Dương Nhất Huyền kích động nói: “Cửa thành mở rồi! Cửa thành mở rồi!”

Thẩm Thanh Thu: “Cái gì?”

Dương Nhất Huyền hét lên: “Những quái vật cả người màu đỏ đều bị bắt, cửa thành mở ra rồi! Kim Lan Thành cuối cùng vực dậy rồi!” Nghĩ đến cái chết của phụ thân, trong mắt lại vương nước mắt. Thẩm Thanh Thu tự mình thấy hồ đồ, lại muốn đi an ủi y, thầm nghĩ: nhanh như vậy, một đêm đã bắt hết?

Cửa thành đã mở, các phái tu sĩ trước đó ở ngoài mấy dặm quan sát đều ồa vào trong thành, tụ tập ở một quảng trường rộng mở, Mộc Thanh Phương cũng ở đó phối chế dược hoàn. Kim Lan Thành mấy ngày trước đây còn không khí trầm lặng nay một mảnh vui mừng dào dạt.

Tổng cộng bắt được bảy tên người Tát Chủng còn sống, tất cả đều dùng kết giới của Chiêu Hoa Tự cách ly bên trong.

Thẩm Thanh Thu thấy Liễu Thanh Ca như có điều suy nghĩ, đi lên đi thấp giọng nói: “Tối hôm qua là chuyện gì.”

Liễu Thanh Ca liếc hẩn một cái: “Đồ đệ ngươi là chuyện gì?”

Thẩm Thanh Thu: “Y làm cái gì?”

Liễu Thanh Ca dần dần nói: “Tối hôm qua, y bắt được năm tên, ta bắt được hai.” Hẩn nhìn Thẩm Thanh Thu: “Trong vài năm Lạc Băng Hà biến mất, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Có thể giành quái từ tay chủ nhân Bách Chiến Phong, hơn nữa đáng chết chính là giành thắng, đây mới thật là chuyện vô cùng hủy tam quan truyền nhân Bách Chiến Phong, quả thực vô cùng nhục nhâ!

Hơn nữa số liệu này có phải có thể ghi kỷ lục, nói về mặt giá trị vũ lực, tình huống hiện tại là Lạc Băng Hà: Liễu Thanh Ca = 5:2...

Bỗng nhiên, đám đệ tử gần đó bất ổn ào, tự giác mở đường, rẽ ra không gian. Không xa, mấy nhân vật thủ lĩnh các phái dần dần đi tới. Nhạc Thanh Nguyên cùng cung chủ Huyền Hoa Cung đi song song, theo sau, Thiên Nhất Quan cùng Chiêu Hoa Tự đi thành hàng.

Lạc Băng Hà liền đứng ở bên cạnh cung chủ Huyền Hoa Cung.

Ánh dương buổi sớm chiều rọi thần khí tươi sáng thần thái bay cao của y, Thẩm Thanh Thu lấy ra so sánh với bản thân một chút, thấy mà buồn bực.

Ngay cả Nhạc Thanh Nguyên đến gần, nhìn hẩn trong chốc lát, cũng lo lắng nói: “Sư đệ, sắc mặt đệ, quá kém. Quả nhiên không nên để đệ tới.”

Thẩm Thanh Thu cười gượng: “Chỉ là đêm qua ngủ không ngon.”

Mộc Thanh Phương phát hết được đan xong, cũng cả kinh: “Sư huynh, vì sao một đêm liền biến thành như vậy? Thuốc ta đặt ở phòng ngươi đã uống chưa?”

Thẩm Thanh Thu vội nói: “Uống rồi, uống rồi.” Ngàn vạn lần không cần hỏi lại hôm nay hán uống thuốc hay chưa!

Đầu kia bỗng nhiên truyền đến tiếng động lớn xôn xao. Thẩm Thanh Thu quay đầu nhìn lại, nhất thời muốn đỡ trán quay đầu. Chỉ thấy có một nam tử trung niên, đang mặc đồ tang, dẫn một bang lớn cả trai lẫn gái, nhất định muốn quỳ xuống trước mặt Lạc Băng Hà, đúng là thành chủ Kim Lan Thành.

Gã kích động không kềm chế được: “Thành nhỏ nhờ có các vị tiên sư xả thân cứu giúp, ơn này không gì báo đáp, ngày sau nếu có gì phân phó, nhất định muôn chết không từ!”

Khóe miệng Thẩm Thanh Thu co giật, thật sự là tình tiết tiêu chuẩn, đánh quái xong, thu tiểu đệ thu phần thưởng. Mà thời điểm thế này, vĩnh viễn chỉ có một mình nhân vật chính cướp sạch, những người khác cùng góp sức đều trở thành bối cảnh nền. Chính hắn còn không nói, tốt xấu còn có hai tên là Liễu Thanh Ca bắt, Mộc Thanh Phương mới vừa rồi còn ở đó phát thuốc đấy.

Ứng đối của Lạc Băng Hà cũng vô cùng tiêu chuẩn, khiêm tốn nói: “Thành chủ mau mau đứng lên. Kim Lan Thành bình yên vượt qua kiếp nạn này, ít nhiều nhờ các phái đồng tâm hiệp lực tương trợ, sức của một người, khó mà thông thiên.”

Cử chỉ y nói chuyện, thành khẩn lại khéo léo, phái khác nghe xong cố nhiên trong lòng tự so sánh, hào quang phái mình cũng không tổn hại, thành chủ lại là một trận tán dương: “Đêm qua thấy tận mắt thấy vị công tử này dốc hết sức chế trụ thứ hại người kia, tu vi lợi hại. Quả thật là thiếu niên xuất anh tài, danh sư xuất cao đồ! Cung chủ lão nhân gia ngài đã có người kế nghiệp.”

Khi Lạc Băng Hà nghe thấy năm chữ “Danh sư xuất cao đồ”, ý cười càng sâu, ánh mắt cố ý vô tình xẹt qua bên này, như chuồn chuồn đập nước điểm một cái trên mặt Thẩm Thanh Thu,

Thẩm Thanh Thu xòe quạt lảng tránh.

Ánh mắt lão cung chủ nhìn Lạc Băng Hà, trong khen ngợi mang theo từ ái. Người bên cạnh có lẽ nhìn không hiểu, nhưng Thẩm Thanh Thu vô cùng hiểu, đây là ánh mắt nhìn người nối nghiệp tương lai + con rể đắc ý.

Bảy người Tát Chúng bị vây khốn khặc khặc nói bừa, khiến người ta phiền toái trong lòng. Có người nói: “Những thứ xấu xa này, nên xử trí thế nào?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Thanh Thu, đệ có ý tưởng gì?”

Thẩm Thanh Thu trầm ngâm nói: “Có xem qua sách cổ ghi lại, người Tát Chủng sợ hãi nhiệt độ cao. Tựa hồ có đề cập qua, phương pháp liệt hỏa đốt cháy, mới có thể trừ sạch lực lây bệnh ăn mòn của cơ thể chúng.”

Vô cùng dễ hiểu, tiêu độc phải dùng nhiệt độ cao.

Có tu sĩ khiếp sợ nói: “Đây... Đây làm sao có thể, phương pháp kiểu này, chẳng lẽ không phải dã man tàn nhẫn giống Ma tộc?”

Thanh âm của hắn rất nhanh bị mai một trong một mảnh hô quát phẫn nộ của người dân may mắn còn tồn tại của Kim Lan Thành.

Trong mấy ngày ôn dịch hoành hành, trong thành đã có vô số sinh mệnh vô tội mất đi, hơn nữa tử trạng toàn thân thối rữa, vô cùng thê thảm. Một tòa thành đô buôn bán phồn hoa đang yên lành, biến thành đáng sợ kinh khủng như bây giờ. Lúc này tỏ vẻ đồng tình và phát triển chủ nghĩa nhân đạo với người Tát Chủng, chẳng khác nào kẻ địch của toàn bộ Kim Lan Thành. Vài tu sĩ kia rất nhanh liền phát hiện, họ bị vây quanh tiếng long trời lở đất “Đốt chúng!” “Ai phản đối liền đốt cùng chúng!”

Bảy tên người Tát Chủng ở trong kết giới, phần lớn đều nhe răng trợn mắt, khắc khắc cười to, không chút run sợ nào. Thẩm Thanh Thu cảm thấy, chúng nó rất có thể còn cho mình là anh hùng tạo ra vụ mùa lương sản cho chủng tộc. Chỉ có một người Tát Chủng dáng người nhỏ gầy nhất ôm đầu khóc rống.

Thấy thế, có người lại bắt đầu đồng tình. Tần Uyển Ước cắn cắn môi, tới gần Lạc Băng Hà nói: “Lạc công tử, tên người Tát Chủng nhỏ yếu kia, xem ra thật đáng thương a.”

Lạc Băng Hà cười cười đối với nàng, vẫn chưa trả lời.

Trong mắt Thẩm Thanh Thu, phản ứng đối với em gái này thật là có lệ, phải tính là thất bại, theo nguyên tắc chẳng lẽ lúc này y không nên nhân cơ hội mềm giọng tỏ vẻ đồng cảm sao? Sao tốc độ Lạc Băng Hà luyện cấp tăng lên, thủ đoạn của gái lại giảm xuống?

Nhưng kiểu gì người ta cũng có cái mặt nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng có biểu cảm phảng phất như ôn nhuận như ngọc tiêu sái lỗi lạc, Tần Uyển Ước choáng váng thần tình một chút, lời vừa nói cũng ném đến sau óc, rất thỏa mãn mà tiếp tục vậy xem.

“Họ xem ra thật đáng thương” — đáng thương nữa, có đáng thương bằng người chẳng biết tại sao nhiễm ôn dịch toàn thân thối rữa mà chết không?

Trong lòng Thẩm Thanh Thu đang ném đá, lúc này, một việc vượt xa dự liệu của hắn xảy ra.

Tên người Tát Chủng nhỏ gầy kia nhào mạnh qua, đánh đoàn lên kết giới bên cạnh, mặt màu đỏ tươi do gào khóc càng dữ tợn, quát to: “Thẩm tiên sư, ngài ngàn vạn lần đừng để họ thiêu chết ta a. Ta van cầu

ngài, Thảm tiên sư cầu ngài cứu lấy ta a!”

Trong phút chốc, Thảm Thanh Thu cảm thấy trong đầu có sợi dây, căng đến đứt.

... Người cmn là ai a!!!

Tùy tùy tiện tiện lao tới còn gọi cái gì Thảm tiên sư ta thật sự không biết người được không!!!

Toàn bộ quảng trường, mấy ngàn ánh mắt lập tức đặt ở trên người Thảm Thanh Thu.

Tên người Tát Chủng kia tiếp tục gào khan nói: “Chúng ta chỉ chỉ nghe phân phó của ngài làm việc, cũng không nói là bị hỏa thiêu a!”

... WTF!!!

Loại thần triển khai này, loại lên án đơn giản thô bạo này! Thảm Thanh Thu cũng là hoàn toàn say.

(Thần triển khai: sự việc phát triển quá nhanh quá nguy hiểm, vượt xa dự đoán của người xem)

Khiến hắn càng say chính là, lão cung chủ Huyền Hoa Cung nói: “Lời nói trong miệng thứ này, Thảm tiên sư có phải nên đưa ra lời giải thích không?”

Thủ pháp cấp thấp như vậy cư nhiên còn có người tin!

Lập tức có người bên cạnh phụ họa nói: “Không sai!”

Huống hồ không chỉ một người!

Mười hai đỉnh đối ngoại chính là chim liên cành, lời này vừa nói ra, hương đầu mâu chỉ thập phần rõ ràng, không ít tu sĩ Thương Khung Sơn phái đều hiện ra vẻ không vừa lòng. Nhạc Thanh Nguyên càng trực tiếp lạnh mặt.

Tề Thanh Thê chê cười nói: “Phàm là có tâm nhãn, đều nên nhìn ra được, rõ ràng là thứ này chết đến nơi không cam lòng, còn muốn kéo thêm cái nệm lưng, căn bản là vu khống, kẻ xấu ma giới đều là tính tình kiêu này, cư nhiên còn có người mắc câu, nói ra thật muốn cười người chết rồi!”

Lão cung chủ thần nhiên nói: “Vậy vì sao không vu khống người khác, chỉ vu khống Thảm tiên sư, cũng đáng giá cân nhắc.”

Thẩm Thanh Thu bị logic của lão thuyết phục.

Lạc Băng Hà một tiếng không nói, vẫn là dáng vẻ tao nhã tuấn tú, chuyên chú nhìn bên này, biểu cảm vừa hay là kinh ngạc.

Thế nhưng, Thẩm Thanh Thu tuyệt đối dám cam đoan, trong ánh mắt đen như sao của y, tràn đầy ý cười.

Trong nguyên tác điểm thù hận khiến tội của Thẩm Thanh Thu không thể tha thứ ở chỗ, hắn giết hại đồng môn, tự tay giết Liễu Thanh Ca, có điều hiện tại, Liễu Thanh Ca còn đứng ở bên cạnh hắn đó. Ngộ nhờ có ai muốn đánh hắn, nói không chừng Liễu Thanh Ca còn có thể giúp một tay. Tội danh hoàn toàn không thành lập!

Điểm dơ không đủ, liền đến bồi thêm?

Rất tốt. Lạc Băng Hà, người điên rồi!

Bỗng nhiên, Huyền Hoa Cung đứng ra một đệ tử, trên mặt có chút đỏ, đúng là đệ tử châm chọc Thẩm Thanh Thu trong phế lâu ngày ấy. Hắn khom người nói: “Cung chủ, đệ tử mới phát hiện một chuyện, không biết có nên nói hay không.”

Thẩm Thanh Thu mặt không biểu cảm nói: “Có chuyện liền nói. Nếu đã mở miệng, còn nói cái gì ‘Không biết nên nói hay không’?” Đây không phải tự mình đánh mặt mình sao?

Tên đệ tử kia có lẽ không nghĩ tới có tiền bối sẽ đến tranh cãi với mình, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, ngay cả vết đỏ cũng tựa hồ biến sắc theo, lại không dám cãi lại, chỉ đành hung hăng trừng hướng Thẩm Thanh Thu: “Hôm qua đệ tử cùng vài sư huynh muội đều phát giác, trên cánh tay Thẩm tiên bối có vài điểm hồng ban bị nhiễm, nhìn rất rõ ràng, nhưng mà hôm nay nhìn lại, hồng ban đều đã biến mất!”

“Thương Khung Sơn phái Mộc tiên bối chính miệng nói qua, được hoàn mới phát trong thành phải mười hai canh giờ mới có thể có hiệu quả. Lạc công tử uống giải được trước mắt chúng ta, đến bây giờ hồng ban trên tay còn chưa có tiêu. Vì sao chỉ có Thẩm tiên bối khỏi hẳn nhanh như vậy, hồng ban đều lặn đến mức không nhìn thấy? Bất luận như thế nào, đệ tử cho rằng, điểm này thập phần khả nghi!”

Thẩm Thanh Thu trong lòng thở dài: hắn liền biết Lạc Băng Hà vốn không có lòng tốt giúp hắn trừ bệnh như vậy.

Nhạc Thanh Nguyên dần dần nói: “Sư đệ ta tọa trấn Thanh Tĩnh Phong, thân là phong chủ, trước nay là tấm gương trong phái, phẩm tính cao thượng, trong môn không gì không biết, không gì không hiểu. Chư vị đừng quá tin lời nói vô căn cứ.”

Cái mặt già của Thẩm Thanh Thu cũng muốn đỏ. Sư huynh người đừng như vậy, người là nghiêm túc sao, nếu là để bảo vệ ta mà kêu người nói những lời trái lương tâm như vậy, thật sự có lỗi quá! Bất luận hàng

nguyên bản hay hàng hiện có, phỏng chừng cái rìa của “phẩm tính cao thượng” cũng sờ không tới. À không đúng, hàng nguyên bản tốt xấu có thể đụng đến chữ thứ hai.

(Chữ “tính” dịch tiếng Anh là sex, chỉ hàng nguyên bản dâm loạn)

Lão cung chủ nói: “Vậy sao? Cái đó và cái ta nghe được, không giống cho lắm.”

Lòng Thắm Thanh Thu trầm xuống.

Xem ra hôm nay, hẳn không thể không bị kéo xuống nước.

36. Chương 36: Sóng Này Chưa Qua Sóng Khác Đã Tới

Thắm Thanh Thu hí mắt nói: “Truyền nhân mười hai đỉnh Thương Khung Sơn rút cuộc phẩm tính như thế nào, không biết khi nào thì phải dựa vào lời truyền miệng của phái khác để kết luận.”

Lão cung chủ nói: “Nếu là lời truyền miệng, vậy tất nhiên không dễ dàng tin. Chẳng qua, lời này chính là từ bên trong môn nhân quý phái truyền ra.”

Lão nhìn quanh bốn phía, tiếp tục nói: “Chư vị nên biết, đệ tử các phái cá nhân giao hảo, cũng là chuyện thường, khó tránh khỏi có chút lời đồn lộn vào tai. Chỉ riêng một chuyện Thắm phong chủ cố ý chèn ép tổn hại đệ tử dưới tọa, liền không đảm đương nổi ‘phẩm hạnh cao thượng’ cái từ này.”

Thắm Thanh Thu vừa nghe đầu liền phát đại.

Tổn hại đệ tử dưới tọa?

Đây cũng đúng là lời nói rất thật. Chỉ riêng thời kì Lạc Băng Hà đang trưởng thành, những chiến tích huy hoàng khi Thắm Thanh Thu tìm mọi cách ngược đãi y, bóc lột sức lao động trẻ em, đều có thể viết riêng thành một quyển tiểu thuyết khổ tình. Còn nữa đệ tử bởi vì tư chất thượng thừa mà bị Thắm Thanh Thu làm khó dễ thậm chí trực xuất sư môn cũng có thể hợp thành một đội thể thao. Chẳng qua, động thủ tổn hại không phải hẳn, là hàng nguyên bản a!

Nhạc Thanh Nguyên nghiêm nghị nói: “Nếu đã biết lời đồn khó tin, nhiều lời vô ích. Sư đệ xưa nay cố nhiên không trực diện hỏi han ân cần, nhưng muốn nói tổn hại, cũng không tránh khỏi quá mức.”

Bỗng nhiên, một giọng nói mềm mại vang lên. Tần Uyển Ước rút cuộc không nhịn được, muốn vì người trong lòng nói chuyện: “Tiểu nữ tử cả gan hỏi Nhạc trưởng môn một câu, lệnh cho một thiếu niên mười mấy tuổi, trực diện nghênh chiến trưởng lão có được trăm năm công lực, mặc áo giáp gai độc, đây có tính

tổn hại hay không?”

Lần này, Thẩm Thanh Thu cũng không thể làm một mỹ nam tử an tĩnh mà nghe nữa.

Hắn không mẫn không nhạt nói: “Đây có tính không, ta không biết. Nhưng ta biết là, nếu một sư phụ ở trước áo giáp gai độc, chụp đồ đệ ra ngoài, chính mình che ở trước, đây ước chừng không thể tính hãm hại. Người cảm thấy thế nào, Lạc Băng Hà?”

Chúng tu sĩ có mặt, có người nghe được tên này, mặt hiện lên vẻ kinh ngạc. trong đó Thương Khung Sơn phái là đa số. Có vài người vốn nhìn thấy khuôn mặt này chỉ là hoài nghi, chẳng hạn như Tề Thanh Thê, hiện tại cũng chấn kinh rồi. Về phần tay hậu cần nào đó vừa mới tiến Kim Lan Thành đối mặt với Lạc Băng Hà chỉ còn thiếu nước trực tiếp quỳ xuống, một trận phong ba bão táp xảy ra trong lòng xong, hiện tại ngược lại bình tĩnh.

Trong đám người, Lạc Băng Hà dừng tầm mắt ở Thẩm Thanh Thu, ánh mắt bình tĩnh. Thẩm Thanh Thu nghiêng đầu, triển khai chiết phiến, cư nhiên có tâm tư cười. Tuy rằng xem ra chỉ là rất trào phúng mà cong một bên khóe miệng.

Nói hắn một chút cũng không tức giận, mà nó mới tin. Thẩm Thanh Thu đương nhiên lúc nào cũng băn khoăn đến mạng nhỏ của mình, ý tưởng đối với Lạc Băng Hà rất nhiều, nhưng khi đó giúp Lạc Băng Hà cản một kích, là tự phát, tuy rằng Lạc Băng Hà có thể cũng không cần người khác tới giúp y hóa giải nguy cơ. Nghĩ như thế nào, ba tràng thi đấu kẻ bị troll vô cùng tàn nhẫn chính là hắn, chuyện này cư nhiên cũng có thể dùng để hất nước bẩn, Thẩm Thanh Thu nổi giận rồi.

Tiếp tục cao lãnh, không bằng chủ động nghênh đánh!

Do Thẩm Thanh Thu trước kia thường xuyên trách phạt Lạc Băng Hà, Nhạc Thanh Nguyên cũng gặp qua y vài lần, nhưng đó cũng chỉ là khi Lạc Băng Hà tuổi còn quá nhỏ. Sau đó Thẩm Thanh Thu bắt đầu trọng dụng Lạc Băng Hà, y thường thường được phải xuống khỏi Thanh Tĩnh Phong xử lý các loại công việc, càng khó gặp mặt. Trong Tiên Minh Đại Hội, ở trong gương tinh thạch nhìn qua mặt của Lạc Băng Hà, nhưng chỉ có ngẩn ngui một cái chớp mắt, hơn nữa mặt gương không tính là rõ ràng, một đường đến giờ, vậy mà không nhận ra thanh niên phong thần tuấn lãng bên cạnh cung chủ Huyền Hoa Cung cư nhiên chính là “ái đồ” năm đó của Thẩm Thanh Thu. Trước đây, Nhạc Thanh Nguyên nghe nói cung chủ coi trọng nhất chính là tiểu đệ tử của lão, vì thế vẫn coi Lạc Băng Hà là Công Nghi Tiêu. Lúc này nhìn phương hướng ánh mắt Thẩm Thanh Thu cố định, ngạc nhiên: “Sư đệ, đệ gọi y là gì?”

Thẩm Thanh Thu chưa trả lời, Lạc Băng Hà cư nhiên phản ứng trước.

Y chậm chậm nói: “Ôn sư tôn lấy thân bảo hộ, mãi không dám quên.”

Tề Thanh Thê không thể tin nói: “Thật là người? Thẩm Thanh Thu, người không phải nói y đã chết sao?” Lại nhìn Lạc Băng Hà: “Nếu đã còn sống, vì sao không trở về Thanh Tĩnh Phong? Người có biết hay không, sư tôn người bởi vì người...”

Thẩm Thanh Thu ho khan một trận thật mạnh, ho đến mức Thanh Thê không thể không dừng lại trừng mắt hấn.

Thẩm Thanh Thu cũng âm thầm trừng lại. Hấn có dự cảm, kể tiếp tuyệt đối lại sẽ nghe được cái từ “hồn bay phách tán”, mà nó hấn một chút cũng không muốn nghe thêm cái từ này! Một trận nổi da gà, khiến Lạc Băng Hà nghe xong còn không cười đến nứt ra cái mặt chuẩn nam chính kia!

Lão cung chủ âm hồn bất tán nói: “Đúng là điểm này, khiến người ta trăm ngàn mối lo không được giải. Vì sao rõ ràng không chết, lại nhất định phải nói là chết? Vì đâu rõ ràng có thể trở về, lại không muốn trở về?”

Thẩm Thanh Thu nghe thấu cái giọng âm dương quái khí của lão, không mẫn không nhạt nói: “Y không muốn trở về, ta cũng hết cách. Đến tự do mình, đi không ai cản, tùy y là được. Cung chủ nếu muốn nói cái gì, thỉnh nói thẳng.”

Lão cung chủ cười cười: “Ta muốn nói cái gì, trong lòng Thẩm phong chủ rõ ràng, ở đây phạm là tâm tư thanh minh, cũng đều có thể linh hội. Những người Tát Chung Ma tộc này cố nhiên phải chịu liệt hỏa thiêu đốt, nhưng nếu có người phía sau sai sử, trợ giúp, cũng tuyệt không nên bỏ qua. Bất luận như thế nào, cũng phải cho cả tòa Kim Lan Thành một lời đáp.”

Một câu của lão, thành công khơi mào lửa thù hận của người sống sót của Kim Lan Thành tại đây. Vừa mới vượt qua một hồi đại nạn, tâm tình của họ giờ phút này sợ hãi ghen khuất, hận không thể có bia ngắm sống để tập trung hỏa lực, phát tiết một phen, không ít người kêu gào lên.

Lạc Băng Hà nói: “Sư tôn ghét ác như thù, gặp ma tộc chỉ hận không thể chính tay đâm cho thống khoái, sao có thể cấu kết với chúng?”

Thẩm Thanh Thu ghé mắt chăm chú nhìn y. Chỉ sợ ở đây, chỉ có hấn có thể tự mình linh hội, trong câu nói “chính tay đâm cho thống khoái” của Lạc Băng Hà bao hàm ý vị đích thực gì.

Đập bình đập cho vỡ, Thẩm Thanh Thu rõ ràng hỏi trắng ra: “Lạc Băng Hà, hiện tại ngươi đến tột cùng là đệ tử của Thanh Tĩnh Phong, hay là môn nhân của Huyền Hoa Cung?”

Lão cung chủ cười lạnh nói: “Chuyện tới nước này, Thẩm phong chủ lại chịu nhận đồ đệ đây?”

Thẩm Thanh Thu nói: “Ta chưa từng trực xuất y khỏi sư môn. Nếu y đã chịu gọi ta một tiếng sư tôn, chắc là nguyện ý thừa nhận.”

Những lời này của hấn, thuần túy là nói ra với tâm trạng ứng phó Lạc Băng Hà, kết quả giống như không ứng phó được, Lạc Băng Hà ánh mắt chớp động, không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt tựa hồ hơi sáng lên.

Trong lúc nhất thời, hai trận doanh đối lập rõ ràng, trong không khí giống như tia lửa va chạm, tràn ngập mùi vị giương cung bạt kiếm. Về phần người Tát Chủng ngay từ đầu dẫn phát trận chiến tranh này, đã bị quên ở một bên, không ai quan tâm nên xử trí ra sao.

Bỗng nhiên, có một giọng nữ kiều mỵ nói: “Thẩm Cửu?...Người có phải Thẩm Cửu không?”

Vừa nghe đến tên này, gió thoảng mây trôi trên mặt Thẩm Thanh Thu suýt nữa nứt ra thành thung lũng tách giãn Great Rift.

Địch địch địch!

Chẳng lẽ hôm nay đã định là trời muốn ta vong?!

Chết chắc rồi. Là nữ nhân này. Là Thu Hải Đường!

Trong nguyên tác, Thu Hải Đường xuất hiện, chỉ để báo hiệu một sự kiện. Đó chính là Thẩm Thanh Thu thân bại danh liệt.

Tuy rằng Thu Hải Đường đã không còn là thiếu nữ thanh xuân, nhưng khuôn mặt trắng nõn như ngọc lan, trang điểm điểm lệ, thêm thân hình thon thả bộ ngực đầy đặn, tư sắc thật sự không tầm thường. Nếu tư sắc đã không tầm thường, vậy tất nhiên cũng không thể tránh được số mệnh trở thành một thành viên hậu cung của Lạc Băng Hà.

Xấu là xấu ở chỗ, nàng với Thẩm Thanh Thu từng dan díu.

Chúc mừng! Cùng hai bà xã của nam chính văn ngựa đực có quan hệ huyết bất minh đạo bất chính, Thẩm Thanh Thu hàng nguyên bản coi như là trước nay chưa từng có!

Ít nhất ở trong toàn bộ văn ngựa đực Thẩm Viên xem qua, là không tìm ra người thứ hai!

Nghĩ là biết, đây nhất định chính là ngọn nguồn sâu xa của cái thread oanh oanh liệt liệt ngay hạng hai “Cầu thiên Thẩm Thanh Thu! Không thiên trừ điểm!” trong khu độc giả bình luận.

Thẩm Thanh Thu trong lòng bắn caption “Đậu má sặc sặc sặc x n” đầy màn hình sóng to gió lớn, bên kia Thu Hải Đường giương kiếm trước ngực, một bộ cùng lắm thì giết hấn rồi tự vẫn: “Ta đang hỏi ngươi! Tại sao ngươi không dám nhìn ta?”

Đại tỷ em nào dám nhìn chị a?! Chị là đến lấy mạng của em đó!

Thu Hải Đường đầy mặt thê thảm: “Ta đã nói, thảo nào, thảo nào ta tìm rất nhiều năm, cũng chưa thấy

qua người. Thì ra, thì ra người đã sớm bay lên nhàn đầu, thành chủ nhân của Thanh Tĩnh Phong cao cao tại thượng. Ha ha, hào quang thật lớn!”

Thẩm Thanh Thu thật sự không biết nên nhìn chỗ nào, nên nói cái gì, vì thế nhìn thẳng phía trước, tận lực khiến biểu cảm khuôn mặt trở nên đăm đăm xa cách.

Tất cả mọi người khe khẽ nói nhỏ. Nhạc Thanh Nguyên nói: “Thanh Thu, chuyện gì thế này? Vị cô nương này với đệ là quen biết cũ sao?”

Sư huynh... Đừng hỏi...

Bên kia Thu Hải Đường lại buồn bã nói: “Quen biết cũ? Há chỉ là quen biết cũ... Ta cùng với nam nhân ra vẻ đạo mạo này, từ nhỏ thanh mai trúc mã... Ta là vợ của hắn!”

Nghe vậy, Lạc Băng Hà nhú mày.

Không phải!

Chị rõ ràng là vợ của Lạc Băng Hà! Mau tỉnh lại!

Thượng Thanh Hoa vô cùng kinh ngạc nói: “A? Lời này thật sao? Sao chưa bao giờ nghe Thẩm sư huynh đề cập tới?”

Thẩm Thanh Thu hướng hắn giật nhẹ khóe miệng, tặng nụ cười giả: Có thể đừng đổ thêm dầu vào lửa không?

Đoạn nội dung cầu huyết cày giá trị cận bã giá trị thù hận cho hắn là ai biên soạn ra còn không biết xấu hổ ở đó xem trò vui!

Còn nữa những người bên cạnh này không phải đều là tu tiên sao, ở đâu ra thích xem scandal như vậy, đều giải tán giải tán cút cút cút!

Thu Hải Đường cười lạnh nói: “Loại mặt người dạ thú này, tất nhiên không dám nói đến việc hổ thẹn với lòng.”

Vô Trần đại sư cùng ba người Thương Khung Sơn ở chung một thời gian ngắn, được Thẩm Thanh Thu chăm sóc qua, rất có hảo cảm với hắn, vừa rồi Thương Khung Sơn phái và Huyền Hoa Cung tranh chấp, không thể chen miệng vào, lúc này mở miệng nói: “A di đà phật, vị nữ thí chủ này nếu có lời gì, thì cứ nói tử tế, nói rõ ràng dễ hiểu, một mực chỉ trích, thì không thể khiến người ta tin phục.”

Thẩm Thanh Thu trong lòng rơi lệ đầy mặt: Đại sư... Ta biết ông là tốt với ta, nhưng chế nói rõ ràng để hiểu thì mới ngược ta a... Thật sự là không làm việc hổ thẹn, cũng sợ quỵ gối cửa!

Thu Hải Đường giờ phút này nghiêm nhiên thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Nàng kích động đến mức nhan sắc ửng hồng, ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Những lời Thu Hải Đường ta sắp nói sau đây, nếu có nửa câu giả dối, ta sẽ bị độc tiễn Ma tộc vạn tiễn xuyên tâm, không được chết tử tế!” Nàng chỉ thẳng vào Thẩm Thanh Thu, trong mắt tức đến sôi máu nói: “Người này bây giờ là Thương Khung Sơn phái phong chủ Thanh Tĩnh Phong Thẩm Thanh Thu, Tu Nhã Kiếm thanh danh truyền xa. Nhưng có ai biết, hắn từng là cái thứ gì!”

Lời nàng nói hơi khó nghe, Tề Thanh Thê mày liễu dựng thẳng: “Chú ý cách dùng từ của người!”

Thu Hải Đường bây giờ là đường chủ gì đó của tạp môn tiểu phái, bị một trong các thủ lãnh tổ chức lớn như Thương Khung Sơn trách cứ, rút lui từng bước.

Lão cung chủ lại nói: “Tề phong chủ hà tất động khí, để vị cô nương này nói tiếp, có gì không được? Cũng không thể chặn miệng người ta.”

Thu Hải Đường cắn chặt răng, hận ý trong mắt lấp lánh sợ hãi, âm thanh lại cao lên: “Khi hắn mười hai tuổi, chẳng qua là một tiểu nô nhà ta mua được từ trong tay buôn lậu ngoại phương, bởi vì là kẻ thứ chín, nên gọi là Tiểu Cửu, phụ mẫu ta thấy hắn bị bọn buôn người ngược đãi, rất là đáng thương, liền mang về nhà, dạy hắn đọc sách viết chữ, cung cấp chi phí ăn mặc, ăn no mặc ấm. Huynh đệ của ta cũng đối với hắn rất thân thiết, vừa được mười lăm tuổi, cha mẹ qua đời, ca ca ta làm chủ đương gia, bỏ nô tịch cho hắn, còn nhận làm nghĩa đệ. Còn ta, bởi vì cùng hắn lớn lên, bị hắn lừa bịp... Cứ nhiên thật sự cho rằng... bọn ta là lưỡng tình tương duyệt... Cho nên đính hạ hôn ước.”

Thẩm Thanh Thu liền đứng ở chỗ này, bị bắt cùng hơn một ngàn người cùng nghe lịch sử hắc ám của “mình”, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, đều hóa thành hai chữ “vô ngôn”.

Trong mắt nàng bắt đầu hiện lên nước mắt: “Năm huynh trưởng ta mười chín tuổi, trong thành có một tu sĩ đến dạo chơi, nhìn thấy nơi đó linh khí dưỡng người, thiết lập pháp đàn ở cửa thành, thanh niên nam nữ dưới mười tám tuổi đều có thể tiến đến thử linh, y muốn chọn một người thiên tư xuất chúng thu làm đệ tử. Tu sĩ kia người mang tiên thuật, người trong thành không ai không kinh ngạc và thán phục, Thẩm Cửu cũng đi thử linh đàn, hắn tư chất không tệ, được tu sĩ kia nhìn trúng, hắn hoan hỉ chạy về, muốn rời khỏi nhà của ta.”

“Ca ca ta đương nhiên không đồng ý. Ở trong mắt của y, việc tu tiên, chỉ là xa vời, hưởng hờ hắn đã đính hạ hôn ước với ta, sao có thể bỗng nhiên bỏ nhà ra đi? Hắn và ca ca ta cãi nhau một trận, lúc ấy buồn bực không vui, bọn ta chỉ coi là hắn nhất thời nghĩ không thông, chờ sau khi suy nghĩ cẩn thận, tự nhiên sẽ tiếp nhận.”

Mặt nàng bỗng nhiên biến sắc: “Ai biết được, ngay tại đêm đó, hắn bộc lộ bộ mặt hung ác, cứ nhiên phát rõ, một phen giết sạch ca ca ta và toàn bộ gia tộc, phơi thây trong phủ, suốt đêm đi theo tu sĩ kia chạy ra khỏi thành!”

“Nhà của ta trải qua phen biến đổi này, ta một thiếu nữ, vô lực chống đỡ, gia nghiệp lớn như vậy, liền tiêu tan. Ta đau khổ tìm kẻ thù bao nhiêu năm, vẫn không có tung tích. Tu sĩ năm đó thu hấn làm đồ đệ, đã sớm chết mất mạng, từ đó càng mất manh mối... Nếu không phải hôm nay đến Kim Lan Thành gặp phải, chỉ sợ cả đời này ta cũng không biết, tiểu nhân vong ân phụ nghĩa chính tay đâm ân nhân này, cứ nhiên một đường bỏ lên, bỏ tới vị trí một trong các phong chủ của đại phái đệ nhất thiên hạ! Tuy rằng hấn đã rất khác với dĩ vãng... Nhưng khuôn mặt này, khuôn mặt này cho dù hóa thành tro ta cũng tuyệt đối không nhận lầm!”

Trong tiếng hít khí thổn thức của mọi người, Thẩm Thanh Thu không biết sao, cứ nhiên tỉnh táo lại.

Đoạn trải nghiệm Thu Hải Đường tự thuật, vừa nghe thì trầm bổng lên xuống, nhưng tỉ mỉ nhìn lại, lỗ hổng không ít.

Cũng không phải Thẩm Thanh Thu kỳ thị hàng nguyên bản, mà là nguyên tác cho tới bây giờ đã ra sức biểu hiện, Thẩm Thanh Thu có cá tính không khiến người ta ưa, cứng rắn thối đầu, lòng dạ nhỏ nhen, không biết ăn nói, không biết lấy lòng, cao lãnh, giả ngẫu. Tính cách như vậy, rất khó khiến người ta tin được, Thẩm Thanh Thu thời kì thiếu niên sẽ đáng yêu đến mức khiến người không cùng quan hệ huyết thống đối đãi hấn như người thân.

Nhưng mà đối với người bên cạnh mà nói, họ không nắm bắt được chi tiết này.

Ban đầu, Thẩm Thanh Thu kiêng kị là kiêng kị đoạn tình tiết này, nhưng cũng không phải vô cùng kiêng kị. Chuyện cũ năm xưa kiểu này, có chứng cứ xác thực hay không, chỉ dựa vào mình Thu Hải Đường, chỉ cần hấn chết không chịu nhận, khiến Thu Hải Đường cho là mình nhận sai người, chẳng qua là bôi một vết nhơ lớn trên lý lịch nhân phẩm Thẩm Thanh Thu mà thôi.

Hết cách, Thẩm Thanh Thu đích xác có lỗi với Thu Hải Đường, nhưng đó là Thẩm Thanh Thu nguyên bản! Hấn còn lâu mới gánh cái họa này! Hấn thà rằng ngày sau ở phương diện khác bồi thường Thu Hải Đường tử tế. Hấn không có giết Liễu Thanh Ca, không đâm loạn Ninh Anh Anh, thế nào cũng không đến cái nước lâu cao trăm trượng một đêm sụp, ai ai cũng hô gào đánh đập.

Nhưng hiện tại liên khác.

Có người Tát Chủng lên án ở phía trước, lão cung chủ lên án ở phía sau, hiện tại Thu Hải Đường lên án, hoàn toàn có thể coi là bằng chứng nhân phẩm bất chính, tra nam bội tình bạc nghĩa + nội gian cấu kết Ma tộc, quả thực phối hợp tiêu chuẩn, dệt hoa trên gấm.

Trùng hợp hoàn mỹ kết hợp tầng lớp, vẫn chỉ là trùng hợp, không khỏi lừa mình dối người.

Lão cung chủ nói: “Nhạc chương môn, xử lý loại sự tình này, thiên vị là không được. Nếu không truyền ra Thương Khung Sơn phái đại phái khí phách bao che một kẻ làm đây việc xấu, sao có thể phục chúng?”

Nhạc Thanh Nguyên đỡ đầu nói: “Cho nên ý của cung chủ là?”

“Theo ta thấy, tạm thời an trí Thảm tiên sư ở Huyền Hoa Cung, chờ điều tra rõ chân tướng mới định đoạt làm như thế nào?”

Ai đều biết, “xử trí” này rốt cuộc là có ý gì.

Huyền Hoa Cung có một công năng đặc thù. Dưới nền đất nó hành cung tọa lạc, có một tòa thủy lao. Địa hình phức tạp, thêm mê trận của Huyền Hoa Cung, trận pháp cất dưới đáy ruộng này không cùng một đẳng cấp với loại trận pháp hộ cung chỉ dùng để che chắn kẻ không phải tu chân nhân sĩ. Bên trong thủy lao lại đề phòng nghiêm ngặt, thiết bị hình đường đầy đủ hết, chuyên nghiệp vô cùng. Giam giữ trong đó, không có chỗ nào mà không phải là tu sĩ tội ác tày trời, hai tay nhiễm máu, hoặc là xúc phạm lệ cấm của tu chân giới.

Nói ngắn gọn, thủy lao Huyền Hoa Cung, chính là ngục giam công cộng của tu chân giới.

Trừ cái đó ra, nếu có tu sĩ hiềm nghi nguy hại nhân giới, tạm thời cần một chỗ bắt giữ đợi thẩm, cũng sẽ bị trục xuất đến đây, chờ đợi tứ phái liên hợp công thẩm, rồi mới xử trí.

Liễu Thanh Ca cười lạnh nói: “Nói đủ rồi?”

Nhấn nạt nghe nhiều lời vô nghĩa như vậy, trong lòng hắn đã sớm tích lửa, trở tay cầm Thừa Loan Kiếm sau lưng, một bộ tư thế sắp đánh. Đệ tử Huyền Hoa Cung đối diện cũng đều ra kiếm, trợn mắt nhìn lại.

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Liễu sư đệ lui ra.”

Liễu Thanh Ca mặc dù không tình nguyện, nhưng nếu nói nhất định phải nghe lời một người, hắn cũng chỉ phục Nhạc Thanh Nguyên, miễn cưỡng bỏ tay khỏi chuôi kiếm.

Thấy hắn lui trở về, Nhạc Thanh Nguyên gật đầu nói: “Lên án kiêu này, cũng không phải là nói nói thì xong.”

Trường kiếm đen như mực bên hông y đột nhiên từ trong vỏ bắn ra một mũi nhọn tuyết trắng chói mắt.

Trong phút chốc, phía trên toàn bộ quảng trường, giống như trải một tấm màn lớn vô hình, linh lực trong màn dao động như hải triều cuộn cuộn không dứt.

Tiếng kiếm giống như ngay tại trong tai vù vù không ngừng, một số không ít các đệ tử tương đối trẻ trung bất giác bưng kín lỗ tai, trái tim kinh hoàng không ngừng.

Huyền Túc Kiếm!

Thẩm Thanh Thu thật sự không thể ngờ được, Nhạc Thanh Nguyên lệnh Liễu Thanh Ca lui ra, thì ra là muốn tự mình ra trận à?! Thật sự là hủy tam quan!

Nghe nói, từ khi chủ nhân Khung Đỉnh Phong Thương Khung Sơn Nhạc Thanh Nguyên tiếp nhận chức vụ tới nay, chỉ rút qua hai lần kiếm. Một lần là nghi thức nhậm chức, một lần là nghênh chiến hậu duệ huyết thống thiên ma (Lạc Băng Hà cha y).

Huyền Túc Kiếm chỉ cần ra khỏi vỏ một tấc, khiến mọi người bỗng nhiên có chút hiểu ra.

Có thể ngồi ở chỗ cao nhất của Khung Đỉnh Điện, cũng không phải chỉ cần trầm ổn là được!

Lão cung chủ nói: “Bày trận!”

Đây là tiết tấu muốn nghênh chiến?!

Rốt cuộc chuyện gì thế này, ma giới còn chưa có đánh tới, người đã tự mình đánh nhau. Thẩm Thanh Thu thấy tình thế không đúng, vội tháo xuống bội kiếm, ném tới phía trước.

Tu Nhã Kiếm thẳng tấp rơi tới trước người cung chủ Huyền Hoa Cung.

Quăng kiếm đồng nghĩa với với đầu hàng. Lão cung chủ ngăn ra, xua tay khiến môn nhân trở về vị trí cũ.

Nhạc Thanh Nguyên thấp giọng nói: “Sư đệ!”

Thẩm Thanh Thu nói: “Sư huynh, không cần nói thêm nữa, thanh giả tự thanh. Thanh Thu nguyện ý chịu trời.”

Lão cung chủ này tương tự một lão hồ đồ, cắn chết hán không nhả, hơn nữa người Tát Chủng và Thu Hải Đường song hoàn kích, đâu có chuyện lão sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Dù sao là chuyện vãn đã đóng thuyền, không cần thiết hại Thương Khung Sơn phái và Huyền Hoa Cung hai đại cầm quyền xé rách da mặt. Thẩm Thanh Thu kiên trì nói: “Nhiều lời vô ích. Tự chứng minh là trên hết.”

Hắn nói xong không nhìn Nhạc Thanh Nguyên có biểu cảm gì, mà là nhìn lướt qua Lạc Băng Hà.

Trên mặt y không nhìn ra hỉ nộ, bình ổn đứng tại chỗ, hình thành đối lập rõ ràng với đám tu sĩ ồn ào mê muội bốn phía.

Một lúc lâu sau, Nhạc Thanh Nguyên rốt cuộc thu kiếm. Trong không khí, giống như bị thu lại một tấm màng lớn vô hình.

Thẩm Thanh Thu chuyển hướng Nhạc Thanh Nguyên thì lễ thật sâu. Nói thực ra, cho chương môn này thêm phiền toái không thể nói là không nhiều, thật sự xấu hổ.

Thu Hải Đường vẫn khóc nức nở không ngừng. Tần Uyển Ước đi về phía nàng, an ủi: “Thu cô nương, bất luận sự tình như thế nào, ba phái cuối cùng sẽ cho nàng công đạo.”

Thu Hải Đường vẻ mặt kích động, hai mắt rưng rưng, ngẩng đầu lên nói tạ ơn, thấy Lạc Băng Hà đứng lặng một bên, không khỏi choáng váng.

Lại mù mắt chó rồi! Thẩm Thanh Thu âm thầm đảo mắt trắng. Nói thực ra y cũng là bị trực diện NTR, tại sao y một chút không vui cũng không có!

(NTR, hay cụ thể là Netorare (), là một thuật ngữ game, anime hoặc manga. Trong đó vợ hoặc người yêu của nhân vật chính bị người khác chiếm đoạt.

Bee: Tui bị dính thể loại này một lần rầu, khuyến khích bà con xem “Boku dake ga inai machi” để biết thế nào là NTR đến là cay =))))))

Vài đệ tử Huyền Hoa Cung do Công Nghi Tiêu dẫn đầu đi lên, cầm trong tay đồ vật nhìn vô cùng quen mắt.

Xin chào Khốn Tiên Tác; tạm biệt Khốn Tiên Tác!

Công Nghi Tiêu xin lỗi nói: “Thẩm tiên bối, đắc tội rồi. Văn bối nhất định sẽ đối đãi có lễ, sự tình tra ra manh mối, quyết không khiến tiên bối chịu nửa phần trễ nải.”

Thẩm Thanh Thu gạt đầu, chỉ nói hai chữ: “Làm phiền.”

Chỉ riêng người đối đãi có lễ thì ích gì. Nhìn ánh mắt chúng đệ tử Huyền Hoa Cung hiện trường, mỗi người hận không thể ăn sống hắn, dù sao Tiên Minh Đại Hội lúc trước chết thảm nhất chính là Huyền Hoa Cung, có tội để chịu rồi.

Khốn Tiên Tác vừa trối chèo ra sau, Thẩm Thanh Thu đã cảm thấy thân thể nặng đi không ít. Trước đó độc tính “Không thể giải” Phát tác tức đứt quãng, linh lưu chỉ cảm giác được bề tấp, tựa như tiếp xúc không rõ, điều khiển từ xa chà chà bực bực thỉnh thoảng cũng còn có thể chống đỡ một chút. Khốn Tiên Tác vừa lên thân, đó chính là hoàn toàn cách trở, giống như bỗng nhiên bị biếm thành phạm nhân.

Lão cung chủ nói: “Kỳ hẹn công thẩm, liền định ở một tháng sau, chư vị nghĩ như thế nào?”

Liễu Thanh Ca nói: “Năm ngày.” Giam trong thủy lao càng lâu, nếm mùi đau khổ càng nhiều, Liễu Thanh Ca nói năm ngày, đó chính là ép tất cả quá trình chuẩn bị công thẩm đến ngắn nhất. Lão cung chủ đương

nhiên không chịu thỏa hiệp: “Vội vàng như thế, chỉ sợ có nhiều sơ sót.”

Chiêu Hoa Tự chuyên nghiệp hòa giải, một vị phương trượng đề nghị nói: “Vậy không bằng mười ngày?”

Nhạc Thanh Nguyên nói: “Bảy ngày. Không thể kéo dài hơn.”

Một đám chuông môn ở bên đó cò kè mặc cả, Thẩm Thanh Thu hiện tại cư nhiên còn có tâm tình cảm thấy vui vẻ, nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Không cần nhiều lời. Nghe cung chủ an bài. Một tháng.”

Có thể kéo dài lâu một chút, ngược lại có lợi cho lộ chi lớn dần. Khóe mắt hần liếc phía Thượng Thanh Hoa, giật giật lông mi.

Thượng Thanh Hoa ngầm hiểu, hai tay rủ xuống trước người, âm thầm thủ thế “Không thành vấn đề, giao cho ta”.

Chẳng qua, chỉ mong hần thật có thể ở trong Huyền Hoa Cung mà Lạc Băng Hà một tay che trời, sống qua một tháng này!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-he-thong-tu-cuu-cua-nhan-vat-phan-dien>